

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK.
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”

ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”

Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem eresztí egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető: hibátlan.”

Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény,
mint egy ezüst pisztolygolyó.”

J. D. Robb

„Remekül kidolgozott és villanásaiban ábrázolt világ, amelyet a főszereplő személyisége, mint véres hurkát a bors és a majoránna, ízesít meg. A vámpírok meg olyanok, amilyenek az utóbbi időben megszoktuk őket: ridegek és elegánsak, rémületesen hűvösek, hatalmuk sokszorosa az esendő emberének, no és perverzek az utolsó ujjpercükig.”

Szélesi Sándor, Átjáró Magazin

„Hamilton könyvei első pillantásra egyszerű krimik. A sodró cselekmény, a különleges helyszín és a benne élő egzotikus szereplők segítségével azonban az író az Anita Blake-sorozatban egy olyan elképzelt társadalmat teremt, amelyben a természetfeletti a mindennapok szerves része. A helyszín és a szereplők újak tehát, de a problémák mindannyiunk számára ismerősek.”

T. Brown

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat.”

UK Edition

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevető Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávézó

NNCL1841-608v1.0

LAURELL K. HAMILTON
VÉRES CSONTOK
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 5.

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Bloody Bones
Copyright © Laurell K. Hamilton 1996

Hungarian translation ©Jellinek Gyöngyvér, 2004.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Bloody Bones
Ace Books, New York 1996

Fordította: **Jellinek Gyöngyvér**

ISBN: 963 711 802 0

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

A borító Lukács David fotója felhasználásával készült.

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Szerkesztő: Walter Béla

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2004-ben

1098765432 1

LAURELL K. HAMILTON
VÉRES CSONTOK

Szent Patrick napja volt. Ruházatomon az egyetlen zöld színfolt egy kitűző, amely ezt hirdette: „Ha hozzám érsz, halott vagy.” Múlt éjjel zöld blúzban kezdtem a melót, de egy fejetlen csirkének köszönhetően összevérezttem. Larry Kirkland, a halottkeltő-gyakornokom véletlenül elejtette a frissen levágott madárkát. A dög fejvesztve menekült, és miközben eljárta az ilyenkor szokásos haláltáncát, mindkettőnket bepermetezett a vérével. Végül elkaptam, de addigra a blúzom totálkáros lett.

Haza kellett rohannom átöltözni. Csak a kocsiban hagyott grafitiszürke blézerem úszta meg szárazon az incidenst. A blézert újra visszavettem, immár fekete blúzom, fekete szoknyám, fekete harisnyám és fekete cipőm fölé. Bert, a főnököm nem szereti, ha feketét hordunk a munkahelyen, de ő akarta, hogy reggel hétre visszaérjek az irodába egy szem alvás nélkül, úgyhogy túl fogja élni.

A bögre kávéfőző fölé görnyedtem. Olyan feketén ittam, ahogy még épp le bírtam nyelni. Nem sokat segített. Rábámultam az íróasztalom lapján sorban szétterített, 20x25 cm-es, kinagyított fotókra. Az első képen buldózerrel feltúrt dombtető látszott. A megbolygatott földből egy csontváz keze nyúlt ki. A következő képen valaki óvatosan félresöpörte a földet, láthatóvá téve egy összetört koporsó darabjait, és a mellette heverő csontokat. Újabb holttest. Megint munkába állították a buldózert. Föltúrta a vörös talajt, és egy temetőre bukkant. A csontok szétszórt virágokként díszítették a földet.

Az egyik koponya néma sikolyra tátotta széthullott állkapcsát. Még mindig maradt rajta némi szőke haj. A hullát borító sötét színű, koszos anyag egy női ruha maradványa volt. A másik koponya mellett legalább három combcsontot vettem észre. Amennyiben a hullának nem három lába volt, ez azt jelentette, hogy óriási a rumli.

A képek a maguk undorító módján nagyon jól sikerültek. Az, hogy színesek voltak, megkönnyítette a holttestek megkülönböztetését, de a csillogó bevonat már egy kicsit sok volt. Úgy néztek ki, mintha divatfotózt alkalmaztak volna egy hullaházban. Valószínűleg létezik

olyan New York-i kiállítóterem, ahol szívesen kiakasztották volna ezeket a vacakokat, sajtót és bort szervírozva melléjük, miközben a vendégek körbesétálnak, és azt mondogatják: „Erőtéljes képek, nem gondolja? Igazán erőteljesek.”

Igazán erőteljesek voltak, és szomorúak.

Csak képeket kaptam, semmi mást. Magyarázatot sem. Bert azt mondta, menjek be az irodájába, ha végignézem őket. Akkor majd mindent megmagyaráz. Persze, ezt higgyem is el. A húsvéti nyuszi meg a kebelbarátom.

Összeszedtem a képeket, visszacsúsztattam őket a borítékba, megfogtam a kávésbögrémet, és elindultam kifelé.

A kinti íróasztal üres volt. Craig már hazament. Mary, a nappali műszakos titkárnőnk pedig csak nyolckor fog megérkezni. Volt egy kétórás szünet, amikor az irodában nem tartózkodott senki. Az, hogy Bert olyankor hív be, amikor kettőnkön kívül nincs itt senki, nagyon zavart. Minek kell így titkolózni? Az ajtaja nyitva volt. Ő maga az íróasztala mögött ült, kávé ivott, és közben valami papírokkal babrált. Aztán fölpillantott, elmosolyodott, és intett, hogy jöjjenek közelebb. A mosolya idegesített. Bert csak akkor volt kedves, ha akart tőlem valamit.

Ezerdolláros öltönye alatt fehér inget és fehér nyakkendőt viselt. Szürke szeme derűsen csillogott. Bert szeme olyan színű, mint a koszos ablaküveg, úgyhogy a csillogás igazi erőfeszítést igényelt. Hófehér haját frissen stuccoltatta. A katonás frizura olyan rövid volt, hogy láttam a fejbőrét is.

– Foglalj helyet, Anita.

Az asztalára löktem a borítékot, és leültem.

– Mit tervezel, Bert?

A főnököm még szélesebben mosolygott. Általában senkire nem vesztegette a mosolyát, a klienseken kívül. Rám egyáltalán nem szokta vesztegetni.

– Megnézted a képeket?

– Igen, na és?

– Föl tudnád őket támasztani haló porukból?

Összevont szemöldökkel pillantottam rá, és belekortyoltam a kávémba.

– Mennyi idők?

– Nem tudod a képek alapján megállapítani?

– Ha személyesen látnám őket, meg tudnám neked mondani, de csak a képek alapján nem. Válaszolj a kérdésre.

– Körülbelül kétszáz évesek.

Csak bámultam rá.

– A legtöbb halottkeltő nem tudna egy ilyen öreg zombit megidézni emberáldozat nélkül.

– De te igen – mondta jelentőségteljesen Bert.

– Igaz. Viszont egyetlen sírkövet sem láttam a képen. Tudjuk a nevüket?

– Miért, kéne tudnunk?

Megcsóváltam a fejem. Öt éve ő a főnök, ő alapította a céget, amikor még csak ketten voltak benne, Manny meg ő, de ennek ellenére szart se tudott a halottkeltésről.

– Hogyan lehet az, hogy ennyi éve egy csapat halottkeltő körül forgolódsz, és mégis ilyen keveset tudsz a munkánkról?

A mosolya kissé megfakult, a csillogás kezdett eltűnni a szeméből.

– Mire kell a nevük?

– Név szerint kell őket előszólítani a sírból.

– Név nélkül nem lehet őket megidézni?

– Elméletileg nem – válaszoltam.

– De te képes vagy rá – vetette ellen. Nem tetszett a magabiztossága.

– Igen, én képes vagyok rá. Valószínűleg John is.

Bert megrázta a fejét:

– Ezek nem John Burke-öt akarják.

Felhajtottam a kávé maradékát.

– Kicsodák „ezek”?

– Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein.

– Egy ügyvédi iroda – tippeltem.

Bólintott.

– Elég a játékból, Bert. Csak mondd meg, mi az ábra.

– A Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein cég néhány ügyfele luxushotelt épít a hegyekben, Branson környékén. Egy kifejezetten exkluzív nyaralóhelyet. Egy olyan helyet, ahol a környéken házzal nem rendelkező gazdag countryénekesek elbújhatnak a nagy nyilvánosság elől. Milliók forognak kockán.

– És mi köze ehhez a régi temetőnek?

– Az építési terület tulajdonjoga vitatott volt, két család perelt érte. A bíróság a Kelly családnak ítélte oda, ők pedig óriási pénzt kaptak érte. Pedig a Bouvier család állítása szerint bizonyíthatóan övék volt a föld, mert rajta van az egyik családi sírhelyük. A családi temetőt viszont nem találták.

Aha.

– Hát, most megtalálták – következtettem.

– Csak egy régi temetőt találtak, de az nem feltétlenül a Bouvier család telke.

– Vagyis azt akarják, keltsem életre a hullákat, hogy megkérdézhessék tőlük, kicsodák.

– Pontosan.

Vállat vontam.

– Meg tudok idézni pár hullát azok közül, akik még a koporsójukban vannak. Majd tőlük megkérdézem, kicsodák. Mi lesz, ha a vezetéknévük Bouvier?

– A cégnek másodszorra is meg kell vásárolnia a földet. De szerintük csak néhány hulla Bouvier. Ezért azt szeretnék, ha az összes holttestet feltámasztanád.

Fölvontam a szemöldököm:

– Te viccelsz.

Bert megrázta a fejét, elégedettnek tűnt.

– Meg tudod csinálni?

– Fogalmam sincs. Mutasd a képeket még egyszer. – Letettem a kávésbögrémet az asztalra, és újra megnéztem a fotókat. – Bert, ezt a temetőt teljesen szétcseszték. Hála a buldózereknek, egy tömegsír lett belőle. A csontok összekeveredtek. Csak egyetlen olyan esetről olvastam eddig, ahol tömegsírból idéztek meg egy zombit. De ott egy

konkrét személyt támasztottak fel. Tudták a nevét. – Megcsóváltam a fejem. – Név nélkül valószínűleg nem lehet megcsinálni.

– Hajlandó volnál megpróbálni?

Szétterítettem a képeket az asztalon, és úgy bámultam őket. Az egyik koponya teteje felfordítva hevert, akár egy kehely. Mellette két ujjperc, amit némi szikkadt, valaha emberhez tartozó szövet tartott össze. Csontok, mindenütt csak csontok, de sehol egy név.

Meg tudnám csinálni? Őszintén szólva, gőzöm sincs. Meg akarom próbálni? Igen, meg.

– Hajlandó lennék megpróbálni.

– Csodás.

– De még ha meg is tudom csinálni, minden éjjel csak néhányat idézhetek meg, és az is hetekbe fog telni. John segítségével könnyebben menne.

– Ennyi késedelem milliókba fog kerülni nekik – figyelmeztetett Bert.

– Nincs más mód.

– Davidsonék egész családi sírkertjét feltámasztottad, még a dédpapát is. Pedig őt nem is kellett volna. Képes vagy egyszerre többet is megidézni.

Nemet intettem a fejemmel.

– Az csak véletlen volt. Villogni akartam. Azt akarták, hogy támasszak fel három családtagot. Úgy gondoltam, pénzt takaríthatok meg nekik, ha egy füst alatt elintézem mindet.

– Anita, tíz rokonukat élesztetted föl. Ők csak hármat kértek.

– És?

– Éltre tudod kelteni egy éjszaka alatt az egész temetőt?

– Te meghibbantál – mondtam.

– Meg tudod csinálni?

Kinyitottam a szám, hogy nemet mondjak, aztán mégsem szóltam semmit. Egyszer már megidéztem egy egész temetőt. Ott nem mindegyik hulla volt kétszáz éves, viszont néhány jóval idősebb volt, majdnem háromszáz. És mindet megidéztem. Na persze, akkor két emberáldozat erejét lovagoltam meg. Hosszú történet, hogyan halt

meg az a két ember a varázskörben. Önvédelemből tettem. De a mágia szempontjából ez lényegtelen volt. A halál az halál.

Képes volnék rá?

– Igazán nem tudom, Bert.

– Vagyis nem mondasz rá nemet – állapította meg ő. Élénk, várakozó kifejezés ült az arcán.

– Biztos egy zsák pénzt ajánlottak érte – tippeltem.

Bert elmosolyodott.

– Licitre megyünk.

– Mire megyünk?

– A cég a csomagot nekünk küldte el, továbbá a kaliforniai Feltámadás Vállalatnak, meg a New Orleans-i Élet Szikrájának.

– Az Élet Szikrájánál jobban szeretik, ha a francia nevüket használjuk – javítottam ki. Őszintén, az „Élan Vital” inkább egy szépségszalonhoz illett volna, nem egy halottkeltő céghez, de hát engem nem érdekelt senki. – És aztán mi lesz? Aki a legalacsonyabb árat ajánlja, az viszi el a melót?

– Ez volt a tervük – felelte Bert.

Mintha túlságosan meg lett volna elégedve saját magával.

– De? – kérdeztem türelmetlenül.

– Hadd ismételjem el neked – válaszolta. – „Talán három olyan halottkeltő van az országban, aki képes egy ilyen öreg zombit emberáldozat nélkül is megidézni.” Te és John vagytok az első kettő. És még beleszámolhatjuk Phillipa Freestone-t is, a Feltámadástól.

– Valószínűleg – ismertem el.

– Oké. Phillipa tudna zombit idézni név nélkül?

– Erről semmilyen módon nem szerezhettek tudomást. John képes rá. Akkor talán Phillipa is.

– Képes volna akár ő, akár John bárkit megidézni a csonttömegből, a koporsókban lévők helyett?

Ezzel elhallgattatott.

– Nem tudom.

– Vonna bármelyiküknek esélye arra, hogy az egész temetőt felélessze? – nézett rám rezzenéstelen tekintettel.

– Ezt most kurvára élvezed – állapítottam meg.

– Csak felelj a kérdésre, Anita.

– Azt tudom, hogy John nem bírná megcsinálni. Phillipa pedig szerintem nem olyan jó, mint John, úgyhogy nem, nem lennének képesek rá.

– Akkor emelem a licitet – mondta Bert.

Fölnevettem.

– Följebb vered az árat?

– Senki más nem bírja megcsinálni. Senki más, csak te. Ezek megpróbálták úgy kezelni az ügyet, mint bármilyen más építészeti problémát. De más árajánlatuk nem lesz, ugyebár?

– Valószínűleg nem – adtam neki igazat.

– Akkor lenyúlom még a gatyájukat is – jelentette ki mosolyogva. Megcsóváltam a fejem.

– Te pénzsóvár vén kecske.

– Tudod jól, hogy részesedést kapsz a díjból.

– Tudom.

Egymásra meredtünk.

– Mi van, ha megpróbálom, de mégsem sikerül mindet egy éjszaka alatt föléleszteni?

– Végső soron megidézed majdnem az összesét, ugye?

– Valószínűleg. – Fölálltam, és magamhoz vettem a kávésbögrém.

– De én a helyedben nem váltanám be a csekket, csak miután megcsináltam a melót. Most pedig megyek haza aludni.

– Az ügyfeleink ma reggelre várják az árajánlatot. Amennyiben elfogadják a feltételeinket, magánhelikoptert küldenek érted, és a helyszínre szállítanak.

– Helikopter?! Tudod, hogy gyűlölök repülni.

– Ezért a pénzért fogsz.

– Szuper.

– Készülj fel rá, hogy bármelyik pillanatban indulhatsz.

– Bert, túl messzire mész – torpantam meg az ajtóban. – Hadd vigyem magammal Larryt.

– Minek? Ha még John sem tudja megcsinálni, Larry biztosan nem képes rá.

Vállat vontam.

– Lehet, hogy nem, viszont léteznek olyan módszerek, amivel egyesíthetjük a hatalmunkat az idézés alatt. Ha egyedül nem bírom megcsinálni, talán a mi kis gyakornokunk adhat némi lendületet.

A főnököm ezen láthatóan elgondolkodott.

– Miért nem viszed Johnt? Ha vele állsz össze, biztosan sikerül.

– Csak akkor, ha önként ajánlja fel nekem az erejét. Szerinted hajlandó volna rá?

Bert megrázta a fejét.

– Megmondtad neki, hogy nem kellett a kliensnek? Hogy őt ajánlottad az ügyfélnek, de az ügyfél név szerint engem akart?

– Nem – dörmögte Bert.

– Akkor ezért szervezted így, tanúk nélkül.

– A lényeg az időzítés, Anita.

– Persze, Bert, de azért mégsem akartál úgy szembenézni John Burke-kel, hogy van egy újabb kliens, aki engem akar, nem őt.

Bert az asztalon nyugvó, összekulcsolt mancsaira bámult. Amikor ismét fölemelte a tekintetét, komolyan nézett rám.

– John majdnem olyan jó, mint te, Anita. Nem akarom elveszíteni.

– Gondolod, hogy ha lesz még egy kliens, aki inkább engem kér fel, akkor kilép?

– Csorbát szenvedett a büszkesége – mondta Bert.

– Így is elég sok szorult bele, marad mit csorbítani rajta – vágtam vissza.

Bert elmosolyodott.

– Ha piszkálsd őt, az nem segít.

Vállat vontam. Szívesen mondtam volna, hogy ő kezdte, de hát így is volt. Megpróbáltunk járni egymással, viszont John nem bírta elviselni, hogy én az ő női verziója vagyok. Illetve nem is; azt nem bírta elviselni, hogy én az ő javított kiadása vagyok.

– Próbálj meg jól viselkedni, Anita. Larry még nem kész a bevetésre; nekünk Johnra van szükségünk.

– Én mindig jól viselkedek, Bert.

Felsóhajtott.

– Ha nem keresnél ennyi lóvét nekem, nem túrném el a szarságaidat.

– Dettó – feleltem.

Ez nagyjából össze is foglalta a kapcsolatunk lényegét. Üzlet felsőfokon. Nem csíptük egymást, de tudtunk együtt dolgozni. A vállalkozói szabadság szép példája.

Délben fölhívott Bert, és közölte, hogy miénk a meló.

– Délután kettőre legyél az irodában összecsomagolva, indulásra készen. Mr. Lionel Bayard fog elkísérni téged és Larryt.

– Ki az a Lionel Bayard?

– A Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein Ügyvédi Iroda egyik alkalmazottja. Nagyon szereti hallani a saját hangját. De ne csesztesd miatta.

– Ki, én?

– Anita, ne szívasd a kísérodet. Lehet, hogy háromezer dolláros öltönyben lesz, de akkor is ő a kísérod.

– A beszéléseimet a cégtulajdonosoknak tartom fenn. Biztos, hogy Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein személyesen is meg fog jelenni valamikor a hétvége folyamán.

– A fejeseket se szívatnod – jelentette ki Bert.

– Ahogy parancsolod – válaszoltam abszolút nyájasan.

– Úgyis azt fogod csinálni, amit akarsz, mindegy, hogy miket beszélek, ugye?

– Nahát, Bert. És még mondja valaki, hogy a jó pap nem tanul holtig.

– Csak legyél itt kettőkor. Larryt már fölhívtam, itt fog várni.

– Ott leszek, Bert. Még el kell ugranom valahová, úgyhogy ne aggódjatok, ha kések pár percet.

– Ne késs.

– Ott leszek, amilyen hamar csak tudok – azzal letettem a kagylót, még mielőtt vitatkozhatott volna velem.

Le kellett zuhanyoznom, átöltöznöm, aztán elmennem a Seckman Általános- és Középiskolába. Richard Zeeman ott tanított biológiát. Holnapra randit beszéltünk meg. Egyszer régebben Richard már feleségül kért. A dolgot úgymond függőben hagytuk, mindenesetre többel tartoztam neki, minthogy üzenetet hagyjak a rögzítőjén, és azt mondjam: „Bocs, kicsim, randi lefűjva. Nem leszek a városban.” Az üzenet egyszerűbb megoldás lett volna, de gyávább is.

Egyetlen bőröndbe pakoltam. Négy napra tuti elég, sőt többre is. Ha plusz fehérneműt és jól variálható ruhákat csomagolsz, egy hétig elhatsz egyetlen kis kofferből.

Azért eltettem pár extra cuccot is. A kilenc milliméteres Firestart meg a nadrág alatt hordható táskáját. És annyi tartalék lőszert, amennyivel megtorpedózhattam volna egy csatahajót; és még két kést is, a csuklóra csatolható tokokkal együtt. Eredetileg négy késem volt. Mindegyiket kézzel készítették, külön az én szerény személyem számára. Kettőtől sajnos végleg búcsút kellett vennem. Már leadtam a rendelést, hogy készítsenek helyettük újakat, de a kézi kovácsolás sok időbe telik, főleg, ha ragaszkodunk ahhoz, hogy a lehető legnagyobb ezüsttartalma legyen az acélnek. Két kés és két stukker elég kellett hogy legyen egy hétvégi üzleti úthoz. A Browning Hi-Powert magamon fogom tartani.

A pakolás nem okozott gondot. Az viszont igen, hogy mit vegyek fel. Biztos azt akarják majd, hogy még ma éjjel idézzem meg a zombikat. A francba, lehet, hogy a helikopter egyenesen az építkezésre visz. Ami azt jelenti, hogy a koszban fogok mászkálni, csontok és szétvert koporsók között. Ez nem tűnt magas sarkú cipős zónának. Viszont, ha a fejesek alkalmazottja is hármezer dolcsis öltönyt hord, tőlem is el fogják várni, hogy a szerepemnek megfelelően nézzek ki. Vagy úgy öltözők fel, mint egy profi – vagy vérbe és tollba hempergőzöm. Tényleg volt már olyan ügyfelem, aki azért csalódott bennem, mert nem pucéran, vérrel borítva jelentem meg. A csalódottságának több oka is lehetett. Szerintem soha nem volt olyan kliensem, aki ellenezte volna, ha a rituálénak megfelelően öltözőm, a farmer és az edzőcipő viszont nem igazán nyerte meg a bizalmukat. Ne kérdezd, miért.

Bepakolhatnám az overalloomat is, azt majd rávehetem arra, ami épp rajtam van. Igen, ez az ötlet tetszett. Veronica Sims – Ronnie, a legjobb barátnőm – rábeszélte a múltkor, hogy vegyek meg egy divatos tengerészkek miniszoknyát. Elég rövid volt, kicsit zavarba is jöttem tőle, de ez a szoknya befért az overall alá. Akkor sem gyűrődött össze, ha vámpírkározáshoz vagy gyilkossági helyszíneléshez viseltem. Csak le kellett vennem az overallt, és már mehettem is az irodába, vagy este

bulizni. Annyira el voltam ragadtatva tőle, hogy vettem még két ugyanilyen szoknyát más színben is.

Az egyik vörös volt, a másik püspöklila. Feketét még nem találtam. Legalábbis olyat nem, ami elég hosszú lett volna ahhoz, hogy hajlandó legyek fölvenni. Bár elismerem, miniszoknyában magasabbnak látszom. Még a lábam is hosszabbnak tűnik benne. És ez már valami, ha az ember lánya csak egy méter hatvan. A lila szoknya nem sok ruhámhoz ment, úgyhogy a vörös mellett döntöttem.

Találtam hozzá egy rövid ujjú blúzt is, pontosan ugyanolyan vöröset. Vörös, de bíbor árnyalatú, hideg, kemény szín, ami remekül ment a sápadt bőrömhöz, fekete hajamhoz, és sötétbarna szememhez. A vállszijas fegyvertáska, benne a 9 mm-es Browning Hi-Powerrel nagyon drámaian festett a blúzon. A pisztolytáskát a szorosan a derekamra csatolt fekete övbe bújtattam. Az egészre egy felgyűrt ujjú fekete zakót vettem, hogy elrejtsem a fegyvert. Megperdültem a hálósobátükör előtt. A szoknya sajnos nem volt sokkal hosszabb, mint a zakó, viszont a stukkert nem lehetett észrevenni. Legalábbis nem túl könnyen. Hacsak nem a méretre varratott cuccok mellett döntesz, nehéz elrejtetni egy pisztolyt, főleg az elegáns női ruhákban.

Épp csak annyi sminket tettem föl, hogy feldobjam a vörös ruhák egyhangúságát. Mellesleg arra készültem, hogy több napra elbúcsúzzom Richardtól. Egy kis smink nem árt. Smink alatt szemhéjfestéket, arcpírt és rúzszt értek, semmi mást. Egy televíziós interjú kivételével, amire Bert beszélt rá, soha nem volt rajtam alapozó.

A kötelező harisnyanadrágtól és a fekete magassarkú cipőtől eltékvén, ami minden szoknyához jár, kényelmesen éreztem magam. Amíg eszembe nem jut, hogy derékből lehajoljak, biztonságban voltam.

Az összes ékszer, amit viseltem, a blúzom alá dugott ezüstkereszt volt, meg a karórám. Az elegánsabb órámtört, és egyszerűen sose jutottam el addig, hogy megcsináltassam. A jelenlegi órámt fekete, műanyag, vízhatlan férfióra volt, ami nem illett a vékony csuklómra. Viszont, ha megnyomtam rajta egy gombot, világított a sötétben.

Mutatta a dátumot, és stopper is volt rajta. Még nem találtam olyan női órát, ami ezt mind tudja.

Nem kellett lemondanom a holnapi futást Ronnie-val. Ő is elutazott a városból egy ügy miatt. Egy magán-detektív sose pihen.

Bedobtam a bőröndöt a dzsipbe, és egy órákor már úton is voltam Richard iskolája felé. El fogok késni az irodából. Na, bummm. Vagy megvárnak, vagy nem. Nem hasad meg a szívem, ha ki kell hagynom a helikopteres utazást, repülőgépeket is utáltam, a helikoptertől viszont... összefostam magam félelmemben.

Egészen addig nem féltem a repüléstől, amíg egyszer a gépem pár ezer métert nem zuhant másodpercek alatt. A stewardess felkenődött a plafonra, tetőtől talpig kávéval borítva. Az utasok visítottak és imádkoztak. Az öreg hölgy, aki mellettem ült, elkezdte németül kántálni a Miatyánkot. Annyira félt, hogy az arcán folytak a könnyek. Felé nyújtottam a kezem. Megragadta. Tudtam, hogy meg fogok halni, és semmit se tehettem ellene. De akkor már úgy halunk meg, hogy egymás kezébe kapaszkodunk. És miközben meghalunk, elborítanak a könnyek és a fohások. Aztán a gép hirtelen egyenesbe billent, és megint biztonságban voltunk. Azóta nem nagyon bízom a légi közlekedésben.

St. Louisban normális esetben nincs tavasz. Tél van, aztán két napig enyhe az idő, aztán jön a nyári kánikula. Az idén korán érkezett a tavasz, és még mindig tartott. A levegő puhán simogatta a bőrömet. A szélben zöldülő növények illata érződött, a tél csak rossz álomnak tűnt. Az út fölé két oldalról behajoltak a júdásfák virágai. Az apró, lila bimbók itt-ott levendulaszínű ködfoltokat alkottak a fák között. Az ágakon még nem voltak levelek, de már látszott rajtuk egy leheletnyi zöld. Mintha valaki fogott volna egy óriási ecsetet, hogy mindent átszínezzen. Ha az ember egyenesen a fákra nézett, feketék voltak és kopárak. De ha csak rájuk pillantott a szeme sarkából, nem konkrétan valamelyik fára, hanem az összesre, akkor ott volt az a leheletnyi zöld.

A 270-es déli autópálya a lehető legjobb, elég gyorsan célhoz visz, és hamar vége van. A Tesson Ferry Roadnál hajtottam le róla. Ez az utca tele van üzletsorokkal és gyorséttermekkel, sőt van itt egy kórház is. Aztán, ha elhagyjuk a kereskedelmi szektort, jönnek az új

bérházak, olyan sűrűn, hogy szinte összeérnek. Itt még vannak fák és némi zöld gyep, de már nem sokáig.

A régi 21-es országútra egy dombtetőnél kell lefordulni, miután elhagytuk a Meramec folyót. Itt főleg házak sorakoznak, valamint néhány benzinkút, a helyi vízmű, és jobb oldalt egy nagy földgázmező. Ahol a dombok a végtelenbe nyúlnak.

Az első lámpánál balra fordultam, egy kis bevásárlóközpont mellett. A keskeny, kanyargós út házak és erdők között kígyózik tovább. A kertekből sárga nárcisz villan elő. Aztán az út egy völgybe bukik alá, és a meredek lejtő alján stoptábla áll. Majd az út sietve egy újabb dombra kapaszkodik föl, ahol egy T alakú elágazás található. Ott balra kell fordulni, és már majdnem meg is érkeztünk.

Az egyszintes iskola egy lapos, széles, dombokkal körülvett völgy alján fekszik. Indianában nőttem föl, a prérin, és régebben hegynek hívtam volna ezeket a dombokat. Az iskola alsó tagozata külön épületben van, de elég közel ahhoz, hogy közös legyen a játszóterük. Már ha a felsőbb évfolyamoknál van olyan, hogy szünet. Alsó tagozatos koromban úgy tűnt, csak szünet van. Mire felsős lettem, úgy éreztem, pont az nincs. A világ változik.

Az épület mellett parkoltam, olyan közel a bejáráshoz, amennyire csak tudtam. Most voltam másodsorra Richard iskolájában, és most jártam itt először tanítási napon. Azelőtt csak beszaladtunk valami papírokért, amit bent felejtett. Akkor nem voltak itt a diákok, most meg ahogy bementem a főkapun, máris óriási tömegben találtam magam. Épp vége lett egy órájuknak, és párolgó testek tódultak egyik osztályteremből a másikba.

Azonnal ráébredtem, hogy itt mindenki vagy akkora, mint én, vagy magasabb nálam. Klausztrófobiás érzésem támadt attól, ahogy a könyveit cipelő, hátizsákos tömeg ide-oda lökdösött. Biztos, hogy van a pokolnak egy olyan bugyra, ahol mindig tizenéves vagy, és mindig felső tagozatos maradsz. Nyilván ez az egyik legelső bugyor.

A tömeggel együtt Richard terme felé sodródtam. Elismerem, vigasszal töltött el a tény, hogy jobban voltam öltözve, mint a tinilányok többsége. Ez piszkosul kicsinyes dolog, de felső tagozatban még egy cseppet húsos kislány voltam. Mikor szívatásról van szó, a

cseppet húsos kislány és a dagadt állat között nincs is akkora különbség. Aztán elkezdtem nőni, és azóta sem híztam meg. Így igaz; voltam én ennél kisebb is: én voltam a legkisebb gyerek a suliban, éveken át.

Félrehúzódtam az ajtóban, hagytam, hadd mászkáljanak ki-be a gyerekek. Richard éppen egy szöveggyűjteményben mutogatott valamit egy kiscsajnak. A lány szőke volt, és flanelinget viselt a kelleténél három számmal nagyobb ruhája fölött. Fekete, kommandós bakancsra emlékeztető lábbelit hordott, a bakancs szájára gyűrt vastag fehér zoknival. Az egész cucc nagyon modern volt. A kiscsaj arcán a rajongás viszont ősrégi. Ragyogott és lelkesedett, pusztán azért, mert Mr. Zeeman személyesen segített neki valamiben.

El kellett ismernem, Richard megér annyit, hogy belezúgjanak. Sűrű barna haját lófarokba kötötte, ami azt a csalóka látszatot keltette, mintha nagyon rövid lenne. Az arccsontja magas és telt, az álla erőteljes, de van rajta egy gödröcske, ami meglágyítja és már-már túl tökéletessé teszi a vonásait. A tekintete szilárd, a szeme barna, a szempillája sűrű; sok férfinak van ilyen, és sok nő szeretne magának hasonlót. Az élénksárga ingben napbarnított bőre még sötétebbnek látszott. A nyakkendője színe mély, erőteljes zöld volt, illett a nadrágjához. A zakója a tanári szék háttámlájára akasztva lógott. Ahogy a könyvet fogta, a bicepsze megfeszült az ing alatt.

A gyerekek többsége már a helyén ült, a folyosón majdnem csend volt. Richard becsukta a könyvet, és visszaadta a lánynak. A kislány elmosolyodott, aztán az ajtóhoz sietett, már így is elkésett a következő órájáról. Ahogy elrohant mellettem, rám pillantott, azon töprengve, mit keresek én itt.

Ezzel nem volt egyedül. Jó pár diák vizslatott a helyéről. Beléptem az osztályba.

Richard elmosolyodott, ami tetőtől talpig átmelegített. Ez a mosoly mentette meg attól, hogy túl jóképű legyen. Nem azért, remek mosoly volt. Elmehetett volna fogpasztareklámnak. De kisfiús volt, nyílt és barátságos. Richardban nem volt ravaszság, nem forgatott mély értelmű, sötét terveket a fejében. Ő volt a világ legnagyobb kiscserkésze. Ezt sugározta a mosolya.

Oda akartam menni hozzá, hogy átölelhessen. Rettenetesen szerettem volna a nyakkendőjénél fogva kivezetni a teremből. Meg akartam érinteni a mellkasát a sárga ing alatt. Olyan erős volt a késztetés, hogy mindkét kezemet a zakóm zsebébe kellett dugnom. Ne sokkoljuk a diákokat. Richard néha ilyen hatással van rám. Oké, a legtöbbször ilyen hatással van rám, ha éppen nem szörös, vagy nem a vért nyalogatja az ujjairól. Richard ugyanis vérfarkas. Említettem már? A suliban senki sem tudja. Ha megtudnák, kirúgnák. Az emberek nem szeretik, ha a drága csemetéiket egy vérfarkas tanítja a világ dolgaira. Törvényellenes dolog egy betegség miatt diszkriminálni valakit, de azért mindenki ezt csinálja. Miért pont az oktatási rendszerben lenne másképp?

Megérintette az arcomat, de csak az ujj hegyével. A tenyerébe hajtottam az arcom, az ajkam a bőréhez ért. Ennyit arról, hogy a lazát adjam a gyerekek előtt. Néhányan be is nyögték, hogy „húúúú”, mások idétlenül vihogtak.

– Mindjárt visszajövök, gyerekek.

Még több huhogás, még hangosabb röhögés.

– Hajrá, Mr. Zeeman! – kiáltotta el magát az egyik.

Richard kitessékelt az ajtón, úgyhogy kimentem, zsebre tett kézzel. Normális esetben azt mondtam volna, hogy nem fogom leégetni magam egy rakás nyolcadikos kölyök előtt, de az utóbbi időben nem voltam egészen megbízható ezen a téren.

Richard kissé arrébb vitt az osztályától, ki az elhagyatott folyosóra. Nekidőlt a szekrényeknek, és lebámult rám. A kisfiús mosoly eltűnt. Beleborzongtam a barna szempár pillantásába. Végighúztam a kezem a nyakkendőjén, rásimítva a mellkasára.

– Megcsókolhatlak? Vagy azzal megbotránkoztatnánk a gyerekeket?

Nem néztem rá, miközben megkérdeztem. Nem akartam, hogy lássa a tekintetemben a leplezetlen vágyat. Épp eléggé zavarba ejtett az is, hogy tudtam, megérzi rajtam. Egy vérfarkas elől nem lehet elrejteni a kéjvágyat. Megérzi a szagát.

– Vállalom a veszélyt – Richard hangja lágy volt, mély, és olyan forró, hogy összerándult tőle a gyomrom.

Éreztem, ahogy fölém hajol. Felé fordítottam az arcom. Az ajka nagyon puha volt. Nekidőltem a testének, mindkét tenyeremmel a mellkasának támaszkodtam. Aztán a kezem lecsúsztattam a derekára, végigsimítva az ing szövetén. Szerettem volna kihúzni az inget a nadrágjából, és végigsimítani a meztelen bőrét a kezemmel. De inkább eltoltam magamtól, levegő után kapkodva.

Az én ötletem volt, hogy ne szeretkezzünk, amíg össze nem házasodunk. Az én ötletem volt, de kurva nehéz volt betartani. Minél többször randiztunk, annál nehezebb.

– Jézus, Richard. – Megcsóváltam a fejem. – Ez a felállás egyre rosszabb, nem?

Richard mosolya egyáltalán nem volt kisfiúhoz vagy cserkészhez méltó.

– Igen, egyre rosszabb.

Elpirultam.

– Nem úgy értettem!

– Tudom, hogyan értetted – válaszolta gyengéden, így már nem bántott az incselkedése.

Az arcom még mindig lángolt a szégyentől, de a hangom ismét határozott volt.

– Egy üzleti ügy miatt el kell utaznom a városból.

– Zombi-, vámpír- vagy bűnügy?

– Zombi.

– Az jó.

– Miért jó? – bámultam rá.

– Mert ha rendőrségi ügyben mész, vagy vámpírt karózni, akkor jobban aggódom. Tudod.

– Ja, tudom – bólintottam. Álltunk a folyosón, és csak néztük egymást. Ha a dolgok máshogy alakulnak, most jegyesek lennénk, és talán már az esküvőt tervezgetnénk. És ezt az egész szexuális feszültséget feloldhattuk volna. Ha olyan a helyzet...

– Az a helyzet, hogy el fogok késni. Mennem kell.

– Jean-Claude-tól is személyesen búcsúzol el? – Richard arcáról semmit sem lehetett leolvasni, ahogy ezt kérdezte, a tekintetéből viszont annál inkább.

– Nappal van. Jean-Claude a koporsójában fekszik.

– Aha – mondta ő.

– Erre a hétvégére nem szerveztem vele semmilyen randit, úgyhogy nem tartozom neki magyarázattal. Ezt akartad hallani?

– Valami ilyesmit – hangzott a válasz. Arrébb lépett a szekrényektől, úgyhogy majdnem összeért a testünk. Lehajolt, hogy búcsúzól megcsókoljon. A folyosón vihogás visszhangzott.

Megfordultunk. Richard diákjai az osztály ajtajában álltak, és rajtuk legeltették a szemüket. Remek. Richard elmosolyodott. Fölemelte a hangját, hogy a gyerekek jól hallják.

– Befelé, kis bestiák!

A tanulók fütyükonzerttel válaszoltak, egy alacsony, sötét hajú lány pedig nagyon csúnya pillantást lövellt felém. Azt hiszem, rengeteg lány volt belezúgva Mr. Zeemanba.

– A bennszülöttek háborognak. Vissza kell mennem.

Bólintottam.

– Remélem, hétfőre megjövök.

– Akkor a jövő hétvégén elmegyünk kirándulni.

– Ezen a hétvégén kitértem Jean-Claude elől. Azt nem lehet, hogy két hétig egyhuzamban ne találkozzam vele.

Richard arcát elsötétítette a harag.

– Nappal kirándulás, este randi a vámpírral. Milyen sportszerű.

– Nekem legalább annyira nem tetszik, mint neked – tiltakoztam.

– Bárcsak elhinném.

– Richard!

Sóhajtott egyet. A harag mintha elpárolgott volna belőle. Sose értettem, hogy csinálja. Az egyik pillanatban dühöngött, a másik pillanatban már nyugodt volt. Mindkét érzelem hitelesnek tűnt. Ha engem egyszer felmérgettenek, akkor úgy maradok. Talán jellemhiba?

– Ne haragudj, Anita. Nem mintha a hátam mögött randizgatnál vele.

– Soha nem csinálnék semmit a hátad mögött, te is tudod.

Richard hátrapillantott a tanterem felé.

– Tudom – bólintott. – Mennem kell, mielőtt még felgyújtják az osztályt. Elindult a folyosón, és vissza se nézett.

Majdnem utána szóltam, de végül hagytam, hadd menjen. A hangulat szertefoszlott. Semmi nem annyira hervasztó, mint ha tudod, hogy a barátnőd mással is jár. Fordított helyzetben én ezt nem tűrtem volna el. Vagyis kettős mércével mértem, de ezt idáig mind a hárman túléltek. Már ha Jean-Claude esetében ez volt rá a megfelelő szó.

A francba, leírhatatlanul bonyolult a magánéletem. Elindultam a folyosón kifelé. Richard tantermének az ajtaja előtt is el kellett mennem. Magas sarkú cipőm hangosan kopogott. Nem is kíséreltem meg, hogy egy utolsó pillantást vessek rá. Akkor csak még rosszabbul éreztem volna magam, hogy itt hagyom őt.

Nem az én ötletem volt, hogy randizzak a Város Urával. Jean-Claude két választási lehetőséget adott nekem: vagy mind a kettejükkel randizom, vagy megöli Richardot. Akkor a randizás jó ötletnek tűnt. Most, öt hét elteltével, már nem voltam ebben olyan biztos.

Az én erkölcsi megfontolásaim miatt nem teljesült be a szerelmünk Richarddal. Beteljesülés; micsoda eufemizmus. De Jean-Claude világosan megmondta, hogy ha valamit megteszek Richardnak, azt neki is meg kell tennem. Jean-Claude udvarolni próbált nekem. Ha Richard hozzám nyúlhatott, de ő nem, az nem volt fair. Azt hiszem, volt igazság abban, amit mondott. De a gondolat, hogy vámpírral szeretkezzem, bármilyen magasrendű eszménél többet segített az önmegtartóztatásban.

Nem járhattam mind a kettejükkel a végtelenségig. Már így is úgy éreztem, hogy belehalok a nemi görcsbe. Persze el is költözhetnék. Richard talán még hagyná is. Nem tetszene neki, de elengedne. Viszont Jean-Claude, ő soha nem engedne el. Kérdés: akarom, hogy elengedjen? A válasz: naná. Csak úgy kellett kiszabadulni, nehogy bárki beledögöljön. Ez volt az igazi kunszt.

Igen, ez volt a hatvannégyezer dolláros kérdés. A bökkenő ott volt, hogy nem tudtam rá a választ. Előbb vagy utóbb pedig találunk kellett egyet. Az az „utóbb” pedig egyre közeledett.

A helikopter oldalához simultam, fél kézzel kétségbeesetten szorongatva a falba erősített szíjat. Legszívesebben két kézzel kapaszkodtam volna, mintha attól, hogy szorosan belecsimpaszkodom abba a hülye szíjba, megmenekülhetnék, ha a helikopter a földre zuhan. Azért használtam csak az egyik kezemet, mert a két kéz már gyávaságnak tűnt volna. Headset volt rajtam, olyasféle, mint a fülvédők a lőtéren, de mikrofonnal, hogy a fogcsikorgató ricsajban tudjunk beszélgetni. Addig eszembe sem jutott, hogy a helikopterek nagyrészt átlátszóak, mintha egy nagy, berregő, rezgő buborékban lógnánk a levegőben. Amennyire csak lehetett, csukva tartottam a szemem.

– Jól érzi magát, Miss Blake? – érdeklődött Lionel Bayard.

Meglepődtem, hogy megszólított.

– Hogyne, remekül.

– Nem néz ki túl jól.

– Csak nem szeretek repülni – magyaráztam.

Erőtlen mosolyt villantott felém. Nem hiszem, hogy sikerült bizalmat ébresztenem Lionel Bayardban, a Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein cég ügyvédjében és lakájában. Apró termetű, nett emberke volt, miniatűr szőke bajusszal, és úgy nézett ki, hogy ennél több arcszörzete soha nem is lesz. Háromszög alakú állkapcsa olyan sima volt, akár az enyém. Lehet, hogy a bajuszt is csak felragasztotta. Barna alapon finom sárga bordás gyapjúöltönye jól szabott kesztyűként simult a testére. Keskeny nyakkendője barna-sárga csíkos volt, a nyakkendőtüje arany. Monogramos. Ahogy a vékony bőr irattáskája is. Minden színben volt tartva, egészen az aranydíszes félcipőjéig.

Larry hátrafordult. A pilóta mellett kapott helyet.

– Tényleg felsz a repüléstől? – Láttam, hogy mozog a szája, de a hangját csak a headseten keresztül hallottam. Larry jól mulatott rajtam.

– Igen, Larry, tényleg félek a repüléstől. – Reméltem, hogy a szavaimból áradó gúny épp olyan tisztán hallatszik, mint az ő jókedve.

Larry röhögött. A gúnyolódásom nyilvánvalóan eljutott hozzá. A srác friss volt, láthatólag nemrég fürdött. A kék öltönyét vette fel, meg az egyiket a három fehér inge közül, valamint a második legjobb nyakkendőjét. Azért a másodikat, mert a legjobb nyakkendője csupa vér lett. Még mindig főiskolára járt, és a diplomáig csak hétvégenként dolgozott nekünk. Rövid haja színe akár egy meglepett répáé. Szeplős fiú volt, körülbelül olyan magas, mint én, a szeme világoskék. Úgy nézett ki, akár egy nagyra nőtt mesefigura.

Bayard nagyon igyekezett nem összevont szemöldökkel nézni rám. Az erőfeszítése annyira nyilvánvaló volt, hogy nem is kellett volna fáradnia vele.

– Biztos benne, hogy készen áll erre a feladatra?

Belenéztem a barna szemébe.

– Drukkoljon, hogy így legyen, Mr. Bayard, mert rajtam kívül nincs más.

– Tudatában vagyok az ön különleges képességeinek, Miss Blake. Az elmúlt tizenkét órában az Egyesült Államok minden egyes halottkeltő vállalkozásával kapcsolatba léptem. Phillipa Freestone a Feltámadás Vállalattól azt mondta, nem képes arra, amit szeretnénk, és hogy ebben az országban egyedül talán Anita Blake tudná elvégezni. A New Orleans-i Elán Vitai ugyanezt válaszolta. Említették John Burke-öt is, de abban már nem voltak biztosak, hogy ő minden óhajunknak eleget tudna tenni. Az összes holttestet fel kell támasztani, különben minden erőfeszítés hiábavaló.

– Elmondta önöknek a főnököm, hogy nem vagyok száz százalékgig meggyőződve arról, menni fog-e?

Bayard zavartan pislogott.

– Úgy tűnt, Mr. Vaughnnak nincsenek kételyei afelől, hogy ön teljesíteni tudja a kérésünket.

– Bert úgy bizakodik, ahogy csak akar. Nem neki kell életre keltenie azt a turmixot.

– Elismerem, hogy a munkagépek némi keveredést okoztak, Miss Blake, de nem szándékosan tettük.

Ejtettem a témát. Láttam a képeket. Megpróbálták elleplezni. Ha az építőmunkások nem helybeliek, köztük néhány Bouvier-szimpatizánssal, fölszántják a temetőt, ráöntenek némi betont, és voilá, nincs bizonyíték.

– Mindegy. Megteszem, amit tudok, azzal, amit meghagytak nekem.

– Könnyebb lett volna, ha még a sírok megbolygatása előtt idehívjuk önt?

– Igen.

Felsóhajtott. Recsegett tőle a fülhallgatóm.

– Akkor elnézést kérek.

– Ha nem személyesen ön csinálta, nem ön tartozik nekem bocsánatkéréssel – vontam meg a vállam.

Fészkelődni kezdett az ülésében.

– Nem én rendeltem el, hogy ássák fel. Mr. Stirling irányítja az építkezést.

– Az a bizonyos Mr. Stirling? – kérdeztem.

Bayard láthatólag nem értette meg a viccet.

– Igen, az a Mr. Stirling.

Talán tényleg elvárta tőlem, hogy ismerjem a pasas nevét.

– Mindig van önnel egy cégvezető, aki a válla fölött kukucskál?

Bayard az ujjával följebb tolta a szemüvegét. Régi gesztus lehetett, az új szemüveg és a divattervezővel csináltatott öltöny előtti időkből.

– Mivel ilyen rengeteg pénz forog kockán, Mr. Stirling úgy vélte, célszerű a környéken tartózkodnia, arra az esetre, ha még több probléma adódna.

– Még több probléma? – kérdeztem.

Az ügyvéd rám nézett, és szaporán pislogott, mint egy jól öltözött nyúl.

– A Bouvier-ügy.

Hazudott.

– Ezenkívül mi nem stimmel a kis projektjünkkel?

– Mire gondol, Miss Blake? – kérdezett vissza, szépen manikűrözött kezével kisimítva a nyakkendőjét.

– Más problémáik is adódtak, nemcsak a Bouvier család – ezt tényként mondtam.

– Akár van valamilyen problémánk, akár nincs, az nem az ön dolga, Miss Blake. Azért béreltük fel önt, hogy megidézze nekünk a holtakat, valamint megállapítsa az említett elhunytak személyazonosságát. Ezen túl önnek nincs semmilyen más kötelezettsége felénk.

– Idézett már zombit, Mr. Bayard?

Az ügyvéd ismét pislogni kezdett.

– Természetesen nem – mondta sértődötten.

– Akkor honnan tudja, hogy a többi probléma nem fogja befolyásolni a munkámat?

A férfi szemöldöke között apró ráncok jelentek meg. Jól kereső ügyvéd volt, de úgy tűnt, a gondolkodás nem az erőssége. Az emberben ilyenkor felmerül a kérdés: vajon melyik felsőoktatási intézményben végzett?

– Nem értem, hogyan befolyásolhatná az ön munkáját a mi kisebb nehézségeink.

– Épp most ismerte be, hogy semmit se tud a munkámról – vágtam vissza. – Honnan tudja, mi fogja befolyásolni, és mi nem?

Oké, a zavarosban halásztam. Bayardnak valószínűleg igaza volt. A többi probléma valószínűleg nem befolyásol majd, de azért sose lehet tudni. Nem szeretek sötétben tapogatózni. És azt se szeretem, ha hazudnak nekem, vagy akár elhallgatnak előlem valamit.

– Úgy vélem, Mr. Stirling feladata eldönteni, mit hoz az ön tudomására és mit nem.

– Vagyis maga még nem elég érett arra, hogy meghozza ezt a döntést – gúnyolódtam.

– Nem – válaszolt Bayard –, sajnos nem.

Jé, van, akit még csak be se lehet rágatni. Larryre pillantottam.

– Úgy tűnik, mindjárt landolunk – mondta.

Lepillantottam a sebesen növekvő talajra. Az Ozark-hegység kellős közepén, egy csupasz, vöröses, szétdúlt földdarab fölött lebegtünk. Feltehetőleg ez volt az építkezés.

A föld megduzzadt, és felénk emelkedett. Becsuktam a szemem, és nagyot nyeltem. Mindjárt vége. Ilyen közel a földhöz már nem fogok hányni. Mindjárt vége. Mindjárt vége. Mindjárt. Egy lökést éreztem, amitől a lélegzetem is elakadt.

– Leszálltunk – tájékoztatott Larry. – Most már kinyithatod a szemed.

Kinyitottam.

– Kurvára élvezed, mi?

– Ritkán látlak úgy, hogy nem vagy elemedben – vigyorgott a fiú.

A helikoptert vörös porfelhő vette körül. A propeller zúgó hangja egyre mélyült. Ahogy lassult, a por is leülepedett, és megláttuk, hol vagyunk.

Egy kisebb sík területen voltunk, a hegyek szoros gyűrűjében. Úgy nézett ki, eredetileg keskeny völgy lehetett, de aztán a buldózerek kiszélesítették, legyalulták és leszállópályává alakították. A föld vörös rozsdafolyamnak látszott. A helikopter előtt álló hegy egyetlen vörös bucka volt. A völgy távolabbi végében nehéz munkagépek és autók álltak összezsúfolódva. A gépek mellett a csoportba verődött emberek a kezükkel védték az arcukat, nehogy a szemükbe szálljon a por.

A propeller lapátja még egy kört húzott a levegőbe, aztán megállt, Bayard pedig kicsatolta a biztonsági övét. Én is. Levettük a headsetet, majd Bayard kinyitotta az ajtót. Én is kinyitottam az enyémet, és rájöttem, hogy a talaj messzebb van, mint azt az ember gondolná. Jó hosszan ki kellett villantanom a combomat, hogy elérjem a földet.

Az építőmunkások díjazták. Fütttyentgettek, beszéltek nekem, sőt valaki azt is felajánlotta, hogy benéz a szoknyám alá. Nem, nem pontosan ezeket a szavakat használta.

Egy magas, fehér cowboykalapos férfi jött felénk. Drapp overallt viselt, Gucci cipőjét belepte a por, tökéletes barnaságát csak a fitneszklubban szerezhette. Egy férfi és egy nő lépkedett mögötte.

Az utóbbi pasi pont úgy nézett ki, ahogy egy művezetőnek kell. Farmer és könyékig felgyúrt ujjú, durva ing volt rajta, amiből kilátszott izmos alkarja. Az izmait nem squash vagy tenisz közben szerezte, hanem simán, kemény fizikai munkával.

A nő hagyományos, szoknyás kosztümöt hordott, a gallérjára erősített kis nyakkendővel kiegészítve. Drága kosztüm volt, de szerencsétlenül megválasztott, vörösesbarna színű, ami egyáltalán nem passzolt a nő gesztenyebarna hajához, viszont illett a vörösesbarna arcpírhoz, amit a képére kent. Megnéztem a nyakát, és valóban látszott, hogy nem dolgozta el az alapozó szélét. A gallérja fölött vékony vonal húzódott. Olyan volt, mintha a bohóciskolában készült volna a sminkje.

Pedig a nő nem tűnt annyira fiatalnak. Valahol valaki majd csak jelzi neki egyszer, milyen rosszul néz ki. Na persze, én se fogom az orrára kötni. Ki vagyok én, hogy kritizáljam?

Stirling szeme a legvilágosabb szürke volt, amit valaha láttam. Az írisze csak pár árnyalattal volt sötétebb a szeme fehérjénél. Megállt, háta mögött a kíséretével. Tetőtől talpig végigmért. Úgy tűnt, nem tetszik neki, amit lát. Különös tekintete a gyűrött öltönyös Larryre villant. Összevonta a szemöldökét.

Bayard megkerült minket, lesimítva a zakóját.

– Mr. Stirling, ez itt Anita Blake. Miss Blake, hadd mutassam be Mr. Stirlinget.

Stirling csak állt, és csalódottan nézett rám. A nőnél írótablára erősített jegyzetfüzet volt, a tolla jegyzetelésre készen. Csakis a titkárnője lehetett. Aggodalmas arccal állt, mintha nagyon fontos lenne, hogy tetsszünk Mr. Stirlingnek.

Kezdett nem érdekelni, tetszünk-e neki vagy sem. Meg akartam kérdezni tőle: „Mi a gond, seggfej?” De ehelyett inkább azt kérdeztem:

– Van valami probléma, Mr. Stirling?

Bert büszke lett volna.

– Bevallom, nem olyan, mint gondoltam, Miss Blake.

– Mármint?

– Először is, csinos. – Nem bóknak szánta.

– És?

– Nem a feladatnak megfelelően öltözött – mutatott a ruhámra.

– A titkárnője is magas sarkúban van.

– Miss Harrison ruházatához magának semmi köze.

- Magának se az enyémhez.
- Helyes, de pokoli rossz lesz ebben a cipőben felmászni aへgyre.
- Van egy overallom meg egy sportcipőm a bőröndömben.
- Nem biztos, hogy tetszik a hozzáállása, Miss Blake.
- Nekem se a magáé. Ez viszont biztos – feleltem.

A Stirling mögött álló művezető alig bírta visszafojtani a mosolyát. A szeme egyre jobban csillogott az igyekezettől. Miss Harrison kissé ijedtnak tűnt. Bayard közelebb lépett Stirlinghez. Világossá tette, kinek az oldalán áll. Gyáva szar.

Larry odaállt mellém.

- Kell magának ez a munka, Miss Blake?
- Nem fogok szomorkodni, ha nem kapom meg.

Miss Harrison összerándult, mintha lenyelt volna egy bogarat. Egy nagy, csúnya, izgó-mozgó bogarat. Talán mert nem borultam engedelmesen a főnöke lába elé.

A művezető kénytelen volt köhögésnek álcázni a röhögését. Stirling rápillantott, majd megint felém fordult.

- Maga mindig ilyen arrogáns? – kérdezte.

Felsóhajtottam:

– Az „arrogáns” szónál jobban szeretem a „magabiztost”, de mondok magának valamit. Visszaveszek magamból, ha maga is visszavesz magából.

– Ne haragudjon, Mr. Stirling – szakított félbe Bayard. – Elnézését kérem. Fogalmam se volt, hogy...

- Fogd be a szád, Lionel – szólt rá Stirling.

Lionel befogta.

Stirling rám nézett a furcsa, világos szemével. Aztán bólintott.

– Megállapodtunk, Miss Blake. – Elmosolyodott. – Visszaveszek magamból.

- Szuper – mondtam.

– Rendben van, Miss Blake, menjünk fel a hegytetőre, és nézzük meg, tényleg olyan szakember-e, mint amilyennek gondolja magát.

- Megnézhetem a temetőt, de sötétedésig semmit sem tehetek.

Stirling összevonta a szemöldökét, és Bayadra pillantott.

- Lionel.

Hihetetlen, mennyi harag tud összesűrűsödni egyetlen szóban. És a haragja célpontot keresett magának. Engem már nem piszkálhatott, Lionelt viszont nyugodtan.

– Azonnal elfaxoltam önnek egy memorandumot, uram, amint kiderült, hogy Miss Blake csak sötétedés után tud segíteni nekünk.

Derék ember. Ha kétségeid vannak, bátyázd körbe a segged papírokkal. Stirling dühösen meredt rá. Bayard bocsánatkérően nézett, de állta a sarat.

– Felhívtam Beau-t, és mindenkit idehozattam, feltételezve, hogy ma dolgozhatunk valamennyit – mondta Stirling, le nem véve Bayardról a szemét. Lionel lehervadt; a memorandum nyilvánvalóan nem nyújtott elég védelmet.

– Mr. Stirling, még ha fel is tudom támasztani az egész temetőt egyetlen éjszaka alatt, és ez egy nagyon bizonytalan „ha” –, mi van, ha az összes halott Bouvier? Mi van, ha ez az ő családi sírhelyük? Ha jól értem, ez esetben az építkezés leáll, amíg önök vissza nem vásárolják a földet.

– Nem akarják eladni – szólt közbe Bayard.

Stirling rávillantotta a szemét. Beau, a művezető csak mosolygott.

– Azt mondják, hogy az egész vállalkozást beszüntetik, ha ez a Bouvier család telke? – kérdeztem Bayardtól. – Ejnye, Lionel, ezt nem is árulta el nekem.

– Szükségtelen tudnia – vágott vissza az ügyvéd.

– Miért ne akarnák eladni a földet egymillió dollárért? – érdeklődött Larry.

Jó kérdés volt.

Stirling úgy nézett rá, mintha Larry akkor öltött volna testet a semmiből. A szolgálknak nyilván nem lett volna szabad megszólalniuk.

– Magnus és Dorcas Bouvier összes vagyona egy étterem, a *Véres Csontok*. Értéktelen. Fogalmam sincs, miért ne szeretnének milliomosokká válni.

– *Véres Csontok*? Micsoda név ez egy étteremnek? – hüledezett Larry.

– Hát nekem nem az jut elsőre az eszembe róla, hogy „bon appétit”
– vontam meg a vállam.

Stirlingre néztem. Dühösnek dühös volt, de ennyi. Egymillió dollárba fogadtam volna, hogy pontosan tudja, miért nem hajlandók eladni a telket a Bouvier-k. De az arca nem árult el semmit. Nem terítette ki a lapjait, és még csak beléjük látni sem lehetett.

Bayardra néztem. Az arca kipirult, kerülte a tekintetemet. Bármikor szívesen pókereznék vele. De nem a főnöke előtt.

– Remek. Valami lazább göncbe bújok, aztán fölmegyünk, és megnézzük a temetőt – mondtam.

A pilóta odaadta a bőröndömet. Az overall és a cipő volt legfölül. Larry irigykedve nézte.

– A fenébe, bár eszembe jutott volna az overall. Ez az öltöny nem fogja túlélni az utat.

Egy másik overallt is előhúztam a bőröndből.

– Légy mindenre felkészülve – mondtam.

– Kösz – vigyorgott Larry.

– Ez az egyik jó dolog abban, hogy kábé ugyanaz a méretünk – vontam meg a vállam.

Levettem a fekete zakót, és láthatóvá vált a pisztolyom.

– Miss Blake – szólt Stirling –, miért visel fegyvert?

Sóhajtottam egyet. Stirling már kezdett fárasztani. Még el se indultam a hegyre, de már nem is akartam fölmenni. De legkevésbé akartam itt állni, és azon vitatkozni, szükségem van-e stukkerekre. A piros blúzom rövidujjú volt. A szemléltetés mindig jobb, mintha magyaráznék.

Odasétáltam hozzá, kifelé fordított karra, mindkét alkarom belső oldalát közszemlére téve. A jobb karomon egy meglehetősen csini, késtől származó sebhely húzódik. Nem túl tragikus. A bal viszont kész káosz. Csak alig egy hónapja történt, hogy egy alakváltó leopárd felnyitotta. Egy kedves doktor összevarrta, de ennél többet nem nagyon lehet tenni. A kereszt alakú égési sebhely, amit korábban egy vámpír kreatív szolgáitól kaptam, most kicsit el volt görbülve a karmolásoktól. A könyököm hajlatában, ahol egy vámpír csontig

átharapta a húsomat, és megrágcsált, gejzirként törtek elő a bőrömből a fehér hegek.

– Jézusom – hüledezett Beau.

Stirling egy leheletnyit elsápadt, de tartotta magát, mint aki már látott rosszabbat is. Bayard elzöldült. Miss Harrison annyira elsápadt, hogy a sminkje impresszionista stílusban festett vízililiom-szőnyegnek tűnt.

– Sehova nem megyek fegyver nélkül, Mr. Stirling. Ezt el kell fogadnia.

Bólintott, a tekintete komoly volt.

– Rendben, Miss Blake. Az asszisztense is fel van fegyverezve?

– Nem – válaszoltam.

Megint bólintott.

– Jól van. Öltözzön át, és amikor elkészült, fölmegyünk.

Larry épp felhúzta az overallján a cipzárt, amikor visszamentem hozzá.

– Tudod, akár fel is lehetnék fegyverezve – mondta.

– Elhoztad a stukkered? – kérdeztem.

Bólintott.

– Töltetlenül, a bőröndödben?

– Épp úgy, ahogy mondtad.

– Jó.

Ennyiben hagytam a dolgot. Ha Larry vámpírhóhér akart lenni amellet, hogy halottakat idéz, akkor tudnia kellett a pisztollyal bánni. Olyan pisztollyal, ami ezüstözött golyókkal van töltve, és le tud lassítani egy vámpírt. A vadászpuskáig kellett eljutnia, amivel viszonylag biztonságos távoból szét lehet lőni a vámpír fejét és szívét. Nagyságrendekkel jobb, mint a karózás.

Szereztem neki fegyverviselési engedélyt is, azzal a feltétellel, hogy addig nem hordja magánál a stukkert, amíg én úgy nem ítélem meg, hogy elég jó lövő, és nem lyuggatja ki sem magát, sem engem.

Főleg azért jártam ki neki az engedélyt, hogy a kocsiban tarthassuk a pisztolyt, így bármikor kimehettünk a gyakorlótérre.

A szoknya csodálatosan jól elfért az overall alatt. Levettem a magas sarkút, és fölvettem az edzőcipőt. Az overallt nyitva hagytam

annyira, hogy a stukkeremért tudjak nyúlni, ha kell. Indulásra készen álltam.

– Maga is feljön velünk, Mr. Stirling?

– Igen.

– Akkor mutassa az utat – kértem.

Ahogy elment mellettem, az overallomra pillantott. Vagy inkább a ruha alatt lapuló stukkerre. Beau utánaindult, de Stirling rászólt.

– Te maradsz. Egyedül viszem fel őt.

Csend ereszkedett a három talpnyalóra. A magas sarkú cipős Miss Harrison-tól én is azt vártam, hogy hátramarad, azt viszont biztosra vettem, hogy a két pasi velünk jön. Sőt az arckifejezésükből ítélve ők is.

– Várjon egy percet Azt mondta, „őt”. Azt akarja, hogy Larry is itt lent várjon?

– Igen.

Megráztam a fejem:

– Larry gyakornok. Abból nem tanul, ha nem látja, hogyan csinálom.

– Csinálni fog most valamit, amit a fiúnak látnia kell?

Ezen egy percre elgondolkoztam.

– Azt hiszem, nem.

– Sötétedés után fölmehetek majd? – kérdezte Larry.

– Hát persze – válaszolta Stirling. – Semmi kifogásom az ellen, ha az asszisztensi munkáját végzi.

– Most miért nem jöhet velünk? – faggatóztam.

– Legyen szíves alkalmazkodni hozzám, Miss Blake, a kedvemért, meg azért, amit magának fizetünk.

Most különösen udvariasan viselkedett, úgyhogy bólintottam.

– Oké.

– Mr. Stirling – kotyogott közbe Bayard –, biztos benne, hogy egyedül megy föl?

– Miért ne mennék, Lionel?

Bayard kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Nem tudom, Mr. Stirling.

Beau megvonta a vállát.

– Akkor szólok az embereknek, hogy menjenek haza. – Sarkon fordult, de félúton megállt. – Akarja, hogy holnap visszajöjjön a brigád?

– Miss Blake? – nézett rám Stirling. A várakozó munkások felé néztem.

– Mindig kapnak fizetést, függetlenül attól, hogy itt vannak vagy sem?

– Csak akkor, ha jelen vannak – válaszolta Stirling.

– Akkor ne dolgozzanak holnap. Nem garantálhatom, hogy lesz dolguk.

– Hallotta, Beau.

Beau rám nézett, aztán vissza Stirlingre. Furcsa volt az arckifejezése, mintha rajtunk nevetett volna, de többet nem tudtam róla leolvasni.

– Ahogy parancsolják, Mr. Stirling és Miss Blake.

Megfordult, és nagy léptekkel elindult a buckás talajon, menet közben integetve az embereinek. A munkások jóval azelőtt szétszéledtek, mint ahogy odaért hozzájuk.

– És tőlünk mit kíván, mit tegyünk, Mr. Stirling? – érdeklődött Bayard.

– Várjatok meg.

– A helikopter is? Annak sötétedés előtt fel kell szállnia.

– Visszaérünk sötétedés előtt, Miss Blake?

– Persze. Csak gyorsan körülnézek. Bár sötétedés után majd vissza kell jönnöm.

– Az itt tartózkodása idejére a rendelkezésére bocsátók egy kocsit és egy sofőrt.

– Kösz.

– Mehetünk, Miss Blake? – kérdezte, és udvariasan maga elé engedett. Valami megváltozott a viselkedésében. Nem tudtam pontosan belőni, hogy mi, de nem tetszett a dolog.

– Csak maga után, Mr. Stirling.

A férfi bólintott, és elindult előttem a vörös talajon az ezerdolláros cipőjében. Larry meg én összenéztünk.

– Nem fog sokáig tartani, Larry.

– Mi, csicskások úgysem megyünk sehová – nyugtatott meg. Elmosolyodtam. Ő is. Vállat vontam. Miért akarta Stirling, hogy kettesben legyünk? Figyeltem a cégtulajdonos széles hátát, ahogy a felforgatott földön masírozott. Utánaindultam. Amint a hegytetőre érünk, kiderítem, miért titkolózik ennyire. Biztos voltam benne, hogy nem fog tetszeni, amit majd hallok. Csak én meg a nagy fejes, fönt a hegy tetején, egyedül a hullákkal. Kell ennél jobb?

A kilátás a hegytetőről megérte a gyaloglást. Az erdő a horizontig nyúlt. A fák rengetegében nem lehetett fölfedezni az ember keze nyomát. Itt még mélyebb volt a lombok tavaszi zöldje. De mégis a júdásfák lila virágai látszottak a legfeltűnőbbnek a sötét ágak között. A júdásfák virága olyan leheletfinom, hogy ha nyár derekán bújna elő, elveszne a többi levél és virág között, de így semmi sem terelte el róluk a figyelmet. Már néhány somfa is virágozni kezdett, fehér színt társítva a lilához. Tavasz az Ozark-hegységben, ah.

– Nagyszerű a kilátás – mondtam.

– Igen – válaszolta Stirling –, ugye hogy az?

A fekete edzőcipőmet rozsdavörös por borította. Feltúrt, repedezett föld borította a hegytetőt. Egyszer valószínűleg ez a fennsík is olyan szép volt, mint a többi. A lábamnál egy karcsonat állt ki a porból. A hosszából ítélve alkar. A kettős csont vékony volt, és még mindig összetartotta egy kevés száraz emberi szövet.

Miután észrevettem ezt a csontot, a többi is a szemembe ötlött. Olyan volt, mint egy „varázsszem”-kép, amit csak bámulsz és bámulsz, aztán hirtelen meglátod, mit ábrázol. Minden egyes csontot láttam, úgy ütötték át a talajt, mintha egy rozsdás folyamból kinyúló kezek lennének.

Volt pár szétört koporsó, a szálkás deszkák a levegőbe meredtek, de leginkább csak csontok. Letérdeltem, és a feldúlt talajra tenyereltem. Megpróbáltam érzékelni a halottakat. Volt valami halvány jel, egy távoli illat, mint valami parfüm, de valahogy nem stimmel. Az éles tavaszi napfényben nem tudtam használni a mágiámat. A halottkeltés nem sötét varázslat, mégis sötétséget igényel. Nem tudom, miért.

Fölálltam, a két kezem az overalomba töröltem, hogy lejjön róla a vörös por. Stirling a mező szélénél állt, és a levegőbe bámult. Távoli volt a tekintete, ami azt sugallta, hogy nem a fákat csodálja.

Megszólalt, de közben nem nézett rám.

– Miss Blake, magát nem lehet terrorizálni.

– De nem ám – feleltem.

Mosolyogva felém fordult, de a pillantása kísértetiesen üres volt.

– Mindenemet, amim csak volt, ebbe a projektbe fektettem.

Nemcsak a saját pénzemet, hanem az ügyfeleinkét is. Érti, miről beszélek, Miss Blake?

– Ha az itteni hullák Bouvier-k, magának lőttek.

– Hogy maga milyen ékesszólóan fogalmaz.

– Miért jöttünk ide egyedül, Mr. Stirling? Miben sántikál?

Stirling nagyot szippantott a balzsamos levegőből.

– Azt akarom, hogy ne nyilvánítsa őket Bouvier-nak, még akkor se, ha azok – nézett egyenesen a szemembe.

Elmosolyodtam, és megráztam a fejem.

– Nem fogok hazudni a maga kedvéért.

– Nem tudja elérni, hogy a zombik hazudjanak?

– A holtak nagyon őszinték, Mr. Stirling. A holtak nem hazudnak.

Egy lépéssel közelebb jött hozzám, és az ő arca is nagyon őszintének látszott.

– Az egész jövőm magán múlik, Miss Blake.

– Nem, Mr. Stirling, a jövője a lába előtt heverő hullákon múlik.

Bármit ejtsenek is ki a szájukon, az dönti el a jövőjét.

– Azt hiszem, ez így méltányos – bólintott.

– Méltányos vagy sem, ez az igazság.

Megint bólintott. Valahogy kialudt az arcán a fény, mintha lekapcsolták volna bent a villanyt. Hirtelen a ráncai is élesebben látszóttak. Pár másodperc alatt tíz évet öregedett. Amikor rám nézett, bánatot láttam a szemében.

– Megkapja tőlem a nyereség egy részét, Miss Blake. Pár éven belül multimilliomossá válhat.

– Tudja jól, hogy engem nem lehet megkenni.

– Tudtam, hogy pár perccel az első találkozásunk után nem sikerülhet, de meg kellett próbálnom.

– Maga tényleg azt hiszi, hogy ez a Bouvier család telke, ugye? – kérdeztem. Stirling mély levegőt vett, aztán elsétált mellőlem, és a fákra bámolt. Nem akart válaszolni a kérdésemre, de nem is kellett.

Nem lenne ennyire kétségbeesve, ha nem tudná biztosan, hogy neki már befellegzett.

– Miért nem hajlandók a Bouvier-k eladni a telket? – kérdeztem.

– Nem tudom – nézett rám.

– Nézze, Stirling, csak ketten vagyunk, senkit nem kell elkápráztatnia, nincsenek tanúk. Maga tudja, miért nem akarják eladni. Mondja meg.

– Nem tudom, Miss Blake – válaszolta.

– Maga hatalommániás, Mr. Stirling. Ennek az üzletnek minden egyes részletére maga felügyelt. Személyesen gondoskodott arról, hogy minden i-re kínos precizitással feltegyék a pontot. Ez a maga gyereke. Maga mindent tud a Bouvier-kről és a problémájukról. Csak mondja meg.

Rám bámult. Fakó tekintete elhomályosult, üres lett, mint egy ablak, mely mögött senki sincs otthon. Tudta a választ, de nem volt hajlandó elárulni nekem. Miért?

– Mit tud a Bouvier-kről, Mr. Stirling?

– A helyiek úgy tudják, boszorkányok. Néha jövődőt mondanak, néha csinálnak egypár ártalmatlan varázslatot.

Volt abban valami, ahogy ezt mondta, túl lekezelően, túlságosan is félvállról. Ezek után már kifejezetten kíváncsi lettem a Bouvier-kra.

– Értének a mágiához? – kérdeztem.

– Honnan tudjam?

Vállat vontam.

– Csak kíváncsi vagyok. Van valami oka, hogy pont ez a hegy kell magának?

– Nézze meg – Stirling széttárta a karját. – Tökéletes. Tökéletes.

– Nagyszerű a panoráma – ismertem el. – De nem lenne ugyanilyen jó a másik hegytető? Miért ez kell magának? Miért kell magának a Bouvier család hegye?

A férfi rám meresztette a szemét.

– Mert akartam ezt a földet, és meg is kaptam.

– Megkapta. A kérdés az, Raymond, hogy meg is bírja-e tartani?

– Ha nem segít nekem, ne gúnyolódjon rajtam. És ne hívjon Raymondnak. Kinyitottam a szám, hogy mondjak még valamit, de megszólalt a csipogóm.

Előhalásztam az overall alól, és megnéztem a számot.

– Basszus – mondtam.

– Mi a baj?

– A rendőrség keres. Muszáj telefonközelbe jutnom.

Stirling összevont szemöldökkel nézett rám.

– Miért keresné magát a rendőrség?

Ennyit arról, hogy mit jelent a hírnév.

– Három államban vagyok hivatásos vámpírhóhér. A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségéhez tartozom.

Stirling rezzenéstelen tekintettel bámult rám.

– Maga meglep engem, Miss Blake. Ez kevés embernek sikerül.

– Találnom kell egy telefont.

– Van egy mobiltelefonom, töltővel, ennek az átkozott dombnak az alján.

– Nagyszerű. Felőlem indulhatunk lefelé, ha maga is kész.

Még egyszer megfordult maga körül, a tekintete beitta a lélegzetelállító, több milliárd dolláros panorámát.

– Igen, teljesen kész vagyok.

Érdekes megfogalmazás volt, freudi elszólásnak is lehetne nevezni. Stirling-nek valami perverz oknál fogva pont ez a föld kellett. Talán azért, mert azt mondták neki, nem kaphatja meg. Vannak ilyen emberek. Minél többször mondasz nemet nekik, annál jobban kívánnak. Ez egy bizonyos vámpírmesterre emlékeztetett.

Ma éjjel körbe fogom járni a földet, látogatást teszek a halottaknál. Valószínűleg ma éjjel már nem fogok kísérletet tenni a megidézésükre. Ha a rendőrségi ügy sürgős, akkor lehet, hogy még holnap se. De reméltem, hogy nem lesz sürgős. A „sürgős” általában azt jelentette, hogy holttest is van. Ha pedig szörnyek is vannak, akkor az még több hullát jelent. Így vagy úgy, a holtak szaporodnak és sokasodnak.

Visszamentünk a völgybe. Az építómunkások eltűntek, kivéve a főnöküket, Beau-t. Harrison kisasszony és Bayard a helikopter mellett álltak, mintha egymásnál keresnének menedéket a vadon elől. Larry és a pilóta félrehúzódtak dohányozni, a tüdejüket feketére füstölők testvéri egyetértésével.

Stirling újra magabiztos léptekkel haladt feléjük. A kételyeit maga mögött hagyta a domb tetején. Ismét ő volt az érzéketlen üzletember. A látszat mestere.

– Bayard, hozza ide a telefont. Miss Blake-nek kell.

Bayard ugrott egyet meglepetésében, mintha rajtakapták volna valamin. Miss Harrison szemmel láthatóan elpirult. Lehet, hogy szárba szökken a szerelem? Talán nem lett volna szabad nekik. Egy csicskás ne csajozzon.

Bayard elügetett a porban az egyik kocsi felé. A dolog, amit idehozott, úgy nézett ki, mint egy parányi, fekete bőr hátizsák, fogantyúval. Elővett belőle egy telefont, és átadta nekem. A telefon antennás talkie-walkie-ra hasonlított.

Larry odajött hozzám. Cigizaga volt.

– Mizújs?

– Megcsipogtattak.

– Bert?

– A zsaruk – ráztam meg tagadóan a fejem.

Kicsit arrébb sétáltam tőlük. Larry volt olyan udvarias, hogy a többiekkel maradjon, bár nem volt kötelező. Beütöttem Dolph számát. Vagyis Rudolf Storr őrmesterét, aki a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségét vezeti.

A második csörgésre föl is vette a telefont.

– Anita?

– Igen, Dolph, én vagyok. Mi van?

– Három hulla.

– Három? A francba – mondtam elkeseredve.

– Pontosan – hangzott a válasz.

– Dolph, nem tudok belátható időn belül odamenni.

– De igen.

Volt valami a hangjában.

– Ezt meg hogy értsem?

– Az áldozatok eléggé közel vannak hozzád.

– Branson környékén?

– Bransontól huszonnégy mérföldre keletre.

– Már eleve negyven mérföldre vagyok Bransontól, a nagy bűdös semmi kellős közepén.

– Ez a hely is a nagy bűdös semmi kellős közepén van – nyugtatott meg Dolph.

– Ti repülővel jöttök? – érdeklődtem.

– Nem, van egy vámpírmarta hullánk itt a városban.

– Jézusom, ez a másik három is a vámpírok áldozata?

– Azt hiszem, nem.

– Hogyhogy csak azt hiszed? – csodálkoztam.

– Ez az úgy Missouri állam közúti rendőrségéhez tartozik.

Freemont őrmester vezeti a nyomozást. Szerinte nem vámpír volt a tettes, mert a testeket feldarabolták. Néhány testrész hiányzik. Még ezt a kevés információt is úgy kellett kiudvarolnom belőle. Úgy látszik, Freemont őrmester meg van győződve arról, hogy ha a RETEK közbelép, minden dicsőséget learat előle. A kolléganő különösen a mi kis szemünk fénye, a címlapra kíváncszó zombikirálynő miatt aggódik.

– A legjobban a „szemünk fénye” rész zavar – sóhajtottam. – Freemont már így első hallásra is elbűvölő.

– Szemtől szemben biztos még annál is jobb – mondta Dolph.

– Találkozni akar velem?

– Két lehetőség közül – vagy te mész a helyszínre, most rögtön, vagy a RETEK, később – téged választott. Szerintem benned látja a kisebbik rosszat.

– Jó érzés a kisebbik rossznak lenni, a változatosság kedvéért – jegyeztem meg.

– Később még nagyot nőhetsz a szemében – biztatott Dolph. – Freemont még nem ismer téged eléggé.

– Kösz a bizalmat. Javíts ki, ha tévedek, töletek akkor senki nem jön ide a helyszínre?

– Most még nem. Tudod, hogy nincs meg a létszám, amíg Zerbrowski nem áll újra szolgálatba.

– És mi a véleménye arról Missouri állam közúti rendőrségének, hogy egy civil akar segíteni nekik a nyomozásban?

– Világosan megmondtam nekik, hogy a különítményem értékes tagja vagy.

– Kösz a bókot. De attól még ugyanúgy nem tudok nekik rendőri jelvényt felmutatni.

– Talán mégis, ha az az új törvény életbe lép – vélte Dolph.

– Ne is emlékeztess rá.

– Nem szeretnél szövetségi rendőrbíró lenni? – kérdezte derűs hangon. Rajtam derült.

– Azzal mindig egyetértettem, hogy állományba kéne minket venniük, de hogy a szövetségi rendőrbírákénak megfelelő státuszt kapjunk, az nevetséges.

– Te jól csinálnád.

– És még ki? John Burke, oldalán a törvény erejével? Ugyan, menj már.

– Úgyse fogják megszavazni, Anita. A vámpírbarát lobbi túl erős.

– A próféta szóljon belőled. A törvény semmivel sem könnyítené meg a vámpírok irtását, csak a gyilkossági parancsra se lenne szükség többé. Már végeztem ki vámpírokat az államhatáron túl. Nincs szükségem semmilyen rohadt plecsnire.

Fölnevetett.

– Ha bajba kerülsz, csak kiálts.

– Dolph, nekem tényleg nagyon nem tetszik ez a dolog. Hivatalos jogcím nélkül nyomozok itt egy gyilkossági ügyben.

– Látod, mégis kéne az a plecsni – hallottam Dolph sóhaját a kagylóban. – Figyelj, Anita, nem hagynálak egyedül, ha nem lenne épp elég bajunk így is. Egy hulla fekszik előttem a földön. Majd küldök valakit, ha tudok. A fene egye meg, igazából annak örülnék, ha idejöhethnél, és megnéznéd a mi hullánkat is. Te vagy az állandó szörnyszakértőnk.

- Mondd a részleteket, megpróbálom leblatolni.
- Férfi, a húszas évei elején, a hullamerevség még nem állt be.
- Helyileg hol van a hulla?
- A lakásában.
- Hogyan tudtatok ilyen hamar odaérni?
- A szomszéd dulakodás zaját hallotta, hívta a 911-et. Ők pedig minket hívtak.
- Mi az áldozat neve?
- Frederick Michael Summers. Freddy Summers.
- Vannak régebbi vámpírharapások a testén? Gyógyult hegek?
- Igen, nem is kevés. Úgy néz ki, mint egy tűpárna. Honnan tudod?
- Mi a gyilkosság arany szabálya? – kérdeztem. – Lecsekkoljuk az áldozat legközelebbi hozzátartozóját. Ha a pasinak vámpír a szeretője, tele kell lennie szenvedélyes harapásokkal. Minél több van belőlük, annál hosszabb ideje tart a kapcsolat. A vámpír nem haraphatja meg az áldozatát háromszor egy hónapon belül, mert megölheti, és belőle is vámpír lesz. Vagy több különböző vámpír is megharaphatná, de akkor Freddy úgynevezett harapásfüggő lenne. Kérdezték meg a szomszédoktól, hogy éjszakánként sok pasi vagy csaj járt-e nála.
- Eszembe se jutott, hogy valakinek egy vámpír lehet a legközelebbi hozzátartozója – ismerte el Dolph.
- Jog szerint ők is emberek. Vagyis nekik is lehet szívyszerelmük.
- Majd lemérem a harapásokat – ígérte. – Ha egyetlen vámpírhoz tartoznak, akkor a szeretője tette; ha több különbözőhöz, akkor gruppenszex volt.
- Reménykedj, hogy a szeretője csinálta – válaszoltam. – Ha mindet ugyanaz a vámpír követte el, akkor a pasi még fel is támadhat.
- A legtöbb vámpír elég okos ahhoz, hogy elvágja az áldozat torkát, vagy leszedje a fejét – mondta Dolph.
- Ez nem látszik kiterveltnek. Lehet, hogy hirtelen felindulásból követték el.
- Lehet. Freemont még őrzi neked a hulláidat. De már alig várja a szakvéleményt.
- El tudom képzelni.
- Ne cseszekedj a nővel ebben az ügyben, Anita.

– Nem fogok belekötni, Dolph.
– Legyél vele udvarias – figyelmeztetett.
– Mint mindig – feleltem a legkedvesebb hangomon. Dolph nagyot sóhajtott.

– Próbáld meg nem elfelejteni, hogy ők esetleg még soha nem láttak azelőtt megcsonkított hullát.

Most rajtam volt a sor, hogy felsóhajtsak.

– Jó kislány leszek, cserkész becsszóra. Meg tudod mondani, hogy jutok oda?

Volt egy kis spirálozott noteszem, meg egy toll a tetejébe tűzve, kikandikált az overallom zsebéből. Pont az ilyen alkalmakra kezdtem el jegyzetfüzetet hordani magammal.

Az őrmester megadta nekem azt az útvonalat, amit Freemont adott meg neki.

– Ha látsz valamit a tetthelyen, ami úgymond bűzlik, hagyjátok úgy a helyszínt, és majd megpróbálok pár embert odaküldeni. Egyébként csak nézd meg az áldozatokat, mondd el az államiaknak a véleményedet, aztán hagyd, hogy végezzék a munkájukat.

– Szerinted Freemont hagyná, hogy lehúzzam előtte a rolót, és arra kényszerítsem, hogy várja meg a Szellemirtókat?

Egy pillanatig csend volt a telefonban, aztán:

– Tedd meg, amit tudsz, Anita. Ha itthonról bármit tehetünk érted, hívj.

– Persze, persze.

– Szívesebben látlak téged a gyilkosságnál, mint a rendőr ismerőseim többségét – mondta Dolph.

Tőle ez nagyon nagy bóknak számított. Ő a tökéletes zsaru.

– Köszí. – Ezt már az üres levegőnek mondtam. Dolph letette. Állandóan ezt csinálta. Egy gombnyomással kikapcsoltam a telefont, és egy percig csak álltam.

Nem tetszett, hogy ismeretlen helyen legyek, ismeretlen zsernyákok és részben megevett áldozatok között. Engem az legitimizált, hogy a Szellemirtókkal lógtam. A helyszíneléseken még azt is el mertem sütni, hogy „a RETEK-kel vagyok”. Volt egy kis igazolványom, amit a ruhámra szoktam csíptetni. Nem rendőrzelvény,

de elég hivatalosan nézett ki. Csakhogy egy dolog volt rendőrnek tettetni magam hazai pályán, ahol tudtam, hogy ha bármi bajba keveredek emiatt, Dolph-hoz menekülhetek. Itt, segítség nélkül, viszont más volt a helyzet.

A rendőrség elveszti a humorérzékét, ha civilek ütik bele az orrukát a gyilkossági ügyekbe. Én tulajdonképpen nem voltam civil, de hivatali státusszal sem rendelkeztem. Nem volt hatalmam. Talán mégis jól jönne az az új törvény.

Megcsóváltam a fejem. Akkor elméletileg az állam bármely rendőrsére beszélhetnék, hogy segítséget kérjek, illetve bármilyen ügybe beleszólhatnék, az engedélyük nélkül. Elméletileg. Valójában a rendőrök utálnák az egészet. Olyan szívesen fogadnának, mint egy kivert kutyát egy hideg, viharos éjszakán. Nem lennék igazi szövetségi nyomozó, nem lennék helyi sem, ráadásul az egész államban nincs elég állományba vett vámpírhóhér, hogy a meglévő tizenkét posztot betöltsük. Velem együtt csak nyolcat tudok megnevezni; és közülünk is már ketten nyugdíjba vonultak.

Legtöbbünk kifejezetten a vámpírokra specializálódott. Én egyike vagyok azon keveseknek, akik más típusú halálesetekhez is értenek. Szóba került, hogy az új törvényt minden természetfeletti gyilkosságra kiterjesztik. Ez a legtöbb vámpírhóhér képességeit meghaladná. A kiképzésünk nem volt hivatalos. Én ugyan szereztem egy diplomát természetfeletti biológiából, de ez ritkaságnak számított. A legtöbb ámokfutó likantróp és néhány troll is zavartalanul tombolhatott; a többi, lomhább szörnyet a fejevadászok intézték el. De őket még az új törvény sem ruházta fel hatalommal. Mi, vámpírhóhérok viszont többnyire nagyon szigorúan a törvény keretein belül működünk. Vagy csak jobb sajtonk volt.

Már évek óta hajtogattam, hogy a vámpírok szörnyetegek. De mindenki szart rá, egészen addig, amíg pár héttel ezelőtt egy szenátor lányát meg nem támadta egy vámpír. Most hirtelen ez lett az egyik legfelkapottabb ügy. A támadás gyanúsítottját zsákban vitte a szenátor háza elé a törvényisztelő helyi vámpírközösség. A gyanúsított fejét és törzsét érintetlenül hagyták, vagyis nem dögölhetett bele abba, hogy a karja és a lába le volt vágva. Az illető beismerte a támadást. Friss

hulla volt, és egyszerűen csak elragadtatta magát a randin. Mint bármely más huszonegy éves fiatalember, akinek elég vér van a pucájában. Hát hogyan.

A helyi hóhér, Gerald Mallory végezte ki. Washington D.C. környékén lakik. Már a hatvanas éveiben járhat. Még mindig karót és kalapácsot használ. Hát nem hihetetlen?

Arról is szó volt már, hogy levágott karral és lábbal nyugodtan be lehetne a vámpírokat börtönözni. Ezt megvétőzták, azon az alapon, hogy „különösen kegyetlen büntetés” lenne. Sőt az igazán vén vámpíroknál nem is válna be. Ők nem csak testi valójukban jelentenek veszélyt.

Mellesleg, én elleneztem a kínzást Nem tudom, mi számít kínzásnak, ha az nem, hogy levágjuk valakinek a végtagjait, és örök időkre egy kis dobozba zárjuk. Visszamentem Larryékhez. A telefont Lionel Bayard kezébe nyomtam.

– Remélem, nem rossz hír? – kérdezte udvariasan.

– Nem olyan, ami személyesen érint – válaszoltam. Meghökkenve bámult rám. Ez elég gyakran előfordult velem.

Stirlinghez fordultam.

– Egy közeli bűnügyi tetthelyre kell eljutnom. Tudok itt valahol autót kölcsönözni?

Megrázta a fejét.

– Mondtam, hogy amíg itt tartózkodik, rendelkezésére áll egy kocsisofőrrel. Komolyan gondoltam.

– Kösz. Bár nem biztos, hogy a sofőrre is igényt tartok. Bűnügyi helyszínre megyek, és a zsaruk nem szoktak örülni, ha civilek lófrálnak a környéken.

– Akkor megkapja a kocsit sofőr nélkül. Lionel, gondoskodjon róla, hogy Miss Blake-nek mindene meglegyen, amit csak kíván.

– Igenis, uram.

– Itt fogom várni önt, Miss Blake, amikor teljesen besötétedett.

– Én is itt leszek alkonyatkor, Mr. Stirling, de a bűnügy elsőbbséget élvez.

Stirling összevont szemöldökkel pillantott rám.

– Miss Blake, most nekem dolgozik.

– Igaz, de emellett hivatásos vámpírhóhér is vagyok.
Mindenekelőtt a rendőrséggel működöm együtt.

– Tehát egy vámpír megölt valakit?

– Senkinek nem adhatok ki rendőrségi információt – feleltem.
Közben szidtam magam. Azzal, hogy szóba hoztam a vámpírokat, elindítottam egy pletykát, ami csak egyre színesebb lesz, ahogy továbbadják. A francba. – Nem hagyhatom ott idő előtt a nyomozást, csak azért, hogy a maga hegyével foglalkozzam. Jövök, ahogy tudok. Napfelkelte előtt biztosan megvizsgálom majd a halottait, szóval igazából nem veszít semmit.

Stirling nem rajongott az ötletért, de elfogadta.

– Rendben, Miss Blake. Ha kell, egész éjszaka itt fogok várni önre. Kíváncsi vagyok a munkájára. Még sohasem láttam zombiidézést.

– Ma éjjel nem fogok halottat idézni, Mr. Stirling. Ezt már egyszer megbeszéltük.

– Természetesen – a pasas csak bámult rám. Valami oknál fogva nehezemre esett belenézni a fakó szempárba. Kényszerítettem magam, hogy álljam a tekintetét, és nem fordultam félre, de nem volt könnyű. Olyan volt, mintha Stirling rám akarná kényszeríteni az akaratát, hogy tegyek meg neki valamit. Mintha megpróbált volna szuggerálni a tekintetével úgy, ahogy a vámpírok. De ő nem volt vámpír. Még egy kicsit sem.

Pislogott egyet, aztán szó nélkül elcsörtetett. Miss Harrison tipegve követte magas sarkú cipőjében a göröngyös talajon. Beau biccentett felém, aztán ő is utánuk indult. Azt hiszem, mind ugyanazzal a kocsival mentek. Vagy talán Beau Stirling sofőrje volt. Micsoda magasztos feladat lehetett.

– A helikopterrel elvisszük önt és asszisztensét a szállodába, ahol a szobáikat lefoglaltuk. Ott kicsomagolhatnak, aztán hívatok önöknek egy kocsit – mondta buzgón Bayard.

– Nem csomagolunk ki, csak a kocsit kérem. A tetthelyek hamar tönkremennek – válaszoltam.

Ő bólogatott.

– Ahogy kívánja. Szíveskedjenek visszafáradni a helikopterhez, és máris indulunk.

Levettem az overalloomat, aztán Larryével együtt elpakoltam, és csak akkor jöttem rá, hogy akár Mr. Stirlinggel is mehettem volna. Autóval, ahelyett, hogy repülnöm kellene. A rohadtt életbe.

Bayard egy fekete dzsipet szerzett nekünk, fekete ablakkal, valamint annyi dudával és dallamkürttel, hogy tippelni se mertem, melyik mire való. Aggódtam, hogy egy Cadillacet vagy valami hasonlóan nevetséges verdát raknak majd alá.

– Itt az utak egy része nincs is aszfaltozva. Úgy gondoltam, egy átlagos kocsinál többre lesz szüksége – adta át Bayard a slusszkulcsot.

Ellenálltam a kísértésnek, és nem paskoltam meg a feje búbját, sőt azt sem mondtam neki, hogy „jó csicska”. A fenébe is, nagyon jól választott. Lehet, hogy egy szép napon mégis igazgatósági tag lesz belőle.

A fák alatt hosszú, vékony árnyékok vetültek az útra. A völgyekben a nap fénye késő délutáni derengéssé halványult. Lehet, hogy még vissza is érünk a temetőbe sötétedés előtt.

Igen, érünk, többes számban. Larry mellettem ült az összegyűrt, kék öltönyében. A zsarukat nem fogja zavarni, hogy olcsó. Az én cuccomat látva viszont lehet, hogy fölvonják majd a szemöldöküket. Vidéken elég kevés rendőrnő dolgozik. És még kevesebben hordanak piros miniszoknyát. Már kezdtem bánni, hogy ezt a ruhát választottam. Méghogy én nem bízom magamban?

Larry arca izgalmat tükrözött. A szeme úgy csillogott, mint egy gyereké karácsony reggelén. Türelmetlenül dobolt az ujjaival a kocsijátján. Izgult.

– Hogy bírod? – kérdeztem.

– Még soha nem voltam gyilkossági helyszínen – közölte.

– Valahol el kell kezdeni.

– Kösz, hogy veled jöhettem.

– Csak ne feledkezz meg a szabályokról.

Larry felnevetett.

– „Ne nyúlj semmihez. Ne lépj bele a vérbe. Ha nem kérdeznek, ne beszélj.” – Összeráncolta a homlokát. – Az utolsót miért mondtad? A többit értem, de miért nem beszélhetek?

– Én a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének a tagja vagyok. Te viszont nem. Ha körül nézel, aztán felkiáltasz: „Jé, egy hulla!” – akkor lehet, hogy rájönnek.

– Nem foglak lejártni – mondta. A hangjából ítélve megbántódott. Aztán mintha eszébe jutott volna valami. – Te, mi most rendőrnek adjuk ki magunkat?

– Nem. Csak azt ismételd: „A Szellemirtókkal vagyok, a Szellemirtókkal vagyok, a Szellemirtókkal vagyok”.

– De nem is – ellenkezett.

– Épp ezért nem akarom, hogy megszólalj.

– Aha – mondta. Hátradőlt az ülésben, arcának ragyogása mintha kissé megkopott volna. – Tulajdonképpen még egyáltalán nem láttam friss hullát.

– Larry, a halottkeltés a munkád. Állandóan hullákat látsz.

– De az nem ugyanaz, Anita – válaszolta mogorván.

Rápillantottam. Larry belesüppedt az ülésbe, és amennyire csak a biztonsági öv engedte, összefonta a mellkasán a karját. Épp egy domb tetején voltunk. Egy fénysugár szinte lángra lobbantotta narancsszínű üstökét. Ahogy a fényből az árnyékba értünk, egy pillanatra átlátszóvá vált a kék szeme. Görnyedten, duzzogva ült.

– A temetések és a frissen megidézett zombikat leszámítva láttál már valaha halott embert?

Egy percig nem is válaszolt. A vezetésre figyeltem, és hagytam, hogy a csend betöltse az autót. Nem volt kellemetlen a csönd, legalábbis számomra.

– Nem láttam – felelte végül. Ezt úgy mondta, mint egy kisfiú, akit nem engedtek ki a kertbe játszani.

– Én sem mindig bírom a friss hullákat – ismertem el.

– Ezt hogy érted? – pillantott rám a szeme sarkából.

Most én süppedtem bele az ülésbe. Aztán erőt vettem magamon, és kiegyenesedtem.

– Egyszer lehánytam az egyik áldozatot – hadartam. De így se éreztem kevésbé cikinek.

Larry elvigyorodott, és feljebb csúszott az ülésen.

– Ezt most csak azért mondod, hogy vigasztalj.

– Elmondanék neked egy ilyen sztorit magamról, ha nem volna igaz? – méltatlankodtam.

– Tényleg lehánytál egy hullát a helyszínen?

– Nem kell ennyire örülnöd neki – morogtam.

Erre kuncogni kezdett. Esküszöm, hogy kuncogott.

– Szerintem én nem fogom lehánytani a hullát.

Megvontam a vállam.

– Három hulla van, egy-két testrészük hiányzik. Ne ígérj olyasmit, amit nem tudsz betartani.

Larry akkorát nyelt, hogy még én is hallottam.

– Hogyhogy egy-két testrészük hiányzik?!

– Mindjárt meglátjuk – válaszoltam könnyedén. – De persze ez a te munkaköri leírásodban nem szerepel, Larry. Engem megfizetnek azért, hogy segítsek a zsernyákoknak. Téged nem.

– Nagyon szörnyű lesz? – kérdezte halk, bizonytalan hangon.

Most viccel? A testeket feldarabolták.

– Nem tudhatom, amíg oda nem értünk.

– De mit gondolsz? – nézett rám halálosan komoly arccal.

Az útra pillantottam, majd visszafordultam Larry felé. Olyan komoly volt, mint egy beteg ember családtagja, aki „az igazat” akarja hallani a doktortól. Ha már ilyen bátor, én is lehetek őszinte.

– Igen. Szörnyű lesz.

Tényleg szörnyű volt. Larrynek sikerült arrébb botorkálnia a tetthelyről, még mielőtt kidobta volna a taccsot. Csak azzal vigasztalhattam, hogy nem ő volt az egyetlen. Több rendőr képe is elég zöld volt. Én még ugyan nem hánytam, de a lehetőség továbbra is fennállt.

A testek egy domb tövénél feküdtek egy mélyedésben. Az avar majdnem térdig ért. Az erdőben senki nem gereblyézi össze. Az aszály miatt a levelek száraz, éles zörgéssel morzsolódtak szét a lábunk alatt. A mélyedést meztelen fák és bokrok vették körül, vékony, barna, ostorszerű gallyakkal. Ha újra kihajtanak, körben mindenütt elfedik majd a gödröt.

A hozzám legközelebb heverő holttest egy szőke férfi volt, a haja olyan rövid, mintha nullásgéppel stuccolták volna. A szemgolyója körül vér gyülemlett föl, majd lefolyt az arcán. Valami nem stimmelt az arcával, de nem tudtam rájönni, hogy micsoda. Letérdeltem az avarba, és örültem, hogy az overallom szára megvédi a harisnyanadrágomat a levelektől és a vértől. A vér tócsába gyűlt a fiú arcának mindkét oldalán, eláztatva az avart. Azóta gesztenyebarna, ragacsos masszává alvadt. Úgy nézett ki, mintha a halott kamaszfiú sötét könnyeket sírt volna.

Kesztyűbe bújtatott ujjaim hegyével óvatosan megérintettem a szőke srác állat. Az állkapocs természetellenesen fittyedt oldalra, mintha hiányzott volna belőle a csont.

Nagyot nyeltem, és próbáltam nem túl mélyeket lélegezni. Örültem, hogy még csak tavasz van. Ha a tinédzserek hullái a nyári hőségben állnak ennyi ideig, megkaphatták volna, hm, az érettségi bizonyítványt. Magamban áldottam a hűvös időt.

Beletenyereztem az avarba, majd derékban meghajolva ügyetlen fekvőtámaszba ereszkedtem. Megpróbáltam anélkül a srác álla alá nézni, hogy a testét újra meg kellett volna mozdítanom. És igen, bár alig látszott a vértől, az álla alatt egy szúrásnyom volt. Csakhogy ez a szúrásnyom szélesebb volt a tenyeremnél. Késsel vagy karommal

lehetne hasonló sebet okozni. Ezt mégsem ejthette kés, mert ahhoz túl nagy volt; de karom sem, mert az nem lett volna ennyire tiszta. Mellesleg, minek lehetett volna ekkora mancsa? Olyan volt, mintha egy méretes kard pengéjét nyomták volna a szőke kamasz álla alá, elég közel az arc felületéhez, hogy belülről szétszabdálja a srác szemgolyóját. Emiatt vérzett úgy a szeme, hogy kívülről sértetlennek látszott. A kard kis híján leválasztotta a fiú arcát a koponyájáról.

Az ujjaimmal végigsimítottam a haját, és megtaláltam, amit kerestem. A kard hegye, már ha tényleg kard volt, átdőfte a feje tetejét. Majd kihúzták, és a szőke srác összerogyott az avaron. Holtan, reményeim szerint. De legalábbis haldokolva, ebben biztos voltam.

A fiú mindkét lába hiányzott, épp a csípőízület alatt vágták le. A vágás helyén alig volt vér. Csak akkor vágták le, miután már meghalt. Sovány vigasz. De viszonylag gyorsan halt meg, és még csak meg se kínozták. Ennél rosszabbul is végezhetne volna.

Letérdeltem a csonkok mellett. A bal combcsontot tisztán, egyetlen csapással vágták le. A jobb combcsont szilánkos volt, mintha a kardcsapás balról érkezett volna, ezért szép tisztán vágta le a bal lábát, a jobb lábat viszont csak részben. Hogy ezt is levágják, egy második kardcsapásra is szükség volt.

Minek vágták le a lábát? Trófeának? Talán. A sorozatgyilkosok szoktak trófeákat gyűjteni. Ruhákat, személyes tárgyakat, testrészeket. Lehet, hogy tényleg trófeának kellett?

A másik két fiú alacsonyabb volt az elsőnél, százötven centinél egyikük se lehetett több. Talán fiatalabbak is voltak nála, talán nem. Mindketten apró termetűek, sötét hajúak, soványak. Valószínűleg nem jóképűek, inkább lányos arcúak. Bár, őszintén, ezt elég nehezen lehetett megmondani.

Az egyik a hátán feküdt, a szőkéhez képest majdnem pontosan a gödör ellenkező oldalán. A barna szempár az égre meredt, üvegesen, mozdulatlanul. Valahogy nem látszott igazinak. Mintha egy kitömött állat szeme lett volna. A fiú arcán két mély vágás húzódott, mintha karddal kapott volna egy tenyerest és egy fonákot. A harmadik vágás a torkát hasította szét. Ez a seb is nagyon tiszta volt, mint mindegyik. Az a kurva kard vagy akármi, hihetetlenül éles lehetett. De nem csak a

pengén múlt. Egyetlen ember sem lett volna elég gyors ahhoz, hogy az összes áldozatot ellenállás nélkül lekaszabolja. Az emberre támadó gyilkos szörnyek többsége viszont nem fegyverrel követi el a tettet.

Rengeteg olyan lény van, aki szívesen szaggat minket ízekre, vagy fal fel elevenen, de a fegyverrel daraboló szörnyek listája elég rövid. Egy troll talán kitép egy fát a földből, és palacsintává lapít vele, de kardot nem használ. Ez a lény pedig nem egyszerűen kardot használt, ami eléggé ritka, de értett is hozzá.

A fiú nem az arcán lévő vágásokba halt bele. Miért nem futott el a másik kettő? Vagy ha a szökét ölték meg először, miért nem futott el ez itt? Semmi nem lehetett annyira gyors, hogy három fiút is kinyírjon egy karddal, mielőtt bármelyikük menekülőre fogná. Ezeket a kardcsapásokat nem siették el. Bármilyen vagy bárki tette, időt szánt minden egyes gyilkosságra. Viszont mindhárom fiú úgy reagált, mintha meglepetésszerűen érte volna őket.

Ez a fiú háttal az avarba zuhant, közben a kezével a torkához kapott. A leveleket arrébb söpörte a lábával, ahogy kapálózott. Nyeltem egyet. Nem akartam belenyúlni a sebekbe, de egy ocsmány ötlet kezdett megfogalmazódni bennem.

Letérdeltem, és végighúztam az ujjam hegyét a nyakán lévő vágáson. A fiú bőre nagyon sima volt, de emberi hús volt, emberi bőr. A vére sűrű ragacssá száradt. Nagyot nyeltem, lehunytam a szemem, és az ujjaimmal tapogatózni kezdtem azután, amit kerestem. A vágás közepe táján megkettőződött a seb széle. Kinyitottam a szemem, és tovább tapogattam a kettős vágást az ujjam hegyével. Látni még mindig nem láttam. Túl sok volt a vér. Ha majd megtisztítják a sebet, látszani fog, de itt, így még nem. Tehát a fiú nyakát két mély vágással metszették el. Pedig egy is elég volt ahhoz, hogy megölje. Miért kétszer? Mert valamit el akartak rejteni, ami a nyakán volt.

Talán fognyomokat? Ha vámpír ölte volna meg, az megmagyarázná, miért nem próbált menekülni. Csak feküdt a levelek között, és kapálódzott, amíg meg nem halt.

Rábámultam a harmadik srácra. Rongycsomóként feküdt az oldalára fordulva. Alatta vértócsa. Úgy összevagdosták, hogy a szemem először nem is akarta felfogni, mit látok. Szerettem volna

félrefordulni, még mielőtt az agyam felveszi a lépést a látásommal, de nem mozdultam.

A fiú koponyájának tarkórészét vér és genny töltötte meg, mint valami borzalmas serleget, de az agy hiányzott. A penge egyetlen csapással felnyitotta a mellkast és a hasat. A fiú belei sűrű, gumyszerű tömegben omlottak elő. Az a rész, amit a fiú gyomrának véltem, félig leeresztett léggömbként türemkedett elő a sebből. A bal lábat a csípőízületnél vágták le. A fiú farmerének rongyai úgy tapadtak a sebre, akár egy nyíló virág szirmai. A bal kart pont a könyök alatt szakították le. A rászáradt vértől sötétre színeződött csont furcsa szögben meredt a levegőbe, mintha a kart a vállízületnél eltörték volna, úgyhogy lebénult. Itt már több erőszakot alkalmaztak. Ez a srác talán ellenkezett egy kicsit?

Ismét az arcára pillantottam. Nem akartam megint odanézni, de még nem vizsgáltam meg igazán. Van valami iszonyúan bizalmas abban, ha eltorzítják egy ember arcát. Ha egy ember számára lehetséges lett volna ezt elkövetni, azt mondtam volna, hogy ellenőrizték a legközelebbi hozzátartozókat. Univerzális szabály: csak az kaszabolja össze a képedet, aki szeret. Olyan szenvedély kell hozzá, amire idegenektől nem lehet számítani. A sorozatgyilkosok kivételt képeznek. Ők egy patológiás mintát követnek, amelyben az áldozatok valaki mást szimbolizálnak. Olyasvalakit, akivel kapcsolatban a gyilkost személyes indulat fűti. Amikor összevagdossák egy idegen arcát, akkor, mondjuk, egy utált apafigurát vagdosnak össze.

A fiú arcüregének finom csontjait feltörték. A felső állkapocs hiányzott. Az alsó állkapocs részben megmaradt, de szétérték és hátrafesztették az őrlőfogak felé. Valami trükknek köszönhetően a kiáramló vér elkerült két tiszta fehér fogat. Az egyikben fogtömés volt. Belebámultam a szétroncsolt arcba. Eddig nagyon jól elvoltam azzal, hogy csak húsnak, halott húsnak tekintettem. De a halott húsnak nem lehetett szuvasodása, és nem járhatott fogászhoz. Hirtelen kamaszfiúvá változott. Vagy talán még annál is fiatalabb volt. Csak a magasságából meg a másik két fiú látszólagos életkorából

következtettem erre. Lehet, hogy ez az arctalan fiú csak egy nagyra nőtt gyerek volt. Egy gyerek.

Forogni kezdett velem a tavaszi délután. Mély levegőt vettem, hogy elmúljon a szédülésem, de ez hiba volt. Jókorát szippantottam a belek és a bomló halál szagából. Sietve fölkapaszkodtam a gödör oldalán. Soha ne hányd le az áldozatokat. Attól pipák lesznek a zsaruk.

A kis dombon, ahol a zsernyákok gyülekeztek, térdre estem. Pontosabban nem is estem, inkább térdre vetettem magam. Nagyokat szippantottam a hűvös, tiszta levegőből. Ez segített. Itt fönt fűjt egy kis szellő, elvitte a halál szagát. Ez még többet segített.

A dombtetőn összebújtak a mindenféle rendű és rangú zsaruk. Senki nem töltött a kelleténél több időt odalent a hullákkal. Távol, az úton mentőautók várakoztak. Már mindenki más végzett. Fölvették őket videóra, és végimentek rajtuk a helyszínelő technikusok is. Már mindenki végzett a melójával, csak én nem.

– Rosszul van, Miss Blake? – ez Freemont őrmester volt, a Kábítószeres Vegyelemzés / Kriminálisztikai Vizsgálat (rövidítve KVKV, becézve Dupla Kávé) Szakcsoport vezetője. A hangja udvarias volt, de rosszallás érződött belőle. Meg tudtam érteni. A helyszínen nem volt más nő kettőnkön kívül, ami azt jelentette, hogy ki kellett állnunk a nagyfiúk ellen. Tökösebbnek, erősebbnek, jobbnak kellett lennünk náluk, különben felróják nekünk. Vagy kislányként kezelnek. Le mertem volna fogadni, hogy Freemont őrmester nem lett rosszul. Nem engedhette meg magának.

Vettem egy mély lélegzetet, aztán kifűjtam. Fölpillantottam Freemantra. Innen lentről, ahol térdeltem, az őrmester hangsúlyozottan százhetven centi magasnak nézett ki. Egyenes, sötétbarna haja az álláig ért. Az alját be is szárította, hogy körbefogja az arcát. A nadrágja élénksárga volt, a zakója fekete, a blúza valamivel világosabb sárga. Remekül ráláttam fényes, fekete mokaszinjára is. A bal kezén vékony aranykarika volt, eljegyzési gyűrűt viszont nem hordott. Ráncai arról árulkodtak, hogy jóval több mint negyvenéves. Szigorúan nézett.

Még egyet nyeltem, és próbáltam tudomást sem venni a garatomban érezhető hullabúzról. Aztán talpra álltam.

– Nem, Freemont őrmester, nem fogok hányni.

Örültem, hogy ez igaz. Csak azt reméltem, hogy nem küld vissza a gödörbe. Ha még egyszer rá kéne néznem a holttestekre, biztos rókáznék.

– Mi tette ezt? – kérdezte az őrmester. Nem fordultam meg, és nem néztem arra, amerre mutatott. Tudtam, mi van odalent.

– Nem tudom – vontam meg a vállam.

Freemont barna szeme közönyös volt, semmit sem tudtam kiolvasni belőle; igazi jó zsarutekintet.

– Hogyhogy nem tudja? Elvileg maga a szörnyszakértő – ráncolta össze a homlokát.

Az „elvileg”-et eleresztettem a fülem mellett. A nő nem mondta a szemembe, hogy zombikirálynő vagyok; tulajdonképpen nagyon udvarias és korrekt volt, de hiányzott belőle a szívélyesség. Nem volt elragadtatva tőlem, és ezt a maga csöndes módján, egy pillantással vagy egy apró hangsúllyal tudtomra is adta. Egy nagyon nagy hullát kellett volna elővarázsolnom a kalapomból ahhoz, hogy bevágódjak a duplakávés Freemont őrmester-nél. De ettől egyelőre elég távol voltam.

Larry odajött hozzánk. Az arca olyan volt, mint a sárgászöld selyempapír. Nem illett a vörös hajához. A szeme ki volt vörösödve a hányástól. Előfordul, hogy az ember könnyezni kezd, ha eléggé heves a hányinger.

Nem kérdeztem meg, hogy jól van-e; a válasz nyilvánvaló volt. Megállt a lábán, képes volt járni. Ha nem ájul el, minden rendben lesz.

– Mit akar tőlem, őrmester? – érdeklődtem. Türelmes voltam vele. Magamhoz képest kifejezetten békésen viselkedtem. Dolph büszke lenne rám. Bert ámulna és bámulna.

Freemont összefonta a karját maga előtt.

– Storr őrmester közbenjárására hagytam magam rábeszélni arra, hogy maga megnézhesse a helyszínt. Storr azt mondta, maga a legjobb. Az újságok szerint maga varázsol egy kicsit, és mindent

azonnal kiderít. Vagy egyszerűen feltámasztja a hullákat, és megkérdezi, ki ölte meg őket.

Nagy levegőt vettem. Általában nem használtam mágiát a bűnügyek megoldására. A tudásomat használtam, de ha ezt mondanám, akkor mentegetőznék. Freemont előtt nem kell bizonyítanom semmit.

– Ne higgyen el mindent, amit az újságokban olvas, Freemont őrmester. Ami pedig a halottkeltést illeti, ennél a háromnál nem fog működni.

– Csak nem azt mondja, hogy még zombit sem bír idézni? – csóválta meg a fejét. – Ha nem tud segíteni nekünk, Miss Blake, menjen haza.

Larryre pillantottam. Finoman megvonta a vállát. Még mindig elég szarul nézett ki. Biztos nincs még benne annyi szufla, hogy figyelmeztessen, legyen udvarias. Vagy már őt is épp annyira fárasztotta Freemont, mint engem.

– Meg tudnám idézni a fiúkat zombiként, őrmester, de száj és működőképes gége nélkül senki nem tud beszélni.

– Le is írhatnák a vallomásukat – vetette föl Freemont.

Ez nem is volt rossz ötlet. Máris javult a csajról a véleményem. Ha tényleg jó zsarú, egy kis ridegséget még elviselek tőle. Sőt amennyiben nem kell még egyszer a lentiekhez hasonló holttesteket látnom, sokkal több ridegséget is elviselek.

– Lehet, de egy halálos trauma után az elhunytak gyakran hamarabb veszítik el a magasabb agyi funkcióikat. Lehet, hogy írni sem tudnának, vagy ha mégis, akkor sem biztos, hogy tudják, mi ölte meg őket.

– De hát látták – szólt közbe Larry. A hangja reszelős volt, úgyhogy a kezével eltakarta a száját, és diszkréten köhécsett.

– Egyikük se próbált meg elfutni, Larry. Miért?

– Miért őt kérdezi? – vágott közbe Freemont.

– Mert ez a kiképzése – feleltem.

– A kiképzése? Maga egy gyakornokot hozott a nyakamra?

– Én nem mondom meg magának, hogyan végezze a munkáját. Maga se mondhatja meg, én hogyan végezzem az enyémet.

– Maguk még nem csináltak itt semmit. Azonkívül, hogy az asszisztense okádott egyet a bokrok között.

Larry elpirult szégyenében. Annyira rosszul volt, hogy alig állt a lábán.

– Nemcsak Larry okádott azok közt a gyomok közt, csak ő az egyetlen, akinek nincs plecsnija – csóváltam meg a fejem. – Nem kérünk ebből a szarságból. – Elmentem Freemont mellett. – Gyere, Larry.

Larry engedelmesen jött utánam.

– Miss Blake, nem akarom, hogy ebből bármi kiszivároгjon a média felé. Ha ráharapnak, tudni fogom, ki a forrásuk. – A nő nem kiabált, de a hangja nagyon nyomatékos volt.

Megfordultam. Én sem ordítottam, de biztos mindenki meghallott:

– Az elkövető egy azonosítatlan természetfeletti lény, ami kardot használ, és gyorsabb, mint egy vámpír.

Valami átvillant Freemont arcán, mintha végre valami érdekeset műveltem volna.

– Honnan tudja, hogy gyorsabb, mint egy vámpír?

– Egyik fiú sem próbált menekülni. Mind a három ott halt meg, ahol éppen állt. A lény vagy nagyon gyors, vagy elképesztő hipnotikus ereje van.

– Akkor nem lehet alakváltó?

– Ennyire még egy alakváltó sem lehet gyors, mellesleg ők nem képesek elködösíteni az emberek elméjét. Ha egy likantróp támad rájuk karddal, a srácok visítanak, és futni kezdenek. Akkor viszont valamilyen dulakodásra utaló nyomot mindenképpen találnánk.

Freemont csak állt és nézett. Nagyon komoly tekintettel méregetett. Még mindig nem rajongott értem, de legalább figyelt rám.

– Én tudnék magának segíteni, Freemont őrmester. Segíthetek kideríteni, mi tette ezt, talán még azelőtt, hogy újra elkövetné.

Az őrmester nyugodt, magabiztos maszkja egy pillanatra szertefoszlott. Ha nem egyenesen a közönyös barna szemébe bámulok, észre sem veszem.

– Szent szar – mondtam ki hangosan. Visszamentem hozzá, és lehalkítottam a hangom. – Ugye így van? Nem ezek az első áldozatok.

Ő a földre sütötte a tekintetét, aztán ismét a szemembe nézett, az állat előrszegezte. Most nem volt közömbös a pillantása; inkább egy egészen picikét rémült. Nem magát féltette, inkább az ijesztette meg, amit elkövetett, illetve amit nem követett el.

– Az Állami Közrendfelügyeletnek nem okozhat gondot egy gyilkosság – szólalt meg a legszelídebb hangon, amit eddig hallottam tőle.

– Eddig hányan haltak meg? – kérdeztem türelmetlenül.

– Ezelőtt már ketten. Egy kamaszfiú és egy tinilány, egy szerelmespár. Valószínűleg hancúrozni akartak az erdőben – mondta lágyan, majdhogynem fáradtan.

– Mit mond az orvosszakértő?

– Magának van igaza – válaszolta. – A gyilkos fegyver egy penge, valószínűleg kard. És a szörnyek tényleg nem használnak fegyvert, Miss Blake. Azt hittem, a lány expasija volt. Egész gyűjteménye van polgárháborús ereklyékből, köztük kardokból is. Rutinmunkának látszott.

– Logikusan hangzik.

– Egyik kardja sem illett bele a sebekbe, de úgy gondoltam, talán elásta a gyilkos fegyvert. Nem hittem... – Freemont félrenézett, a kezét olyan erősen a nadrágzsebébe mélyesztette, hogy attól tartottam, mindjárt elszakad a szövet. – Az első helyszín nem ilyen volt. Már az első csapás végzett velük; átszúrta a mellkasukat, és a földhöz szegezte őket. Ezt egy ember is megtehetette.

Visszanézett rám, mint aki azt szeretné, hogy egyetértsek vele. Egyet is értettem.

– A halálos seben kívül voltak vágások a testükön? – kérdeztem. Bólintott.

– Az arcukat összeroncsolták, a lány bal keze hiányzott. Azon a kezén hordta a volt barátja gyűrűjét.

– A nyakuk el volt vágva?

Összeráncolt szemöldökkel nézett rám, töprengve, aztán megint bólintott.

– A lányé, igen. Ott se volt túl sok vér, mintha már a halála után csinálták volna.

– Nagyszerű – mondtam.

– Nagyszerű? – vágott közbe Larry.

– Freemont őrmester, szerintem vámpírral van dolga.

Mind a ketten döbbenetesen néztek rám.

– Vegyük sorra a hiányzó testrészeket. Annak a srácnak a halála után vágták le a lábát. Az artéria femoralis a combon található, a lágyék mellett. Már láttam olyan vámpírokat, akik inkább onnan szívtak vért, nem a nyakból. Vágd le a lábát, és a harapásnak nyoma se marad.

– És mi a helyzet a másik kettővel? – faggatott Freemont.

– Lehet, hogy a legkisebb srácot megharapták. Duplán vágták át a nyakát, teljesen indokolatlanul. Talán ez is csak egy kis extra erőszak volt, mint az arc megcsonkítása. Nem tudom. Egy vámpír még a csuklóból és a könyökhajlatból szívhat vért. Épp ezek a testrészek hiányoznak.

– Egyiküknek hiányzik az agya is – juttatta eszembe Freemont.

Larry enyhén megtántorodott mellettem. Fél kézzel megtörölte izzadt arcát.

– Rendben vagy? – kérdeztem.

Larry bólogatott, nem bízott a hangjában. Larry, a hős.

– Mi mással lehetne bennünket jobban elterelni a nyomról, minthogy elvisznek valamit, ami egy vámpírt nem érdekel? – folytattam.

– Oké, mondjuk, hogy ennek még van is valami értelme. De miért így? Ez... – Freemont széttárta a kezét, és lebámult a hullákra.

Háromunk közül most már egyedül csak ő nézett rájuk. – Ez örület. Ha ember tette volna, azt mondanám, hogy sorozatgyilkossal állunk szemben.

– Akár az is lehet – mondtam lágyan.

– Hogy a fenébe érti ezt? – meredt rám.

– Valamikor a vámpír is ember volt. A halál önmagában nem gyógyít ki minden bajodból, amit élő emberként magaddal hurcoltál. Ha életedben patológiusan agresszív vagy, azon a halál se fog változtatni.

Freemont úgy nézett rám, mintha én lennék az őrült. Azt hiszem, a „halál” szó zavarta. Amint a gyanúsítottak meghaltak, már nem lehettek gyanúsítottak. Újra próbálkoztam.

– Tegyük fel, hogy valaki, nevezzük Johnnynak, sorozatgyilkos. Aztán vámpírrá változik. Miért lenne hirtelen kevésbé agresszív attól, mert vámpír? Miért ne lehetne inkább még agresszívabb?

– Te jó isten – nyögte Larry.

Freemont mély levegőt vett.

– Oké, lehet, hogy igaza van. Azt nem mondom, hogy biztosan. Már láttam fényképeket a vámpírok áldozatairól, és azok nem így néznek ki, de ha mégis magának van igaza, mire van még szüksége?

– Az első gyilkosság helyszínéről készült fotókra. És szeretném személyesen is megnézni a tetthelyet.

– Majd elküldöm az aktát magának a szállodába – mondta.

– Hol ölték meg a szerelmespárt?

– Innen pár száz méterre.

– Menjünk, nézzük meg.

– Majd az egyik motoros rendőrrel odavitetem magát – ajánlotta.

– Kurvára kicsi az egész terület. Gondolom, már átfésülték.

– Nagyítóval. De őszintén szólva, Miss Blake, fogalmam se volt, mit keresünk. Az avar és a szárazság miatt szinte lehetetlen nyomra akadni.

– Ja – mondtam együttérzően. – A nyomok segítenének. – Végignéztem az utat, amerről jöttem. Ahogy felmásztam a dombra, összetúrtam az avar. – Ha tényleg vámpír...

– Hogyhogy „ha tényleg”? – szakított félbe Freemont.

Belenéztem a hirtelen ellenségessé vált szemébe.

– Nézze, őrmester, ha tényleg vámpír, akkor nagyobb a hipnotikus ereje annál, mint amit valaha láttam. Még soha nem találkoztam olyan vámpírral, még mestervámpírral sem, aki három embert is a hatalmában tud tartani, miközben megöli őket. Amíg ezt nem láttam, azt mondtam volna, hogy lehetetlen.

– De mi más lehetne? – kérdezte Larry.

Vállat vontam.

– Szerintem vámpír a gyilkos, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy száz százalékgig biztos vagyok benne. Igyekszem inkább nem hazudni a rendőrségnek. Talán még akkor sem lennének nyomok a domboldalon, ha a talaj puha volna, mert a vámpír esetleg ide is repülhetett.

– Mint egy denevér? – hüledezett Freemont.

– Nem, nem változnak denevérré, de képesek... – próbáltam megfelelő szót találni rá, de nem ment. – Képesek levitálni. Az is a repülés egy fajtája. Már láttam ilyet. Elmagyarázni nem tudom, de már láttam.

– Egy sorozatgyilkos vámpír. – Megrázta a fejét, a szája körül elmélyültek a ráncok. – Az FBI bukni fog rá.

– Ez nem vicc – mondtam. – A hiányzó testrészeket megtalálták?

– Nem, azt hittem, talán a gyilkos megette őket.

– Ha már ennyit megevett, miért nem evett még többet? Ha tényleg megette a testrészeket, miért nincsenek fogminták? Ha tényleg megette őket, miért nem maradtak szétszórt húsdarabok, mintha morzsázott volna?

Freemont ökölbe szorította a kezét.

– Igaza van. Egy vámpír volt. Még egy bunkó zsaru is tudja, hogy a vámpírok nem esznek az ember húsból.

Barna szeme haraggal volt tele, ahogy rám nézett. Nem kifejezetten rám haragudott, de célpontnak én is megfeleltam. Rezzenéstelenül bámultam rá vissza. Ő nézett félre elsőként. Talán mégsem én vagyok a megfelelő célpont.

– Nem szeretem, ha civilek is társulnak hozzánk egy gyilkossági nyomozásban, de maga olyasmit is észrevett ott lent, amit én nem. Maga vagy nagyon jó, vagy elhallgat előlem valamit.

Mondhattam volna simán azt is, hogy jó vagyok a munkámban, de nem mondtam. Nem akartam, hogy a rendőrség azt higgye, további információkkal kecsegtetem, amikor nem így volt.

– Egy előnyöm van egy átlagos nyomozóval szemben: én eleve szörnyre számítok. Ha csak egy késelés vagy rablógyilkosság történt, nem engem hívnak. Nem töltök azzal sok időt, hogy szép, szokványos

magyarázatokkal álljak elő. Vagyis egy csomó elméletet eleve kizárok.

– Rendben, ha segít nekem elfogni ezt az izét, engem nem érdekel, miből él meg – mondta Freemont.

– De jó ezt hallani.

– Viszont nem akarok riportereket, semmilyen médiát. Itt én vagyok a főnök. Ez az én nyomozásom. Én döntöm el, mikor lépünk a nyilvánosság elé. Világos?

– Persze.

– Amit a médiáról mondtam, komolyan gondolom, Miss Blake – ismételte, mint aki nem hisz nekem.

– Semmi bajom sincs azzal, hogy kizárjuk a médiát, Freemont őrmester. Nekem is jobb így.

– Ahhoz képest, hogy nem kér belőlük, elég sok figyelmet szentelnek magára.

Megvontam a vállam.

– Csak a szenzációs ügyekhez hívnak, nyomozó. Olyanokhoz, amik nagy port vernek fel, amire ráharap a sajtó. Vámpírokat végzek ki, az isten szerelmére. Abból mindig nyerő főcímek lesznek.

– Remélem, értjük egymást, Miss Blake.

– Semmi média; ezt nem olyan nehéz megérteni – feleltem.

– Megkértem valakit, hogy kísérje magát át az első gyilkosság helyszínére. Gondoskodom arról, hogy a szállodában legyen az akta – zárta le a beszélgetést, azzal elfordult tőlem.

– Freemont őrmester?

Visszafordult, de a pillantása nem volt túl barátságos.

– Mi az már megint, Miss Blake? Már elvégezte a munkáját.

– Ezt a sorozatgyilkost nem kezelheti úgy, mint egy közönséges halandót.

– Én vezetem a nyomozást, Miss Blake. Kurvára azt csinálom, amit csak akarok.

Belebámultam a barátságtalan szemébe. Én sem voltam túl barátkozó kedvemben.

– Nem akarom elorozni maga elől a tapsot. De a vámpírok nem pusztán nagyfogú emberek. Ha a vámpír képes volt a hatalmába

keríteni az elméjüket, és mindhármukat az uralma alatt tartani, miközben egymás után megölte őket, a maga elméjét is megszállhatja, bárkiét. Egy ilyen tehetséges vámpír a feketéről is képes volna magával elhitetni, hogy fehér. Érti már?

– Fényes nappal van, Miss Blake. Ha az elkövető vámpír, megtaláljuk és megkarózzuk.

– Ahhoz kivégzési parancs is kell.

– Szerzünk egyet.

– Ha megvan, visszajövök, és befejezem maguknak.

– Azt hiszem, mi is elboldogulunk vele.

– Karózott már vámpírt? – érdeklődtem. Csak nézett rám.

– Nem, de embert már öltem, pisztollyal. Ez sem lehet sokkal nehezebb.

– Úgy, ahogy maga gondolja, nem nehezebb – mondtam. – De sokkal veszélyesebb.

– Amíg az FBI ki nem jön, én vagyok a főnök, és sem maga, sem más nem veszi át a helyem. Világos, Miss Blake?

– Mint a nap, Freemont őrmester. – A kereszt alakú brossra bámultam a zakója hajtókáján. A legtöbb civil ruhás rendőrnek kereszt alakú nyakkendőtüje volt. Rendőrségi szabvány az egész országban. – Ugye van maguknál ezüstgolyó?

– Tudok gondoskodni az embereimről, Miss Blake.

Főlemeltem a kezem. Ennyit a lányos bájcsevejről.

– Remek, már itt se vagyunk. Tudja a csipogóm számát. Használja, ha kell, Freemont nyomozó.

– Nem fog kelleni.

Nagy levegőt vettem, és lenyeltem, amit mondani akartam. Úgy nem fogok újra labdába rúgni, ha összeveszek a gyilkossági ügy vezető nyomozójával. Köszönés nélkül mentem el Freemont mellett. Nem tudtam, mi jönne ki a számon, ha kinyitnám. Olyasmi tutira nem, ami kellemes, vagy akár hasznos.

Akik ritkán kempingeznek, mind azt hiszik, hogy a sötétség csak úgy az égből pottyan le. Hát nem. A sötétség a fák alól kúszik elő, először azokat tölti meg, és csak utána terjed szét a nyílt terepen. A fák alatt olyan sötét volt, hogy azt kívántam, bár lenne nálunk zseblámpa. Amikor kibotorkáltunk az útra, ahol a dzsip várt ránk, ott még csupán alkonyodott.

Larry fölnézett a sötétülő égre.

– Mehetünk is vissza, hogy bejárjuk Stirlingnek a temetőt.

– Először együnk – javasoltam.

– Ez az első alkalom, hogy meg akarsz állni kajáért. Általában úgy kell könyörögnöm az autós büféknél – nézett rám csodálkozva.

– Elfelejtettem ebédelni – vallottam be.

– Azt meghiszem – vigyorodott el. Aztán a mosoly lassan lehervadt az arcáról. – Most először kínálsz meg önszántadból kajával, és én egy falatot se bírnék lenyelni. – Rám bámult. Ahhoz még elég volt a fény, hogy lássam, milyen figyelmesen nézi az arcom. – Te tényleg bírál enni azok után, amit láttunk?

Nem tudtam, mit mondjak. Nem is olyan régen nemmel válaszoltam volna.

– Hát, egy tál spagettivel vagy tatárbifsztekkal nem szívesen találkoznék, de igen, tudnék enni.

– Tatárbifsztek? – kérdezte ártatlanul.

– Nyers marhahús. Jó sok – magyaráztam. A fiú nagyot nyelt, és egy kicsit elsápadt.

– Hogy vagy képes egyáltalán ilyesmire gondolni, azok után... – nem fejezte be a mondatot. Mind a ketten láttuk, nem volt szükség szavakra.

Megvontam a vállam.

– Már három éve járok gyilkosságokhoz helyszínelni, Larry. Az ember megtanulja, hogyan élje túl. Ez azt is jelenti, hogy megtanulod, hogyan lehet enni, miután feldarabolt holttesteket láttál.

Nem tettem hozzá, hogy már láttam rosszabbat is. Láttam olyan emberi testet, amelyekből csak egy szobára való vér és felismerhetetlen húscsapatok maradtak. Kevesebb hús, mint amennyi egy literes zacskóban elfér. Azután az eset után nem mentem el Big Macet enni.

– Legalább megpróbálsz kajálni valamit?

– Hova szeretnél menni? – kérdezte a fiú gyanakvó arccal.

Kikötöttem a cipőmet, és vigyázva a kavicsos útra léptem. Nem akartam, hogy a harisnyám felszaladjon. Kizipzároztam az overallt, és kiléptem belőle. Larry ugyanígy tett, de ő megpróbálta a lábán hagyni a cipőt. Végül így is sikerült kihúznia a lábát az overallból, de ehhez egy ideig fél lábon kellett ugrálnia.

Óvatosan összehajtottam, nehogy a vér beszennyezze a dzsip makulátlan belsejét. A tornacipőmet a hátsó ülés padlójára hajítottam, aztán elővettem a magas sarkúmat.

Larry megkísérelte kisimítani a ráncokat a nadrágján, de sajnos van, amin csak a vasaló segít.

– Mit szólnál a *Véres Csontokhoz*? – kérdeztem.

Fölpillantott rám, kezével továbbra is a ráncokat simogatva.

– Mihez?

– Magnus Bouvier étterméhez. Stirling említette.

– Azt is megmondta, merre van? – érdeklődött Larry.

– Nem, de az egyik helyi zsernyáktól kértem pár étteremtippet, és a *Véres Csontok* nincs is olyan messze.

– Miért akarsz odamenni?

– Beszélni akarok Magnus Bouvier-val.

– Miért? – faggatott tovább.

Ez jó kérdés volt. Nem voltam biztos benne, hogy van rá megfelelő válaszom. A vállamat vonogatva bemásztam a dzsipbe. Larrynek nem maradt más választása, mint csatlakozni hozzám, ha folytatni akarta a beszélgetést. De még akkor se tudtam a helyes választ, amikor már mind a ketten a kocsiban ültünk.

– Nem csípem Stirlinget. Nem bízom benne.

– Azt én is észrevettem, hogy nem csíped – nyugtázta szárazon. – De miért nem bízol benne?

– Te talán bízol benne? – szegeztem neki a kérdést.

Larry összeráncolta a homlokát, és elgondolkodott. Végül megrázta a fejét.

– Legszívesebben olyan messzire elkerülném, amennyire csak lehet.

– Na látod – mondtam.

– Látom. Szerinted az segít, ha beszélünk Bouvier-val?

– Remélem. Nem szívesen idézek zombit olyan embereknek, akikben nem bízom. Főleg, ha ilyen nehéz a feladat.

– Oké, megvacsorázunk Bouvier éttermében, beszélünk vele; és aztán?

– Ha nem tudunk meg semmi újat, akkor meglátogatjuk Stirlinget, és bejárjuk neki a temetőt.

A fiú úgy nézett rám, mintha nem bízna meg bennem egészen.

– Mit forgatsz a fejedben?

– Te nem szeretnéd tudni, mire kell Stirlingnek az a hegy? És miért pont Bouvier-ék hegye kell neki, miért nem másé?

– Túl sokat lógtál a zsarukkal. Nem bízol meg senkiben – csóválta meg a fejét.

– Larry, ezt nem a zsaruktól tanultam. Ösztönös tehetségem van hozzá. – Sebességbe tettem az autót, és elindultunk.

A fák árnyéka hosszú volt és vékony. A völgyekben összegyűltek az árnyak, sötét tavakként hirdették az éjszaka közeledtét. Egyenesen a temetőbe kellett volna mennünk. Senkinek nem árthat, ha csak bejárjuk a temetőt. De ha már nem mehettem vámpírra vadászni, ki akartam kérdezni Magnus Bouvier-t. Ettől a feladatomtól senki nem téríthetett el.

Tulajdonképpen nem is akartam vámpírra vadászni. Már majdnem besötétedett. Sötétedés után vámpírra vadászni felér egy öngyilkossággal. Főleg, ha az illető képes ennyire jól uralni az ember elméjét. Ha egy vámpír akarata elég erős, képes arra, hogy elködösítse az agyadat, és bántson téged, de meg sem érzed. Viszont ha már nem rád összpontosít, hanem valaki másra, és az a másik elkezd visítózni, akkor felébresz. És elmenekülsz. De a srácok nem menekültek. Nem ébredtek fel. Csak kipurcantak.

Ha nem állítjuk meg ezt az izét, mások is meg fognak halni. Ezt garantáltam. Freemontnak meg kellett volna engednie, hogy maradjak. Szükségük volt egy vámpírszakértőre ebben az ügyben. Rám volt szükségük. Oké, igazából szörnyekre szakosodott rendőrökre lett volna szükségük, de ilyesmi soha nem létezett. Az Addison kontra Clark perben mindössze három éve mondták ki, hogy a vámpírok jog szerint nem halottak. Washington három évvel ezelőtt alkotmányos jogokkal bíró állampolgárokká tette a vérszopókat. De arra senki se gondolt, mit jelent ez a rendőrségnek. Mielőtt a törvény megváltozott, a természetfeletti bűnözéssel a fejdáások és vámpírvadászok foglalkoztak. Magánvállalkozók, akiknek elég tapasztalatuk volt ahhoz, hogy életben maradjanak. Többségünk rendelkezett valamilyen természetfeletti erővel, ami előnyt biztosított a szörnyekkel szemben. A rendőrök többsége viszont nem.

Az emberi lények általában nem húzzák sokáig a szörnyekkel szemben. De mindig voltak közöttünk egy páran, akiknek tehetségük volt a szörnyek kinyírásához. Nem is végeztük rosszul a munkánkat; most meg hirtelen mindenki azt várta a rendőröktől, hogy álljanak a helyünkre. De se külön kiképzés, se nagyobb létszám, semmi. A pokolba is, a legtöbb rendőrség még ezüst töltényekre se pályázott.

Ilyen hosszú időbe telt, amíg Washington rájött, hogy talán elsiették a dolgot. Hogy talán a szörnyek tényleg szörnyek, és a rendőrségnek igenis kell az az extra kiképzés. De mivel a rendőrök kiképzése évekbe telt volna, ezért inkább rendőrt akartak csinálni minden vámpírvadászból és rém-üldözőből. Nálam, személy szerint, ez még be is válhatna. Imádnám, ha lenne egy plecsnim, amit Freemont pofájába nyomhatok. Ha szövetségi státuszban lennék, a csaj nem túrhatott volna ki az ügyből. A legtöbb vámpírvadász esetében azonban csak káoszt okozna. A természetfeletti szakértelem, a vámpírismeret nem elég ahhoz, hogy megoldj egy gyilkossági ügyet. Ahhoz pedig még kevésbé elég, hogy plecsnid legyen.

Itt nem voltak kézenfekvő válaszok. Viszont odakint, a növekvő sötétségben egy marék rendőr épp egy vámpírra vadászott, aki olyan dolgokra volt képes, amilyenekre még én sem számítottam. Ha lett volna plecsnim, velük tartok. Én sem voltam két lábon járó

életbiztosítás, de egy hangyányival már többet láttam, mint akármelyik állami zsaru, akinek megmutatták néhány vámpírharpásos áldozat fényképét. Freemont még sose látta a kőkemény valóságot. Reméltem, túléli az első találkozást.

A *Véres Csontok* étterméhez vörös, kavicsos út vezetett. Valaki az út mindkét oldalán kivágta a fákat, ezért ahogy a dzsip felkapaszkodott az úton, csak az ég borult fölénk, mint egy millió csillaggal telehintett, fekete takaró. A csillagokon kívül nem volt más világítás.

– Elég sötét van itt – állapította meg Larry.

– Nincsenek lámpaoszlopok – mutattam rá a lényegre.

– Nem kéne már látnunk az étterem fényeit?

– Fogalmam sincs. – A megcsonkított fákra bámultam. A fatönkök teteje derengő fehér volt, szilánkos. Mostanában vághatták ki őket. Mintha valaki ámokfutásba kezdett volna egy fejszével. Vagy karddal. Vagy bármi mással, ami lecsapta a fák törzsét.

Lelassítottam, és végigpásztáztam a sötétséget. Tévedtem volna? Trollok csinálták? Maradt volna még egy óriás ozark-hegyi troll itt, a dombok között? Méghozzá olyan, ami kardot használ? Mindig is azt vallottam, hogy semmi sem lehetetlen, csak a kezdet nehéz.

Annyira lelassítottam, hogy már majdnem álltunk.

– Mi a baj? – kérdezte Larry.

Benyomtam a vészvillogót. Az út nem volt túl széles, két kocsinak épp hogy elég, de emelkedett. Aki lefelé jön, nem rögtön venné észre a dzsipet. A vészjelző ugyan segített valamit, de ha valaki szembejön velünk, és túl gyorsan hajt... A francba, mindenképpen így akarok parkolni, úgyhogy fölösleges tovább nyávognom. Leállítottam az autót, és kiszálltam.

– Hová mész? – kérdezte Larry.

– Azon gondolkozom, talán egy troll törte ki a fákat.

Ki akart szállni a másik oldalon. Megállítottam.

– Ha ki akarsz szállni, csusszanj át az én oldalamra.

– Miért?

– Mert fegyvertelen vagy. – Előhúztam a Browningot. Szilárd volt és megnyugtatóan súlyos, de igazság szerint egy óriás hegyi troll méretű ellenféllel szemben nem vettem volna nagy hasznát.

Robbanógolyókkal töltve talán igen, de így egy kilencmilliméteres stukkerral nem lehetett levadászni valamit, ami akkorára nőtt, mint egy kisebbfajta elefánt. Larry becsukta a maga oldalán az ajtót, és átcsúszott az én oldalamra.

– Szerinted tényleg egy troll mászkál itt kint?

Belebámultam a sötétségbe. Semmi sem mozdult.

– Gözöm sincs.

Odaléptem az utat szegélyező, kiszáradt árokhoz. Nagyon óvatosan beleléptem. Magas sarkú cipőm belesüppedt a száraz, homokos talajba. Bal kézzel megragadtam egy marokra való gyomnövényt, és fölhúztam magam a lejtőn. Meg kellett kapaszkodnom egy fatönkben, nehogy visszacsússzak a laza avarba, a túlevelek közé.

Sűrű gyantába nyúltam. Leküzdöttem az ingert, és nem kaptam el a kezem, kényszeríttem magam, hogy a ragadós kéregbe kapaszkodjak.

Larry is fölkecmergett az árokpartra, sima talpú ünneplő cipője meg-megcsúszott a száraz leveleken. Nem volt egy szabad kezem sem, amit felajánlhattam volna neki. A fiú részleges fekvőtámaszban landolt, majd a gyomokat használva kapaszkodónak, odakúszott mellém.

– Ez a rohadt cipő!

– Te legalább nem magas sarkúban vagy – vágtam vissza.

– Ne hidd, hogy nem adok hálát érte – mondta ő. – Ki is törném a nyakam. Semmi nem mozdult a nagyon-nagyon sötét éjszakában, csak mi ketten.

Egyedül a levelibékák énekét lehetett hallani a közelből, más zaj nem volt. Sóhajtottam egyet, és csak akkor tudatosult bennem, hogy idáig visszatartottam a lélegzetem. Följebb húzódkodtam, hogy szilárd talajon vethessem meg a lábam, aztán szemügyre vettem a fákat.

– Mit is keresünk? – érdeklődött Larry.

– Egy fejsze széles és sima nyomot hagy. Ha egy troll töri ketté a fákat, a törzsük szilánkosan hasad szét, és teli lesz apró, hegyes szálkával.

– Ez nekem elég simának tűnik – mondta. Az ujjai hegyét végighúzta a meztelen fán. – De nem úgy néz ki, mintha fejszével csinálták volna.

A fa túl sima volt. A fejsze ékként hasított volna bele. Itt a vágásfelület majdnem teljesen lapos volt, mintha mindegyik fát egy, maximum kettő csapással vágták volna ki. Némelyiknek harminc centi volt az átmérője. Erre egyetlen ember sem lett volna képes, még fejszével sem.

– Ki tehette ezt?

Kutatva meredtem a sötétbe, ösztönösen rá akartam fogni a pisztolyt a semmire, de erőt vettem magamon, és függőlegesen tartottam. Fő a biztonság.

– Talán egy vámpír, karddal.

Larry belebámult az éjszakába.

– Úgy érted, amelyik megölte a srácokat? Miért aprítana fel a vámpír egy csomó fát, miután megölte őket?

Ez jó kérdés volt. Remek kérdés. De a mai napon, mint sok más kérdésre, erre sem volt megfelelő válaszom.

– Nem tudom. Menjünk vissza a kocsinhoz.

Ugyanazon az úton másztunk vissza, amelyiken jöttünk. Most egyikünk se esett el. Rekordot javítottunk.

Mikor visszaértünk a kocsinhoz, eltettem a stukkert. Valószínűleg egyáltalán nem volt rá szükségem, de azért valami igenis, letarolta a fákat.

Az aloés-lanolinós babatörülőkendővel, amit azért tartottam az autóban, hogy a vért letörölhessem magamról, letisztítottam a kezemről a gyantát. A fák vérével majdnem olyan jól elbírt, mint az emberekével.

Továbbmentünk, a fényeket keresve. Már közelednünk kellett a *Véres Csontokhoz*, hacsak nem rossz útvonalat adott meg a rendőr. Reméltem, hogy nem.

– Az nem egy fáklya? – kérdezte Larry.

Belebámultam a sötétségbe. Tényleg volt ott egy lobogó lángocska, túl magasán ahhoz, hogy tábor tűz lehessen. Az út bal oldalán két, hosszú póznára tűzött fáklya széles, kavicsos kocsibehajtót világított

meg. A fákat itt is kiirtották, de már évekkel ezelőtt. Régi, ápoltság volt. A tisztást szegélyező fák függőnyként zárultak össze egy emeletes épület mögött. Az ereszen fa cégér lógott. A fáklyafénynél nehéz volt kibetűzni a feliratát. Akár „Véres Csontok” is lehetett.

A tetőt és a ház falát is sötét fazsindely fedte, úgyhogy az egész épület egy természetes kiemelkedésnek látszott, mintha a vörös, agyagos földből bújt volna elő. A sötét kavicsokkal felszórt parkolóban körülbelül húsz autó és kamion állt összevissza.

A cégér himbálózni kezdett a szélben, és a fáklyafényben kirajzolódtak a vésett betűk. *Véres Csontok*.

Magas sarkú cipőmben óvatosan tipegtem a kavicsokon. Larry ünneplő cipője sokkal jobban bírta a kavicsokat, mint az enyém.

– A *Véres Csontok* elég furcsa név egy étteremnek.

– Lehet, hogy bordaszelet is van a kínálatban – találgattam.

– Jelen pillanatban nincs az a grillezett hús, amit szívesen látnék – grimaszolt Larry.

– Én se azt rendelnék először.

A lengőajtó közvetlenül a bárba nyílt. Amikor becsukódott mögöttünk, parázsló alkonyati homályban találtuk magunkat. A legtöbb bár gyászos hely, ahol az ember elbújhat és ihat. Menedék a kinti zajos, fényes világ elől. Ez a hely elég jó menedéknek számított. A bárpult a helyiség egyik fala mentén húzódott végig. A sötét, fényes parkettán egy tucat apró asztal állt elszórtan. Bal oldalt egy kisebb színpad helyezkedett el, a hátsó fal közelében zenegép állt. Mögötte a keskeny folyosó valószínűleg a mosdók és a konyha felé vezetett.

Minden felület sötét, csillogóra fényesített fából készült. A falon üvegernyős gyertyák világítottak. A sötét, fával burkolt mennyezeten csillár függött, még több üvegernyős gyertyával. A fán, akár egy fekete tükrön, inkább csak fénylett, mint tükröződött a gyertyák lángja.

A mennyezetet aládúcoló oszlopokra szőlőtől roskadozó indákat és tölgynek látszó leveleket faragtak. Minden vendég arca felénk fordult, mint valami rossz westernfilmben. A férfiak tekintete átsiklott rajtam, és megállapodott Larryn, majd visszatért az italhoz. Néhányan tovább fürkészték, reménykedve; de én tudomást se vettem róluk. Még túl

korán volt, senki nem lehetett elég részeg ahhoz, hogy bajt okozzon nekem. Mellesleg, volt nálunk fegyver.

Az összes hölgyvendég egy kupacban ült a bárpultnál, kicsit beljebb. Jól kiöltöztek péntek estére, mint akik úgy szeretnék tölteni az éjszakát, hogy idegeneknek ajánlkoznak fel az utcasarkon. Úgy bámulták Larryt, mintha azon morfondíroznának, hogy bekapják-e egészben. Engem viszont első látásra meggyűlöltek. Ha bármelyiküket ismertem volna, azt mondom, hogy féltékenyek, pedig nem vagyok az a típus, aki elsőre féltékenységet vált ki a nőkből. Nem vagyok elég magas, elég szőke, eléggé skandináv vagy eléggé egzotikus. Csinos vagyok, de nem gyönyörű. A csajok úgy meredtek rám, mintha olyasmit látnának, amit én nem. Önkéntelenül a hátam mögé pillantottam, hátha bejött még mögöttünk valaki, pedig tudtam, hogy senki sem jöhetett.

– Mi folyik itt? – suttogetta Larry.

Ez volt a másik dolog. A csend. Még soha nem jártam olyan bárban, ahol az ember úgy suttoghatott, hogy meg is hallották.

– Nem tudom – válaszoltam halkán.

A bárpultnál ülő nők úgy húzódtak szét, mintha felszólításra tennék, úgymint tisztán láthattuk a pultot. A pult mögött egy pasi állt. Amikor megláttam, először az jutott eszembe róla, hogy „milyen szép haja van ennek a lánynak”. A haja gesztenyeszínű vízesésként omlott le a derekáig. Ugyanúgy tükröződött rajta a gyertyák lángja, mint a bárpult kifényesített deszkáján.

Ránk pillantott. A szeme döbbenetes kékeszöld volt, mint a mély tengerek vize, a bőre pedig sötét. Inkább szép volt, mint jóképű; androgün, macskás. Kurvára egzotikus volt, most már tudtam, miért tömörülnek a csajok a bárpult körül.

A pasi letett egy borostyánsárga itallal teli poharat a pultra, és így szólt:

– Te következzel, Earl!

A hangja meglepően mély volt, operaénekeshez méltó basszus.

Az egyik asztaltól fölkelt egy férfi, valószínűleg Earl. Nagydarab, nehézkes ember volt, egyszerre szögletes és puhány alkatú, akár a Frankenstein-szörny egyik gyérebber verziója. Nem egy fotómodell.

Ahogy az italáért nyúlt, a karja súrolta az egyik nő hátát. A nő dühösen feléje fordult. Arra számítottam, hogy elküldi a fenébe, de a pultos váratlanul megérintette a karját. A nő hirtelen megdermedt, mintha valami hallhatatlan zenére figyelne.

A levegő megrezdült. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy Earlnek szappan- és vízellata van. A haja még mindig nedves volt a zuhanyozástól. Le akartam nyalni a bőréről a vizet, érezni akartam lapátkezét a testemen.

Megráztam a fejemet, hátraléptem, és nekiütköztem Larrynek.

– Mi baj? – kapta el a karom.

Rábámultam, aztán megmarkoltam a karját, az ujjaimat a zakója anyagába mélyesztettem, amíg szilárd húst nem éreztem a kezem közt. Visszafordultam a bár felé.

Earl és a csaj közben átültek egy külön asztalhoz. A nő a pasi kérges tenyerét csókolgatta.

– Jézusom – mondtam.

– Mi az, Anita? – kérdezte újra Larry.

Nagy levegőt vettem, és arrébb léptem tőle.

– Jól vagyok, csak nagyon váratlanul ért a dolog.

– Milyen dolog?

– A mágia.

Odaléptem a bárpulthoz.

A csodálatos szempár rám meredt, de nem volt hipnotikus ereje. Nem olyan volt, mint amikor vámpírral akadt dolgom. Az örökkévalóságig bámulhattam a gyönyörű szemébe, és akkor is emberi szempár maradt volna. Vagy valami hasonló.

A kezemet a bárpult csillogó deszkájára tettem. A tömör fa peremét kacsaringós indák és levelek díszítették. Végigfuttattam az ujjaimat faragványokon. Kézzelel csinálták az egészet.

A pultos srác ujjhegye úgy simogatta a fát, mintha élő bőr lenne. A tulajdonos gesztusával, ahogy egyes pasik a barátnőjüket fogdossák, jelezve, hogy övük a csaj. Le mertem volna fogadni, hogy a srác maga faragta a pult minden egyes négyzetcentiméterét.

Egy barna hajú lány, a kelleténél két számmal kisebb ruhában, megérintette a karját.

– Magnus, neked nincs szükséged idegenekre.

Magnus Bouvier a barna lány felé fordult. Simogató ujjait végighúzta a lány karján. A lány megborzongott. Aztán a fiú fölemelte a lány kezét a karjáról, és megcsókolta.

– Válassz valakit, akit csak akarsz. Ma este olyan szép vagy, hogy senki sem utasíthat vissza.

A lány nem volt szép. A szeme túl kicsi volt és barna, mint a sár, az álla túl hegyes, az orra túl nagy a vékony arcához képest. Kimeredt szemmel néztem őt, kevesebb, mint harminc centiméterről, és az arca egyszer csak kisimult. A szeme nagy lett és csillogó, vékony szája telt és nedves. Olyan volt, mintha egy hatvanas évekbeli fényképészeti szűrőn át látnám, csak még annál is jobb.

Larryre sandítottam. Úgy nézett ki, mint akit elütött egy kamion. Egy karsú, bájos kamion. Körülnéztem a bárban, és Earl kivételével a helyiségben tartózkodó összes hím ugyanígy bámulta a lányt, mintha Hamupipőke épp most jelent volna meg előttük, miután a tündéskeresztanyja átváltoztatta. Ez a hasonlat nem is volt rossz.

Újra Magnus Bouvier felé fordultam. Nem a lányt bámulta. Engem bámult.

A bárpultra támaszkodva előrehajoltam, álltam a tekintetét. Halványan elmosolyodott.

– A szerelmi varázslatokat tiltja a törvény – mondtam nyugodt hangon. A mosoly még szélesebb lett.

– Túl szép vagy ahhoz, hogy rendőr legyél.

Előrenyúlt, hogy megérintse a karom.

– Ha hozzám érsz, illetéktelen természetfeletti befolyás alkalmazásának vádjával letartóztatatlak.

– Ez csak kihágás – ellenkezett.

– Ha nem ember vagy, akkor nem csak kihágás – válaszoltam.

Pislogni kezdett. Nem ismertem eléggé, ezért nem állapíthattam meg biztosan, de azt hiszem, megleptem őt, mintha embernek kellett volna hinnem. Na persze.

– Ülünk le egy asztalhoz beszélgetni – javasolta.

– Nem bánom.

– Dorrie, átveszed egy pár percre?

Egy nő jött elő a bár mögül. Ugyanolyan sűrű, gesztenyebarna haja volt, mint Magnusnak, de szigorú lófarokba tűzve, magasan a feje tetejére, szabadon hagyva az arcát. A lófarok úgy himbálódzott a léptei ütemére, mintha élne. Sima, háromszög alakú arcát nem sminkelte. A mozgása egzotikus volt, macskás. A szeme ugyanolyan megdöbbentő tengerkék, mint Magnusé.

A bárhoz legközelebb ülő pasik a szemük sarkából figyelték, mintha félnének egyenesen ránézni. Larry tátott szájjal bámulta.

– Vigyázok a bárra, de ez minden – mondta a nő. Aztán a szeme Larryre tévedt. – Mit bámul?

Rekedt hangjából megvetés érződött. Larry pislogni kezdett, és becsukta a száját.

– S-s-semmit – dadogta.

A nő úgy meredt rá, mint aki tudja, hogy hazudik. Keztem sejteni, miért nem bámulta a többi pasi.

– Dorrie, légy kedves a vendégekkel.

A nő dühösen nézett Magnusra; ő elmosolyodott, de meghátrált. Kijött a bárpult mögül. Puha, kék ing volt rajta, amit nem tűrt be a fehérre koptatott farmerjába. Az ing majdnem a combja közepéig ért, föl kellett hajtania az ujját a könyökéig. A szerelést fekete alapon ezüstdíszes cowboysizma tette teljessé. A csizmán kívül az összes ruhája olyan volt, mintha csak kölcsönvette volna. Hanyagul öltözöttnek kellett volna látszania, hétköznapiinak, mert körülötte mindenki kinyalta magát péntek estére. De nem látszott annak. Az elsőprő önbizalma miatt tökéletesen mutatott rajta a gönc. Az asztaloknál ülő nők egyike megragadta az inge szegélyét, ahogy a srác elhaladt mellette. Ő játékos mosollyal kihúzta a szövetet a nő kezéből.

Az üres színpad melletti asztalok egyikéhez vezetett bennünket. Nem ült le, hagyta, hogy én válasszak magamnak széket. Igazi gavallér. Háttal a falnak ültem le, úgyhogy mindkét ajtót és a termet is jól lássam. Ez kicsit cowboynos volt, de mágiát éreztem a levegőben. Illegális mágiát.

Larry a jobb oldalamba ült. Az előbb figyelhetett, mert egy kicsit hátrébb lökte az asztaltól a székét, hogy ő is szemmel tarthassa a termet. Félelmetes, milyen jól megfigyelte, mit csinálok. Persze, ettől

függött az élete, de mégis olyan volt, mintha egy fegyverviselési engedéllyel rendelkező, hároméves gyerek követne folyton. Riasztó volt.

Magnus mind a kettőnkre rámosolygott, elnézően, mintha valami aranyos vagy vicces dolgot csináltunk volna. Én nem voltam vicces kedvemben.

– A szerelmi varázslatokat tiltja a törvény.

– Ezt már mondtad – állapította meg Magnus. Mosolyt villantott felém, amit, azt hiszem, bájosnak és ártalmatlannak szánt. Nem volt az. Semmit nem tehetett az egzotikus külseje ellen. És tutira nem volt ártalmatlan.

Addig bámultam rá, amíg a mosolya hervadni nem kezdett. A srác nyelt egyet. Az asztal tetejére tette a kezét, és széttárt, hosszú ujjait bámulta. Amikor fölnézett, a mosolynak már nyoma sem volt.

Komolynak látszott, egy kicsit még idegesnek is. Helyes.

– Ez nem varázslat – próbálkozott.

– A fenét nem – vágtam vissza.

– Nem varázslat. Mágikus ígézet, de semmiképp sem olyan földhözragadt dolog, mint egy sima varázslat.

– Ez szórszálhasogatás – mondtam.

Larry feszült figyelemmel bámult ránk.

– Az az izé a bárban szerelmi varázslat volt?

– Milyen izé a bárban? – Magnus arca hihetetlenül nyájas volt, mintha azt hinné, Larry majd bedől neki.

– Ez most poénkodik? – nézett rám Larry. – Az a csaj hármáról huszonhármásra ugrott a skálán. Csakis varázslat lehetett.

Magnus, most először, Larrynek szentelte az érdeklődését, engem figyelmen kívül hagyva, és úgy is éreztem magam. Olyan volt, mintha a napsugár elmozdult volna rólam, egy kicsit jobban fáztam, árnyékba kerültem.

– Elég volt a vacak illúzióidból – csóváltam meg a fejem.

Magnus újra felém fordult, és egy percre megint éreztem azt a kellemes meleget.

– Hagyd abba – szoltam rá.

– Micsodát?

– Rendben; mindjárt meglátjuk, mennyire találod viccesnek magad a sitten – mondtam, és fölálltam.

Magnus a csuklómra fonta a kezét. A munkától kérges kellett volna hogy legyen a keze, de nem volt az. Természetellenesen lágy volt, akár az élő bársony. Na persze, lehet, hogy ez is illúzió volt.

Próbáltam elhúzni a kezem, de egyre erősebben szorította. Én még jobban húztam, ő még jobban szorította, az olyan ember magabiztosságával, aki tudja, hogy úgyse menekülhetek. De tévedett. Ez nem csak erő kérdése volt, a forgatónyomatéktól is függött.

Gyorsan elfordítottam a csuklóm a fiú ujjai felé, és egyidejűleg rántottam is egyet rajta. Az ujjai végigcsúsztak a bőrömön, próbálta belém vájni, de ennyi volt. Úgy éreztem, sebesre horzsolta a csuklóm ott, ahol az ujjja végigsúrolta a bőrt. Nem vérzett, de fájni azért fájt. Jobb lett volna, ha megdörzsölhetem, de nem akartam megadni Magnusnak ezt az elégtételt. Végül is én voltam a kökemény vámpírvasár. Mellesleg a dörzsölgetés némiképp rontott volna a hatáson, márpedig jólesett látni a meglepetést a srác arcán.

– A legtöbb nő nem húzódik el, ha egyszer megérintem őket.

– Ha még egyszer mágiát használsz ellenem, megetetlek a zsarukkal.

Elgondolkodott. Aztán bólintott:

– Nyertél. Nem varázsollak el többé se téged, se a haverodat.

– Se bárki mást – tettem hozzá.

Óvatosan visszaültem a helyemre, még egy kicsivel növelve a távolságot köztem és közte. Oldalra fordítottam a széket, hogy akadálytalanul nyúlhassak a pisztolyomért. Nem akartam lelőni, de fájt a csuklóm, ahol megszorította.

Szkandereztem már vámpírokkal és alakváltókkal is. Fel tudtam ismerni az emberfeletti erőt. Magnus ereje emberfeletti volt. Addig szoríthatott volna, amíg a csontjaim át nem szakítják a bőrömet, de nem csinálta elég gyorsan. Nem igazán akart bántani. Az ő baja.

– Ó, a vendégeimnek nem tetszene, ha véget érne a varázs – közölte.

– Kínos őket így befolyásolni. Törvényellenes dolog, én pedig le foglak ültetni érte.

– De hát mindenki tudja, hogy a *Véres Csontokban* a péntek este a szerelmeseké – ellenkezett.

– Mi az, hogy az este a szerelmeseké? – kérdezte Larry.

Magnus elmosolyodott, máris visszanyerve könnyed báját, de a tűz már hiányzott belőle. Betartotta a szavát, már amennyire meg tudtam állapítani. Az én elmémet még a vámpírok sem voltak képesek a tudtom nélkül irányítani. Hogy Magnus képes volt rá, az idegesített.

– Ma este mindenkit széppé, jóképűvé vagy szexissé varázsolok. Egy pár órára te lehetsz az ideális szerető saját magad és mások szemében is. Bár én nem töltönnék itt az egész éjszakát. Az illúzió nem tart sokáig.

– Mi vagy te? – kérdezte Larry.

– Mi az, ami úgy néz ki, mint a homo sapiens, ami szaporodni képes a homo sapiensszel, de mégsem homo sapiens? – kérdeztem Larrytől.

A fiú szeme tágra nyílt.

– Homo arcanus. Ez egy tündér?

– Halkabban, légy szíves – szólt rá Magnus. Gyors pillantást vetett a környékünkön levő asztalokra. Senki sem figyelt ránk. Mind el voltak foglalva azzal, hogy egymás mágikusan felturbózott szemébe bámuljanak.

– Kizárt, hogy téged embernek tartsanak – mondtam.

– A Bouvier-k már évszázadok óta jövőmondással és szerelmi varázslatokkal foglalkoznak.

– Azt mondtad, ez nem szerelmi varázslat – emlékeztettem.

– Az emberek annak hiszik, de te tudod, micsoda valójában.

– Glamour – mondtam.

– Mi az a glamúr? – érdeklődött Larry.

– Glamour, vagyis bűbáj. A tündérek mágiaja. Ez teszi számukra lehetővé, hogy elködösítsék az agyunkat, jobbnak vagy rosszabbnak láttassák a dolgokat, mint amilyenek.

Magnus mosolyogva bólintott, mintha örülne, hogy ilyen sokat tudok.

– Pontosan. Igazából ez egy alacsonyrendű mágia más módszerekhez képest.

– Olvastam a tündérbúbájról, és nem működik ilyen jól, hacsak nem nemestündér vagy, daoine sidhe. A szili udvarbeli tündérek ritkán keverednek a halandókkal. Legalábbis a köznéppel ritkán. Az éjszili udvar viszont igen.

Magnus rám bámult a gyönyörű szemével, és még búbáj nélkül is olyan jól nézett ki, hogy legszívesebben megsimogattam volna. Meg akartam tudni, hogy tényleg olyan pompás-e a haja, mint amilyennek látszik. Úgy nézett ki, mint egy nagyon finoman kidolgozott szobor; végig akartam simogatni a kezemmel, kitapogatni a teste körvonalait. Kedvesen rám mosolygott.

– Az éjszili udvar gonosz és kegyetlen. Amit itt csinálok, az nem gonosz. Ezek az emberek idejőhetnek, és egyetlen éjszakára saját álmaikká válhatnak. Azt hiszik, sima szerelemvarázs, én pedig rájuk hagyom. Mind titokban tartjuk ezt a kis törvényteleniséget. A helyi rendőrség is tud róla. Sőt, ők is eljönnek ide néha, és csatlakoznak hozzánk.

– De ez nem szerelemvarázs.

– Nem. Hanem velem született tehetség. Ha mindenki tudja, mit csinálok, nem illegális az ilyen, házilag kotyvasztott mágia.

– Vagyis úgy teszel, mintha sima szerelmi mágia volna, és mindenki elnézi neked, mert jól szórakoznak, valójában viszont tündérbúbájt használsz, ami azonban nem törvényellenes, ha a résztvevők beleegyeznek.

– Pontosan – hangzott a felelet.

– És így az egész legálissá válik.

Magnus bólintott.

– Gondolod, hogyha a sötét tündérektől származnék, bármit is tennék azért, hogy ennyi embernek örömet szerezzenek?

– Ha a saját érdeked így kívánja, igen.

– Ebben az államban nem sújtja az éjszili tündéreket bevándorlási tilalom? – érdeklődött Larry.

– De – mondtam.

– Akkor nem, ha a családom a törvény életbe lépése előtt költözött ide. A Bouvier-k több mint háromszáz éve élnek itt.

– Az lehetetlen – ellenkeztem. – Ilyen hosszú ideje csak az indiánok élnek itt.

– Llyn Bouvier francia prémvadász volt. Ő volt az első európai, aki erre a földre tette a lábát. Beházasodott a helyi indián törzsbe, és keresztény hitre térítette őket.

– Jó neki. Mégis, miért nem akartátok eladni a birtokot Raymond Stirling-nek.

– Óriási csalódást okozna azt hallanom, hogy az ipsének dolgozol – pislogott csalódottan Magnus.

– Bocs, hogy csalódást okozok – válaszoltam.

– Mi vagy te?

Nem azt kérdezte, hogy ki, hanem azt, hogy mi. Egészen más kérdés. Egy pernyi habozásra késztetett.

– Anita Blake vagyok, ez pedig itt Larry Kirkland. Zombikat gyártunk.

– De nem filmes trükkmesterek vagytok, gondolom.

Erre elmosolyodtam.

– Nem. Halottkeltők vagyunk. Megidézzük a halottakat a sírból.

– Ez minden, mást nem csinálsz? – a tündér feszülten meredt rám, mintha valami felirat volna a koponyám belsejében, és azt próbálná elolvasni.

Ez az alaposság kellemetlen volt, de én a legjobbaktól is elviseltem már pár átható pillantást. Úgyhogy egyenesen a szemébe néztem.

– Bejegyzett vámpírhóhér vagyok.

Finoman megrázta a fejét:

– Nem azt kérdeztem, mivel keresed a kenyered. Azt kérdeztem, mi vagy.

– Lehet, hogy nem értem a kérdést – vontam össze a szemöldököm.

– Lehet, hogy nem, de a barátod azt kérdezte, mi vagyok. Erre te azt mondtad, hogy tündér. Én most megkérdezem, hogy te mi vagy, de te csak azt mondod meg, mivel foglalkozol. Ez olyan, mintha én azt válaszolnám, hogy csapos vagyok.

– Akkor nem tudom, mit válaszoljak neked – mondtam.

Még mindig engem bámult.

– De igen, tudod. Látom a szemedben. Egyetlen szó.

Ahogy ezt mondta, tényleg eszembe jutott az a szó.

– Nekromanta. Nekromanta vagyok.

– Mr. Stirling tudja, hogy mi vagy?

– Kétlem, hogy megértené, még akkor is, ha elárulnám neki.

– Tényleg képes vagy a holtak összes fajtájának parancsolni? – kérdezte.

– És te tényleg képes vagy száz pár cipőt megvarrni egy éjszaka alatt? – kérdeztem vissza.

– Az egy másik tündérfajta – mosolyodott el.

– Igaz – mondtam.

– Ha Stirlingnek dolgozol, mit keresel itt? Remélem, nem azért jöttél, hogy meggyőzz, adjam el a földet. Utálnék egy ilyen elbűvölő hölgynek nemet mondani.

– Állj le a bókokkal, Magnus. Semmire sem mész velük.

– Mivel mennék valamire?

– Már így is túl sok pasi van az étlapomon – sóhajtottam.

– Isten bizony, ez az igazság – motyogta Larry.

Összevont szemöldökkel pillantottam rá.

– Nem járni szeretnék veled. Hanem lefeküdni.

Most Magnusra néztem összevont szemöldökkel. Nem. A „néztem”-nél jobb szó rá a „meredtem”.

– Soha az életben!

– A természetfeletti lények közti szex mindig csodálatos, Anita.

– Én nem vagyok természetfeletti lény.

– Most ki a szőrszálhasogató?

Erre nem tudtam mit mondani, úgyhogy nem mondtam semmit. A hallgatásból ritkán származhat baj. Magnus elmosolyodott:

– Kellemetlenséget okoztam neked. Sajnálom, de soha nem bocsátottam volna meg magamnak, ha nem kérdezem meg. Hosszú ideje nem voltam senkivel, aki nem teljesen ember. Hadd hívjalak meg benneteket egy italra, hogy jóvátegyem a gorombaságomat.

– Inkább egy étlapot kérnénk. Még nem kajáltunk ma.

– Az étel a ház számlájára megy.

– Nem – ellenkeztem.

– Miért nem?

– Mert nem igazán tetszel nekem, és én nem fogadok el szívességet olyanoktól, akik nem tetszenek nekem.

Magnus hátradőlt a székében, különös, szinte meglepett arckifejezéssel.

– Lényegretörő vagy.

– Az nem kifejezés – jegyezte meg Larry.

Legyűrtem a késztetést, hogy az asztal alatt belerúgjak.

– Kaphatnánk étlapot? – ismételtem meg a kérdésemet. A tündér fölemelte a kezét, és hátrakiáltott.

– Két étlapot, Dorrie!

A nő kihozta őket.

– Társtulajdonos vagyok, nem a pincérnőd, Magnus.

– Igyekezz! Ne feledkezz meg a mai találkámról, Dorrie – válaszolta a fiú barátságosan.

A testvére nem dőlt be neki.

– Nem fogsz egyedül hagyni ezekkel az emberekkel. Nem fogok... – itt gyors pillantást vetett ránk. – Nem támogatom a szerelmesek estjét. Tudod jól.

– Mielőtt elindulok, le fogok rendezni mindenkit. Nem kell beszennyezned az erkölcsöd.

Dorrie dühösen nézett végig rajtunk.

– Velük mész?

– Nem – felelte a fiú.

Dorrie sarkon fordult, és visszacsörtetett a bárpulthoz. A pár nélkül maradt pasik óvatosan figyelték ringó hátsó felét, és csak akkor guvasztották ki a szemüket, amikor már nem látta őket.

– A testvéred nem helyesli, hogy visszaélsz a bűbájjal? – érdeklődtem.

– Dorrie nagyon sok mindent nem helyesel.

– Neki van erkölcsi érzéke.

– Ezzel arra célzol, hogy nekem nincs? – kérdezte Magnus.

– Te mondtad, nem én – vontam meg a vállam.

– Ez a nő mindig ilyen előítéletes? – kérdezte Larrytől.

– Általában – bólogatott a fiú.

– Rendeljük meg a kaját – vágtam közbe.

Larry elvigyorodott, de végül lepillantott az étlapra.

Az étlap egy többrét hajtott, mindkét oldalán teleírt papírdarab volt. Sajtburgert rendeltem, a húspogácsát jól átsütve, házi sültkrumplival és egy nagy adag kólával. Több órája nem fogyasztottam koffeint, már kezdtem kimerülni.

Larry összeráncolt homlokkal meredt az étlapra.

– Azt hiszem, jelen pillanatban nem tudnék hamburgert enni.

– Salátájuk is van – javasoltam.

Magnus megérintette Larry keze fejét az ujjai hegyével.

– Valami lebeg a tekinteted mögött. Valami borzalmas, közvetlenül a felszín alatt.

– Fogalmam sincs, mire gondolsz.

Megragadtam a tündér csuklóját, és elhúztam Larrytől. Felém fordította a tekintetét, de most nem csak a szeme színe miatt volt nehéz belenézni. A pupillája úgy szűkült össze, akár egy madaré. Az emberek szeme ilyenre egyszerűen nem képes.

Hirtelen tudatára ébredtem annak, hogy még mindig fogom a csuklóját. Elhúztam a kezem.

– Ne olvass a gondolatainkban, Magnus.

– Rajtad kesztyű volt, különben meg tudnám mondani, mit érintettél meg.

– Egy folyamatban lévő nyomozásról van szó. Bármit, amit pszichés eszközökkel derítettél ki, bizalmasan kell kezelned, különben úgy vonnak felelősségre érte, mintha az aktákból loptad volna az információt.

– Mindig ezt csinálod? – kérdezte.

– Mit?

– Hogy a jogszabályokat idézed, ha ideges vagy.

– Néha – vallottam be.

– Vért láttam, ennyi az egész. Elég korlátozott tehetségem van a jövőbelátáshoz. Dorrie kezét kéne megérintened. A jövőbelátás az ő erőssége.

– Kösz, de inkább nem – válaszolta Larry.

Magnus elmosolyodott.

– Nem vagytok rendőrök, különben nem fenyegetőztél volna a rendőrséggel, viszont korábban velük voltatok. Miért?

– Azt hittem, csak vért láttál – mondtam.

Volt benne annyi jó érzés, hogy úgy tegyen, mintha szégyellne magát.

– Talán egy kicsivel többet.

– Az érintés útján történő tisztánlátás hagyományosan nem a tündérek varázsereje.

– Az ük-ük-üknagymamánk egy sámán lánya volt, így szól a fáma.

– A család mindkét ágáról mágiát örököltetek – állapítottam meg. – Jó kis koktél.

– A tisztánlátás nem mágia – mondta Larry.

– Egy igazán jó látnok eléri, hogy annak hidd – válaszoltam.

Magnusra meredtem. A legutóbbi látnok, aki hozzám ért, és vért látott, borzasztóan megrémült. Nem akart többé hozzám nyúlni. Azt sem akarta, hogy a közelében legyek. Magnus nem úgy nézett ki, mintha borzasztóan megrémült volna, sőt felajánlotta, hogy kefél velem. Ízlések és ficamok.

– Én magam viszem be a konyhába a rendeléseket, ha eldöntitek, mit kértek – ígérte Magnus.

Larry az étlapra bámult.

– Salátát, azt hiszem. Öntet nélkül. – Még egy kicsit gondolkozott.

– És Paradicsom nélkül.

Megmozdult, hogy talpra álljon.

– Miért nem vagy hajlandó eladni a birtokot Stirlingnek? – kérdeztem.

A fiú mosolyogva félrebillentette a fejét.

– A föld évszázadok óta a családunké. A mi földünk.

Ránéztem, de nem tudtam megfejtetni az arckifejezését. Lehet, hogy abszolút az igazságot mondta, lehet, hogy arcátlanul hazudott.

– Vagyis az egyetlen ok, amiért nem akarsz milliomossá válni, az a családi hagyomány?

Magnus még szebben mosolygott. Közelebb hajolt, hosszú haja előrehullott. Suttogva szólalt meg, és tényleg elég nagy volt a csend ahhoz, hogy suttognia kelljen.

– A pénz nem minden, Anita. Bár Stirling azt hiszi.

Az arca épp csak annyira volt tőlem, hogy ne kezdjek el panaszkodni, vagyis nagyon közel. Halványan éreztem az aftershave-je illatát.

– Mit akarsz, Magnus, ha nem pénzt? – Túl közelről bámultam. A kezemen kígyózott a hosszú haja.

– Már megmondtam neked, hogy mit akarok.

Még búbáj nélkül is megpróbált a szavaival magához édesgetni, elterelni a figyelmemet.

– Mi történt a fákkal a hozzátok vezető úton? – Az én figyelmemet nem lehetett olyan könnyen elterelni.

Csak pislogott, hosszú szempilláit rebegtetve. De valami átsuhant a tekintetén.

– Én történtem.

– Te kaszáltad le azokat a fákat? – kérdezte Larry.

Magnus feléje fordult. Megkönnyebbültem, hogy már nem engem bámul pár centiméterről.

– Sajnos, igen.

– Miért? – kérdeztem.

Főlegyenesegett, váratlanul elkomolyodva.

– Berúgtam, és elmentem egy kicsit randalírozni. – Megvonta a vállát – Kínos, nem?

– Így is mondhatjuk – feleltem.

– Megyek a kajátokért. Egy natúr saláta rendel.

– Emlékszel még, hogy én mit kértem? – kérdeztem.

– Szétégetett húst. Emlékszem.

– Úgy beszélsz, mint egy vegetáriánus.

– Ó, dehogy – válaszolta. – Mindenevő vagyok.

Azzal otthagytam, és eltűnt a tömegben, mielőtt még eldönthettem volna, hogy megsértett-e vagy sem. Így is jó. Az életemre esküszöm, nem jutott eszembe semmiféle poén, amivel visszavághattam volna neki.

Dorrie hozta ki az ételünket, egyetlen szó nélkül. Láthatólag haragudott, talán nem ránk, de miattunk. Vagy minden miatt. Együttéreztem vele. Magnus visszaállt a bárpult mögé, ismét kiterjesztve különleges varázserejét a vendégeire. Felénk pillantott és ránk mosolygott, de nem jött vissza, hogy befejezzük a beszélgetést. Hát persze hogy nem, mert már befejeztük. Kifogytam a kérdésekből.

Beleharaptam a sajtburgerembe. A hús széle majdnem ropogósra sült, a közepében egy tűhegynyi rózsaszín se maradt. Tökéletes.

– Mi bajod van? – kérdezte Larry. Ő egy salátalevelet majsolt. Lenyeltem a falatot.

– Mi bajom lenne?

– Összeráncoltad a homlokod – hangzott a válasz.

– Magnus nem jött vissza az asztalhoz.

– És? Minden kérdésedre válaszolt.

– De lehet, hogy nem a megfelelő kérdéseket tettük fel.

– Gyanakszol rá valami miatt? – Larry megcsóválta a fejét. – Túl sokat mászkáltál a zsarukkal, Anita. Azt hiszed, mindenki készül valamire.

– Általában készülnek is. – Beleharaptam a hamburgerbe. Larry szorosan becsukta a szemét.

– Mi bajod van? – kérdeztem.

– Folyik a szaft a burgeredből. Hogy bírod megenni azok után, amit az előbb láttunk?

– Gondolom, ezzel arra célzol, hogy nem szeretnéd, ha ketchupot is tennék a sült krumplimra.

Larry olyan arccal nézett rám, mintha nem csak átvitt értelemben fájna neki valami. – Hogy bírsz még viccelődni is?

Megszólint a csipogóm. Megtalálták a vámpírt? Megnyomtam a gombot, Dolph száma villant fel a kijelzőn. Most mi legyen?

– Dolph keres. Te csak egyél. Főlhívom a dzsipből, rögtön jövök.

Larry velem együtt feltápászkodott. Az asztalon hagyta a borraivalót, meg a majdnem érintetlen salátáját.

– Befejeztem.

– Én viszont nem. Csomagoltasd be a kajámat Magnusszal elvitelre. – Azzal otthagytam őt a félig megevett burgeremmel.

– Ugye nem a kocsiban akarod megenni? – szólt utánam.

– Csak csomagoltasd be.

Kimentem a dzsiphez a flancos telefonért. Dolph a harmadik csörgésre vette fel.

– Anita?

– Igen, Dolph, én vagyok. Mi van?

– Egy vámpírmárásos áldozat a közeledben.

– A francba, megint egy?

– Hogyhogy megint egy?

Ledermedtem.

– Freemont nem hívott fel, miután beszéltem vele?

– De, és csupa jót mondott rólad.

– Ez meglep, mert velem nem volt túl barátságos.

– Mennyire nem volt barátságos?

– Nem hagyja, hogy elkísérjem vámpírra vadászni.

– Mesélj – mondta Dolph.

Elmeséltem neki.

Dolph hosszan hallgatott, miután befejeztem.

– Ott vagy még, Dolph?

– Itt vagyok. Bár ne lennék.

– Mi folyik itt, Dolph? Miért hívna fel Freemont, miért mondaná azt, hogy jó munkát végzek, ha közben mégsem igényli az akciócsoportunk segítségét egy ekkora izéhez?

– Fogadok, hogy az FBI-t se hívta föl – mondta Dolph.

– Mi folyik itt, Dolph?

– Azt hiszem, Freemont nyomozó magányos farkast játszik velünk.

– Tuti, hogy ebből az FBI-os fiúk is ki akarják majd venni a részüket. Az írott történelem legelső sorozatgyilkos vámpírja.

Freemont nem tarthatja meg Magának.

– Tudom – válaszolta Dolph.

– Mit fogunk csinálni?

– A helyszínen lévő hulla ezúttal leplezetlen vámpírtámadás áldozata lett, ahogy láttam. Klasszikus eset: csak harapások, más külsérelmi nyom nincs a testen. Lehet, hogy ez egy másik vámpír?

– Lehet – válaszoltam.

– Bizonytalannak tűnsz.

– Két ámokfutó vámpír, ilyen kis területen, ilyen messze egy nagyvárostól, nem túl valószínű.

– A testet nem darabolták föl.

– Ez baj – mondtam.

– Mennyire vagy biztos abban, hogy az első gyilkos vámpír? Van valami más, ami még lehetett?

Kinyitottam a számat, hogy nemet mondjak, aztán becsuktam. Bárki, aki egy részeg randalírozás alkalmával szét tudta szabdalni azokat a fákat, biztosan fel tudta darabolni az embereket is.

Magnusnak ráadásul ott volt a bűbája. Nem voltam biztos benne, hogy ez a mágia képes arra, amit a tisztáson láttam, de...

– Anita?

– Lehet, hogy van egy alternatívám.

– Micsoda?

– Kicsoda – helyesbítettem. Utáltam a gondolatot, hogy föladjam Magnust a rendőrségnek. Olyan sokáig megtartotta a titkát, de mi van, ha a kérdés, amit fel kéne tennem, így szól: te öltél meg öt embert? Éreztem a kezében az erőt. Emlékeztem a tiszta felületű fatönkökre, egyetlen, maximum kettő csapással vágták le őket. Bevillant a gyilkosság helyszíne. A vér, a csupasz csont. Nem zárhattam ki Magnust, és nem engedhettem meg magamnak, hogy tévedjek.

Elmondtam Dolphnak.

– Titokban tudod tartani egy ideig azt a részt, hogy tündér?

– Miért?

– Mert ha nem ő tette, az élete tönkrement.

– Egy csomó emberben van tündérvér, Anita.

– Ezt annak az egyetemistának mondd, akit tavaly agyonvert a vőlegénye, mikor rájött, hogy egy tündérrel készül házasságot kötni. A srác a bíróságon azzal érvelt, hogy nem akarta megölni a lányt. Merthogy elvileg a tündéreket nehéz megölni, nem?

- Anita, nem mindenki ilyen.
- Nem mindenki, de elég sokan.
- Mindent megpróbálok, Anita, de nem ígérhetek semmit.
- Korrekt – mondtam. – Hol van az új áldozat?
- Monkey’s Eyebrow-ban.
- Micsoda?
- Ez a város neve.
- Jézusom, Monkey’s Eyebrow. Majomszemöldök, Missouri állam. Hadd találjam ki. Egy kisváros.
- Elég nagy ahhoz, hogy helyet adjon egy seriffnek és egy gyilkosságnak.
- Bocs. Megadod az útvonalat? – Előhalásztam a kis spirálos jegyzetfüzetemet a fekete zakó zsebéből.
- Megadta az útvonalat.
- St. John őrmester vigyáz a hulládra. Minket hívott elsőnek. És ha már Freemont egyedül akarja végigcsinálni, hagyjuk.
- Nem jelented az ügyet Freemontnak?
- Nem.
- Nem hiszem, hogy Monkey’s Eyebrow-nak volna helyszínelő egysége, Dolph. Ha nem hívjuk be Freemontot meg az embereit, valakire szükségünk lesz. Ti nem tudtok jönni?
- Még mindig a saját gyilkossági ügyünkön dolgozunk. De mivel St. John seriff minket hívott, sietünk a terepre, ahogy csak tudunk. Ma még biztos nem, talán holnap.
- Elvileg Freemont átküldi nekem az első megölt szerelmespár helyszíni fotóit. Fogadok, hogyha megkérném, a második helyszín fotóit is elküldené. Holnap, ha ideérték, megmutatom, és elmondod a véleményed.
- Lehet, hogy Freemontnak gyanús leszel, ha még több fotót kérsz – figyelmeztetett Dolph.
- Majd azt mondom neki, hogy az összehasonlítás kedvéért kell. Lehet, hogy magának akarja lefoglalni az ügyet, de meg is akarja oldani. Csak éppen egyedül.
- A dicsőségre vadászik – állapította meg Dolph.
- Úgy néz ki.

– Nem tudom, kizárhatom-e Freemontot a második ügyből, de megpróbálok neked időt nyerni, amíg elsőbbséget élvezel, így anélkül is körülnézhetsz, hogy Freemont ott lihegne a nyakadban.

– Ezt nagyra értékelem.

– Azt mondta, veled volt az assisztens a helyszínen. Larry Kirkland volt, ugye?

– Igen.

– Miért hurcolod magaddal a bűnügyi helyszínekre?

– Most tavasszal diplomázik természetfeletti biológiából.

Halottkeltő és vámpírvadász. Én sem lehetek ott mindenütt, Dolph. Ha meg tud birkózni a feladattal, arra gondoltam, hogy két szörnyszakértőd is lehetne.

– Elképzelhető. Freemont azt mondta, Larry az egész helyszínt teleokádta az ebédjével.

– Nem a helyszínen rókázott, csak mellette.

Pillanatnyi csend támadt.

– Még mindig jobb, mintha a hullát hányta volna le.

– Ezt a foltot soha nem moshatom le a becsületemről, ugye?

– Nem – sajnálkozott Dolph. – Nem fogod.

– Kurvajó. Larry meg én kimegyünk a helyszínre, amilyen gyorsan csak tudunk. Kábé harminc perc az út, vagy több.

– Megmondom St. John seriffnek, hogy már úton vagytok – azzal letette. Én is letettem. Dolph kezdett megtanítani arra, hogy soha ne köszönjek el a telefonban.

Larry annyira belesüppedt az ülésbe, amennyire csak lehetett. Két kezét szorosan összekulcsolta az ölében. Úgy bámult ki a sötétbe, mintha valami mást is látna az elsuhanó táj mellett. A lemészárolt tinik képe kavargott a fejében, fogadok. Az én fejemben nem kavargott semmi. Még nem. Lehet, hogy álmomban látni fogom őket, de ébren nem, még nem.

– Ez milyen rossz lesz? – kérdezte Larry. A hangja halk volt, feszült.

– Nem tudom. Egy vámpír áldozata. Lehet, hogy szép tiszta lesz, csak pár harapásnyommal; lehet, hogy hentesmunka.

– Hentesmunka, mint a három kisserác?

– Dolph azt mondta, nem az. Szerinte klasszikus eset, csak harapásnyomok vannak.

– Akkor nem lesz nagyon trutyis? – kérdezte fojtottan, csaknem suttogva.

– Nem tudjuk meg, amíg oda nem érünk – válaszoltam.

– Nem tudnál egyszerűen megnyugtatni? – a hangja vékony volt és olyan bizonytalan, hogy majdnem felajánlottam: visszafordulok a dzsippel. Nem kellett még egy gyilkossági helyszínt megnéznie. Nekem ez volt a munkám, de neki nem, még nem.

– Soha többé nem kell újabb gyilkossági helyszínt látnod, Larry.

Felém fordította a fejét, és rám nézett.

– Ezt hogy érted?

– Egy napra éppen elég vért meg beleket láttál. Visszafordulok, és kiteszlek a hotelnél.

– Ha ma nem jövök, mi lesz a következő alkalommal?

– Ha nem fekszik neked ez a fajta meló, akkor nem fekszik. Nincs abban semmi szégyen.

– És mi lesz a következő alkalommal? – ismételte meg a kérdést.

– Nem lesz következő alkalom.

– Ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem – szögezte le. Reméltem, hogy a sötétség elrejtí az arcomon a mosolyt. Nem vigyorogtam túl szélesen.

– Mesélj nekem a vámpírokról, Anita. Azt hittem, egy vámpír nem képes egy harapással szárazra szipolyozni egy embert. Azt mondd, hogy ez nem igaz?

– Nem képesek egy éjszakán egyetlen harapással kiinni egy embert, de képesek egyetlen harapással kivéreztetni valakit.

– Ez mit jelentsen? – vonta össze a szemöldökét.

– Át tudják lyukasztani a húsát, és képesek anélkül vérét venni az áldozatnak, hogy kiinnák.

– De hogyan? – kérdezte.

– Csak belemélyesztk a szemfogukat, megindítják a vérzést, és hagyják, hogy a vér végigfolyjon a testeden, le a földre.

– De akkor nem is táplálkozik a vérből. Ez sima gyilkosság – ellenkezett Larry.

– És mire célzol ezzel? – kérdeztem.

– Hé, nem ez a mi leágazásunk?

Egy pillanatra láttam elsuhanni mellettünk valami útjelző táblát.

– A francba. – Lelassítottam, de nem láttam az emelkedő mögé. Nem mertem visszafordulni addig, amíg meg nem bizonyosodtam, hogy szemből nem jönnek autók. Még fél mérföldet autóztunk, aztán egy kavicsos úthoz értünk. Az út mentén egy sor postaláda állt.

A fák olyan közel voltak az úthoz, hogy még a lombjuk nélkül is beárnyékolták az egysávos utat. Nem volt hely megfordulni. A pokolba is, ha jönne egy másik autó, egyikünknek rükvercben kéne visszacsorognia.

Az út csak emelkedett és emelkedett, mintha egyenesen az égbe tartana. A hegy tetején nem láttam semmit a kocsí előtt. Egyszerűen bíznom kellett benne, hogy még van előttünk út, és nem egy feneketlen szakadék peremén állunk.

– Jézusom, ez aztán meredek – mondta Larry.

Előbbre gurultam a dzsippel, és a kerekek utat fogtak. Egy kicsit lazábban tartottam a vállam. Pont előttünk állt egy ház. A verandán égett a lámpa, mintha társaságot várnának. A csupasz villanykörte

nem tüntette fel kedvező fényben az épületet. Festetlen deszkából épült, a teteje rozsdás bádog. A szúnyogháló ajtó mellé egy kocsi kiszerezelt első ülését állították, a veranda roskadozott a súlya alatt. A ház előtti poros kvázi-udvarban fordultam meg. Úgy látszott, nem a miénk az első kocsi, ami ezt csinálta. A száraz porban több éven át mély keréknyomokat hagytak a ki- és beforduló autók.

Mire leértünk az út végéhez, a sötétség olyan tökéletes volt, akár a bársony. Felkapcsoltam a dzsip reflektorát, de így is olyan volt, mintha alagútban közlekednénk. A létező világ a fénycsóvára szűkült, minden más fekete volt.

– Mit nem adnék, ha lenne közvilágítás – jegyezte meg Larry.

– Én is. Segíts, hogy észrevegyük a bekötőutat. Nem szeretnék még egyszer elhajtani mellette.

A fiú előrehajolt az ülésében, úgyhogy nekifeszült a biztonsági övnek.

– Ott – mondta, és előre mutatott. Lelassítottam, és óvatosan ráfordultam az útra. A reflektor bevilágította az alagutat alkotó fákat. Földútra értünk. Vörös por felhőzött a dzsip körül. Most az egyszer örültem a szárazságnak. Kurva szar lett volna, ha a földutat előnti a sár.

Az út elég széles volt ahhoz, hogy ha kötélből vannak az idegeid, vagy valaki más kocsiját vezeted, két kocsi is elférjen egymás mellett. Az utat egy patak szelte át, a medre legalább négy és fél méter mély volt. A híd csak pár deszkából állt, keresztbe rakva két rúdon. Se korlát, se semmi. Ahogy a dzsip fölkapaszkodott a hídra, a deszkák zörögtek és mozogtak. Nem voltak odaszögezve. Istenkém.

Larry az elsötétített ablaküveghez szorította az arcát, és a patakmedret bámulta.

– Ez a híd nem sokkal szélesebb, mint az autónk.

– Kösz, hogy szólsz, Larry. Magamtól soha nem vettem volna észre.

– Bocsika.

A hídon túl az út megint elég széles volt két autónak. Azt hiszem, ha két kocsi a hídnál találkozott, egymás után mentek át. Valószínűleg

volt rá valami közlekedési szabály. Talán hogy a bal oldali első kocsi megy át először, vagy ilyesmi.

A domb tetején a távolban fény volt. A rendőrautók lámpái sokszínű villámokként vibráltak a sötétben. De jóval messzebb, mint ahogy gondoltuk. Még két dombot másztunk meg úgy, hogy a reflektorunk fényét csak a fák verték vissza. Az út aztán széles tisztásba torkollott. Innen végig gyeppel húzódtunk, körbefogva egy nagy fehér házat. Igazi, normális ház volt, zsaluzott külső fallal, spalettákkal, fedett tetejű és falú terasszal. A kétszintes épületet gondosan nyírt sövény szegélyezte. A kocsifeljárót fehér sóder borította, amit úgy szállottak ide. Két tömött sorban fehér nárcisz szegélyezte.

A lejtős kocsifeljáró aljánál megállított egy fakabát. Magas, széles vállú, sötét hajú rendőr. Zseblámpájával bevilágított a kocsiba.

– Sajnálom, hölgyem, de most nem mehet oda.

Felmutattam neki az igazolványomat.

– Anita Blake vagyok. A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségénél dolgozom. Azt mondták, St. John seriff már vár rám.

A rendőr a nyitott ablakra támaszkodott, és Larryre villantotta a lámpáját.

– Ez ki?

– Larry Kirkland. Velem van.

A közeg pár másodpercig rábámult. Larry mosolygott, mindent megtett, hogy veszélytelennek tűnjön. Majdnem olyan jól megy neki, mint nekem.

Ahogy az ablakon behajolt, jól láttam a zsaru stukkereit. Negyvenötös Colt. Nagyméretű pisztoly, de az ipse keze illett is hozzá. Megéreztem az aftershave-je illatát: Brut. Túl mélyen hajolt be a kocsiba, hogy megnézze Larryt. Ha lett volna egy pisztoly elrejtve az ölemben, megetethettem volna vele. Nagyra nőtt a pasas, és tuti, hogy a pusztaság mérete sok mindenben segítette, de ez akkor is elővigyázatlanúság volt. A stukkereket nem érdekli, mekkora vagy.

Bólintott, és visszahúzódott az ablakból.

– Menjenek föl a házhoz. A seriff tényleg várja magukat. – Láthatólag ő sem különösebben örült ennek.

– Valami problémája van? – érdeklődtem.

A rendőr mosollyal felelt, de savanyú volt az arca. Megcsóválta a fejét:

– Ez a mi ügyünk, és szerintem nincs szükségünk semmilyen segítségre, beleértve magát is.

– Mi a neve? – kérdeztem.

– Coltrain. Zack Coltrain seriffhelyettes.

– Hát akkor, Coltrain seriffhelyettes, majd bent a házban találkozunk.

– Én is azt hiszem, Miss Blake.

Azt hitte, rendőr vagyok, de szándékosan nem szólított a rendfokozatomon, vagy nyomozónak. De nem tettem szóvá neki. Ha tényleg lett volna rangom, megköveteltem volna tőle. Viszont vitába keveredni vele azért, mert nem hív nyomozónak, miközben tényleg nem is vagyok az, nemkívánatos eredményhez vezetett volna.

Felhajtottam a házhoz, és leparkoltam a rendőrkocsik mellett. Az igazolványomat a zakóm hajtókájára csíptettem. Fölmentünk a fehér, kanyargó gyalogjárón, és senki nem állított meg. Szinte kísérteties volt a csend, ahogy megálltunk az ajtó előtt. Már sok gyilkossági helyszínen jártam. Mindenfélék voltak, csak csendesek nem. Itt nem recsegték állandóan a rendőrségi adóvevők, nem sűrögtek-forogtak az emberek. A gyilkossági helyszíneken mindig sűrű volt a tömeg: civil ruhás nyomozók, fakabátok, bűnügyi helyszínelő technikusok, fotósok, videósok és mentők, aki arra vártak, hogy elszállíthassák a hullát. Minket csupán a békák kuruttyolása kísért, ahogy itt álltunk a nemrég fölsepert verandán a hűvös tavaszban. A magas, csipogó kuruttyolás és a rendőrautók forgó lámpái furcsán hatottak együtt.

– Várunk valamire? – kérdezte Larry.

– Nem – közöltem.

Megnyomtam a csengőt. Telt, zengő hang hallatszott a ház belsejéből. Valahol a szobák mélyén dühödten ugatni kezdett egy kutya. A hangjából ítélve kis testű lehetett. Az ajtó kinyílt. Egy nő állt előttem, háta mögött ki volt világítva a hall, így csak az alakja rajzolódott ki a lámpák fényében, a teste árnyékban maradt. Az arcára neonszínű zsírkrétafoltokat festett a rendőrségi lámpák fénye.

Körülbelül olyan magas volt, mint én, a haja vagy természetesen göndör, vagy nagyon jól sikerült a dauerja. De biztosan többet foglalkozott a hajával, mint én, mert a frizurája tökéletesen keretezte az arcát. Az enyém egy kicsit mindig kócos volt. A nő gombos gallérú, hosszú ujjú inget viselt, nem tűrte be a farmerjába. Kábé tizenhét évesnek nézett ki, de engem nem tévesztett meg. Én is fiatalabbnak látszotam a koromnál. A francba, még Larry is. Ez nem csak az alacsony termet miatt van, ugye?

– Maga nem az állami rendőrséghez tartozik – mondta a nő. Úgy látszott, ebben eléggé biztos.

– A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségének dolgozom – válaszoltam. – Anita Blake vagyok. Ez itt a munkatársam, Larry Kirkland.

Larry mosolyogva biccentett.

A nő hátralépett, félrehúzódott az ajtóból, és az előszoba lámpái megvilágították az arcát. Rögtön legalább öt évet öregedett. Egy percbe telt, mire azt is észrevettem, hogy diszkrét sminkje is sokat javít rajta.

– Kérem, jöjjön be, Miss Blake. A férjem, David, a holttestre vigyáz. – Megcsóválta a fejét. – Borzasztó.

Mielőtt becsukta az ajtót, kikukucskált a sötétbe.

– David megmondta Zacknek, hogy oltsa el a kocsai lámpáját. Nem akarjuk, több mérföldes körzetben mindenki megtudja, mi történt.

– Hogy hívják önt? – kérdeztem.

A nő alig észrevehetően elpirult.

– Elnézést, általában nem vagyok ennyire szétszórta. A nevem Beth St. John. A férjem a seriff. Eddig a szülőkkel voltam – intett a bejáratától balra nyíló, két-szárnyú ajtó felé.

Az ajtó mögött még mindig ugatott a kutya, akár egy kis, szőrös géppisztoly. Egy férfihang rászólt: „Holló, hallgass!” Az ugatás abbamaradt.

Az előtérben álltunk, aminek egész a háztetőig ért a mennyezete, mintha az építész kihasította volna a fölöttünk levő szoba egy részét, hogy ezt a lendületes belső teret megalkossa. Kristálycsillár szórt a fényt. Bevilágított egy darabot a másik szobából, tőlünk jobbra.

Cseresznyefából készült, csillogóra fényesített étkezőgarnitúrát pillantottam meg.

Az előszoba folyosója egyenesen vezetett hátra, egy távolabbi ajtóhoz, ami valószínűleg a konyhába nyílt. A kétszárnyú ajtó oldalán lépcső indult föl a fal mellett. A lépcső korlátja és az összes ajtókeret fehér volt, a szőnyeg halványkék, a tapéta fehér alapon apró kék virág- és levélmintás. Nyílt, szellős, világos, barátságos, és tökéletesen néma volt a ház. Amennyiben lett volna a padlónak olyan része, amit nem borít szőnyeg, egy leejtett tűt is meghallottunk volna.

Beth St. John fölvezetett bennünket a kék-fehér lépcsőn. Fönt a folyosó jobb oldalán, középtájon egy sor családi fotó volt a falon. Egy mosolygó házaspár kezdte a sort, aztán a mosolygó pár és egy mosolygó kisbaba következett, majd a mosolygó pár 1 db mosolygó és 1 db síró kisbabával. Végigsétáltam a folyosón, és végignéztam az eltelt éveket. A kisbabák gyerekekké nőttek, egy lány, egy fiú. Aztán egy kis fekete uszkar jelent meg a képeken. A lány idősebb volt a fiúnál, de talán csak egy évvel. A szülők öregebbek lettek, de ez láthatólag nem zavarta őket. A szülők és a lány mindig mosolyogtak. A fiú néha igen, néha nem. A másik falon levő képeken többször mosolygott, például amikor barnára sülvé, egy hallal a kezében kapták le, vagy amikor épp kijött az úszómedencéből, és a haja vizesen tapadt a fejére. A lány mindenütt mosolygott, amerre csak nézett az ember. Vajon melyikük halt meg?

A folyosó végén volt egy ablak. Fehér függöny foglalta keretbe; senki nem vette a fáradságot, hogy összehúzza. Az ablak olyan volt, akár egy fekete tükör. A sötétség, mintha önmagában súlya lenne, az üvegnek préselődött.

Beth St. John bekopogott jobb oldalt, az utolsó ajtón, a sötét ablak mellett.

– David, itt vannak a detektívek.

Ezt annyiban hagytam. Az elhallgatás édes bűn.

Mozgás zaját hallottam a szobából. Mrs. St. John hátrébb lépett, mielőtt még az ajtó kinyílt volna. Egészen a folyosó közepéig hátrált úgy, hogy semmi esetre se láthassa a szoba belsejét. A pillantása egyik képről a másikra rebtent, a tekintete a mosolygó arcokat kereste.

Egyik törékeny kezét a mellére szorította, mint aki nehezen kap levegőt.

– Készíték kávét. Kérnek önök is? – a hangjából feszültség érződött.

– Persze – válaszoltam.

– Jól hangzik – mondta egyetértően Larry.

Félszegen ránk mosolygott, majd sietve elindult a folyosón. Nem rohant, és ezért a listámon egy csomó piros pontot érdemelt a neve mellé. Mérget vettem volna rá, hogy ez élete első gyilkossági helyszínelése.

Az ajtó kinyílt. David St. John világoskék uniformist viselt, olyat, amelyet a helyettese, de ezzel véget is ért köztük a hasonlóság. A seriff kábé százhetvenöt centi magas volt, vékony, de nem csontsovány, akár egy maratoni futó. A haja olyan, mint Larry vörös üstöké, csak világosbarna változatban. Az ember először a szemüvegét vette észre, és csak aztán a szemét, pedig érdemes volt észrevenni. Tökéletes, halványzöld szeme volt, mint egy macskának. A szemétől eltekintve egészen hétköznapi arca volt, de mégis az a fajta, amire nem lehet ráunni. St. John kezét nyújtott nekem. Elfogadtam. Alig ért a kezemhez, mintha félne, hogy megszorítja. Egy csomó pasi csinálja ezt, de ő legalább felajánlotta, hogy fogjunk kezét. A többség még erre sem veszi a fáradságot.

– St. John seriff vagyok. Ön biztosan Anita Blake. Storr őrmester már értesített, hogy idejön. – Egy pillantást vetett Larryre. – És ő kicsoda?

– Larry Kirkland.

St. John szeme összeszűkül. Kilépett a folyosóra, az ajtót becsukta maga mögött.

– Storr őrmester senki mást nem említett. Igazolnák magukat?

Levettem a kártyás azonosítóm. A seriff megnézte, majd megrázta a fejét.

– Ön nem rendőr.

– Nem, nem vagyok az. – Magamban elátkoztam Dolphot. Tudtam, hogy ez nem fog működni.

– És vele mi a helyzet? – bökött St. John az állával Larry felé.

– A jogsimon kívül más papírom nincs – vallotta be a fiú.

– Kicsodák önök? – érdeklődött St. John.

– Anita Blake vagyok. A szellemirtó brigád tagja. Egyszerűen csak nincs rendőrigazolványom. Larry pedig gyakornok.

A blézerem zsebéből előhalásztam az új vámpírhóhéringedélyemet. Úgy nézett ki, mint egy csicsás forgalmi, de ennél jobb nem volt. A seriff megvizsgálta.

– Ön vámpírvadász? Kicsit korán van még ahhoz, hogy önt is behívjuk. Még nem tudom, ki a gyilkos.

– Storr őrmester csoportjához tartozom. Én az ügy kezdetén csatlakozom a munkához, nem a végén. Így általában kevesebb szokott lenni az áldozatok száma.

St. John visszaadta az engedélyemet.

– Azt hittem, a Brewster-féle törvény még nem lépett életbe.

Brewster volt az a szenátor, akinek a lányát megette egy vámpír.

– Nem is lépett. Már hosszú ideje dolgozom együtt a rendőrséggel.

– Milyen hosszú ideje?

– Majdnem három éve.

Elmosolyodott.

– Régebben, mint amióta én seriff vagyok. – Aztán bólintott, szinte mintha a saját ki nem mondott kérdésére válaszolna. – Storr őrmester azt mondta, hogy ha valaki tud segíteni nekem a megoldásban, akkor ön az. Ha a RETEK vezetője ennyire bízik önben, nem fogom visszautasítani a segítségét. Itt még soha nem volt vámpíros gyilkossági ügyünk, soha.

– A vámpírok hajlamosak a nagyvárosok közelében tartózkodni – magyaráztam. – Úgy jobban el tudják rejtetni az áldozataikat.

– Hát, ezt aztán senki nem próbálta elrejtteni – St. John belökte az ajtót, és egy karmozdulattal jelezte, hogy menjünk be.

A tapétát pink színű rózsák borították, nagy, régimódi százszirmú rózsák. Egy valódi fésütködőasztal, megemelt tükörrel. Antik benyomást keltett, de minden egyéb bútor fehér vesszőből volt fonva, és mindent rózsaszín csipke díszített. Úgy nézett ki, mint egy kislány szobája.

A lány a keskeny ágyon feküdt. Az ágynemű illett a tapétához. A teste alatt felgyűrődött lepedő cukorrózsaszín volt. A lány feje a párnák szélén feküdt, mintha félrecsúszott volna, miután az ágyra fektették.

A rózsaszín függönyök a nyitott ablak előtt lebegtek. Hűvös szellő suhant át a szobán, felborzolva a lány sűrű fekete haját. A frizurát beloknizták, és zselével beállították. Az arc és a nyak alatt kis vörös folt látszódott, ahol a lepedőbe ivódott némi vér. A lány sminkje közel sem volt olyan tökéletes, mint Beth St. Johné, de azért megjárta. A rúzsja nagyon elkenődött. Az egyik karja maga mellett lógott, az ujjai félig behajlítva, mintha éppen nyúlna valamiért. A körme frissen felkent vörös körömlakktól fénylett. Hosszú lába szétvetve az ágyon. Magasan a belső combján két pár fognyom volt, már régiek. A lábán a körmök ugyanolyanra voltak festve, mint a kezén.

Még mindig félig rajta volt az a fekete body, amit estére fölvetett. A vállpántokat lehúzták, és lemeztelenítették apró, szép formájú mellét. A body bugyirészét vagy szétszakította valaki, vagy az alul patentos fajtába tartozott, mert majdnem a lány derekáig fel volt gyűrve, és az egész alig takart többet egy övnél. Így, hogy a lábát széthúzták, a lánynak mindenét látni lehetett.

Ez minden másnál jobban fölbosszantott. Az a strici legalább betakarhatta volna őt, nem lett volna szabad úgy itthagynia, mint egy kurvát. Arrogáns és kegyetlen dolog volt.

Larry a szoba túlsó oldalán, a másik ablaknál állt. Az is ki volt nyitva, hűvös levegő ömlött be rajta keresztül a szobába.

– Hozzányúlt valamihez, seriff?

St. John megrázta a fejét.

– Fotókat készített?

– Nem.

Mély levegőt vettem, és emlékeztettem magam, hogy vendég vagyok itt, és nincs hivatalos státuszom. Nem engedhettem meg magamnak, hogy feldühítsem a pasast.

– Akkor mit csinált?

– Fölhívtam magukat meg az állami zsarukat.

Bólintottam.

– Mikor találták meg a holttestet?

Megnézte az óráját.

– Egy órával ezelőtt. Hogyan ért ide ilyen hamar?

– Kevesebb, mint tíz mérföldre voltam a helyszíntől – válaszoltam.

– Szerencsémre – mondta.

– Ja – néztem rá a lány hullájára.

Larry két kézzel markolta az ablakpárkányt, már-már átölelte.

– Larry, leszaladnál a dzsiphez, és hoznál nekem egy pár kesztyűt a táskámból?

– Kesztyűt?

– Egy doboznyi műtöskesztyűt tartok a halottkeltő cuccom mellett.

Csak hozd ide a dobozt.

A fiú nagyot nyelt, és bólintott. Minden egyes szeplője látszott, mintha tintával rajzolták volna az arcára. Nagyon gyorsan kilépett az ajtón, és becsapta maga mögött. A blézerem zsebében is volt két pár kesztyű, de Larrynek levegőre volt szüksége.

– Ez a srác első gyilkossági ügye?

– A második – feleltem. – Mennyi idős a lány?

– Tizenhét – válaszolta St. John.

– Akkor ez még akkor is gyilkosság, ha a lány beleegyezett.

– Beleegyezett? Miről beszél? – most először csendült harag a hangjából.

– Mit gondol, seriff, mi történt itt?

– Egy vámpír bemászott a lány ablakán, miközben ő éppen aludni készült, és megölte.

– Hol marad a vér?

– A nyaka alatt több vér van. A harapás helye nem látszik, de ott szívták ki a véré.

– Amennyi vér kifolyt, az nem elég, hogy a halálát okozza.

– A többit megitta a vámpír – a válaszából némi felháborodás érződött.

Megráztam a fejem.

– Egy vámpír önmagában nem képes egy ültő helyében elfogyasztani egy felnőtt ember összes véré.

– Akkor többen voltak – felelte.

– A lány combján levő harapásokra gondol?

– Igen. – St. John járkálni kezdett a rózsaszín, bozontos irhaszőnyegen, gyors, ideges léptekkel.

– Azok a fognyomok legalább pár naposak – vetettem ellen.

– Akkor már ezelőtt kétszer hipnotizálta a lányt, de most meg is ölte.

– Baromi korai időpont ez egy tinédzsernek a lefekvésre.

– Az édesanyja azt mondtat, nem érezte jól magát a kislány.

Ezt el is hittem. Még akkor is, ha akarja, hogy megtörténjen, ilyen nagy vérvesztés után senkinek nincs táncos kedve.

– Belőtte a haját, és kivakolta az arcát, mielőtt lefeküdt aludni – mondtam.

– És?

– Ön ismerte?

– Igen, a fenébe is, igen. Ez egy kisváros, Miss Blake. Mind ismerjük egymást. Nagyon rendes kislány volt, soha nem keveredett balhéba. Soha nem találtuk őt valamelyik fiú kocsiában, vagy úgy, hogy bulizik és iszik. Rendes kislány volt.

– Elhiszem, hogy rendes kislány volt, St. John seriff. Attól, hogy meggyilkolják, senki nem lesz rosszabb ember. – St. John bólintott, de valahogy vad tekintettel nézett rám, túl sok látszott a szeme fehérjéből. Szerettem volna megkérdezni, hány gyilkosságot látott már, de nem kérdeztem. Akár az első, akár a huszonegyedik gyilkossági ügye volt, mégis ő volt a seriff.

– Ön szerint mi történt itt, seriff? – csak egyszer tettem föl a kérdést, de hajlandó voltam megismételni.

– Egy vámpír megerőszakolta és megölte Ellie Quinlant, az történt – ezt majdnem dacosan mondta, mintha ő maga se hinné el.

– Itt nem történt nemi erőszak, seriff. Ellie Quinlan maga hívta be a gyilkosát ebbe a szobába.

St. John a távolabbi ablakhoz lépett, és ugyanúgy állt ott, mint előbb Larry, kifelé bámulva a sötétbe. A karját maga köré fonta, mintha magát ölelné.

– Hogyan fogom elmondani a szüleinek meg a kisöccsének, hogy engedett egy ilyen izének, és az szeretkezett vele? Hogyan hagyta azt az izét inni magából? Hogy mondjam ezt el nekik?

– Hát, három, illetve a mait leszámítva két éjszaka múlva Ellie, ha visszatér a halálból, saját maga is elmondhatja majd nekik.

A férfi visszafordult felém, az arca elsápadt a döbbenettől. Lassan megrázta a fejét:

– A szülők azt szeretnék, hogy karózzák meg.

– Mi?

– A szülők azt szeretnék, hogy karózzák meg a lányt. Nem akarják, hogy vámpírrá váljon.

Lebámultam a még mindig meleg testre. Megráztam a fejem.

– Két éjszaka múlva feléled.

– A család nem akarja.

– Ha már vámpír lenne, gyilkosságnak számítana megkarózni csak azért, mert a családja nem akarja, hogy az legyen.

– De még nem vámpír – erősködött St. John. – Csak egy hulla.

– A halottkémnek ki kell állítania a halotti bizonyítványt, mielőtt megkarózhathánk. Az egy kis időbe telhet.

Ő megrázta a fejét:

– Ismerem Campbell dokit; ő majd meggyorsítja nekünk.

Csak álltam és bámultam a lányt.

– Seriff, Ellie nem a halálra készült. Ez nem öngyilkosság. Arra készült, hogy visszajön.

– Ezt ön nem tudhatja biztosan.

St. Johnra meredtem.

– De, tudom, és ön is tudja. Ha megkarózzuk, mielőtt feltámadna, az gyilkosság.

– A törvény szerint nem.

– Nem fogom egy tizenhét éves lánynak átszúrni a szívét és levágni a fejét, csak mert a szüleinek nem tetszik az önállóan választott életstílusa.

– Hölgyem, a lány halott.

– Inkább szólítson Miss Blake-nek. És én is tudom, hogy a lány halott. Tudom, mi lesz belőle. Valószínűleg jobban tudom, mint ön.

– Akkor azt is érti, miért akarják a szülők megkaróztatni.

Ránéztem. Igen, értettem. Volt olyan idő, amikor meg tudtam volna tenni, és jólesett volna. Úgy érezném, hogy segíték a családján, hogy megszabadítom a lelkét. Most már ebben nem voltam olyan biztos.

– Hagyjuk, hadd gondolkozzanak rajta a szülők még egy napig. Bízson bennem. Most még rémültek, lesújtotta őket a gyász. Valóban olyan helyzetben vannak, hogy el tudják dönteni, mi legyen Ellie-vel?

– Ők a szülei.

– Igen, és két nap múlva mit szeretnének majd? Azt, hogy a lány talpra álljon és beszéljen hozzájuk, vagy hogy hulla legyen egy koporsóban?

– Szörnyeteg lesz – mondta St. John.

– Talán, valószínűleg, de azt hiszem, várnunk kéne egy kicsit, míg egy kis időt kapnak a szülők. Szerintem jelenleg az a vérszívó a problémánk, aki ezt elkövette.

– Egyetértek, megtaláljuk és elpusztítjuk.

– Bírósági kivégzőparancs nélkül nem ölhetjük meg – tájékoztattam.

– Ismerem a helyi bírót. Tudok magának kivégzési parancsot szerezni.

– Naná, hogy tud.

– Mi baja van? Nem akarja megölni a gyilkost?

A lányra néztem. Ha a gyilkosa tényleg azt akarta volna, hogy vámpírként éledjen újjá, magával vitte volna a holttestét. A vámpír elrejtette volna a lányt, míg föl nem éled, hogy megóvja a hozzám hasonló emberektől. Ha törődött volna a lánnyal.

– Igen, megölöm magának a vámpírt.

– Rendben. Mit tehetünk mi?

– Először is, a gyilkosságot közvetlenül sötétedés után követték el, vagyis a vámpír nappali menedékének nagyon közel kellett lennie. Vannak errefelé régi házak, barlangok, vagy valami olyan hely, ahol el lehet rejteni egy koporsót?

– Van egy régi tanya, körülbelül egy mérföldre innen, és tudom, hogy a folyó mentén van egy barlang is. Kiskoromban odajártam játszani. Mind odajártunk.

– A következő a helyzet, seriff: ha most kimegyünk a vámpír után a sötétbe, valószínűleg meg fog ölni közülünk pár embert. De ha nem próbáljuk meg ma éjjel, akkor el fogja költöztetni a koporsóját. Lehet, hogy többé nem találjuk meg.

– Még ma éjjel megkeressük. Most.

– Mióta házások a feleségével? – kérdeztem.

– Öt éve. Miért?

– Szereti őt?

– Igen, még a gimiben jöttünk össze. De micsoda kérdés ez?

– Ha most elmegy, és üldözőbe veszi a vámpírt, talán soha nem látja Beth-t többé. Ha soha nem vadászott még vámpírra éjszaka, nyílt terepen, a vámpír saját területén, akkor ön nem tudja, mivel száll szembe, és bármit mondok róla, semmi nem készítheti fel rá. De gondoljon arra, hogy soha nem láthatná többé Beth-t. Soha többé nem foghatná a kezét. Soha többé nem hallaná a hangját. Nappal is elindulhatunk. Lehet, hogy a vámpír nem viszi el ma éjjel a koporsóját, vagy lehet, hogy a tanyáról átköltözik a barlangba, vagy fordítva. Holnap elkaphatjuk anélkül, hogy bárki életét kockára tennénk.

– Ön szerint nem fog ma éjjel elköltözni?

Nagy levegőt vettem, és szerettem volna hazudni. Isten látja a lelkemet, szerettem volna hazudni.

– Nem, szerintem ma éjjel elhagyja a környéket. Valószínűleg ezért jött közvetlenül sötétedés után. Így az egész éjszakát a menekülésre számhatja.

– Akkor utánamegyünk.

Bólintottam:

– Oké, de lesz egypár alapszabály. Én vagyok a főnök. Már csináltam ilyet azelőtt, és még mindig élek. Ez tesz szakértővé. Ha önök mindent úgy csinálnak, ahogy mondom, akkor talán, esetleg mind megérjük a reggelt.

– A vámpírt kivéve – mondta St. John.

– Ja, persze.

Hosszú ideje nem mentem vámpírra éjjel, nyílt terepen. A vámpírvadász-felszerelésem otthon maradt, a beépített szekrényben. Törvénytelen dolog volt konkrét kivégzési parancs nélkül magammal hordanom. Nálam volt a keresztem, a két stukker, a két kés, és ennyi. Se szenteltvíz, se extra feszületek, se vadászpuska. A francba, még karóm meg kalapácsom se volt.

– Van önnél ezüstgolyó?

– Tudok szerezni.

– Szerezzen, és kerítsen nekem egy vadászpuskát, hozzá való ezüsttöltettel. Van a környéken valamilyen katolikus vagy protestáns templom?

– Persze – hangzott a válasz.

– Szükségünk van szenteltvízre és szent ostyára.

– Azt tudom, hogy a szenteltvizet rá lehet hinteni a vámpírra, de azt nem tudtam, hogy a szent ostyát is.

Ezen muszáj volt mosolyognom.

– Az ostya nem szent kézigránát. Quinlanéknak kell, hogy egyet-egyét minden ablakra és ajtóra ragasszanak.

– Úgy gondolja, értük is eljön a vámpír?

– Nem, de a lány hívta meg a házba, csak ő vonhatja vissza a meghívást, de ő halott. Míg el nem kapjuk azt a disznót, jobb félni, mint megijedni.

St. John habozott, de végül bólintott:

– Elmegyek a templomba. Meglátom, mit tehetek.

Elindult az ajtó felé.

– Seriff!

Megállt és visszafordult felém.

– Még azelőtt kézhez akarom kapni a kivégzési parancsot, mielőtt elindulunk vadászni. Nem vádolhatnak gyilkossággal.

Ő idegesen bólogatott, úgy mozgott a feje, mint a kocsik hátsó ülésén látható kabalakutyáké.

– Meglesz, Miss Blake – azzal kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Egyedül maradtam a halott lánnyal. Sápadtan, mozdulatlanul feküdt, egyre hidegebb, egyre halottabb lett. Ha a szülei akarata érvényesül, ezt az állapotot tartóssá válik. És az én feladatom lesz, hogy azzá tegyem. Az ágy mellett szétszórva tankönyvek heverték, mintha Ellie az ágyban tanult volna, mielőtt a gyilkos megérkezett. A lábujjam hegyével meglöktem és lecsuktam az egyik könyv fedelét, vigyázva, nehogy magát a könyvet elmozdítsam. Matek. A lány matekot tanult, mielőtt kivakolta az arcát, és belebújt a selyembodyba. Szar ügy.

Míg a kivégzési parancsra vártunk, beszéltem a családdal. Nem a kedvenc időtöltésem, de szükség volt rá. Ez a támadás nem véletlenszerű volt, ami azt jelentette, hogy valószínűleg ismerik a vámpírt, illetve ismerték, mielőtt meghalt.

A nappali szobában tovább ismétlődött a pasztellmotívum, főleg kék színben. Beth St. John csinált kávét. Kulimunkára fogta Larryt: vele cipeltette be a tálcát. Azt hiszem, Beth nem akarta még egyszer látni a holttestet. Nem mondhatom, hogy hibáztattam volna. Már láttam véresebb gyilkossági helyszíneket is, sokkal véresebbeket, de minden egyes haláleset szívbemarkoló a maga sajátos módján. Volt valami nagyon szánalmas abban, ahogy Ellie Quinlan kinyújtózva hevert a cukorrózsaszín ágyneműn, pedig nem is ismertem őt. Beth St. John ismerte. Neki nehezebb dolga volt.

A családtagok összebújva ültek a fehér kanapén. A férj nagydarab volt, nem kövér, csak szögletes, akár egy rögbijátékos. Rövid fekete haja szépen őszült a halántékánál. Nagyon előkelő volt. Az arcbőre vöröses, nem napbarnított, de azért volt színe. Fehér inget hordott, a nyakát már kigombolta, de a kezelőjén még mindig ott voltak a mandzsettagombok. Az arca nagyon feszült volt, mozdulatlan, maszkzerű, mintha valami teljesen más dolog zajlana a bőre alatt. Nyugodtnak, összeszedettnek tűnt, de az erőfeszítéstől lüktetett a bőre. Sötét szeme dühtől csillogott.

Egyik karjával a felesége vállát ölelte át. A nő hozzábújt halkan sírdogálva, csukott szemmel, mintha az segítene valamit. A szemfestéke hosszú, ezerszínű csíkokká maszatolódott, mintha olajréteg fedné az arcát. Rövid, sűrű fekete hajából bonyolult frizurát készített, ami olyan merevnek tűnt, mintha hozzá se lehetne érni. Hosszú ujjú, konzervatív blúzt viselt, finom, túlnyomórészt rózsaszín virágmintával. A nadrágja is rózsaszín volt, illett a blúzhoz. Mezítláb volt, eltekintve a fekete harisnyától. Egy finom aranykereszt és a jegygyűrűjén kívül nem volt rajta más ékszer.

A fiuk mindössze olyan magas volt, mint én, nagyjából, és vékony, akár a nádszál. Még nem nőtt eleget, és emiatt fiatalabbnak látszott, mint valójában.

Az arcbőre puha volt és makulátlan, arról árulkodott, hogy még soha nem volt egy pattanása sem, és a borotválkozás egyelőre elérhetetlen álom maradt a számára. Ha a lány tizenhét éves volt, akkor neki legalább tizenöt, talán tizenhat évesnek kellett lennie. De beillett volna tizenkettőnek is. Még a gyász kellős közepén is, az arcán a rászáradt könnyek nyomaival magabiztosnak és higgadtnak tűnt. A pillantása arról árulkodott, hogy gyorsan vág az esze, és olyan harag süttött belőle, amivel az iskola rémeit is kordában tudta tartani.

A haja tiszta fekete volt, akár az apjáé, de finom szálú babahaj, valószínűleg Mrs. Quinlan haja is ilyen puha volt, mielőtt halálra lakkozta.

A srác ölében egy kis fekete uszkár ült. Úgy ugatott, mint egy géppuska: ra-ta-ta-ta-ta, vau-vau-vau-vau-vau, míg a gazdi föl nem vette, és meg nem fogta. Most csak lágy morgás tört fel a vicsorra húzott állkapcsok közül.

– Holló, maradsz – parancsolta a fiú. Miközben ezt mondta, megsimogatta, így jutalmazva a morgást. A kis dög megint morgott, a fiú megint megsimogatta. Úgy döntöttem, kutyába se veszem. Ha elszabadul, érzésem szerint el tudtam volna intézni. Volt nálam fegyver.

– Mr. és Mrs. Quinlan, a nevem Anita Blake. Föl kell tennem önöknek néhány kérdést.

– Megkarózta már a holttestet? – kérdezte a férj.

– Nem, Mr. Quinlan, a seriff és én megállapodtunk, hogy várunk még huszonnégy órát.

– A lányom halhatatlan lelke veszélyben forog. Azt akarjuk, hogy azonnal intézze el.

– Ha holnap éjjel még mindig akarják, megteszem.

– Most akarjuk. – Megszorította az asszony vállát, a húsába vájtak az ujjai. A feleség kinyitotta a szemét, és pislogva nézett rá:

– Jeffrey, kérlek, ez fáj.

A férfi nyelvet nyelt, és enyhítette a szorítást.

– Ne haragudj, Sally. Sajnálom. – A bocsánatkéréssel láthatólag kieresztette magából a dühe egy részét is. Az arca ellágyult. Megcsóválta a fejét. – Meg kell mentenünk a lelkét. Az életének már vége, de a lelke megmaradt. Legalább azt meg kell mentenünk.

Volt olyan idő, amikor én is ezt hittem. Minden ízemben meg voltam győzve róla, hogy minden vámpír gonosz. Ebben most már nem voltam olyan biztos. Túl sok olyat ismertem közülük, akik nem is voltak olyan rosszak. Fel tudtam ismerni a gonoszt, ha megéreztem, és a vámpírok nem voltak gonoszak. Nem tudtam micsodák, talán kárhozottak? A katolikus egyház szerint igen, és kárhozott volt a lány is az emeleten. De hát a katolikus egyház szerint én is az voltam. Akkor tértem át a protestánsokhoz, amikor a katolikus egyház minden halottkeltőt kiátkozott.

– Ön katolikus, Mr. Quinlan?

– Igen, de mit számít ez?

– Engem is katolikusnak neveltek. Vagyis megértem az elképzeléseit.

– Ezek nem elképzelések, Miss... Mi is a neve?

– Blake, Anita Blake.

– Ezek nem elképzelések, Miss Blake. Ez mind tény. Ellie halhatatlan lelkét az örök kárhozat veszélye fenyegeti. Segítenünk kell rajta.

– Tisztában van azzal, mire kér? – érdeklődtem.

– Arra, hogy mentse meg.

Megráztam a fejem. Mrs. Quinlan rám nézett. Feszült figyelem volt a tekintetében. Tutira gerjeszthetnek egy kis családi vitát.

– Karót tűzök a szívébe és levágom a fejét.

Azt aényt elhallgattam, hogy most már a kivégzéseim nagy részét vadászpuskával végzem, közélről. Mocskos meló volt, és csukott koporsó kellett hozzá, de nekem sokkal könnyebb volt, a vámpírt meg gyorsabban érte a halál.

Mrs. Quinlan újra sírni kezdett, és a férjéhez bújt. Beletemette az arcát a fehér ingbe, és összemázolta a szemfestékével.

– Föl akarja idegesíteni a feleségemet?

– Nem, uram, de szeretném, ha felfognák, hogy két éjszaka múlva Ellie újjáéled, mint vámpír. Tud majd beszélni és járni. Végző soron újra önökkel lehet majd. Ha megkarózzom, egyszerűen halott lesz.

– Már most is halott. Azt akarjuk, hogy végezze el a feladatát – mondta a férfi.

Mrs. Quinlan kerülte a tekintetemet. Vagy az ő hite is olyan erős volt, mint a férjéé, vagy nem akart vitatkozni vele, még a lányuk létének folytatása miatt sem.

Annyiban hagytam a dolgot. Huszonnégy óráig még tudtam halogatni. Kételkedtem benne, hogy Mr. Quinlan megváltoztatná a véleményét. A neijében még reménykedtem.

– Az uszkár mindig megugatja az idegeneket?

Mindhárom Quinlan pislogva nézett rám, mint három reflektorfénybe került nyuszi. A gyászukhoz képest túl hirtelen váltottam témát.

– Mi köze van ennek mindehhez? – kérdezte a férj.

– Odakint egy gyilkos vámpír bujkál. El fogom kapni, de szükségem van a segítségükre. Úgyhogy kérem, feleljenek a kérdéseimre a legjobb tudásuk szerint.

– Mi köze van ehhez a kutyának?

Felsőhajtottam, és belekortyoltam a kávémba. Csak az imént találta holtan a lányát, akit meggyilkoltak és megerőszakoltak. Biztos voltam benne, hogy magában ezt gondolja a pasi. Ez a borzalom nyert neki valamennyi türelmi időt, de már kezdett a végére járni.

– Majdnem lecsavarodott a feje, úgy ugatott, amikor az ajtóhoz értem. Mindig ugat, ha idegen jön a házba?

A Quinlan fiú rájött, hova akarok kilyukadni.

– Igen, Holló mindig megugatja az idegeneket.

Figyelmen kívül hagyva a szülőket, vele kezdtem beszélni, ő volt a legértelmesebb ember ebben a szobában.

– Mi a neved?

– Jeff – válaszolta.

Istenkém, hát persze, az ifjabb Jeffrey.

– Hányszor kellene itt járnom a házban, hogy Holló többé már ne ugasson meg?

A fiú elgondolkozott, még az alsó ajkát is beszívta, tényleg gondolkodott. Mrs. Quinlan felült, egy kicsit távolabb húzódva a férjétől:

– Holló mindig ugat, ha valaki van az ajtónál. Még akkor is, ha ismerős jött.

– Ma este ugatott?

A szülők összevont szemöldökkel néztek rám. Jeff megszólalt:

– Igen. Úgy ugatott, mint egy őrült, míg Ellie be nem engedte a szobájába, közvetlenül sötétedés után. Beengedte, aztán egy pár perccel később Holló visszajött a földszintre.

– Hogyan találták meg a holttestet?

– Holló megint ugatni kezdett, és nem volt hajlandó abbahagyni. Ellie akkor már nem engedte be. Pedig mindig be szokta engedni. Úgy értem, nekem egyáltalán nem is szabad bemennem a szobájába, Hollónak viszont akkor is, ha a nővérem éppen magányra vágyik. – Az utolsó két szót úgy mondta, hogy a plafonra emelte a tekintetét. – Bekopogtam az ajtaján, de nem válaszolt. Holló az ajtót kaparta. Zárva volt. Ellie sokszor bezárta az ajtaját, de most nem is válaszolt. – A fiú tágra nyílt szeméből egy könnycsepp csordult ki. – Lementem, és hívtam apát.

– Ön nyitotta ki az ajtót, Mr. Quinlan?

A férfi bólintott.

– Igen, és a lányom ott feküdt az ágyon. Hozzá se bírtam érni. Mert már tisztátalan. Én... – ekkor már a sírás fojtogatta. Annyira igyekezett nem sírni, hogy belekékült az arca.

Jeff odament hozzá, és fél karral átölelte, közben az édesanyjának támaszkodott, másik kezében még mindig Hollót tartva. A pudli halkán felvinnyogott, és lenyalta Mrs. Quinlan képéről a festéket. Az asszony felpillantott, majd szipogva elnevette magát, és megsimogatta a kutya göndör szőrét.

El akartam innen menni. Hagyni akartam őket összebújni és gyászolni. A francba, olyan friss volt a hulla, még el se jutottak addig, hogy gyászolni kezdjék. Még mindig sokkos állapotban voltak. De nem mehettem el. St. John seriff nemsokára megérkezik a kivégzési

paranccsal, nekem pedig annyi információt kell szereznem, amennyit csak lehet, mielőtt kimerészkedünk a sötétbe.

Larry a sarokban ült, egy világoskék karosszékbén. Olyan csendben volt, hogy az ember szinte el is feledkezett róla. De a szeme éber, mindent észrevett, mindent elraktározott. Először félelmetes volt rájönnöm, hogy szinte mindent memorizál, amit teszek vagy mondok. Most már számítottam rá.

Beth St. John lépett be a szobába, szendvicseket, kávé és üdítőt hozott be egy tálcán. Nem emlékeztem rá, hogy bárki is megkérte volna rá, de azt hiszem, Bethnek csinálnia kellett valamit azon kívül, hogy ül és nézi, amint Quinlanék sírnak. Nekem is.

A tálcát a dohányzóasztalra tette, a kanapé és a fotel közé. Quinlanék tudomást se vettek róla. Én magamhoz vettem egy bögre friss kávé. A koffein mindig segít, ha éppen gyászoló családokat vallatok.

A családtagok kibontakoztak egymás öleléséből. A feleség átvette karjába a kutyát, Jeffrey és Jeff pedig két oldalt melléje ültek. Mindketten rám néztek, a szemük egyforma volt. Már-már kísértetiesen. A működő genetika.

– A vámpír biztosan Ellie-vel volt a szobájában, mikor a kislány sötétedéskor beengedte magához a kutyát – mondtam.

– Az én lányom nem eresztené be a házba a saját gyilkosát.

– Ha a lánya már tizennyolc éves lenne, ez nem számítana gyilkosságnak, Mr. Quinlan.

– Ha valakit akarata ellenére vámpírrá tesznek, az akkor is gyilkosság, hölgyem.

Kezdett fárasztani, hogy mindenki a „hölgyének” hív, de a gyászoló apa még megtehetette párszor.

– Szerintem a lánya ismerte a vámpírt. És önszántából engedte be.

– Maga megőrült. Beth, hívja ide a seriffet. Nem tűröm tovább ezt a nőt a házamban.

Beth bizonytalanul fölállt:

– David elment pár dologért, Jeffrey. Én... Coltrain seriffhelyettes fönt őrzi a holttestet, de...

– Akkor őt hozza le ide.

Beth rám nézett, majd ismét Quinlanre. A kezét összekulcsolta, szinte tördelte.

– Jeffrey, a hölgy bejegyzett vámpírvadász. Már sokszor csinált ilyet. Hallgasson rá.

A férfi fölkelt:

– A lányomat megerőszakolta és megölte egy lélektelen vérszopó szörnyeteg, és azt akarom, hogy ez a nő eltűnjön a házamból, most azonnal.

Ha eközben nem sírt volna a pasas, bedühödtem volna. Beth rám nézett. Hajlandó lett volna szembeszállni Quinlannel, ha arra van szükségem. Rendes tőle.

– Nem tűnt el a közelmúltban valaki, akit ismertek? – kérdeztem.

Quinlan rám sandított. Láthatólag összezavartam. Megint túl hirtelen váltottam témát. Reméltem, mielőtt még kidobna, elég hosszú ideig sikerül másfelé terelnem a figyelmét, és megtudhatok valamit.

– Tessék?

– Nem tűnt el vagy halt meg a napokban valamelyik ismerősük?

– Nem – rázta meg a fejét a férj.

– Andy eltűnt – szólt közbe Jeff.

Quinlan ismét megrázta a fejét:

– Az a fiú nem számít.

– Ki az az Andy? – érdeklődtem.

– Ellie barátja.

– Andy nem Ellie barátja – szögezte le az apa.

Elkaptam Jeff pillantását. Mindent elárult. Andy Ellie barátja volt, de a jó papának egy cseppet se volt szimpatikus.

– Miért nem kedvelte Andy, Mr. Quinlan?

– Mert egy bűnöző volt.

– Milyen értelemben? – vontam föl a szemöldököm.

– Kábítószerrel való visszaélés miatt letartóztatták.

– Füvezett – vágott közbe Jeff.

Kezdtam azt kívánni, bárcsak félrevonhatnám Jeffet beszélgetni. Láthatólag tudta, mi történt, és nem próbálta véka alá rejteni a véleményét. A kérdés csak az volt, hogyan vonjam félre.

– Rossz irányba befolyásolta a lányomat, de én véget vetettem az ügynek.

– És aztán Andy eltűnt? – kérdeztem.

– Igen – válaszolta Jeff.

– Én válaszlok Miss Blake kérdéseire, Jeff. Én vagyok a ház ura. Jézusom, a ház ura. Ilyet már rég nem hallottam.

– Szeretnék körülnézni a ház többi részében, hátha a vámpír nem Ellie szobáján keresztül jutott be. Örülnék, ha Jeff megmutatná az ajtókat.

– Én is körbe tudom önt vezetni, hölgyem – ajánlkozott Quinlan.

– Mr. Quinlan, biztos vagyok benne, hogy a feleségének most nagyobb szüksége van önre. Engem Jeff is körbe tud vezetni, viszont a feleségét csak ön képes megnyugtatni.

Mrs. Quinlan fölpillantott a férjére, majd rám nézett, mint aki nem biztos benne, hogy szüksége van a megnyugtatóra. De tudtam, hogy a férjének imponálni fog az elképzelés.

Rá is bólintott.

– Talán igaza van. – Megérintette a felesége vállát. – Most Sallynek van rám szüksége.

Sally újult erővel rákezdett a sírásra, ideiglenesen az uszkárt használva zsebkendőnek. A kutya kapálódzott és nyüsztet. Quinlan leült, és a karjába vette a feleségét. A pudli addig tekergett, míg ki nem szabadította magát, és odaügetett Jeffhez.

Fölálltam. Larry is fölállt. Elindultam az ajtó felé, és visszanéztem a fiúra. Jeff is fölállt, az uszkár odaállt melléje. Kinyitottam a kétszárnyú ajtót, és kitessékeltem magunkat. Holló, a pudli gyanakodva méregetett, de végül velünk tartott.

Még egy utolsó pillantást vetettem Beth St. Johnra, aki az ajtó felé bámult mintha ő is velünk akarna jönni, de aztán leült a nem kívánt szendvicsek és a hűlő kávé mellé. Úgy ült ott, mint egy jó katona. Nem hagyta el a posztját.

Becsuktam az ajtót, és gyávának éreztem magam. Örültem, hogy nem az én feladatomban Quinlanék kezét fogni. Ehhez képest már nem is tűnt olyan rossznak, hogy akár sötétben is szembenézzek a vámpírral.

Na persze, még mindig bent voltam a házban, biztonságban. Odakint a sötétben, a vámpír társaságában biztosan másképp éreznék.

Kint álltunk az előszoba folyosóján. Itt hűvösebbnek érződött a levegő, könnyebb volt lélegezni. Biztos csak beképzelttem. Az uszkár a lábamnál szimatolt. Mély hangon felmordult, aztán Jeff fölvette, és rutinos mozdulattal a hóna alá csapta.

– Igazából nem az ajtókra kíváncsi, ugye? – kérdezte.

– Nem – válaszoltam.

– Apa rendes ember. Csak... – itt vállat vont. – Csak szerintem neki mindig igaza van, mindenki más meg téved. De nem akar bántani senkit.

– Tudom. És most meg is van ijedve. Ilyenkor mindenki bepöccen.

Jeff elvigyorodott. Nem tudtam pontosan, hogy a „meg van ijedve” vagy a „bepöccen” kifejezés miatt. Valószínűleg egyik szófordulatot sem hallotta túl gyakran az apjával kapcsolatban.

– Mennyire volt komoly a dolog Andy meg a nővéred között?

A srác a becsukott ajtóra pillantott, és egy kicsit lehalkította a hangját.

– Apa azt fogja mondani, hogy nem volt nagyon komoly, pedig az volt. Tényleg nagyon komoly volt.

Megint az ajtóra pillantott.

– Beszélgethetünk máshol is – javasoltam. – Csak mondd meg, hol.

– Maga tényleg vámpírvadász? – kérdezte.

Más körülmények között Jeff még élvezte is volna a dolgot.

Könnyű azt képzelni, milyen cool lehet karót döfni mások mellkasába.

– Igen, és zombikat is élesztünk Larryvel.

– Mind a ketten? – a hangjából meglepetés csendült ki.

– Teljesen kifejlett halottkeltő vagyok – közölte Larry.

Jeff megcsóválta a fejét.

– Beszélgethetünk a szobámban.

Fölvezetett a lépcsőn. Követtük.

Ha zsaru lennék, törvényt szegtem volna azzal, hogy nem a gondviselője vagy az ügyvédje jelenlétében kérdezek ki egy fiatalok gyanúsítottat, de én nem voltam zsaru. Ő pedig nem volt gyanúsított.

Csak információt gyűjtök, emberek. Csak kivallatok egy tizenhat éves fiút a nővére nemi életéről. Gyilkossági ügyben nyomozni soha sem kellemes, és a kellemetlenség egy részének semmi köze a hullához.

Jeff megtorpant a lépcső tetején, és a folyosót bámulta. Coltrain seriffhelyettes Ellie ajtaja előtt strázsált, feszes vigyázzban, keze a háta mögött, éberén figyelte a betolakodókat. Az ajtó nyitva volt. Nem lehetett túl könnyű a hullával egy szobában tartózkodni. Amikor meglátta Jeffet, becsukta az ajtót, de továbbra is a helyén maradt. Szép volt tőle, hogy gondoskodott arról, nehogy Jeff meglássa a hullát. Bár a csukott ajtó előtt állni nem volt a legjobb ötlet. Egy vámpír, ha elég öreg, bejuthat a szobába a háta mögött, és kinyithatta volna az ajtót, mielőtt még Coltrain előhúzza a stukkerét. Az élőhalottak nem csapnak zajt.

Azon tépelődtem, hogy megmondjam-e neki. Aztán ejtettem a témát. Ha a vámpír még több embert akart volna kinyírni, már megtette volna. Likvidálhatta volna az egész családot. Ehelyett, amikor a kutya ugatni kezdett, bepánikolt és elfutott. Ez nem egy öreg vérszívóra vallott. Ez a valaki új volt a szakmában. Én a lány pasijára, Andyre tippeltem, de nem akartam véglegesen állást foglalni. Lehet, hogy Andy egyszerűen elautózott Kaliforniába, hogy vagyont és hírnevet szerezzen, bár ebben kételkedtem.

Jeff kinyitotta a lépcső tetejéhez legközelebbi ajtót, és bement. Az ő szobája kisebb volt, mint a nővéréé. Van előnye annak, ha valaki elsőszülött. A drapp tapétát indiánok és cowboyok díszítették. Az ágyon ugyanilyen takaró. Ez is, akár a nővéréé, egy jóval fiatalabb gyerek szobája volt. A fal csupasz, se nócis poszterek, se híres sportolók. Az íróasztalon magas oszlopokban álltak a könyvek. A gardrób ajtaja mellett egy kisebb ruhakupac hevert. Holló szaglászni kezdte. Jeff arrébb tolta a kutyát, majd a ruhákat egy rúgással a gardróbba penderítette, és rájuk zárta az ajtót.

– Üljenek le, ahová tudnak.

Egy kicsit kijebb húzta az íróasztal mellől a forgószéket, aztán az ablak mellé állt, nem tudta, mit csináljon. Nem hiszem, hogy túl sok felnőtt jött föl eddig a szobájába dumálni. A szülei nem számítottak.

Bár őszintén, a Quinlan házaspár egyik tagjáról sem tudtam elképzelni, hogy feljöjjön egy csendes kis beszélgetésre.

A széket választottam. Úgy véltem, Jeffnek kényelmesebb lesz, ha helyettem inkább Larryvel együtt punnyad az ágyon. Mellesleg, még nem szoktam hozzá a rövid szoknyához, és néha megfeledkeztem róla. A szék biztonságosabbnak tűnt.

Larry leült az ágyra, a hátát a falnak vetve. Jeff melléje ült, és maga mögé halmozott néhány párnát. Holló felugrott a matraca, tett két kört a fiú ölében, aztán belefeküdt. Milyen meghitt.

– Andy meg a nővéred nagyon össze voltak növe?

Csak semmi előjáték, rántsuk le a leplet.

A srác ránk pillantott. Larry bátorító mosolyt villantott feléje.

– Eléggé. Úgy értem, állandóan egymáson lógtak a suliban – válaszolta végül Jeff, kényelmetlenül fészkelődve.

– Ciki – mondtam.

– Az. Mármint, mégiscsak a nővérem volt. Összvissz egy évvel volt idősebb nálam, az a csávó meg nyilvánosan letapizta. – Jeff megcsóválta a fejét. Vakargatni kezdte az uszár fülét, aztán a keze lejjebb vándorolt az apró, bolyhos testen. Úgy simogatta a kutyát, mintha valami rituálét ismételne, mintha ez hozzátartozna az összkomforthoz.

– Te bírtad Andyt? – kérdeztem.

Megvonta a vállát.

– Idősebb volt nálam, meg jó fejnek számított, de szerintem Ellie találhatott volna jobbat is.

– Hogyhogy?

– Füvezett, és semmilyen terve nem volt, mihez kezd a gimi után. Nem csinált semmit. Elég volt neki, hogy szereti a nővéremet. Mintha a szerelemből akarnának megélni, vagy valami hasonló baromság.

Egyetértettem, ez tényleg baromság volt.

– Mikor apád leállította a dolgot, tényleg leálltak?

– Á dehogy – vigyorgott. – Csak elkezdtek sunnyogni. Szerintem rontott a helyzeten, hogy apa eltiltotta tőle Ellie-t.

– Általában így szokott lenni – mondtam. – Mikor tűnt el Andy?

– Kábé két hete. Az autójának is nyoma veszett, úgyhogy mindenki azt hitte, lelécelt, de Andy soha nem hagyta volna itt Ellie-t. Eléggé ijesztő alak volt, de Ellie-t nem hagyta volna itt.

– Ő nem kattant be attól, hogy itthagyták?

Jeff összeráncolta a szemöldökét, és magához ölelte a kutyát. Holló megnyalta a gazdája arcát az apró, rózsaszín nyelvével.

– Pont ez volt benne a fura. Vagyis, tudom, hogy apa és anya előtt úgy kellett tennie, mintha nem törődne vele, de amikor a suliban vagy a haverokkal voltunk, akkor is úgy láttam, hogy nem érdekli a dolog. Én tulajdonképpen még örültem is, mert Andy egy lúzer volt. De úgy látszott, a nővérem nem hitte el, hogy lelépett, vagy mintha tudott volna valamit, amit mi nem. Én azt hittem, csak elment valami munka miatt, aztán majd visszajön a nővéremért.

– Talán így is volt – vetettem föl.

A fiú makulátlan homlokán elmélyültek a ráncok.

– Ezt hogy érti?

– Szerintem lehet, hogy Andy az a vámpír, aki elkapta a nővéredet. Az arcára kiülő undor még jobban elmélyítette a ráncokat.

– Ezt nem hiszem el. Andy imádta Ellie-t. Ő nem ölné meg.

– Jeff, ha a srácból vámpír lett, nem gondolná, hogy megöli azzal, ha élőhalottat csinál belőle. Valószínűleg azt hinné, hogy átállítja a saját oldalára.

Jeff a fejét rázta. Holló addig izgett-mozgott, amíg kiszabadult a gazdája kezéből, mintha túl erősen szorították volna. Leugrott az öléből, és lefeküdt a takaróra.

– Andy nem bántaná Ellie-t. A halál elég fájdalmas, nem?

– Valószínűleg – feleltem.

– A lány ablaka alatt az összes bokor ága le van törve – közölte Larry.

– Ismételd meg – meredtem rá.

Larry elmosolyodott, meg volt elégedve magával.

– Körülnéztem kint. Ez tartott olyan soká, amikor kiküldtél a kesztyűkért, amik nem is kellett. A lány szobájának hátsó ablaka alatt szét vannak lapítva a bokrok, mintha valami nehéz zuhant volna rájuk.

Egy pillanat alatt vizualizáltam Larryt, teljesen egyedül, kint a sötétben, a keresztjétől eltekintve fegyvertelenül. Már a gondolattól is libabőrös lettem. Kinyitottam a számat, hogy ordítani kezdjek vele, aztán becsuktam. Soha ne csess le senkit a nyilvánosság előtt, hacsak nem intő példának szánod.

– Volt valami nyom?

Egy tucat piros pontot adtam magamnak, amiért nem ordítottam le.

– Hát úgy nézek én ki, mint Winnetou? – méltatlankodott Larry. – Mellesleg mindenütt gyepp van, és mostanában nagy a szárazság. Szerintem nem maradt semmi nyom. – Összevont szemöldökkel nézett rám. – Vagy te nyomon tudod követni a vámpírokat?

– Normális esetben nem, de ha ez a fickó olyan zöldfűlű, amilyennek gondolom, akkor talán. – Bölintottam. – Igen. – Talpra álltam. – Valamit meg kell kérdezni a seriffhelyettestől. Kösz a segítséget, Jeff.

Kezet nyújtottam neki. Elfogadta. Kicsit bizonytalan volt a kézfogása, mintha nem szokott volna még hozzá. Elindultam az ajtó felé, Larry követett.

– Megkeresik és megölik a vámpírt, még akkor is, ha Andy az? – kérdezte Jeff.

Visszafordultam, és ránéztem. Értelmes, sötét szeméből még mindig céltudatosság sugárzott, de ugyanakkor látszott, hogy még kisfiú, akit meg kell nyugtatni.

– Igen, megkeressük Andyt.

– És megölik?

– Megöljük – válaszoltam.

– Az jó – mondta. – Az jó.

Nem vagyok biztos benne, hogy én a „jó” jelzőt választottam volna, de nem az én nővérem feküdt holtan a másik szobában.

– Kereszted van? – kérdeztem.

– Van – vonta össze a szemöldökét.

– És rajtad van?

Megrázta a fejét.

– Akkor vedd elő, és hordjad, amíg el nem kapjuk a vámpírt. Oké?

– Maga szerint visszajön? – kérdezte, és a szemében félelem tükröződött.

– Nem, de sose lehet tudni, Jeff. A kedvemért vedd föl.

Fölkelt, és a gardrób szekrényhez lépett. Az ajtóra szerelt tükör egyik sarkán egy csillogó lánc lógott. Ahogy leemelte, láttam, hogy egy kis aranykereszt fityeg rajta. Megvártam, amíg a nyakába akasztja. Holló aggódalmas tekintettel figyelte a műveletet.

– Viszlát később – mosolyogtam rá.

Bólintott, közben a kereszttel babrált, a sokkhatások mellett most már félt is. A többi Holló szerető gondoskodására bízunk, és magára hagytuk Jeffet.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a vámpír visszajön ebbe a házba? – kérdezte Larry.

– Nem – válaszoltam –, de arra az esetre, ha a kis éjszakai kirándulásod miatt valami új ötlete támad a szörnynek, szeretném, hogy Jeff legalább egy keresztet hordjon.

– Hé – tiltakozott ő –, de hát találtam egy nyomot!

Coltrain seriffhelyettes az ajtó mellől figyelt, kezdtünk kifogyni a magánszférából. Lehalkítottam a hangomat, reméltem, hogy ennyi elég.

– Hogyne, és kimentél egyedül, fegyver nélkül a sötétbe, ahol ott bujkál egy vámpír, aki egyszer már gyilkolt.

– Azt mondtad, ez egy zöldfülű vámpír.

– De nem azelőtt mondtam, hogy kiküldtelek a kesztyűkért.

– Talán magamtól találtam ki, hogy még csak egy kezdő – vitatkozott Larry. Úgy látszott, makacskodik, és ahelyett, hogy megszívlelné a tanácsomat, újra el akarja követni ugyanazt a hibát.

– Téged még egy kezdő vámpír is megölhet, Larry.

– Kereszttel a nyakamban?

Ebben volt valami. A friss hullák közül csak kevesen tudtak felülkerekedni a kereszt okozta fájdalomon, vagy kijátszani az elmédet és levetetni veled.

– Rendben, Larry. És hol van az a vámpír, aki Andyt csinálta? Ő akár pár száz éves is lehet, és szintén kint mászkál az éjszakában.

A fiú egy kissé elsápadt.

– Erre nem is gondoltam.

– De én igen.

Vállat vont, és vette a fáradságot, hogy elszégyellje magát.

– Ezért vagy te a főnök.

– Ahogy mondod – kontráztam.

– Rendben, rendben. Megígérem, hogy jó leszek.

– Szuper. Most menjünk vissza, és kérdezzük meg Coltrain seriffhelyetest, ismer-e valakit, aki nyomon tudná követni a vámpírunkat.

– Tényleg nyomon lehet követni egy vámpírt?

– Nem tudom pontosan, de egy kéthetest, aki kiesik az ablakból, egyenesen bele a rekettyésbe, talán igen. A nyomkövetők legalább képesek leszűkíteni a terepet, ahol elkezdhetjük a keresést.

Larry szélesen vigyorgott.

– Igazad volt – folytattam –, tényleg hasznos információ, hogy kiesett az ablakon. Lehet, hogy nekem nem jutott volna eszembe az ablak alatt ellenőrizni a nyomokat.

Larry még egy kicsit szélesíti a vigyorát, tuti arcidegzsábát kap.

– De ha egy vámpír, aki elég idős ahhoz, hogy túltegye magát a kereszteden, felzabálta volna a pofikádat, akkor soha nem szerezhettem volna tudomást a rekettyésről – fejeztem be.

– Tehát beismered, zseni vagyok.

Megcsóváltam a fejem. Mert bármennyit is látott Larry a vámpírokból, az kevés. Még mindig nem értette egészen, mivel áll szemben. Még egyetlen sebhelye sem volt. Ha elég sokáig ebben a szakmában marad, és megszerzi a vadászengedélyét, ez természetesen meg fog változni.

Isten irgalmazzon Larrynek.

A szél hűvös volt és esőillatú. Jólesett, hogy a levegő lágyan simogatja az arcomat, éreztem benne az ébredő természet frissességét. A gyepen álltam, és fölnéztem. Ellie Quinlan ablaka halványsárga jelzőfényként ragyogott. Az ablakokat még Ellie nyitotta ki, a lámpát már az apja kapcsolta fel. A lány sötétben adott találkát vámpír szeretőjének, hogy ne lássa őt annak, aki: járkáló halottnak.

Visszavettem az overallt, de csak félig cipzároztam be, hogy hozzáférjek a Browninghoz. A Firestart az overall egyik zsebébe tettem. Nem esett kézre, nem lehetett gyorsan előrántani, de ez is több volt a semminél. Egy bugyi fölé csatolható pisztolytáska értelemszerűen kizárt, ha az ember lánya szoknyát visel, és arra overallt vesz.

Larry vállszíjjal erősítette föl a saját stukkerét. Mellettem állt, és a vállát húzogatta, próbálta kényelmesebbre igazítani a szíjat. Ha a méret passzol, akkor nem kényelmetlen, de nem is igazán kényelmes. Olyan, mint egy melltartó. Még ha a méret jó, és szükség is van rá, akkor sem lesz tökéletesen kényelmes.

Az overalloom cipzárját nem húzta be, emiatt a ruha majdnem a csípőjéig szétnyílt, és lötyögött rajta. Egy zseblámpa fénye hullott ránk, megcsillant Larry keresztjén, majd végigpásztázott engem, és belevilágított a szemembe.

– Most, hogy már elcseszte a látásomat, fordítsa másfelé azt a vacakot.

A fénycsóva mögött felröhögött egy mély férfihang. A két állami zsaru épp időben érkezett, hogy csatlakozzon hozzánk. Micsoda öröm.

– Wallace – szólalt meg egy másik férfihang –, tedd, amit a hölgy mond.

Ez a hang is mély volt, enyhe fenyegetés bujkált benne. A megfelelő hang a „kezeket a motorháztetőre, lábakat szét” szöveghez. És muszáj csinálnod, különben...

Granger közrendőr odalépett hozzánk, a zseblámpáját a földre irányította.

Nem volt olyan magas, mint Wallace, és az öve fölött kis sörpocak domborodott, de úgy vágott keresztül az éjszakán, mint aki tudja, mit csinál. Mintha már vadászott volna éjszaka. Talán nem éppen vámpírra, de valamire biztosan. Például emberekre.

Wallace is hozzánk lépett, a zseblámpája úgy cikázott körülöttünk, mint egy túlméretezett szentjánosbogár. Nem a szemembe világított, de még így is rontotta a látási viszonyokat.

– Kapcsolja ki a zseblámpát, kérem – mondtam.

Wallace egy lépéssel közelebb jött, és fölem tornyosult. Magas pasas volt, hosszú lábakkal, amúgy focista alkat. Mondjuk egy hátvéd. Később majd egymásnak eshetnek Coltrain őrmesterrel. Per pillanat csak annyit akartam, hogy húzzon már a picsába, hátrébb.

– Kapcsold ki, Wallace – szólt rá Granger. A sajátját már kikapcsolta.

– Rohadtul nem fogok látni semmit – tiltakozott.

– Csak nem fél a sötétben? – kérdeztem mosolyogva. Larry elnevette magát. Rosszul tette.

– Maga szerint ez vicces? – támadt neki Wallace.

Egészen közel lépett Larryhez, a testük szinte összeért; a magasságával akarta megfélemlíteni. De Larry olyan, mint én; egész életében kicsi volt. A legnagyobb bunkóktól tanult. Megállta a helyét.

– Szóval? – érdeklődött Larry.

– Szóval mi? – kérdezte Wallace.

– Fél a sötétben?

Larry nem csak halottkeltést tanult tőlem. Viszont fiú volt. Én általában megúsztam annyival, hogy tenyérbemászó seggfejnek titulálnak, de Larrynek nem volt ilyen mázlija.

Wallace megragadta az overallját, és lábujjhegyre emelte a fiút. Elemlámpája a földre esett, és ott ide-oda gurult, megvilágítva a bokánkat.

Granger melljük lépett, de nem nyúlt a másik rendőrhöz. Még a sötétben is látszott, ahogy Wallace válla és karja megfeszül. Nem attól, hogy fölemelte Larryt, hanem attól, hogy meg akarta ütni, de próbált uralkodni magán.

– Nyugi, Wallace. A srác nem úgy gondolta.

Wallace erre egy szót se szólt, csak közelebb húzta magához Larryt, előrehajolt, és az arcát az arcához tolta. A sárga fénycsóva éppen rávetült: az állkapcsán végighúzóódó izom kidagadt, és úgy lüktetett, mintha ki akarna pattanni az arcából. Az állkapocscsont alatt egy forradás húzódott. A vége eltűnt a kabát gallérja alatt.

Wallace olyan közel nyomta Larryhez a képét, hogy már-már összeért az orruk.

– ÉN NEM FÉLEK SEMMITŐL – hangsúlyozott külön minden egyes szót. Melléje léptem. Ahogy Larry fölé görnyedt, épp a fülébe tudtam suttozni.

– Szép sebhely, Wallace.

Akkorát ugrott, mintha megharaptam volna. Olyan hirtelen eresztette el Larryt, hogy a fiú megtántorodott. Wallace megpördült, és már emelte is az egyik hatalmas mancsát. De legalább Larryt elengedte.

Kivédtem az ütést, a karja mellett zúgott el. Wallace megingott. Beletérdeltem a gyomrába. Komoly erőfeszitésembe került, hogy ne vigyem végig a mozdulatot, és ne okozzak benne komoly kárt. Zsaru volt. Jófiú. A jófiúkat nem verjük meg. Hátraléptem, kartávolságon kívülre, és reméltem, hogy ettől majd lenyugszik. A kezdeti lendületemmel csúnyán helybenhagyhattam volna, de most már fölkészült. Így nehezebb megsebesíteni.

Majdnem harminc centivel volt magasabb nálam, és több mint ötven kilóval súlyosabb. Ha a küzdelem komolyra fordul, bajban vagyok. Reméltem, hogy később nem kell megbánnom az iménti önuralmamot.

Wallace négykézláb a földre zuhant a sövény mellett, majd talpra állt, gyorsabban, mint szerettem volna, és görnyedten, két kézzel a térdére támaszkodott. Fölpillantott rám. Nem tudtam pontosan, mit jelent az arckifejezése, de nem volt kifejezetten ellenséges. Inkább elgondolkodva nézett, mintha megleptem volna. Nem először néztek rám így.

– Most már rendben vagy, Wallace? – kérdezte Granger. Wallace bólogatott. Egy jó gyomros után nehéz megszólalni. – Jól van, Miss Blake? – pillantott felém Granger.

– Remekül.

Larry mellém lépett. Túl közel állt. Ha Wallace újra nekem jön, több helyre lesz szükségem a manőverezéshez. Persze tudtam, hogy Larry a támogatás jeléül állt mellém. Muszáj lesz átvennünk pár pusztá kezes harci fogást is, ha a lögyakorlaton már túl vagyunk.

Hogy miért tanítottam löni, mielőtt verekedni megtanult volna? Mert a vámpírokkal nem szokás szkanderozni. Le kell löni őket. Egy verést Wallace túlél. Egy vámpírtámadást nem. Csak akkor, ha tud löni.

– Ott volt Wallace-szal, amikor beszerezte a sebhelyét? – kérdeztem.

– Az első társa nem élte túl – válaszolta Granger.

– Egy vámpír kapta el?

Bólintott.

Wallace elég lassan állt fel. Kicsit homorított, mintha a görcsöt oldaná ki a hátából.

– Ügyes – jegyezte meg.

– Térddel csináltam, nem ököllel – vontam meg a vállam.

– Akkor is ügyes volt. Nincs mentségem arra, amit tettem.

– Nincs – válaszoltam –, valóban nincs.

A földre sütötte a szemét, aztán felpillantott.

– Nem tudom, mi ütött belém.

– Sétáljunk egy kicsit. – Elindultam a sötétben, nem néztem vissza, mintha biztos lennék benne, hogy utánam jön. Ez a módszer gyakrabban beválik, mint gondolnánk.

Utánam jött. Megállt, fölvette a zseblámpáját, de aztán bátran kikapcsolta.

Az erdő szélén megálltam, a fák közé bámultam, és hagytam, hogy hozzászokjon a szemem a sötétséghez. Konkrétan nem néztem sehová. Hagytam, hogy mindent befogjon a tekintetem. Mozgást kerestem. Bármilyen mozgást. A levelek rezgését a tavaszi szélben, ahogy szétterjedt, akár az óceán hullámai. A fák miatt nem aggódtam.

Wallace a combján dobolt a zseblámpával. Rá akartam szólani, hogy álljon le, aztán mégsem szóltam. Ha őt ez megnyugtatja, túl fogom élni.

Csak álltam, és szoktattam magam a csendhez. A feltámadó szél susogása töltötte be az éjszakát. Esőillatot hozott.

Wallace két marokra fogta a zseblámpát:

– Mi volt ez?

– Csak a szél – feleltem.

– Biztos benne?

– Eléggé.

– Mit akar? – kérdezte.

– A társa halála óta most vadászik először vámpírra?

– Granger elárulta? – nézett rám.

– Igen, de már láttam a nyakát. Pontosan tudom, honnan származik.

Meg akartam mondani neki, hogy teljesen oké, ha fél. Én is meg voltam rémülve, ő viszont zsarú volt és pasi, és nem ismertem eléggé, hogy tudjam, hogyan reagálna az én bátorító szónoklatomra. De meg kellett tudnom, utánam jönne-e az erdőbe. Meg kellett tudnom, hogy számíthatok-e rá. Ha ilyen ijedt marad, akkor nem számíthatok.

– Mi történt? – kérdeztem. Ezt talán nem most kellett volna megtárgyalni, de az sem jó, ha figyelmen kívül hagyom.

Wallace megcsóválta a fejét:

– A kapitányságon azt mondták, maga a főnök, Miss Blake. Rendben, megteszem, amit parancsolnak. A személyes kérdéseire viszont nem kötelező válaszolnom.

Túl macerás lett volna kibújni az overallból, ezért csak kigomboltam egy gombot a blúzomon, és széthúztam.

– Mit csinál?

– Mennyire lát jól a sötétben?

– Miért?

– Látja ezt a sebhelyet?

– Miről beszél? – Wallace hangjából gyanakvás érződött. Talán arra gyanakodott, hogy megőrültem.

Az én szemem fölfedezte volna, de a legtöbb embernek nem olyan jó a szeme, mint nekem.

– Kérem a kezét.

– Miért?

– Ilyen ajánlatot csak egyszer fog kapni tőlem az életben. Adja már ide a mancsát.

Engedelmeskedett, bár meglehetősen habozva, vissza-visszasandítva a várakozó férfiakra.

Hideg volt a keze, ahogy megfogtam. A pasas egy rémült kiskutya volt. Végighúztam a kulcsesontomon a nagy, tömpe ujjait. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért a heges bőrhöz, összerándult, mintha áramütés érte volna, kiengedtem a kezét, ő pedig újra végighúzta az ujjait a sebhelyen.

Aztán lassan összedörzsölte az ujjait.

– Mi tette ezt?

– Ugyanaz, ami a maga nyakát is elintézte. Egy nem túl kulturáltan étkező vámpír.

– Jézusom – mondta ő.

– Uhum – válaszoltam. Begomboltam a blúzomat. – Mesélje el, mi történt, Wallace. Kérem.

Egy pillanatig rám bámult, aztán bólintott.

– Harry meg én kaptunk egy hívást, hogy találtak egy széttépett torkú holttestet.

Higgadtan, lassan beszélt, de tudtam, hogy közben maga előtt látja az egészet. A fejében újra leperegtek az események.

– Csak ketten voltunk, egy építkezés kellős közepén. Hirtelen egy hang hallatszott, mintha a szél fűtyülne, és valami nekivágódott Harrynek. Egy pasas ugrott rá, és ledöntötte a földre. Harry üvölteni kezdett, én meg előkaptam a pisztolyomat. Belelöttem a pasas hátába. Háromszor-négyszer is telibe találtam. Aztán felém fordult, és csupa vér volt az arca. De nem volt időm gondolkozni, mert nekem ugrott. Beleürítettem a tárat, mielőtt a földre küldött.

Mély lélegzetet vett, nagy mancsaival a zseblámpát tekergette. A fák felé bámult, de nem a vámpírt kereste, legalábbis nem Andyt.

– Úgy tépte szét a dzsekimet és az ingemet, mintha papírból lettek volna. Próbáltam ellenállni, de... – Megrázta a fejét. – Belenézett a szemembe. Belenézett, és amikor a nyakamba harapott, már akartam, hogy megharapjon, jobban akartam, mint valaha bármit is az életben.

Elfordult tőlem, mintha az, hogy kerüli a tekintetemet, már nem lenne elég.

– Mire felébredtem, a pasas eltűnt. Harry halott volt. Az áldozat, egy lány, szintén halott volt. Csak én maradtam életben.

Felém fordult, és egyenesen a szemembe nézett.

– Engem miért nem ölt meg, Miss Blake?

Belenéztem a szemébe, de nem találtam meg benne a választ.

– Nem tudom, Wallace. Talán közējük valóvá akarta tenni. De nem tudom, miért magát, miért nem Harryt. Elkapták valamikor?

– A helyi fővámpr egy dobozban küldte el a fejét a kapitányságra. A mellékelt levélben bocsánatot kért, amiért a gyilkos ilyen „bárdolatlanul viselkedett”, így írta: „bárdolatlanul viselkedett”.

– Az ilyesmit nehéz gyilkosságnak tekinteni, ha az illető maga is emberekből táplálkozik.

– Mind ezt csinálják? Embert esznek?

– Még nem találkoztam olyannal, aki nem ezt csinálta.

– Nem tudnak állatot enni?

– Elméletileg igen. Gyakorlatilag viszont nem, mert az állatvérből hiányoznak bizonyos tápanyagok.

Igazság szerint a vérszívás a legtöbb vámpír számára túl közel állt a szexhez. És mivel az animál szexre nem voltak vevők, ezért nem táplálkoztak állatokból. De valami azt súgta, ennek a szexes hasonlatnak Wallace-nál nem volna sikere.

– Meg tudja csinálni, Wallace?

– Mire gondol?

– Képes kimenni a sötétbe vámpírra vadászni?

– Ez a feladatom.

– Nem azt kérdeztem, hogy a feladata-e. Azt kérdeztem, képes-e kimenni az éjszakába, a vámpírokra vadászni.

– Maga szerint többen vannak?

– Mindig az a legcélszerűbb, ha ezt feltételezzük – válaszoltam.

Bólintott.

– Igen, én is azt hiszem.

– Fél? – kérdeztem.

– És maga?

Belebámultam a viharos éjszakába. A szélben hajlongtak és recsegték a fák. Minden mozgott. Hamarosan elered az eső, és akkor még az a kevés fény, amit a csillagok adnak, az is eltűnik.

– Igen, félek.

– De maga vámpírvadász – értetlenkedett a férfi. – Hogy bírja minden éjjel ezt csinálni, ha parázik tőle?

– Maga nem retteg attól, hogy valahányszor félreállít valakit, tudja, hogy az illetőnél esetleg fegyver lehet? Mégis odamegy az autóhoz.

– Ez a munkám.

– Nekem meg a vámpírvadászat a munkám.

– Szóval retteg?

– Minden ízemben.

– Visszajött a seriff. Nála van a kivégzési parancs – kiáltotta Larry. Wallace és én egymásra néztünk.

– Van magánál ezüstgolyó? – kérdeztem.

– Van.

Rámosolyogtam.

Akkor menjünk. Nem lesz magával semmi baj – mondtam. És így is gondoltam. Wallace el fogja végezni a feladatát. Én is elvégzem az én feladatomat.

Mind elvégezzük a feladatunkat. És mire megvirrad, néhányan közülünk életben lesznek, néhányan pedig nem. Persze lehet, hogy csak egy nemrég elhunyt vámpírt kell elintéznünk. Akkor talán mind megérjük a reggelt.

De én nem azért élek már ilyen hosszú ideje, mert a legjobbat feltételezem. A legrosszabbat feltételezni mindig biztonságosabb. És általában be is jön.

Már hozzászoktam a lefűrészelt csövű vadászpuskához, amit most otthon hagytam. Igen, illegális fegyver, de könnyű magammal hordani, és fasírtot csinál a vámpírokból. Mi többet kívánhatna egy modern vámpírvadász? Mondjuk egy tizenkettes kaliberű Ithacát.

– Én miért nem kapok vadászpuskát? – kérdezte Larry.

Ránéztem. Láthatólag komolyan mondta. Megcsóváltam a fejem.

– Majd akkor beszélünk róla, ha a kilenc milliméterest már tudod kezelni.

– Fasza.

Ó, az ifjonti lelkesedés. Larry csak négy évvel volt fiatalabb nálam. De néha a négy évet egymilliónak éreztem.

– Ugye nem fog véletlenül hátbalóni minket? – érdeklődött Coltrain seriff-helyettes.

– Megígérte, hogy nem – mosolyogtam rá, nem túl kedvesen. Coltrain úgy nézett rám, mint aki nem biztos abban, hogy csak viccelek. St. John seriff az erdő szélén csatlakozott hozzánk. Nála vadászpuska volt.

Reméltem, hogy használni is tudja. Wallace az egységétől szerzett egy puskát. Grangernél olyan profi cucc volt, hogy egy orvlövész is megirigyelhette volna. Nem éppen megfelelő a ma éjjeli melóhoz, és ezt meg is mondtam neki. Granger szó nélkül bámult rám. Vállat vontam, és ejtettem a témát. Az ő puskájáról és az ő nyakáról volt szó.

– Mindenkinél van szenteltvíz? – kérdeztem.

Larry megpaskolta az overallja zsebét. A többiek is mind bólogattak.

– Emlékezzenek a vámpírvadászat három szabályára. Egy: soha, de soha ne nézzenek a szemükbe. Kettő: soha, de soha ne vegyék le a keresztjüket. Három: a fejre és a szívre célozzanak. Sehol másutt nem lesz halálos a seb, még ezüstgolyóval sem. – Úgy éreztem magam, mint egy óvónéni, aki ellenséges játszótérre küldi a gyerekeket. – Ne pánikoljanak, ha megharapják magukat. A harapást ki lehet tisztítani. Amíg nem igézik meg magukat a tekintetükkel, tovább harcolni.

Rájuk néztem. Mind szótlanak voltak, és mind magasabbak nálam, még Larry is, két-három centivel. Mindegyikük legyőzött volna szkanderben. Miért akartam mégis beparancsolni őket a házba, ahol biztonságban lennének? A fenébe, mind visszamehetnének. Innánk egy-egy bögre kakaót. Azt mondanánk Quinlanéknek, hogy rendben lesz a kislányuk. A tiniknél most úgyis divat a léböjt, nem?

Nagy levegőt vettem, aztán lassan kifújtam.

– Gyerünk, fiúk. Ne lopjuk a csillagfényt.

Vagy senkinek sem esett le, hogy John Wayne-t idéztem, vagy senki sem találta viccesnek. Nehéz megmondani, mi volt az oka.

Előre engedtem St. John-t, hogy mutassa az utat. Én nem ismertem a terepet. Ő igen. De nem tetszett, hogy ő van legelől. Egyáltalán nem tetszett. Vissza akartam vinni a feleségének. A gimnáziumi szerelmének. Öt éve házasok, és még mindig szerelmesek egymásba. Jézusom, nem akartam megöletni St. John-t.

A fák összezárultak körülöttünk. St. John úgy furakodott át köztük, mint aki tudja, mit csinál. Az évnek ebben a szakában nagyon kevés az aljnövényzet. Ez megkönnyítette a dolgunkat, de így is külön tudomány keresztülvágni egy sűrű erdőn, főleg sötétben. Még zseblámpával sem lehet jól látni. Át kell adnod magad a fának, valahogy úgy, ahogy úszás közben átadod magad a víznek. Nem igazán a vízre koncentrálsz, sőt a testedre sem. Arra a ritmusra koncentrálsz, ahogy a tested siklik, ahogy hasítod a hűvös hullámokat. Az erdőben is van ritmus. Arra koncentrálsz, hogy megtaláld a helyet, ahol az erdő átenged. Ha harcolsz vele, az erdő ellenáll. És éppúgy, ahogy a víz, az erdő is megölhet. Aki nem hiszi, hogy az erdő életveszélyes hely, az még soha nem tévedt el benne.

St. John tudta, hogyan kell mozogni, és én is, aminek tulajdonképpen nagyon örültem. Sokáig voltam városlakó. Larry nekem tántorodott. Meg kellett támaszkodnom, különben mind a ketten elestünk volna.

– Bocs – mondta, és ellökte magát tőlem.

– Hogy vannak ott elöl, vadászám? – kiáltott felém Coltrain. Ő jött leghátul. Én voltam a második, hogy fedezhessem St. John-t. Larryt nem voltam hajlandó az utóvédbe küldeni, Coltrain viszont

hátról akart maradni. Azt mondta, a seriff meg ő majd vigyáznak a seggünkre. Felőlem.

– Ordíts még egy kicsit hangosabban – szólt rá Wallace. – A vámpír szerintem még nem hallotta.

– Nincs szükségem arra, hogy egy állami zsaru megmondja, hogyan végezzem a munkám.

– Már tudja, hogy itt vagyunk – szóltam közbe.

Erre megálltak. Mind a ketten rám néztek. Granger, aki épp Wallace előtt jött, szintén rám nézett. Mindenki figyelmét elnyertem.

– Még akkor is, ha a vámpír csak pár hetes, hihetetlenül éles a hallása. Tudja, hogy itt vagyunk. Tudja, hogy jövünk. Mindegy, hogy csendben vagyunk-e vagy rezesbanda kísér. Nem számít. Nem fogjuk meglepni a sötétben.

Valószínűleg inkább ő fog meglepni minket – de ezt a részt hangosan nem tettem hozzá. Úgyis mind erre gondoltunk.

– Csak vesztegetjük itt az időt, seriffhelyettes – mondta St. John. Coltrain nem kért elnézést, sőt láthatólag nem is akart. Wallace viszont igen.

– Sajnálom, seriff. Nem fordul elő még egyszer.

St. John bólintott, aztán szó nélkül sarkon fordult, és tovább vezetett minket az erdőben.

Coltrain kicsit hümmögött, de aztán annyiban hagyta a dolgot. Bármit is mond, nem valószínű, hogy Wallace újra bekapná a horgot. Legalábbis reméltem, hogy nem. Az nem érdekelt, hogy fél-e. Anélkül is volt elég problémánk, hogy egymással kötködnénk.

Körülöttünk susogtak és hajladoztak a fák. A lábunk alatt ropogtak a tavaly lehullott levelek. Valaki halkán káromkodott mögöttem. Szélroham támadt, és hátrafújta a hajamat az arcomból. Elöttünk a magasban már más jellegű volt a sötétség. Közeledtünk a tisztáshoz.

St. John megállt az utolsó fák mögött.

– Hogyan akarja csinálni? – pillantott rám.

Éreztem a közelgő zápor szagát a szélben. Azt akartam, hogy még előtte kikerüljünk innen. A látási viszonyok így is katasztrofálisak voltak.

– Megöljük a vámpírt, aztán söprés vissza a házba. Nem túl bonyolult terv.

John bólintott, mintha valami nagyon mélyet mondtam volna. Bár úgy lenne.

Egy férfialak lépett elénk. Az egyik pillanatban még semmi, a másikban már volt. Sötétség, árnyak, mágia. Az alak megragadta St. Johnt, aki épp a puskája felé nyúlt, és nagy ívben kihajította a tisztásra.

Szinte közvetlen közelből lőttem mellbe a vámpírt. Térdre rogyott. Egy villanásnyi ideig láttam a szeme fehérjét, mintha nem hinné el, mi történt. Aztán újabb töltényt pumpáltam a puska agyába.

Granger fegyvere akkorát dördült mögöttem, mint egy ágyú. Valaki felsikoltott. A vámpír szeme közé lőttem. Az agya szétkenődött a leveleken. Mielőtt a teste a földre zuhant volna, már meg is fordultam, vállamon a puskával.

Larryt egy vámpírnő szegezte a talajhoz. Egy pillanatra láttam a hosszú barna haját, mielőtt Larry keresztje tündöklő, kékesfehér lángra lobbant. A nő sikoltva hátravetődött, és visszamászott a sötétbe. Eltűnt.

Grangert egy másik, hosszú szőke hajú vámpírcsaj tartotta a karjában, arcát a férfi nyakához szorítva. Nem használhattam a puskát. Túl szorosan préselődtek egymáshoz. Ilyen távolságból mindkettőjüket megölném.

A meglepett Larry ölébe dobtam a puskát. A fiú még mindig a földön feküdt, pislogva. Előhúztam a Browningot, és a vámpír mellébe lőttem. A csaj összerándult, de Grangert továbbra sem engedte el. Rám nézett, miközben a pasast még mindig a melléhez szorította. Rám sziszegett. Beleeresztettem egy golyót a tátott szájába. A lövés szétvitte a tarkóját.

A vámpír megremegett. Még egyet lőttem a fejébe. Végre elengedte Grangert, és görcsösen tekergőzve az avarba zuhant. Granger nem mozdult. A sötétben se az arcát, se a nyakát nem láttam. Akár élt, akár meghalt, én mindent megtettem, amit tudtam.

Larry talpra állt, a puska ügyetlenül lógott a kezében.

Mély, fájdalmas sikoly hallatszott. Wallace-t a földre terítette egy karcsú vámpír. A fogai belemélyedtek a rendőr karjába. A csont hangos, száraz roppanással tört el. Wallace ismét fölüvöltött.

Egy pillanatra megláttam Coltraint, aki dermedten állt a közelben. Valami megmozdult mögötte. Egyenesen arra néztem, és vártam, hogy a vámpír alakot öltse a sötétből, amikor megcsillant valami. Egy ezüsthévíz kardpenge. Aztán kiesett egy másodperc, és a következő dolog, amire emlékszem, az volt, hogy a penge átütötte Coltrain torkát. Újabb másodperc, amíg az árnyékokra pislogtam, de addigra a vámpír kitépte a rendőr torkából a kardot, és eltűnt a fák között. Semmi emberihez nem hasonlított, hihetetlenül gyors volt, akár egy rémálom, amit csak a szemed sarkából látsz.

Larry a vállára emelte a vadászpuskát, és Wallace irányába célzott. Kitéptem a kezéből a fegyvert, de ekkor valami a hátamnak vágódott, és az avarba lőkött. Közvetlenül a fejem mögött lövés dörrent, és a vámpír eltűnt. A hátamra gurultam, a fülem csengett.

Larry állt fölöttem, kinyújtott kezében egy stukkert. Bármilyen is talált el, az már eltűnt a sötétben.

A bal vállam megsérült, de nem olyan súlyosan, mint amilyené válna, ha fekve maradnék. Talpra kecmeregtem. A vámpírok elmenekültek.

Wallace felült, a törött karját szorongatva. Coltrain mozdulatlanul hevert a földön. Egy hang hallatszott mögöttünk. Miközben megfordultam, célra emeltem a Browningot. Larry is megfordult, de túl lassan. A pisztoly csöve előtt csak St. John bukkant fel.

– Ne löjjenek! Én vagyok.

Larry leeresztette a két marokra fogott stukkert.

– Édes Jézusom – mondta.

Ámen.

– Mi történt magával?

– Elájultam az eséstől. A lövések hangját követve találtam vissza – magyarázta St. John.

Szélroham támadt. Olyan erős esőillata volt, hogy szinte éreztem a vizet a bőrömon.

– Larry, nézd meg Granger pulzusát – parancsoltam.

– Mi? – A fiú láthatólag harctéri sokktól szenvedett.

– Nézd meg, él-e még!

Ez mocskos meló volt, és megcsináltam volna magam is, de még tartottam a vámpírokról. És bár már egyszer megmentett a fiú, magamban még mindig jobban bíztam.

St. John odalépett Wallace-hoz.

– A karom eltört, de túlélem – mondta a rendőr.

John továbbment a mozdulatlan Coltrainhez.

Larry letérdelt Granger mellé. A stukkert átvette a bal kezébe, ami nem a lehető legjobb megoldás, de megértettem. Nehéz ellenőrizni az érverést a sötétben egy meleg, véres nyakon. Jobb, ha a jobbik kezedet használod.

– Van pulzus – nézett föl, széles mosolya gyenge fehér folt volt a sötétben.

– Coltrain halott – szólt St. John. – Istenem, segíts. Meghalt. – Fölemelte a kezét, a gyér fényben feketén csillant meg a bőrén a vér. – Majdnem lefejezték. De mivel?

– Karddal – válaszoltam. Láttam. Végignéztam. De mindössze egy fekete, embernél nagyobb alakra emlékeztem. Vagyis a legtöbb embernél nagyobbra. Egy árnyék karddal, ez volt minden, amit láttam, pedig egyenesen ránéztem.

Valamit éreztem a bőrömön. Nem a szél volt. Mágia töltötte meg a levegőt, akár a víz.

– Valami ősi erő van itt kint – mondtam.

– Miről beszél? – kérdezte St. John.

– Egy őszöreg vámpír. Itt van. Érzem.

Kutatva néztem a sötétbe, de a fákon és a szellőn kívül semmi sem mozdult. Nem volt mit látni. Nem volt mivel szembeszállni. De itt volt, közel. Karddal a kezében, talán.

Granger olyan hirtelen ült fel, hogy Larry nyivákolva az avarba huppant. A nagydarab rendőr tekintete felém fordult. Láttam, hogy a stukkere felé nyúl, és már tudtam, mit csinál a vámpír.

A fejére szegeztem a Browningot, és vártam. Biztosan kellett tudnom.

Granger nem kutatott az elejtett puskája után. Az oldalán lógó stukkerét húzta elő, és nagyon lassan emelte fel, mintha nem is akarná megtenni. Larryt vette célba, kevesebb mint harminc centiről.

– Granger, mi a faszt művelsz? – ordította Wallace.

Tüzeltem.

Granger összerándult. A pisztoly megremegett, aztán újra fölemelkedett. Újra és újra lőttem. A keze lassan lehanyatlott, de még mindig fogta a pisztolyt. Aztán hanyatt esett az avarban.

– Granger! – üvöltötte Wallace, és elkezdett mászni a társa felé. Basszus. Én értem oda először, kirúgtam a kezéből a stukkert. Ha megmoccan, megint belelőttem volna. De nem moccant. Csak feküdt ott, holtan. Wallace a fél karjával ringatta.

– Miért lőtte le? Miért?

– Meg akarta ölni Larryt. Maga is látta.

– De miért?

– A vámpír megharapta, és itt van a mestere, aki egy elég nagy hatalmú szemétláda. Felhasználta Grangert.

Wallace az ölébe húzta Granger fejét, a saját törött karját a halott mellkasához szorította. Sírt. A fenébe.

A feltámadó szél egy hangot sodort felénk. Éles, dühödt ugatást. Aztán az ugatásba magas, tiszta női sikoly vegyült. – Jaj, istenem – suttoztam.

– Beth – St. John talpra ugrott és futni kezdett, mielőtt bármit mondhattam volna Megragadtam Wallace vállát, és megráztam.

– Mi történt? – nézett föl.

– Bent vannak a házban – tájékoztattam. – Tud járni?

Bólintott. Talpra segítettem.

Újabb sikoly hallatszott. Nem ugyanaz a hang, mint az előbb. Ezúttal egy férfié vagy fiué.

– Maradj Wallace-szal, Larry. Gyertek oda a házhoz, amilyen gyorsan csak tudtok.

– Mi van, ha így próbálnak szétválasztani minket? – kérdezte Larry.

– Akkor sikerülni fog nekik – válaszoltam. – Lőj mindenre, ami mozog.

Megérintettem a karját, mintha ezzel ki tudtam volna józanítani, meg tudtam volna védeni. De nem, ez nem elég, viszont ez volt minden, amit tehettem. A házhoz kellett mennem. Larry önként jelentkezett, hogy vámpírvadász lesz. Quinlanék és Beth St. John nem.

A tokjába tettem a Browningot, két marokra fogtam a puskát, és a fák közé vettem magam. Rohantam, meg se próbáltam látni, merre megyek. Olyan réseken rohantam át a fák között, amelyekben nem is voltam biztos, hogy ott vannak. De ott voltak. Átugrottam egy fatörzs fölött, majdnem elestem, de megkapaszkodtam, és futottam tovább. Egy ág végigkaristolta az arcomat, amitől könnyek szöktek a szemembe. Az előbb még járhatónak látszó erdő most felém kapó ágak és gáncsot vető gyökerek labirintusa volt. Vakon rohantam. Nem volt jó túlélési stratégia, miközben vámpírok bujkáltak a sötétben. Puskával a kézben, térden landoltam Quinlanék kertjében.

A bejárati ajtó nyitva volt. Téglalap alakú sávban ömlött ki rajta a fény. A ház belsejéből lövések hallatszottak. Felpattantam, és futva elindultam a fény felé.

Az uszár összetört testtel feküdt az ajtó mellett, mintha valaki golyóvá akarta volna gyúrni.

A nappaliba vezető ajtó is nyitva volt. Újabb lövés hallatszott. Bementem a házba, háttal a bal oldali falnak tapadva, a vadászpuska lövésre készen.

Mr. és Mrs. Quinlan a legtávolabbi sarokban kuporogtak, a keresztjüket maguk le tartották. A fém, mint az égő magnézium, izzó fehér fénnel ragyogott.

Az előttük álló lény nem hasonlított vámpírra. Úgy nézett ki, mintha az izmait és a húsát ráfeszítették volna a csontvázára. Hihetetlenül vékony és magas volt. A hátára csillogó kard volt erősítve, olyan széles, mint egy handzsár. Coltrain gyilkosa?

St. John az erdőből már ismert barna hajú vámpírnőre lövöldözött. A nő középen elválasztott, hosszú barna haja vicsorgó arcot keretezett, a foga és az arca vérben fűdött.

Megláttam mögötte a földön Beth St. Johnt. Nem mozgott.

St. John szakadatlanul tüzelt a vámpír testére, de az csak egyre közelebb és közelebb jött. A farmerdzsekijére virágmintát rajzolt a

kibuggyanó vére. Amikor St. John pisztolya végül üresen kattant, a vámpír megtántorodott, és térdre esett. Aztán előredőlt, négykézlábra, és látszott, hogy a háta egy nagy darab nyers hús. Levegő után kapkodva feküdt a földön, mialatt St. John újratöltött.

Elindultam, de közben igyekeztem szemmel tartani az ajtót, hátha jön még valami. Quinlanék és az előttük álló lény felé közelítettem. Jobb szöveget kellett találnom, mielőtt elsütöm a puskát. Nem akartam, hogy a házaspár is beleessen a szórásba.

A lény felém fordult, és megpillantottam az arcát. Nem emberarc volt, de nem is állaté, vékony, megnyúlt és idegen, hosszú szemfogakkal és világító szemekkel. Aztán az arc zsugorodni kezdett, a húsrá ráfolyt a bőr, és beborította a majdnem csupasz csontokat. Még soha nem láttam ehhez foghatót. Amikor megcéloztam a puskával, már szinte emberi arca volt, amelyet fehér haj foglalt keretbe. Aztán a lény elfutott, már ha futásnak lehet nevezni azt a villámgyors mozdulatot. A vámpír úgy futott, ahogy más vámpírok repülnek, mintha valami egészen mást művelne, de nem volt rá a futásnál jobb szavam. Némelyek repültek, ez pedig futott. És eltűnt, mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt.

A nyitott ajtót bámultam, addig követtem a pisztolyommal a vámpír mozgását. Lőhettem volna. Tétováztam? Szerintem nem, de nem voltam benne biztos. Olyan volt, mint az erdőben, amikor Coltrain meghalt. Mintha kiesett volna pár másodperc. Biztos voltam benne, hogy a vámpír a gyilkosunk, de az erdőben csak a kardot láttam.

St. John belelőtt az elesett vámpírba. Addig lőtt, amíg megint kiürült a tár. Aztán kattogott tovább, klik-klik-klik.

Odamentem hozzá. A vámpír fejéből már csak véres hús és nyálkás szövetek maradtak. Az arcból semmi.

– Már megdőglött, St. John. Elpusztította.

A seriff csak tovább bámult a vámpírra a kiürült stukkercsőve mentén. Reszketett. Aztán hirtelen térdre rogyott, mintha már nem bírna állva maradni. Odakúszott a feleségéhez, a pisztolyt maga mögött hagyva a szőnyegen. A karjába vette, félig fölemelte, és

ringatni kezdte. Beth teste vérben úszott. Az egyik oldalon csak a nyers hús maradt a torkából.

St. Johnból vinnyogás tört elő.

A Quinlan szülők két keresztje már nem világított. Még mindig egymásba kapaszkodtak, pislogva, mintha a fény elvakította volna őket.

– Jeff, elvitte Jeffet – szólalt meg Mrs. Quinlan.

Ránéztem. Egészen tágra nyílt a szeme.

– Elvitte.

– Ki vitte el Jeffet?

– Az a magas – mondta Mr. Quinlan. – Az a valami azt mondta Jeffnek, hogy vegye le a keresztjét, és ő levette. – Döbrent tekintettel nézett rám. – Miért csinálta ezt? Miért vette le?

– A vámpír tekintete rabul ejtette – magyaráztam. – Jeff nem tudott ellenállni.

– Ha erősebb lett volna a hite, nem adta volna meg magát – mondta Quinlan.

– Nem a fia hibája volt.

Quinlan megrázta a fejét.

– Nem volt elég erős.

Hátat fordítottam neki, és megláttam St. Johnt. Szorosan magához ölelte a felesége testét. Távolba meredő tekintettel ringatta. Nem ezt a szobát látta. Mélyen önmagába húzódott vissza. Valami jobb helyre.

Elindultam az ajtó felé. Nem volt kötelező ezt néznem. Nem tartozott a munkaköri leírásomba, hogy látnom kell St. Johnt, amint a felesége holttestét ringatja. Őszintén.

Leültem a lépcsőre, ahonnan beláttam az ajtót, az előszobafolyosót és magát a lépcsőt is, egészen a fordulóig. Ekkor St. John furcsa, megtört hangon énekelni kezdett. Beletelt pár percbe, míg kitaláltam, mit énekel: „You Are So Beautiful” Fölkeltem, és elindultam a kijárat felé. Larry és Wallace épp akkor sántikált föl a kocsibehajtóra.

Csak megráztam a fejem, és mentem tovább. Majdnem kiértem az útra, ahol már nem hallottam az éneket. Ott megálltam, és mélyeket lélegeztem. A légzésemre koncentráltam, meg a békák és a szél hangjára. Mindenre koncentráltam, csak arra a hangra nem, ami a

torkomat szorította. Ott álltam a sötétben, a nyílt terepen, és tudtam, hogy ez veszélyes, de egyáltalán nem érdekelt. Addig álltam ott, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy nem fogok sikítani. Akkor megfordultam, és visszamentem a házba. Ez volt a legbátrabb tettem az éjszaka.

Quinlanék kanapéjának egyik végén Freemont nyomozó ült, a másik végén, a karfán meg én. Olyan távol helyezkedtünk el egymástól, amennyire a közös kanapé engedte. Csak a büszkeség tartott vissza attól, hogy átüljek egy székre. Rezzenéstelen akartam maradni a hűvös zsarutekintete előtt. Úgyhogy odaszögeztem magam a kanapé karfájára, és nem mozdultam.

A nyomozó halkán és óvatosan beszélt, minden szót gondosan artikulált, mint aki attól tart, ha gyorsabban mondaná a szöveget, akkor ordítana.

– Miért nem hívott fel, és jelentette be, hogy egy második vámpírgyilkosság is történt?

– St. John seriff felhívta az állami zsarukat. Feltételeztem, azok majd tudatják magával.

– Hát nem tudatták.

Belebámultam a hűvös szemébe.

– Húszer percre van innen egy egész csapat helyszínelő, és éppen egy gyilkosságot vizsgál ki. Miért ne küldenek tovább a második vámpírgyilkosság helyszínére?

Freemont oldalra pillantott, aztán újra rám nézett. Hűvös pillantása egy egészen kicsit megenyhült. Nem volt könnyű pontosan megfejtetni, de nyugtalannak látszott. Talán még ijedtnek is.

– Nem mondta el nekik, hogy az is vámpírgyilkosság volt, ugye? Freemont szeme megremegett.

– A francba, Freemont. Tudom, nem akarja, hogy a FBI lenyúlja az ügyét, de hogy a saját emberei elől is információt hallgat el... Lefogadom, hogy a felettesei most nem rajonganak magáért.

– Az az én dolgom.

– Rendben. Bármit tervez, drukkolok magának, de rám miért ilyen pipa?

Mély levegőt vett, aztán úgy fújta ki, mint a futó, aki így akarja megszerezni a hiányzó lendületet.

– Mennyire biztos benne, hogy a vámpír kardot használt?

– Láta a hullát – válaszoltam.

Bólintott.

– De egy vámpír kézzel is szétszaggathatta a torkát.

– Láttam a pengét, Freemont.

– A halottkém majd igazolja magát. Vagy nem.

– Miért nem akarja, hogy vámpírok legyenek az elkövetők?

Elmosolyodott.

– Azt hittem, teljesen megoldottam ezt az ügyet. Azt hittem, ma reggel letartóztathatok valakit. Nem hittem, hogy vámpírok voltak.

Rámeredtem. Nem mosolyogtam.

– Ha nem a vámpírok voltak, akkor mik?

– Tündérek.

Egy szívdobbanásnyi ideig csak bámultam.

– Ezt hogy érti?

– A főnöke, Storr őrmester telefonált. Elmondta, hogy maga mit tudott meg Magnus Bouvier-ről. Nincs alibije a gyilkosságok idejére, és maga is azt mondta, hogy akár ő is tehette.

– Hogy akár ő is tehette volna, az nem jelenti azt, hogy tényleg ő tette – vitatkoztam. Freemont megvonta a vállát.

– Elszökött, amikor megpróbáltuk kikérdezni. Az ártatlanok nem menekülnek.

– Hogyhogy elszökött? Ha maguk ott voltak, hogy kivallassák, hogyan szökhettek el?

Freemont hátradőlt a kanapén, a kezét olyan szorosan kulcsolta össze, hogy elvörösödtek az ujjai.

– Mágiát használt, hogy elködösítse az agyunkat, és elmenekült.

– Milyen mágiát?

– Mit akar, mit mondjak, Miss Szörnyszakértő? Négyen ültünk ott az étteremben, mint az idióták, miközben ő egyszerűen kísétált. Még azt se láttuk, hogy felkelt az asztaltól.

Csak nézett rám hűvösen. A tekintetébe visszatért a közönyös nyugalom. Ilyen tekintettel egész nap bámulhatsz bárkire, és minden titkotat megőrzöd.

– Nekem úgy tűnt, hogy ember, Blake. Rendes, normális pasasnak nézett ki. Nem szúrtam volna ki a tömegből. Maga honnan tudta, hogy micsoda?

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Nem tudtam pontosan, hogyan válaszoljam meg a kérdést.

– Bouvier megpróbált tündérbűbájt használni, de én rájöttem, mi történik.

– Mi az a tündérbűbáj, és honnét tudta, hogy elvarázsolta magát?

– A tündérbűbáj nem pontosan olyan, mint egy varázslat – feleltem. Mindig utáltam természetfeletti dolgokról magyarázni olyan embernek, aki nem jártas ezen a területen. Olyan volt, mintha kvantumfizikát magyaráztak volna nekem. A fogalmakat tudtam követni, de a matematikai részénél nem tehettem mást, el kellett hinnem, amit mondanak. A matek meghaladta a képességeimet, ezt gyűlöltem beismerni, de így volt. Én viszont nem halok bele, ha nem értem a kvantumfizikát. Freemont pedig belehalhat abba, ha nem érti a természetfeletti lényeket.

– Nem vagyok hülye, Blake. Magyarázza el.

– Nem gondolom magát hülyének, Freemont nyomozó. Csak nehéz elmagyarázni. Egyszer két fakabáttal autóztam St. Louisban. Az egyik bűnügyi helyszínről fuvaroztak haza, taxist játszottak. A sofőr kiszúrt magának egy járókelőt. Eléje vágott, a motorháztetőre fektette, és megmotozta. A pasasnál stukker volt, és egy másik államban fegyveres rablásért körözték. Ha egy szobában vagyok vele, kiszúrtam volna a pisztolyt, de így, hogy kocsival mentünk el mellette, így semmiképp. Nem láttam volna meg. Még a társa is azt kérdezte a rendőrtől, hogyan vette észre. Nem tudta elmagyarázni nekünk, hogyan kell csinálni, pedig ő maga megtette.

– Vagyis a gyakorlat teszi a mestert? – kérdezte Freemont.

Felsóhajtottam.

– Részben, de a fenébe is, nyomozó, én halottkeltésből élek. Vannak természetfeletti képességeim. Ez bizonyos előnyökkel jár.

– Hogy a francba kezeljük ezeket a lényeket, Miss Blake? Ha Bouvier pisztolyt ránt, akkor is ott ültünk volna, és hagyjuk, hogy

lelőjön. Mire felébredünk, a fickó már eltűnt. Még soha nem láttam ilyesmit.

– Azért tehetnek pár dolgot, hogy megvédjék magukat a tündérek bűbájától – mondtam.

– Mit?

– A négylevelű lóhere megtöri a bűbajt, de nem gátolja meg a tündéreket abban, hogy saját kezűleg végezzenek magával. Vannak más növények is, amit magával vihet, vagy magára kenhet, és megtöri a bűbajt: orbáncfű, vörös verbéna, százsorszép, vörös berkenye, kőris. Én vagy négylevelű lóheréből, vagy orbáncfűből készült kenőcsöt választanék. Kenjék be vele a szemhéjukat, a szájukat, a fülüket és a kezüket. Akkor nem fog magukon a bűbáj.

– Hol kapok ilyet?

Ezen egy pillanatig elgondolkoztam.

– Hát, St. Louisban tudnám, hova kell menni. Itt próbálkozzon bioüzletekben vagy okkult boltokban. De nem lesz könnyű találni tündérkenőcsöt, mert ebben az országban a tündérek nem őshonosak. A négylevelű lóhere-kenőcs nagyon drága és ritka. Próbálkozzon orbáncfűvel.

– Ez a kenőcs bármilyen szellemi befolyásolás ellen hatásos lehet, a vámpírok ellen is?

– Nem – válaszoltam. – Akár egy orbáncfűvel teli kádba is bedobhatja a vámpírt, az sem használ.

– Akkor mi a teendő vámpírok ellen?

– Tartsa magánál a keresztjét, kerülje a szemkontaktust, és imádkozzon. Olyan dolgokra képesek, hogy Magnus amatőrnek látszana mellettük.

Freemont megdörzsölte a szemét, a szemfestéke rákenődött a hüvelykujja bütykére.

– Hogyan védhetjük meg a rendőrséget ezek ellen? – A hangja fáradtnak hallatszott.

– Sehogy – közöltem.

– De. Meg kell védenünk – ellenkezett ő. – Muszáj. Ez a munkánk. Erre nem tudtam mit mondani, úgyhogy nem is próbálkoztam.

– Vagyis maga azt gondolta, hogy Magnus a tettes, mert elmenekült, és mert nincs alibije?

– Különben miért menekülne?

– Nem tudom – ismertem be. – De nem ő tette. Láttam azt a lényt az erdőben. Nem Magnus volt. A francba, eddig csak hallottam róla, hogy vannak olyan vámpírok, akik az árnyékokból öltenek alakot. Látni még soha nem láttam.

Freemont rám nézett.

– Ha még maga sem látott ilyet, az nem túl biztató.

– Nem is szántam annak. De mivel nem Magnus tette, visszavonhatja a letartóztatási parancsot.

Megrázta a fejét.

– Bűncselekmény elkövetése közben mágiát használt rendőri személyek ellen. Ez C típusú bűncselekmény.

– Mi volt a bűne?

– Hogy megszökött.

– De nem állt letartóztatás alatt.

– De volt ellene letartóztatási parancsom – így ő.

– Nem volt elegendő alapja egy letartóztatási parancshoz – így én.

– Az is elég, ha ismerjük a megfelelő bírót.

– Sem a gyerekeket, sem Coltraint nem ő ölte meg.

– Maga hívta fel rá a figyelmemet – közölte Freemont.

– Ez csak egy másik lehetőség. Most viszont, hogy öt ember meghalt, nem engedhettem meg, hogy tévútra vigye a nyomozást.

Freemont felállt.

– Hát, teljesült a kívánsága. Vámpírok tették, és fogalmam sincs, mi a fenének szökött el tőlünk Magnus Bouvier. De már az is bűncselekmény, hogy mágiát használ egy rendőrrel szemben.

– Még akkor is, ha az eredeti bűncselekményben ártatlan? – kérdeztem.

– Az ártó szándékú mágiahasználat súlyos bűncselekmény, Miss Blake. Parancsom van Bouvier letartóztatására. Ha látja őt, emlékezzen rá.

– Tudom, hogy Magnus nem makulátlan, Freemont nyomozó. Nem tudom, miért menekült el, de ha maga kihirdeti, hogy zsarukat varázsolt el, le fogják löni.

– A fickó veszélyes, Miss Blake.

– Igen, de egy csomó más ember is veszélyes, nyomozó. És maga nem vadászik rájuk és nem tartóztatja le őket.

Bólintott.

– Mindannyiunknak vannak előítéletei, Miss Blake, és néha mind tévedünk miattuk. Most legalább tudjuk, mi tette.

– Ja – mondtam –, tudjuk, mi tette.

– Azt tudja, mikor vitték el a lány holttestét? – kérdezte. A kabátzsebéből jegyzetfüzetet vett elő. Vissza a munkához. Megráztam a fejem.

– Nem. Amikor fölmentem, már egyszerűen nem volt ott.

– Miért akarta ellenőrizni a holttestet?

Ránéztem. A tekintete barátságos és megfeszíthetetlen volt.

– Sokat fáradtak azért, hogy a lány közük való lehessen. Arra gondoltam, talán megpróbálják majd elvinni. El is vitték.

– Az apa nyavalygott, hogy mielőtt kimentek volna a vámpírok után, megkérte magát, karózza meg a holttestet. Ez igaz? – a hangja lágy volt, tárgyilagos. És figyelt a válaszokra. Nem jegyzetelt annyit, mint Dolph. A jegyzetömb inkább csak arra kellett, hogy csináljon valamit a kezével. Végre azt láttam, hogy Freemont végzi a munkáját. Láthatólag jól csinálta. Ez megnyugtató volt.

– Igen, igaz.

– Miért nem karózta meg a lányt, amikor a szülők megkérték?

– Volt egyszer egy apa. Özvegy. Az egyetlen gyereket, a lányát, megharapták. A pasas azt akarta, karózzam meg. Rögtön, még azon az éjszakán meg is tettem. Másnap reggel az apa ott sírt az irodámban, és azt akarta, hogy csináljam vissza. Azt akarta, hogy élesszem föl vámpírként a lányt. – Hátradőltem a kanapén, és összefontam a karomat. – Ha karót döfünk egy új vámpír szívébe, végleg meghal, nincs mese.

– Azt hittem, a vámpír fejét is le kell vágni, hogy biztosra menjen.

– Így van – válaszoltam. – Ha megkaróztam volna a Quinlan lányt, elpusztítottam volna a szívét, a fejét meg levágtam volna. –
Megráztam a fejem. – Nem marad belőle túl sok.

Freemont valamit firkált a jegyzettömbjébe. Nem láttam, mit. De fogadni mertem volna, hogy csak rajzolt, nem írt.

– Értem, miért akart várni, de Mr. Quinlan azt fontolgatja, hogy bepereli magát.

– Ja, tudom.

Freemont föl vonta a szemöldökét.

– Csak gondoltam, jó, ha tudja.

– Kösz.

– A fiú holttestét még nem találtuk meg.

– Nem hiszem, hogy meg fogják – mondtam.

A nő tekintete már nem volt barátságos. Résznyire szűkült szemmel, gyanakodva nézett.

– Miért nem?

– Ha meg akarták volna ölni, itt is megtehették volna az éjjel. Azt hiszem, őt is maguk közé akarják fogadni.

– Miért?

Vállat vontam.

– Nem tudom. De általában ha egy vámpír ilyen egyéni érdeklődést tanúsít egy család iránt, akkor annak oka van.

– Úgy érti, indítéka?

Bólintottam.

– Láta Quinlanéket. Buzgó katolikusok. A katolikus egyház öngyilkosságnak tekinti a vámpírrá válást. Quinlanék gyerekei örökre elkárhoznak, ha vámpírrá válnak.

– Rosszabb, mintha simán megölnék őket – értette meg Freemont.

– Quinlanék számára, azt hiszem, igen.

– Maga szerint visszajönnek a vámpírok a szülőkért? Ezen egy percet gondolkoztam.

– Baromira nem tudom. Úgy értem, mielőtt a vámpírokat legalizálták, volt pár olyan eset, ahol egy mestervámpír egész családokat irtott ki. Néha még össze is barátkozott velük előtte. Néha csak bosszút állt rajtuk valami apróság miatt. De amióta legálisak,

nem tudom, miért tenne ilyet egy vámpír. Úgy értem, a vámpír is beperelhet bárkit. Mi rosszat tettek Quinlanék, amivel ezt érdemelték?

Kinyílt az ajtó. Freemont összevont szemöldökkel megfordult. Két pasas jelent meg a küszöbön. Mind a kettőn fekete öltöny, fekete nyakkendő és fehér ing volt. FBI-szabvány. Az egyik ügynök alacsony volt és fehér bőré, a másik magas és fekete. Már pusztán ezért is különbözniük kellett volna, de mégis volt bennük valami közös, mintha ugyanazzal a mézeskalácsformával faggatták volna ki őket, függetlenül attól, mennyire sült meg a tészta.

Az alacsonyabb pasas felénk villantotta a jelvényét.

– Bradford különleges ügynök vagyok, ez pedig Elwood ügynök. Melyikük Freemont nyomozó?

Freemont kinyújtott kézzel elindult feléjük. Jelezve, hogy nincs nála fegyver, és jók a szándékai. Na persze.

– Én vagyok Freemont nyomozó. Ő pedig Anita Blake.

Komáztam, hogy engem is bemutat. Fölkeltem, és csatlakoztam a hármashoz, Bradford ügynök hosszasan bámult rám. Elég hosszan ahhoz, hogy az idegeimre menjen.

– Valami baj van, Bradford ügynök?

Megrázta a fejét.

– Jelen voltam Storr őrmester előadásain Quanticóban. Annak alapján, ahogy magáról beszélt, azt hittem, magasabb.

Miközben ezt mondta, mosolygott. Félúton a nyájas és a leereszkedő között.

Rengeteg gyilkos visszavágás jutott az eszembe, de az FBI-osokkal soha nem lehet a szívatásban versenyezni. Automatikusan veszít az ember.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom.

– Wallace közrendőrrel már beszélünk. Ő is magasabbnak tűntette fel magát, Miss Blake.

Vállat vontam.

– Ennél kisebbnek nehéz feltüntetni – vontam meg a vállam.

Az ügynök megint elmosolyodott.

– Most szeretnénk négy szemközt beszélni Freemont nyomozóval, Miss Blake. De nem menjen messzire. Szeretnénk majd

jegyzőkönyvbe venni a maga és az asszisztense, Mr. Kirkland vallomását.

– Természetesen.

– Személyesen vettem föl Miss Blake vallomását – vágott közbe Freemont. – Úgy vélem, ma éjjel már nincs rá szükségünk.

– Azt hiszem, ezt majd mi döntjük el – nézett rá Bradford.

– Ha Miss Blake akkor hívott volna, amikor még csak egy áldozat volt a helyszínen, nem halt volna meg két rendőr és egy civil – közölte Freemont.

Csak bámultam. Valakinek a seggét mindenképpen szét kellett rúgni, és Freemont nem akarta, hogy az övét rúgják szét. Remek.

– Ne feledkezzen meg az eltűnt fiúról – mondtam. Mindenki rám nézett. – Ujjal akar mutogatni rám, szuper. Van elég hiba, amit rám kenhet. Ha korábban nem üldözött volna el, talán behívtam volna magát, mindenesetre az állami zsarukat felhívtam. Ha maga mindazt elmondta volna a feletteseinek, amit nekem elmondott, kapcsolatba hozták volna a két ügyet egymással, és magát ügyis ideküldték volna.

– Elég emberem volt, hogy fedezzük a házat és a civileket – torkolt le Freemont. – Az, hogy kizárt az ügyből, több életet követelt.

– Valószínűleg. De maga megint idejött volna, és megint kirúgott volna engem. Kivitte volna St. John-t és az embereit a sötétbe, őt vámpír ellen, akik közül az egyik baromi öreg, miközben maga eddig csak fényképen látott vámpíros gyilkosságot. Lemészárolták volna magukat, de Beth St. John talán most is élne, és Jeff Quinlan is közöttünk lenne.

Figyeltem, ahogy a tekintetéből eltűnik a harag. Farkasszemet néztünk.

– Mind a ketten kellettünk ahhoz, hogy elcsesszük ezt az ügyet, Freemont őrmester – mondtam, majd visszafordultam a két ügynökhöz. – Kint leszek.

– Várjon – mondta Bradford. – Storr azt mondta, hogy néha a legális vámpírközösség hajlandó segíteni egy ilyen ügyben. Kivel beszéljek itt?

– Miért hajtának föl nekünk az egyik társukat? – kérdezte Elwood.

– Az ilyen balhék nem tesznek jót az üzletnek. Főleg most, hogy Brewster szenátor lányát megölték. A vámpíroknak nem kell több rossz hírverés. A többségük örül annak, hogy legalizálták őket. Tetszik nekik, hogy ha megölik őket, az gyilkosság.

– Tehát kivel beszélhetek? – ismételte meg a kérdést Bradford.

– Ezen a környéken? – sóhajtottam fel. – Nem tudom. Nem vagyok idevalósi.

– Hogyan tudhatom meg, kivel kell beszélni?

– Talán segíthetek.

– Hogyan?

– Ismerek valakit, aki talán tud mondani egy nevet. Nem akarom megnehezíteni a maguk dolgát, de egy csomó szörny nem szereti, ha zsarukkal van dolga. Nem is olyan régen a rendőrök már első látásra lelőtték őket.

– Úgy érti, hogy magával szóba állnak a vámpírok, de velünk nem? – kérdezte Elwood.

– Valahogy úgy.

– Ennek semmi értelme. Maga vámpírhóhér. Az a munkája, hogy megölje őket. Miért hinnének inkább magának, mint nekünk? – kérdezte.

Nem tudtam, hogyan magyarázzam meg neki, és nem voltam biztos benne, hogy akarom.

– Zombikat is idézek, Elwood ügynök. Azt hiszem, valahogy engem is szörnyetegnek tartanak.

– Még akkor is, ha maga olyan a szörnyeknek, mint nekünk a villamosszék.

– Még akkor is.

– Ez nem logikus.

Kinevettem magam, nem bírtam megállni.

– Istenem, hát volt bármi logikus abban, ami itt ma este történt?

Wood nagyon halványan elmosolyodott. Őt tippeltem a két ügynök közül újabb fiúnak. Szerintem még nem jutott túl azon az elképzelésen, hogy az ügynökök sosem mosolyognak.

– Maga soha nem hallgatna el semmilyen információt az FBI elől, ugye, Miss Blake? – érdeklődött Bradford.

– Ha sikerül olyan vámpírt találnom ebben a körzetben, aki hajlandó beszélni magukkal, megadom a nevét.

– És mit szólna ahhoz, hogyha bármilyen vámpírt talál ebben a körzetben, megadja a nevüket? Hadd legyen a mi gondunk, hogy szóba állnak-e velünk, vagy sem.

Egy szívdobbanásnyi ideig csak néztem rá, aztán hazudtam.

– Persze.

Ha azt várom a szörnyektől, hogy segítsenek nekem, nem adhatom ki őket a zsaruknak. Csak néhány kiválasztottat.

Bradford nem hitt nekem, de nem vághatta egyenesen a pocámba, hogy hazug vagyok.

– Ha megtaláljuk a felelős vámpírt, biztosan magát hívjuk majd, hogy megölje.

Ez több volt, mint amennyibe Freemont belement. Egyre jobb lett az estém.

– Bármikor megcsipogtathat.

– Most elbeszélgetünk Freemont őrmesterrel, Miss Blake.

Vagyis leléphetek. Felőlem. Bradford kezét nyújtott. Kezet ráztam vele. Elwood ügynökkel is. Mindenki mosolygott. Aztán leléptem. Larry kint várt a folyosón. A lépcsőn ült. Mikor meglátott, felpattant.

– És most?

– Telefonálnom kell.

– Kinek?

Két pasas indult felénk a konyha irányából, szinte rá volt írva a homlokukra, hogy FBI-ügynökök. Megráztam a fejem, és kiléptem a bejárati ajtón a hűvös, szeles éjszakába. Az egész hely nyüzsgött a zsaruktól. Életemben nem láttam még ennyi FBI-ügynököt. De hát az első sorozatgyilkos vámpír újdonságnak számított. Mindenki ki akarta belőle venni a részét. Néztem, ahogy a gondosan nyírt gyepen mászkálnak, és haza akartam menni. Összepakolni és hazamenni. Még mindig korán volt. Több óra volt még hátra az éjszakából. Egy örökkévalóságnak tűnt, hogy eljöttünk a temetőből. A francba, még mindig volt időnk arra, hogy hajnal előtt visszaérjünk, és megnézzük Stirling csontkollekcióját.

Beültem a Bayard által kölcsönzött dzsipbe. A kocsinhoz járó flancos mobiltelefonért nyúltam.

Larry bemászott az anyósülésbe.

– Ez magánbeszélgetés.

– Ugyan már, Anita.

– Kifelé, Larry.

– Ki a sötétbe, ahol vámpírok bujkálnak? – pislogott rám a nagy kék szemével.

– Annyi zsarú van itt, mint a nyű. Szerintem biztonságban leszel. Kifelé.

Larry morogva kiszállt. Moroghatott, amennyit csak akart. Vámpírvadász akart lenni, remek. De azért nem kellett annyira bizalmas viszonyba kerülnie a szörnyekkel, mint nekem. Próbáltam távol tartani tőlük, amennyire csak lehet. Nem volt könnyű, de megérte a fáradságot.

Hazudtam a kedves FBI-ügynököknek. Nem amiatt voltam jóban a vámpírokkal, mert zombikat idéztem. Hanem azért, mert St. Louis fő vámpírmestere gerjedt rám. Talán belém is volt esve, vagy legalábbis azt hitte.

Fejből tudtam a számát, ami már önmagában elég rossz jel volt.

– Itt a *Bűnös Vágyak*, ahol a legsötétebb álmai valóra válnak.

Robert vagyok. Miben segíthetek?

Nagyszerű. Robert egyike azon vámpíroknak, akiket a legkevésbé csíptem.

– Hello, Robert, itt Anita. Beszélnem kell Jean-Claude-dal.

Egy kicsit habozott.

– Átkapcsolak az irodai készülékére. Új a rendszer, úgyhogy ha véletlen szétkapcsolak, hívj vissza.

A telefon kattant egyet, mielőtt még válaszolhattam volna. Egy pillanatnyi csend, aztán Jean-Claude hangja hallatszott a vonalban. Sok mindent lehet rajta kritizálni, de telefonban nagyon kellemes az orgánuma.

– Jó estét, *ma petite* – csak ennyit mondott, de még a bűgő telefonban is olyan volt a hangja, mintha szőrmével simogatnák a koponyám belsejét.

– Branson környékén vagyok. Kapcsolatba kell lépnem az itteni Város Urával.

– Semmi „jó estét, Jean-Claude, hogy vagy”? Rögtön rátérsz a munkádra. Micsoda modortalanság, *ma petite*.

– Figyelj, most nincs időm ilyesmire. Néhány vámpír tombolni kezdett a városban. Elraboltak egy kisfiút. Meg akarom találni, mielőtt vámpírrá változtatják.

– Mennyi idős a kisfiú?

– Tizenhat éves.

– A múlt évszázadokban, *ma petite*, egy tizenhat éves fiút nem tekintettek gyerekeknek.

– Per pillanat nem számít nagykorúnak.

– Önszántából ment velük?

– Nem.

– Ezt ténylegesen tudod, vagy csak azt mondták az emberek, hogy elrabolták?

– Korábban beszéltem vele. Nem önként ment velük.

Jean-Claude sóhajtott. A hangja olyan volt, mintha hűvös ujjak kúsznának végig a gerincemen.

– Mit akarsz tőlem, *ma petite*?

– Beszélni akarok a helyi városmesterrel. Meg kell tudnom a nevét. Feltételezem, tudod, ki itt a Város Ura?

– Természetesen, de ez nem ilyen egyszerű.

– Csak három éjszakánk van, hogy megmentsük, vagy még kevesebb, ha a vámpírok mindössze desszertre vágynak.

– A Város Ura nem fog szóba állni veled, ha nincs kísérőd, aki bevisz hozzá.

– Akkor küldj valakit.

– Kit? Robertet? Willie-t? Egyiküknek sincs elég hatalma ahhoz, hogy a kísérőd legyen.

– Ha ezt úgy érted, hogy nem tudnak megvédeni, én meg tudom védeni magam.

– Tudom, hogy tudsz magadra vigyázni, *ma petite*. Ezt már bőségesen bizonyítottad. De nem látszol olyan veszélyesnek, mint amilyen vagy. Le kell majd lőnöd egy vagy két vámpírt, hogy

megmutasd nekik, hol a helyük. De ha ki is jutnál onnan élve, akkor sem fognak segíteni.

– Sértetlenül akarom visszakapni ezt a fiút, Jean-Claude. Működj együtt velem.

– *Ma petite...*

Eszembe jutott Jeff Quinlan barna szeme. Meg a szobája, a cowboyos tapétával.

– Segíts nekem, Jean-Claude.

Egy pillanatig hallgatott.

– Egyedül én vagyok olyan hatalmas, hogy a kísérod lehessenek. Azt kívánod, hogy hagyjak itt mindent, és rohanjak oda hozzád?

Most én némultam el. Így megfogalmazva nem hangzott jól. Túl nagy szívesség lett volna. Nem akartam tartozni neki. Viszont én valószínűleg túlélem, hogy tartozom neki. Jeff Quinlan talán nem.

– Rendben – mondtam.

– Azt akarod, hogy jöjjek segíteni?

– Igen – válaszoltam fogcsikorgatva.

– Holnap éjjel odarepülök.

– Még ma.

– *Ma petite, ma petite*, mihez kezdjek veled?

– Azt mondtad, segítesz.

– Fogok is, de ezek időigényes dolgok.

– Milyen dolgok?

– Talán segít, ha úgy gondolsz Bransonra, mint egy másik országra. Egy potenciálisan ellenséges országra, én pedig azon iparkodom, hogy bántatlanul átvonulhassunk rajta. Bizonyos szokásokat figyelembe kell vennünk. Ha csak rájuk török, azt hadüzenetnek fogják tekinteni.

– Semmiképp nem kezdhethünk ma? – kérdeztem. – Azon kívül, hogy háborút indítunk.

– Talán, de ha még egy éjszakát vársz, *ma petite*, akkor sokkal nagyobb biztonsággal léphetünk be a birodalmukba.

– Mi tudunk magunkra vigyázni. Jeff Quinlan nem.

– Így hívják a fiút?

– Ja.

Jean-Claude mély lélegzetet vett, aztán sóhajtott egyet, és én beleborzongtam. Szívesen megmondtam volna neki, hogy hagyja abba, de ez kifejezetten szórakoztatta volna, úgyhogy nem mondtam.

– Még ma éjjel odarepülök. Hol érhetlek el?

Megmondtam neki a szállodám címét, aztán, sóhajtva, a csipogóm számát.

– Fölhívlak, ha megérkeztem.

– Meddig fog tartani, amíg olyan messziről iderepülsz?

– Anita, csak nem gondolod, hogy úgy repülök oda, mint egy madár?

Nem tetszett a viccelődő mellékszöng a hangjában, de őszinte voltam hozzá.

– Megfordult a fejemben.

Röhögni kezdett, amitől libabőrös lett a karom.

– Ó, *ma petite, ma petite*, de drága vagy.

Pont amit hallani akartam.

– Akkor hogyan jössz ide?

– A magángépemmel.

Hát persze, Jean-Claude-nak saját repülőgépe van.

– Mikorra tudsz ideérni?

– Ott leszek, amilyen hamar csak tudok, türelmetlen virágszálam.

– Inkább hívj *ma petite*-nek, mint virágszálnak.

– Ahogy óhajtod, *ma petite*.

– Még ma, hajnal előtt találkozni szeretnék Branson vámpírurával.

– Ezt már világosan megmondtad, igyekezni fogok.

– Ne csak igyekezz.

– Büntudatot érzel a fiú miatt. Miért?

– Nem érzek miatta büntudatot.

– Akkor felelősnek érzed magad iránta – mondta.

Csak ültem, és nem tudtam pontosan, mit feleljek. Igaza volt.

– Nem hiszem, hogy így ismered a gondolataimat.

– Nem is, *ma petite*, csak a hangodat és a türelmetlenségedet.

Gyűlöltem, hogy ennyire jól ismer. Gyűlöltem.

– Igen, felelősnek érzem magam.

– Miért?

- Mert akkor épp én voltam a főnök.
- Mindent megtettél, hogy biztonságba juttasd?
- Szent ostyát rakattam minden bejárathoz.
- Akkor beengedte a vámpírokat valaki?
- Volt egy kis ajtó a kutyának, a ház falában, ami a garázsból nyílt.

Nem akartak egyik külső ajtón se lyukat vágni.

- Gyerekvámpír is volt velük?

– Nem.

- Akkor hogy jutottak be?

Leírtam neki a csontsovány vámpírt.

– Szinte alakot váltott. Másodpercek alatt visszaváltozott. És amint visszaváltozott, a tompa fényben akár embernek is beillett volna. Még soha nem láttam ilyet.

- Én is csak egyszer láttam ilyen a képességet.
- Tudod, hogy ki az, ugye?
- Csatlakozom hozzád, amilyen hamar csak lehet, *ma petite*.
- Hirtelen olyan komoly lett a hangod. Miért?

Jean-Claude kurtán fölnevetett, de ez a hang keserű volt, olyan, mintha üvegszilánkokat nyelt volna. Még hallgatni is fájt.

- Túl jól ismeresz engem, *ma petite*.
- Csak válaszolj a kérdésekre.
- A fiú, akit elvittek, fiatalabbnak látszott a koránál?
- Igen. Miért?

A vonal másik végén sűrű csend volt, szinte vágni lehetett.

- Mesélj, Jean-Claude.
- Más fiatal fiúk nem tűntek el?
- Tudtommal nem, de nem kérdeztem.
- Akkor kérdezd meg – mondta.
- Mennyire fiatalok?

– Tizenkettő-tizennégy évesek, vagy akár idősebbek, ha elég ifjúnak látszanak.

- Mint Jeff Quinlan – mondtam.
- Attól tartok.
- Ennek a vámpírnak van más mániája is az emberrabláson kívül?
- Mire gondolsz, *ma petite*?

– Gyilkosságra. Hogy nem csak megharapja, hanem meg is öli őket.

– Miféle gyilkosságra?

Tétováztam. Nem szoktam folyamatban lévő rendőrségi nyomozásokat a szörnyekkel megtárgyalni.

– Tudom, hogy nem bízol bennem, *ma petite*, de ez fontos. Mesélj nekem a halálesetekről, kérlek.

Ritkán mondta azt, hogy „kérlek”. Úgyhogy elmondtam neki. Nem részleteztem túlságosan, de azért eléggé.

– Liliomtiprás történt?

– Hogyhogy liliomtiprás? – kérdeztem.

– Liliomtiprás, *ma petite*, liliomtiprás. Van rá más szó is, de a gyerekek esetében nincs jobb.

– Á – kapcsoltam. – Nem tudom, hogy molesztálták-e őket szexuálisan. Mindig rajtuk volt a ruha.

– Léteznek a ruházat eltávolítása nélkül végezhető dolgok is, *ma petite*. De a molesztálásnak a gyilkosság előtt kellett történnie. Rendszeres molesztálásra gondolok, pár héten vagy hónapon át.

– Kiderítem, hogy megerőszakolták-e őket. – Támadt egy ötletem.

– Ez a vámpír megizélne egy lányt?

– Izélés alatt a szexet érted?

– Ja.

– Ha már nagyon vágya társaságra, akkor megtenné egy fiatal lánykával is aki még nem lépett a serdülőkorba, de csak akkor, ha mást nem talál.

Nagyot nyeltem. Úgy beszélünk a gyerekekről, mintha csak tárgyak lennének.

– Nem, ez a lány úgy nézett ki, mint egy felnőtt nő. Nem látszott fiatalnak.

– Akkor nem, saját jószántából hozzá sem érne.

– Hogyhogy saját jószántából? Milyen lehetőség van még?

– A mestere megparancsolhatná neki, hogy tegye meg, és meg is tenné, ha eléggé félne a mesterétől. Bár nem jut eszembe túl sok ember, akitől eléggé félne, hogy valami számára taszítót megtegyen.

– Te ismered ezt a vámpírt. Ki ő? Mondd meg a pasas nevét.

– Majd ha megérkeztem, *ma petite*.
– Csak áruld el a nevét.
– Azért, hogy te elárulhasd a rendőrségnek?
– Ez a munkájuk.
– Nem, *ma petite*. Ha ő az, akire gondolok, akkor ez az ügy nem a rendőrségre tartozik.

– Miért nem?
– Egyszerűen fogalmazva, az illető túl veszélyes és túl egzotikus ahhoz, hogy a nagyközönség előtt leleplezzük. Ha a halandók rájönnek, hogy ilyen lények is léteznek közöttünk, talán mindannyian ellenünk fordulnak. Biztosan te is tudsz arról a csúnya kis törvényről, ami a szenátusban kering.

– Tudok róla.
– Akkor meg kell értened az óvatosságomat.
– Talán, de ha az óvatosságod miatt még többen halnak meg, az csak segíteni fogja, hogy Brewster törvényét elfogadják. Gondolkozz rajta.

– Ó, gondolkozom, *ma petite*, gondolkozom. Biztos lehetsz benne. De most búcsúzom. Még rengeteg tennivalóm van. – Azzal letette.

Ültem, és bámultam a telefont. A fene vigye Jean-Claude-ot. Hogy értette azt, hogy egzotikus? Mire képes ez a vámpír, amire a többiek nem? Le tudta fogyasztani magát annyira, hogy átférjen egy kutyának fenntartott csapóajtón. Houdini elsárgulna az irigységtől, de ez még aligha nevezhető bűnnek. Viszont emlékeztem a vámpír arcára. Nem emberarc volt. Még csak nem is egy hulla arca. Valami teljesen más volt. Valami idegen. És emlékeztem arra, hogy kiesett pár másodperc, kétszer is. Én, a nagy vámpírvadász egy szívdobbanásnyi időre olyan gyámoltalanná váltam, mint bármelyik civil. Vámpírokkal szemben ez a szívdobbanásnyi idő is épp elég.

Ha az ember ilyesmit lát, démonokról kezd beszélni, ahogy Quinlan is tette. A rendőrség ügyet sem vetett rá, én pedig nem erősítettem meg a sztoriját. Quinlan még soha nem találkozott igazi démonnal, különben ezt a hibát nem követte volna el. Ha az ember egyszer már találkozott démonnal, azt soha nem felejtí el. Inkább

harcolnék egy tucat vámpír, mint egyetlen démon ellen. Ők le se szarják az ezüstgolyót.

Éjjel kettő után értünk vissza a temetőbe. Az FBI-osok benn akartak tartani, mintha nem hinnék el, hogy a teljes igazságot mondjuk. Gyűlöltem, hogy azzal gyanúsítanak, bizonyítékokat tartok vissza, amikor nem tartottam. Már csak azért is hazudtam nekik, hogy ne csalódjanak bennem. Azt hiszem, Freemont nem festett rólam túl hízelgő képet. Így legyek ezután nagylelkű. Kicsinyes dolog lett volna mutogatni egymásra, és azt hajtogatni, hogy a másik kezdte, amikor Beth St. John vére még meg se száradt a szőnyegen.

A szél, ami csak ígérte az esőt, elvonult. A vastag felhők, amelyek homályba borították az erdőt, miközben mi a vámpírokkal fogócskáztunk, hirtelen eltűntek. A hold magasan járt. Két napja volt telihold. Mióta Richarddal randiztam, jobban odafigyeltem a holdfázisokra. El lehet képzelni.

A hold, ahogy a kivilágosodott éjszakai égbolton úszott, úgy ragyogott, mintha kifényesítették volna. Olyan erősen világított, hogy halvány árnyékokat vetett. Zseblámpa sem kellett, de Raymond Stirlingnél mégis volt egy. Egy bazi nagy halogénlámpa, olyan, mint egy foglyul ejtett nap, tele volt vele a keze.

Láttam, hogy ránk irányítja.

– Ne világítson ránk. Elrontja a látásunkat – szóltam rá.

Ez nem hangzott túl diplomatikusan, de fáradt voltam, hosszú éjszakám volt Stirling lámpája férlúton megállt. Nem kellett az arcát látnom, hogy tudjam, nem tetszett neki. A Raymondhoz hasonló emberek jobban szeretnek parancsolni, mint engedelmeskedni.

Lekapcsolta a lámpát. Miss Harrison, Bayard és Beau körében várt ránk. Csak Stirlingnél volt zseblámpa. Fogadok, hogy a kísérete nem aggódott amiatt, fognak-e látni a sötétben, és inkább szerették volna, ha van valami fény.

Még mindig overallban voltunk Larryvel. Én már ráuntam az enyémre. Igazából vissza akartam menni a szállodába aludni. De miután Jean-Claude megérkezik, úgyse fogok aludni, úgyhogy akár dolgozhatok is. Mellesleg most Stirling volt az egyetlen fizetős

ügyfelem. Persze kapok pénzt a vámpírok kivégzéséért, ha a kivégzés legális, de nem túl sokat. Ezt az utat Stirling finanszírozta.

Megérdemelt ennyit a pénzéért, azt hiszem.

– Nagyon régóta várunk, Miss Blake.

– Sajnálom, hogy egy fiatal lány halála miatt el kellett tűrnie ezt a kényelmetlenséget, Mr. Stirling. Indulhatunk fölfelé?

– Miss Blake, én nem vagyok érzéketlen más emberek veszteségei iránt, és elutasítom ezt a feltételezést.

Ahogy ott állt a holdfényben, a tartása egyenes volt, parancsoló. Miss Harrison és Bayard közelebb húzódott hozzá, jelezve, hogy támogatják. Beau csak téblábolt Stirling háta mögött, és láthatóan jól mulatott. Fekete kapucnis esőköpeny volt rajta. Úgy nézett ki, mint egy fantom.

Fölnéztem a tiszta, csillagos égre, aztán Beau-ra. Elég szélesen vigyorgott ahhoz, hogy a foga kivillanjon a sötétben. Megcsóváltam a fejem, és nem szóltam semmit. Lehet, hogy a pasas kiscserkész volt, mindig résen állt, satöbbi.

– Rendben, Mr. Stirling, ahogy akarja. Essünk túl a dolgon. – Nem vártam rájuk, egyszerűen elmentem mellettük, és elindultam fölfelé.

– Bunkó vagy – szólalt meg mellettem Larry.

– Igen, az vagyok.

– Ez egy fizető ügyfél, Anita.

– Nézd, nincs rá szükségem, hogy megfegyelmezz, oké?

– Most mi bajod van?

Megálltam.

– Amit épp az imént hagyunk ott, az a bajom. Azt hittem, téged is egy kicsit jobban izgat ennél.

– Igen, izgat, de attól még nem kell a haragomat másokon kitöltettem.

Nagy levegőt vettem, aztán lassan kifújtam. Igaza volt. A francba.

– Oké, igazad van. Megpróbálok kedvesebb lenni.

Stirling odacsörtetett hozzánk, a kísérete követte.

– Nem jön, Miss Blake? – azzal továbbment, olyan egyenes háttal, mint aki karót nyelt.

Miss Harrison elbotlott, és hogy nem tottyant fenékre, csak annak köszönhette, hogy Bayard elkapta a könyökét. Még mindig magas sarkúban volt. Talán a vezérigazgatók titkárnőinek szabályzata szerint tilos volt tornacipőt húzni.

Beau a hosszú fekete esőköpenyben követte őket. Az esőköpeny hangosan verdeste a lábát, nagyon idegesített a hangja.

Oké, lehet, hogy pillanatnyilag minden idegesített. Határozottan morcosnak éreztem magam. Jeff Quinlan valahol odakint volt. Vagy meghalt már, vagy megkapta az első harapást. Nem az én hibám volt. Megmondtam az apjának, hogy minden kijáráshoz tegyen egy darab ostyát. Ha láttam volna a kutya csapóajtaját, oda is tettem volna, de sose jutottam el a ház belsejéig. Még én is paranoiás ötletnek tartottam volna egy csapóajtót bebiztosítani. De megtettem volna, és akkor Beth St. John még most is élne.

Nem nálam volt a labda. Nem hozhatom vissza Beth St. Johnt, de Jeffet még megmenthetem. És meg is fogom. Meg fogom. Most nem akartam bosszút állni érte úgy, hogy megölöm a vámpírt, aki megölte. Most az egyszer időben akartam érkezni. Most az egyszer meg akartam menteni valakit, és másra hagyni a bosszút.

Vajon Jeffet épp ebben a pillanatban erőszakolták meg? Az a lény, akit Quinlanék nappalijában láttam, mást is tett vele azon kívül, hogy megharapta a nyakát? Istenem, reméltem, hogy nem. Abban biztos voltam, hogy egy vámpírharapásból ki tudnám gyógyítani Jeffet, de hozzáadva azt, hogy megerőszakolja egy szörny, már nem is voltam benne olyan biztos. Mi van, ha megtalálom, de már nem nagyon lesz, amit megmenthetnék? Törékeny dolog az elme.

Imádkoztam, miközben fölmentünk a dombra. Ahogy imádkoztam, éreztem, hogy valamelyest visszatér a nyugalmam. Nem voltak látomásaim. Nem zengett az angyalok kórusa. De valamiféle béke árasztott el. Mély lélegzetet vettem, és egy kemény csomó kioldódott a szívemben. Ezt jó jelnek tekintettem, vagyis bíztam benne, hogy időben eljuthatok Jeffhez. Egy részem viszont szkeptikus maradt. Isten nem ment meg mindig mindenkit. Gyakran csak abban segít, hogy túlélj a veszteséget. Azt hiszem, nem egészen bízom Istenben. Soha nem kételkedek benne, de az indokai meghaladják a

képességeimet. Tükör által homályosan, és így tovább.

Egyetlenegyszer szeretnék tisztán átlátni azon a kurva tükrön.

A Hold ezüst fénye megvilágította a dombtetőt. Szinte ragyogott a levegő. Az eső elkerült minket, és én személy szerint örültem annak, hogy nem kell záporban a csupasz földön gyalogolnom. Már csak a sár hiányzott.

– Nos, Miss Blake, kezdhetjük? – érdeklődött Stirling.

Rápillantottam.

– Igen.

Nagy levegőt vettem, és lenyeltem az összes bunkó megjegyzést, amit válaszolni akartam. Larrynek igaza volt. Stirling tenyérbemászó seggfej volt, de nem rá voltam dühös. Csak kényelmes célpont volt.

– Mr. Kirkland és én körbejárjuk a temetőt. De maguknak itt kell maradniuk. Ha más ember is mozog körülöttünk, az nagyon zavaró.

Íme. Ez diplomatikusan volt.

– Ha tudta, hogy csak közönségnek kellünk, megmondhatta volna a hegy lábánál is. És megspórolhatta volna nekünk ezt a sétát.

Ennyit a diplomáciáról.

– Örült volna, ha azt mondom magának, hogy maradjon a hegy lábánál, ahonnan nem láthatja, mit csinálunk?

Stirling ezen gondolkozott egy percet.

– Nem, azt hiszem, nem örültem volna.

– Akkor meg mit panaszkodik?

– Anita – mormogta nagyon halkán az orra alatt Larry. Ügyet sem vettem rá.

– Nézze, Mr. Stirling, nagyon húzós éjszakám volt. Per pillanat kifogytam a kedvességből. Kérem, csak hagyja, hogy végezzem a munkám. Minél gyorsabban végzek, annál hamarabb mehetünk haza. Oké?

Csak őszintén. Reméltem, hogy az őszinteség beválik. Azonkívül más lehetőségem már úgysem maradt. Stirling egy pillanatig habozott, majd bólintott.

– Rendben, Miss Blake. Tegye a dolgát, de egyvalamit tudnia kell. Maga kifejezetten kellemetlenül viselkedik. Ajánlom, hogy valami nagy látványossággal rukkoljon elő.

Már nyitottam a számat, de Larry megfogta a karom. Nem túl erősen szorította, de azért eléggé. Lenyeltem a mondanivalómat, és arrébb mentem tőlük. Larry utánam jött. A bátor Larry.

– Mi bajod van? – kérdezte, amikor már Stirling és Tsai hallótávolságon kívülre kerültek.

– Már megmondtam.

– Nem – válaszolta –, nemcsak a ma éjjeli gyilkosság az oka. A fenébe, láttalak már embert ölni, és azután sokkal kevésbé voltál feldúlt. Mi a baj?

Megálltam, és egy percig úgy maradtam. Már látott embert ölni, és azután sokkal kevésbé voltam feldúlt. Ez igaz? Egy pillanatra elgondolkodtam rajta. Igaz. És baromira szomorú.

Tudtam, mi a baj. Az utóbbi hónapokban túl sok lemészárolt embert láttam. Túl sok vért. Túl sok gyilkosságot. A gyilkosságok egy részét én követtem el. És nem mindet szentesítette az állam. És el akartam kezdeni Jeff Quinlan keresését. De nem tehettem semmit, amíg Jean-Claude meg nem érkezik. Tényleg nem tehettem. Mégis úgy éreztem, hogy a munkám ütközik a rendőrségi melómmal. Ez rossz jel volt? Vagy jó?

Nagyot szippantottam a hűvös hegyi levegőből. Nagyon lassan fújtam ki, csak a légzésemre koncentráltam, be és ki, be és ki. Amikor újra nyugodtnak éreztem magam, Larryre néztem.

– Egy kicsit feszült vagyok ma, Larry. Rendben leszek.

– Ha döbbent hangon visszakérdeznék, hogy „egy kicsit feszült?”, akkor berágnál rám?

– Igen, berágnék – mosolyodtam el.

– Mióta Jean-Claude-dal dumáltál, a szokásosnál is sötétebb a hangulatod. Mi van?

Belebámultam a mosolygó arcába, és nem akartam neki elmondani. Nem is volt olyan sokkal idősebb Jeff Quinlannél, csak négy év volt köztük. Még mindig elmehetett volna gimnazistának.

– Rendben – közöltem, és elmondtam neki.

– Egy pedofil vámpír. Ez nem szabályellenes?

– Milyen szabályra gondolsz?

– Hogy egyszerre csak egyféle szörnyeteg lehetsz.

– Egy kicsit engem is váratlanul ért a hír.

Különös kifejezés villant át az arcán.

– Édes Jézusom, Jeff Quinlan most azzal a valamivel van. – Rám nézett, és minden rémülete, minden fájdalma, vagy legalábbis amennyit csak el tudott képzelni, kiült az arcára. – Tennünk kell valamit, Anita. Meg kell mentenünk.

Sarkon fordult, mintha le akarna menni a hegyről. Karon ragadtam.

– Amíg Jean-Claude meg nem érkezik, nem tehetünk semmit.

– Az nem lehet, hogy ne tegyünk semmit.

– Nem „semmit” teszünk. Végezzük a munkánkat.

– De hogyan...

– Mert per pillanat úgyse tehetünk semmi mást.

Larry egy másodpercig rám meredt, aztán bólintott.

– Oké. Ha te nyugton tudsz maradni, akkor én is.

– Jó fiú.

– Kösz. Most pedig mutasd meg nekem azt a frankó trükköt, amiről beszéltél. Még soha nem hallottam senkiről, aki már azelőtt képes megtudni valamit a halottakról, hogy megidézné őket.

Igazság szerint fogalmam se volt, hogy Larry meg bírná-e csinálni. De ha ezt megmondom neki, az nem fog használni az önbizalmának. A mágia, ha ez rá a jó szó, gyakran azon áll vagy bukik, hogy bízol-e a saját képességeidben. Láttam már nagyon erős embereket, akiknek teljesen elszállt az erejük, mert kételkedtek önmagukban.

– Most körbe fogom járni a temetőt.

Próbáltam kitalálni, hogyan foglaljam szavakba a dolgot. Hogy magyarázol el valamit, amit te magad sem értesz?

Mindig is volt érzékem a halottakhoz. Már kisgyerekként is tudtam, mikor hagyja el a lélek a testet. Emlékszem a dédnagynéném, Katherine temetésére. A dédnagynéném után kaptam a második keresztnévemet. Ő volt az apukám kedvenc nagynénje. Korán odamentünk, hogy megnézzük a holttestet, és gondoskodjunk róla, hogy minden rendben menjen. Megéreztem, hogy a lelke ott lebeg a koporsó fölött. Főlnéztem, hátha megláthatom, de a szemem nem látott semmit. Sosem láttam a lelkeket. Éreztem őket, de látni egyet se láttam.

Most már tudom, hogy Katherine néni lelke sokáig velünk maradt. A legtöbb lélek három napon belül távozik, néhányan azonnal, néhányan pedig soha. Az anyám lelke eltűnt, mire a temetés napja érkezett. Nem érzékeltem. Nem volt ott semmi más, csak egy lezárt koporsó, meg rajta egy rózsaszín virágszőnyeg, mintha azért borították volna rá, nehogy megfázzon.

Otthon viszont éreztem az anyám közelségét. Nem a lelkét, hanem csak a lelke egy részét, ami nem tudott azonnal elengedni engem. Hallottam a lépteit a szobám előtt a folyosón, mintha azért jönne, hogy jóéjszakaátpuszt adjon. Hónapokon keresztül ott járkált a házban, és ez megnyugtató volt. Amikor végül otthagyt, én is kész voltam őt elengedni. Apámnak sose mondtam el. Csak nyolcéves voltam, de már akkor is tudtam, hogy ő nem hallja anyát. Talán ő más dolgokat hallott. Nem tudom. Nem sokat beszéltünk vele anyám haláláról. Mindig sírt, ha szoba került.

A kísérteteket már jóval azelőtt megéreztem, hogy halottat tudtam volna idézni. Amire most készültem, az csak ennek a képességnek a kiterjesztése volt, vagy talán mindkét képesség kombinációja. Nem tudom. De olyan volt, mintha azt próbálnám elmagyarázni, hogy egy lélek lebegett Katherine néni koporsója fölött. Vagy tudta, hogy ott van a lélek, vagy nem. Nem igazán lehetett szavakba önteni.

– Látod a kísérteteket? – kérdeztem Larryt.

– Úgy érted, most?

Elmosolyodtam, és megráztam a fejem.

– Nem, csak úgy általában.

– Hát, azt tudtam, hogy Calvinék házában nincsenek kísértetek, mindegy, hány sztorit agyaltak ki róla az emberek. Viszont a városunk közelében volt egy kis barlang, ahol volt valami. Valami kellemetlen.

– Kísértet?

Larry vállat vont.

– Soha nem próbáltam meg kideríteni, de úgy vettem észre, senki más nem érzékeli.

– Tudod, hogy a lélek mikor hagyja el a testet? Úgy értem, pontosan meg tudod mondani?

– Naná. – Ezt úgy mondta, mintha azt kérdezné: „Miért, mások nem tudják?” Ezen is mosolyognom kellett.

– Nem rossz. Épp ezt fogom most csinálni. Lövésem sincs, hogy te mit fogsz látni, vagy egyáltalán látsz-e majd valamit. Azt viszont tudom, hogy Raymond csalódott lesz, mert ő nem fog látni semmit, hacsak nem sokkal tehetségesebb, mint amilyennek látszik.

– Mégis, mit akarsz csinálni, Anita? Az egyetemen soha nem beszéltek a temető „körbejárásáról”.

– Nem olyan, mint egy varázsige, hogy mondasz pár szót vagy gesztikulálsz, és működik. Egyáltalán nem ilyen. – Próbáltam szavakba foglalni, azt, amire nem létezett szó. – Közelebb áll a pszichikus képességekhez, mint a mágiához. Nem anyagi. Nem olyan, mint egy izom, amit mozgatni tudsz, még csak nem is olyan, mint egy gondolat. Olyan... egyszerűen képes vagyok rá. Hadd kezdjem el. Aztán, ha tudom, téged is beviszlek, vagy megpróbálok beszélni hozzád, miközben csinálok. Oké?

– Azt hiszem – vonta meg a vállát. – Még mindig nem értem, mi a fenét művelsz, de nem baj. Általában nem tudom, mi az ábra.

– De mindig kitalálok – feleltem.

– Ki, ugye? – vigyorodott el.

– Az tuti.

Majdnem a csupasz föld legmélyebb pontján, a holtponton álltam. Nem sokkal ezelőtt még féltem attól, amire készültem. Önmagában pedig nem is volt olyan félelmetes. Az ijesztett meg, hogy egyáltalán meg tudom csinálni. Nem igazán emberi képesség.

De mostanában átértékeltem, mitől lesz valaki ember, és mitől szörnyeteg. Régen nagyon biztos voltam magamban, és mindenki másban. Most már nem voltam olyan biztos semmiben. Mellesleg gyakoroltam is a temetők körbejárását.

Na persze, üres temetőben gyakoroltam, ahol nem volt senki más rajtam és a halottakon kívül. Oké, voltak bogarak is, de az ízeltlábúak sosem zavartak meg az összpontosításban. Az emberek viszont igen.

Még hátat fordítva is éreztem Larry jelenlétét, a belőle áradó hőt. Idegesített.

– Nem tudnál messzebb menni?

– Dehogynem. Mennyire?

Megcsóváltam a fejem.

– Amennyire csak bírsz, látótávolságon belül.

Fölvonta a szemöldökét.

– Azt szeretnéd, hogy menjek vissza Mr. Stirlinghez, és várjak ott?

– Ha kibírod.

– Kibírom. Én jobban tudok nyalni a klienseknek, mint te. Isten bizony ez volt az igazság.

– Szuper. Amikor hívlak, majd lassan gyere ide. Még soha nem próbáltam magyarázni közben.

– Ahogy parancsolod – nevetett, már-már idegesen. – Alig várom, hogy lássam. Az utóbbit figyelmen kívül hagytam, és sarkon fordultam. Arrébb mentem.

Amikor visszafordultam, már útban volt a többiekhez. Reméltem, hogy nem fog csalódni bennem. Még mindig nem voltam benne biztos, hogy képes lesz-e bármit érzékelni. Aztán mindannyiuknak hátat fordítottam. Abban az egyben biztos voltam, hogy ha az egész csapatot látom, az elvonja a figyelmemet.

A hegytető csupasz volt. Mintha a világ pereméről néznék le. A Hold lágy fénye mindent bevilágított. Még a levegő is szórt fénnel ragyogott. Körülbelül fejmagasságban lágy szellő fújdogált. Friss növényillata volt, mintha esett volna az eső. Behunyt szemmel hagytam, hogy a szellő végigsimogassa a bőrömet, felborzolja a hajamat. Egyedül a bogarak zümmögését lehetett hallani a lenti erdőből. Idefent nem volt semmi, csak én, a szél meg a halottak.

Azért nem tudtam pontosan elmagyarázni Larrynek, hogyan kell csinálni, mert én sem voltam biztos benne. Ha izom lenne, mozgatnám. Ha gondolat lenne, elgondolnám. Ha varázsszó volna, kimondanám. De ez egyik dologra sem hasonlít. Olyan, mintha kinyílna a bőröm. Minden idegvégződéseme meztelen a szélben. A bőröm kihül. Olyan, mintha a testemből hűvös szél áradna. De nem igazi szél. Láthatatlan. Érzékelhetetlen, vagy legalábbis senki más nem érzékeli. De jelen van. Valóság.

A „szél” hűvös ujjai kinyúltak belőlem. Egy négy-öt méter sugarú körben át tudom kutatni a sírokat. És ahogy elindulok, a kör velem együtt mozog, és keres.

Fölemeltem a karomat, és integetni kezdtem. Nem fordultam meg, hogy megnézzem, Larry észrevett-e. Szorosan a saját körömben maradtam. Visszatartottam az erejét, igyekeztem nem megbolygatni a halottakat, amíg a fiú ide nem ér. Reméltem, hogy érzékelni fogja, mi történik. Könnyebben kitalálja, ha elejétől fogva nézi.

Meghallottam a lépteit a száraz talajon. Robajló hang volt, mintha minden egyes homokszemet hallanék a lába alatt.

Megtorpant mögöttem.

– Jézusom, mi ez?

– Micsoda? – a szavaimat a távolból hallottam, mégis hangosan.

– Ez a szél, ez a hideg szél – Larry egy kicsit ijedtnek tűnt. Az jó. Amikor varázsolsz, egy kicsit mindig félned kell. Ha természetessé válik, akkor vagy bajban.

– Gyere közelebb, de ne érj hozzám.

Az utóbbiban nem voltam biztos, de jó ötletnek tűnt. Nem árt az elővigyázatosság.

Lassan közeledett felém, egyik kezét előretartva, mintha meg akarná fogni a bőrén a szelet.

– Jézus Mária. Szent József. Anita, ez belőled jön! Belőled jön a szél!

– Igen – mondtam.

Még mindig ijedt volt a hangja.

– Ha odaállnék Stirling mellé, semmit nem érezne. Egyikük sem.

– Hogy tudják nem észrevenni? – hitetlenkedett Larry. A keze épp csak hogy nem ért hozzám, a bőröm fölött tartotta. – Egyre hidegebb, erősebb, vagy mit tudom én, milyenebb, ahogy közelebb jövök hozzád.

– Érdekes – mondtam.

– És most? – kérdezte.

– Most megérintem a halottakat.

Eleresztettem a varázsérőt, mint amikor kinyitom az összeszorított öklömet. A szél ujjai a földbe mélyedtek. Hogy milyen érzés áthatolni

a szilárd talajon, és megérinteni alatta a halottakat? Nem túl emberi. Olyan, mintha a láthatatlan ujjak beleolvadnának a földbe, a halottak után kutatva. Ezúttal nem kellett kutatni. A talajt megbolygatták, és a halottak a nyers föld felszínén feküdtek.

Eddig még csak szépen elrendezett temetőben próbálkoztam ilyesmivel. Ahol minden sírt, minden holttestet meg lehetett különböztetni. A szél úgy áramlott Larry körül, ahogy a folyó kerüli ki a sziklát. Hullámot vetett körülötte az energia. Larry élt, és ez zavart minket. De már sokat gyakoroltunk, és képesek voltunk őt kikerülni.

A csontok tetején álltam. Csontok voltak a föld alatt, ahová nem lát el a szem. Megpróbáltam lelépni róluk, de csak még több csontra léptem. A csontok olyan sűrűn álltak a földben, mint mazsola a kalácsban, megkerülhetetlenül.

Csonttutajon álltam a vörös portengerben. Akárhol érintettem meg a földet, mindenütt testeket, csontdarabokat találtam. Tiszta hely nem volt. Nem volt helyem levegőt venni. Összegörnyedve álltam, és próbáltam rendet tenni köztük.

A bal kezem felé található bordák a méterekkel arrébb fekvő combcsontokhoz tartoztak. A szél szétterjedt, és egymás után minden darabot megtalált. Összerakhattam volna a csontvázat, akár egy hatalmas puzzle-t. Ezt is tenném, ha megpróbálnám a halottat megidézni.

Továbbmentem, a holtak testén járva, és ahová léptem, mindig összeraktam egy-egy újabb testet. A darabok valójában szétszórva maradtak, de megjegyeztem őket.

Larry szó nélkül követett. Meglepően simán haladt az energiámban, akár egy úszó, aki a lehető legkisebb hullámokat igyekszik kelteni.

Sápadt, táncoló lángnyelvként kelt életre egy kísértet. Elindultam feléje. A kísértet kígyózva fölemelkedett. Nem volt szeme, mégis engem nézett. Rosszindulat érződött belőle. Vannak kísértetek, amelyek így éreznek az élők iránt. Féltékenyek. Persze ha száz vagy még több évig egy elhagyatott földdarabhoz lennék kötve, talán én is rosszindulatú lennék.

– Mi ez? – suttogta Larry.

– Mit látsz? – kérdeztem vissza.

– Azt hiszem, ez egy kísértet. Csak még egyet sem láttam materializálódni – válaszolta, és a kísértet felé nyúlt, mintha meg akarná érinteni.

Még mielőtt kinyújthatta volna a kezét, elkaptam a csuklóját. Aztán éreztem, hogy hirtelen fellobban a varázsereje, akkora szélroham kíséretében, ami az összes haját kisöpörte a szememből.

A varázkör hirtelen kitágult, mintha csak kinyitnánk egy fényképezőgép blendéjét. Akár a tűzben fellobbanó gallyak, úgy ébredtek föl a halottak az összefonódó erők hatására. A hatalmunk minden halottra kiterjedt, és ők feltárták nekünk a titkaikat. A csontra ráaszalódott izmok, a tátogó koponyák, minden itt volt. Csak elő kellett őket szólítanunk. Két újabb kísértet emelkedett ki a földből. Egy ilyen kicsi és öreg temetőhöz képest nagyon sok aktív kísértet lakott itt. És mind dühösek voltak, hogy megzavartuk őket. Szokatlanul megnőtt a rosszindulatuk koncentrációja.

Az energiáink egyesítése nem a duplájára, hanem a négyszeresére növelte a varázkört.

A legközelebbi kísértet fehér lángoszlopként állt előttünk. Ereje teljében. Egy teljesen kifejlett kísértet egy olyan temetőben, ami kétszáz éve nem látott temetést.

Rámeredtem. Larry szintén. Amíg meg nem érintjük, biztonságban vagyunk. A fenébe, még akkor is biztonságban lennénk, ha megérintjük. A kísértetek valójában nem képesek fizikai sérüléseket okozni. Meg tudnak fogni, de ha tudomást sem veszél róluk, elengednek. Ha odafigyelsz rájuk, elég idegesítőek tudnak lenni. Bár, ha egy szellem valós sérülést okoz, akkor az nem egyszerű kísértet. Démon, vagy más gonosz varázserejű halott, de semmiképpen sem egy normális kísértet.

Az imbolgó alakra bámulva egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy normális kísértet. A kísértetek elkopnak. Kifakulnak, és olyan szellemek lesznek, amelyek általában nem képesek materializálódni, maximum ugrasz egyet, ha egy gyanús sírhelyre lépsz, vagy beleborzongsz. A kísértetek nem élnek örökké. Ezek viszont elég élénken viselkedtek. Már ahhoz képest, hogy kísértetek voltak.

– Állj! – kiáltott egy férfihang.

Larryvel a hang irányába fordultunk. Magnus Bouvier tűnt föl a hegyen pont szemben azzal a hellyel, ahonnan mi jöttünk. A haja előrehullott, és eltakarta az arcát, csak a szeme látszott a holdfényben. Szinte világított a sötétben, számomra láthatatlan fényeket tükrözve.

– Állj! – hadonászott mindkét kezével. Hosszú ujjú ingét továbbra sem tűrte be a farmerba. Nekirohant a mágikus szélkörnek, és megtorpant. Aztán föltartotta a kezét, mintha megpróbálná megérinteni.

Ugyanazon az éjszakán két embert is találtam, aki érzékelt a mágiámat. Szokatlan, de nem rossz. Ha Magnus nem lett volna éppen szökésben a rendőrség elől, leülhettünk volna dumálni róla.

– Már mondtuk, hogy tartsa magát távol ettől a hegytől, Mr. Bouvier – szólalt meg Stirling.

Magnus ránézett, olyan lassan fordítva felé a fejét, mintha nehezőre esne az érzékelt energián kívül bármi másra koncentrálni.

– Megpróbáltuk méltányosan elintézni az ügyet – folytatta Stirling.
– Ezek után nem fogunk méltányosan bánni magával. Beau.

A puska sajátos hangon kattan, mikor kiélesítik. Pisztollyal a kezemben fordultam a hang felé. Nem emlékszem, hogy végiggondoltam volna, mit csinálok. Egyszerűen csak egy pisztoly csöve mentén néztem Beau-ra. Egy vadászpuskát tartott a kezében, nem célzott vele semmire. Ez mentette meg. Tudtam, hogyha akár csak a közelünkbe céloz, lelövöm.

Még mindig kettős látásom volt. A szemgolyóm mögött, az agyamban, ott, ahol már nincsenek látóidegek, még mindig láttam a temetőt. Az enyém volt. Ismertem a holttesteket. Ismertem a kísérteteket. Az összes testrészeről tudtam, hol fekszik. A pisztoly csöve mentén Beau-t láttam a vadászpuskával, de az agyam belsejében továbbra is a szétszórt testrészeik után nyúlkáltak a halottak.

A kísértetek még mindig valóságosak voltak. Az erő izgalomba hozta őket. Egy ideig imbolyogni és táncolni fognak, aztán visszatérnek a földre. A holtakat több módon is meg lehetett idézni, de nem sokáig.

Nem vehettem le a szemem a vadászpuskáról, hogy megnézzem, mit csinál Bouvier.

– Anita, kérlek, ne idézd meg a halottakat! – mondta meglepően mély hangon, könnyörögve.

Erőt vettem magamon, és nem néztem rá.

– Miért ne, Magnus? – kérdeztem.

– Tűnjön el a földemről – követelte Stirling.

– Ez nem a maga földje.

– Tűnjön el a földemről, vagy lelövetem birtokháborításért.

– Mr. Stirling?... – kérdezte bizonytalanul Beau. Közben felém sandított. Nagyon vigyázott, hogy a puskát lazán tartsa a kezében, nehogy veszélyesnek látsszon.

– Beau, mutassa meg neki, hogy komolyan gondoljuk.

– Mr. Stirling – ismételte Beau, ezúttal kicsit sürgetőbben.

– Csinálja, ezért fizetem magát – parancsolta Stirling.

Beau emelni kezdte a puskát, hogy a vállának támassza, de lassan, és közben végig engem nézett.

– Ne csinálja – figyelmeztettem. Kifűjtam minden levegőmet, egészen addig, míg a testemben szét nem áradt a nyugalom. Nem létezett semmi más, csak a stukker, és a célpontom.

Beau leeresztette a puskát.

– Tegye le a földre, most – parancsoltam rá.

– Miss Blake, ehhez magának semmi köze – szólt rám Stirling.

– Nem fog a szemem láttára lelövetni valakit azért, mert illetéktelenül hatolt be a földjére.

Most már Larry is elővette a pisztolyát. Konkrétan nem célzott vele senkire, és ennek örültem, mert a célra tartott stukkerek hajlamosak elsülni, ha nem vagy tisztában azzal, mit csinálsz.

– A földre, Beau, de rögtön. Nem fogom harmadszorra is megkérni.

Beau letette a puskát.

– Tőlem kapja a fizetését!

– Nem fizet annyit, hogy megölhessem magam.

Stirling elkeseredetten felhördült, és előrelépett, mintha ő maga akarná fölvenni a fegyvert.

– Hozzá ne érjen, Raymond. Magát is éppen olyan könnyű kivéreztetni, mint bárki mást.

– El se hiszem, hogy pisztolyt mer fogni rám a saját birtokomon – fordult felém.

Egy hajszállal lejjebb engedtem a pisztolyt; ha túl sokáig tartod lövésre készen, remegni kezd a karod.

– Én meg azt nem tudom elhinni, hogy fölfegyverezve hozta ide föl Beau-t. Tudta, hogy a kis műsorom ide fogja vonzani Bouvier-t. Számított rá. Maga egy hidegvérű rohadék.

– Mr. Kirkland, engedi, hogy ez a nő így beszéljen velem? Az ügyfelük vagyok.

Larry megrázta a fejét:

– Ebben az ügyben Anita oldalán állok, Mr. Stirling. Maga csapdába akarta csalni a pasast. És meggyilkoltatni. Miért?

– Jó kérdés – mondtam. – Miért fél ennyire a Bouvier családtól? Vagy csak Magnustól fél?

– Én nem félek senkitől. Gyerünk; itthagyjuk magukat az új barátjukkal.

Elvonult, a többiek követték. Beau kissé tétovázott.

– Majd leviszem magának a puskát – mondtam.

– Én is úgy képzeltem – helyeselt.

– És jobban teszi, ha nem vár lent egy másikkal.

Egy percig csak némán bámult mind a kettőnket. Aztán megrázta a fejét.

– Hazamegyek a feleségemhez.

– Tegye azt, Beau – mondtam.

Aztán ő is elindult, fekete esőköpenye a lábát verdeste. Pár lépés után megtorpan, és visszafordult.

– Mostantól kezdve kiszálltam. Ha meghaltam, már nem számít a pénz.

Tudtam, hogy ebben a témában néhány vámpír vitába szállna vele, de ráhagytam.

– Öröm hallani.

– Egyszerűen nem akarom, hogy lelőjenek – mondta. Aztán lesétált a lejtőn, és eltűnt a szemünk elől.

Csak álltam, a Browning csöve az égre meredt. Lassan körbefordultam, és végigpásztáztam a hegytetőt. Egyedül voltunk, csak mi hárman. Vajon miért nem akartam mégse eltenni a stukkerem?

Magnus följebb lépett a hegy oldalán, majd megállt. Két vékony kezét az energiával feltöltődött levegőbe emelte. Végigfésülte a levegőt az ujjával, mintha vízbe nyúlna. Az érintése által keltett hullámoktól borzongás futott végig a bőrömön, beleremegett a mágikus erőterem.

Nem, még nem fogom eltenni a stukkerem.

– Ez mi volt? – kérdezte Larry. Még ő sem tette el a pisztolyát, csak a föld felé tartotta.

Bouvier fénylő szeme Larryre siklott.

– A fiú nem nekromanta, Anita, de többre képes, mint amit kinéznél belőle.

– Ezzel mind így vagyunk, nem? – kérdeztem. – Miért nem akartad, hogy megidézzem a halottakat, Magnus?

Rám bámult. Apró, villogó fényfoltokkal volt tele a szeme, akár egy tó tükre, de a tükörképekhez tartozó dolgok nem voltak itt.

– Válaszolj, Magnus.

– Különben? – kérdezte. – Lelősz?

– Lehet – feleltem.

A lejtő miatt alacsonyabban állt, mint én, úgyhogy most én néztem le rá.

– Nem hittem, hogy ilyen régi halottakat bárki meg tudna idézni emberáldozat nélkül. Azt hittem, hogy elfogadod Stirling pénzét, megpróbálsz, de nem sikerül, és hazamész. – Magnus tett egy lépést előre, és megint végighúzta az ujjait a mágikus mezőn, mintha próbálgatná. Mint aki nem biztos abban, hogy át tud rajta kelni. Az érintésre Larry levegő után kapkodott.

– Ekkora erővel jó néhány halottat meg tudtok idézni. Lehet, hogy éppen eleget – jegyezte meg Magnus.

– Eleget, mihez? – kérdeztem.

Rám meredt, mintha az előbb nem akart volna hangosan beszélni.

– Anita, Larry, nem idézhetitek meg a halottakat ezen a hegytetőn. Nem szabad.

– Egy okot mondj, hogy miért nem – válaszoltam.

– Szóval nem elég, hogy megkérlek rá – mosolygott rám.

– Nem kifejezetten – ráztam meg a fejem.

– Annyival egyszerűbb lenne, ha hatna rád a bűbáj – tett még egy lépést fölfelé. – Na persze, ha hatna rád a bűbáj, most nem lennénk itt, ugye?

Ha az egyik kérdésre nem hajlandó válaszolni, fölteszek egy másikat.

– Miért szöktél el a rendőrség elől?

Még eggyel feljebb lépett, én pedig hátrálni kezdtem. Nem tett semmi nyíltan fenyegető gesztust, de volt benne valami idegen, ahogy ott állt.

Képek voltak a szemében, amelyek arra csábítottak, hogy magam mögé pillantsak, és megnézzem, mi tükröződik a tekintetében. Szinte ki tudtam venni a fákat, a vizet. Olyan volt, mintha a szemed sarkából látnál valamit, de azt már nem látnád, milyen színű.

– Elárultad a titkomat a rendőrségnek. Miért?

– Muszáj volt.

– Tényleg azt hiszed, hogy én műveltem azt a szörnyűséget a fiúkkal? – Magnus újabb lépést tett, ezzel behatolt az energiakörbe, de nem mozgott benne olyan könnyen, mint Larry. Akár egy hegy, erőszakkal szétválasztotta az erőteret maga körül, mintha a saját mágikus ereje nagyobb lenne, mint amilyennek látszik. A Browningot két marokra fogtam, és megcéloztam a mellkasát.

– Nem, nem hiszem.

– Akkor miért szegezel rám fegyvert?

– Minek ez a szarakodás a tündérbűbájjal?

Elmosolyodott.

– Ma nagyon sok bűbájt használtam. Olyan, mintha el lennék szállva.

– Te táplálkozol a vendégeidből! – mondtam döbbsen. – Nem csak üzleti érdekből csinálod. Kiszipolyozod őket. Tipikus éjszili trükk.

Magnus kecsesen megvonta a vállát:

– Vagyok, aki vagyok.

– Honnan tudad, hogy az áldozatok fiúk voltak? – faggatóztam.

Larry odajött a bal oldalamba, a stukkert gondosan a föld felé tartva. Nemrég leteremtettem, mert túl hamar fogott fegyvert az emberekre.

– A rendőrök mondták.

– Hazudsz.

– Megérintettem az egyik rendőrt. Láttam az egésztestet – mosolygott szelíden.

– Nagyon kényelmes – mondtam. Felém nyúlt.

– Ne is álmodj róla – közöltem. Larry ráfogta a stukkerét.

– Anita, mi folyik itt? – kérdezte. – Nem tudom pontosan.

– Nem engedhetem, hogy megidézzétek a halottakat. Sajnálom.

– Hogy akarsz megállítani? – kérdeztem.

Magnus rám meredt, aztán azt éreztem, hogy valami nekilökődik az energiámnak, mintha egy hatalmas lény úszkálna láthatatlanul a sötétben. Levegő után kapkodtam.

– Ne mozdulj, maradj ott, különben meghúszom a ravaszt.

– Meg se moccantam – válaszolta lágyan.

– Ez nem játék, Magnus. Közel vagy a halálhoz.

– Mit csinált az előbb? – kérdezte Larry. Ahogy két kézzel markolta a fegyvert, finoman remegett a keze.

– Mindjárt – mondtam. – Magnus, kulcsold össze a kezed a fejed tetején, lassan, nagyon lassan.

– Most be fogsz vinni, ahogy a tévében?

– Bizony – válaszoltam. – Velem több az esélyed, hogy élve juss el a síttra, mint a rendőrök többségével.

– Nem hiszem, hogy veletek tartok.

Két pisztollyal nézett farkasszemet, de még mindig túl magabiztos volt. Vagy hülye, vagy tud valamit, amit én nem. Nem tűnt hülyének.

– Szólj, ha löhetek – mondta Larry.

– Majd ha én rálövök, utána te is rálőhetsz.

– Oké.

Magnus egyikünkéről a másikunkra nézett.

– Elvennéd az életemet egy ilyen apróság miatt?
– Egy pillanat alatt – válaszoltam. – Most pedig kulcsold össze a kezed a fejedet.

– És ha nem teszem?

– Magnus, nem blöffölök.

– A pisztolyok ezüstgolyókkal vannak megtöltve?

Csak néztem rá. Éreztem, hogy Larry mocomog. Egy pisztolyt csak nagyon rövid ideig lehet célra tartani anélkül, hogy el ne fáradjon a kezed.

– Fogadok, hogy ezüst. Az ezüst nem túl hatásos a tündérekkel szemben.

– A hidegen kovácsolt vas a legjobb – mondtam. – Emlékszem.

– Még a szokványos ólomgolyók is jobban beválnának, mint az ezüst. A Hold fémje a tündérek barátja.

– Kezeket fel, most azonnal, különben meglátjuk, mennyire áll ellen a tündérhús az ezüstgolyóknak.

Magnus lassan, kecsesen fölemelte mindkét kezét. Már a válla fölött tartotta, amikor hátrabukfencezett, és legurult a lejtőn. Löttem, de ő csak gurult tovább, és valahogy nem lehetett tisztán kivenni. Mintha elmosódott volna körülötte minden.

Odaálltunk Larryvel az emelkedő széléhez, és kilőttük a tárat Magnusra, de szerintem egyikünk sem találta el.

A vártnál sokkal gyorsabban lejutott, mert még a holdfényben is nehezen lehetett látni, aztán a lejtő közepe táján eltűnt az aljnövényzetben.

– Kérlek, mondd, hogy nem úgy tűnt el, mint a kámfor! – mondta Larry.

– Nem úgy tűnt el, mint a kámfor.

– Akkor mit csinált?

– Honnan a francból tudjam? Ez nem volt benne a Kis Tündérhatározóban. – Megcsóváltam a fejem. – Tűnjünk el innen. Nem tudom, mi folyik itt, de bármi legyen is, a kliensünket, azt hiszem, elvesztettük.

– Szerinted a hotelszobánk is ugrott?

– Lövéssem sincs, Larry. Menjünk, derítsük ki.

Bebiztosítottam a Browningot, de továbbra is a kezemben tartottam. Szívesen kibiztosítva hagytam volna, de az nem volt jó ötlet, miközben épp egy sziklás hegyoldalon bukácsoltunk lefelé. Még holdfényben sem.

– Most már elteheted a stukkert, Larry.

Ő nem biztosította be a pisztolyát.

– Te se raktad el.

– Viszont én bebiztosítottam.

– Hoppá. – Larry kicsit mafla képet vágott, de aztán bebiztosította, és eltette a pisztolyt. – Szerinted tényleg megölték volna?

– Nem tudom. Talán. Beau rálőtt volna, de mit használ az nekünk?

– Miért akarja Stirling, hogy Magnus meghaljon?

– Nem tudom.

– Miért menekült el Magnus a rendőröktől?

– Nem tudom.

– Ideges leszek, ha minden kérdésemre „nem tudtommal” felelsz.

– Én is – válaszoltam.

Még egyszer visszanéztem, mielőtt a hegytető eltűnt a szemünk elől. A kísértetek úgy lobogtak és tekergöztek, mint megannyi fehér gyertyaláng. Megtudtam valamit, amiről tegnap még sejtelmem sem volt. Némelyik holttest majdnem háromszáz éves. Az százal több, mint amennyit Stirling mondott nekünk. Száz év nagy különbség, ha zombiidézésről van szó. Miért hazudtak? Talán féltek, hogy visszautasítom őket. Talán. Némelyik holttest indián volt. Nem európai cuccok darabkáira bukkantam, ékszerekre, állatcsontokra, ezen a környéken az indiánok nem földbe temették a halottaikat, legalábbis nem egyszerű sírokba. Márpedig itt nem volt indián sírhalom.

Valami volt, de halvány gőzöm sincs, hogy mi. Majd kiderítem. Talán holnap, miután új szobákat vettünk ki, visszaszolgáltattuk a flancos dzsipet, béreltünk egy új kocsit, és megmondtuk Bertnek, hogy többé már nincs ügyfelünk.

Talán inkább hagyom, hogy Larry tudassa vele a hírt. Mire valók a gyakornokok, ha nem arra, hogy ők végezzék el a piszkos munkát?

Oké, oké, én fogom megmondani Bertnek, de nem várom repesve az alkalmat.

Stirling és Tsai már eltűntek, mire lebotorkáltunk a hegyről. A dzsippel visszahajtottunk a szállodába. Őszintén meglepődtem, hogy otthagyták nekünk a kocsit. Stirling nem olyan ember benyomását keltette, aki szereti, ha pisztolyt szegeznek rá. Bár, ki szereti?

Larry szobája a legelső volt a folyosón. A mágneskártyáját már elővette, de még tétovázott.

– Szerinted ki vannak fizetve a szobák, vagy jobb, ha csomagolunk?

– Csomagolunk – mondtam.

Bólintott, aztán beletette a kártyát a zárba. A kilincs elfordult, aztán a fiú bement. Én a szomszédos ajtóhoz mentem, és a zárba csúsztattam a saját kártyámat. A szobáink egymásba nyíltak. Azt az ajtót nem nyitottuk ki, de azért ott volt. Jobban szerettem félrevonulni, még a barátaimtól is. A munkatársaimtól meg főleg.

Körbevetett a szoba csendje. Csodálatos volt. Egy pár percnyi csend, mielőtt szembenézek Berttel, és közlöm vele, hogy épp most úszott el az összes lóvé.

A szobám tulajdonképpen lakosztály volt nappalival és külön hálósobával. A saját lakásom sem volt sokkal nagyobb. A bal oldali falnál beépített minibár. Igazi adomány nekem, az antialkoholistának. A fal halvány rózsaszín volt, arany levélmintával díszítve, a szőnyeg mély burgundivörös. A háromszemélyes kanapé olyan sötétlila, hogy szinte feketének látszott. A két karosszéket lila, burgundivörös és fehér virágmintás anyaggal kárpitozták. A sötét színű fafelületeket fényesre polírozták. Arra gyanakodtam, hogy valami nászutas lakosztályt kaptam, amíg meg nem láttam Larry szobáját. Majdnem az én nappalim tükörképe volt, csak zöldben.

A hátsó falnál antik darabnak látszó cseresznyefa íróasztal állt. Mellette ajtó vezetett a másik szobába, de az ellenkező irányba nyílt, nehogy a kedves vendég véletlenül nekicsapja az asztalnak. Az asztalon monogramos írószerek díszlelegtek, meg volt egy külön telefonvonal a kedves vendég modemének.

Nem tudom, hogy valaha laktam-e már ilyen drága hotelszobában. Komolyan kételkedtem benne, hogy a Beadle, Beadle, Stirling és Lowenstein ezek után még állni akarná a cechet.

Zajt hallottam. Megpördültem. A Browning szinte a kezemben öltött alakot. A pisztolycső végén Jean-Claude-ot pillantottam meg. A hálósobába nyíló ajtó küszöbén állt. Az inge bő ujjá három buggyos részre volt összehúzva, és az egész egy nagy fodorban hullott a kezére. Az ing magasított gallérját fehér zsabós nyakkendő fogta össze, amiről csipke hullott alá a mellére, és végül a mellénybe veszett. A mellény fekete volt, bársonyos, itt-ott tűhegynyi ezüst strasszokkal. A lábára második bőrként simult a combig érő csizma.

A haja majdnem olyan fekete volt, mint a mellény, és nehezen lehetett megállapítani, hol végződnek a loknik, és hol kezdődik a bársony. A fehér csipkés zsabót egy ezüstbe foglalt ónix nyakkendőű rögzítette az inghez, amit már láttam rajta korábban is.

– Nahát, *ma petite*, le akarsz löni?

Még mindig rászégeztem a pisztolyt. Ő meg se mozdult. Nagyon vigyázott, hogy véletlen se tegyen semmilyen fenyegető mozdulatot. Csak bámult rám a kék szemével. Komolyan és várakozón.

A plafon felé fordítottam a pisztolyt, és kifújtam a levegőt, bár addig nem is tudtam, hogy benn tartottam.

– Hogy a fenébe jutottál be?

Erre elmosolyodott, és ellökte magát az ajtófélfától. Csodálatos, kigyózó lépteivel besétált a nappaliba. Részben macska, részben táncos, részben valami más. De bármi is volt az a „más”, nem volt emberi.

Eltettem a stukkert, bár nem voltam benne biztos, hogy jó ötlet. Jobban éreztem magam, ha a kezemben tarthattam. A baj csak az volt, hogy egy stukker Jean-Claude ellen mit sem használ. Ó, ha meg akarnám ölni, akkor igen, de mostanában nem ez volt a programunk. Inkább randizgattunk. Hát nem haláli? Lehet, hogy az lesz.

– A recepció s engedett be – a hangja nagyon nyájas volt.

Láthatólag jól szórakozott, de hogy magán-e vagy rajtam, nehezen lehetett eldönteni.

– Miért tenne ilyet a recepció?

– Mert én megkértem rá.

Keringeni kezdett körülöttem, mint a zsákmányát becserkésző cápa. Nem fordultam utána. Egyenesen magam elé bámultam, és hagytam, hadd rója körülöttem a köreit. Ha követném a tekintetemmel, az csak még jobban szórakoztatná. A tarkómon felállt a szőr. Előreléptem, és éreztem, hogy visszaejti a kezét. A vállamra akarta tenni. Nem akartam, hogy hozzám nyúljon. – Játszadoztál a recepciós elméjével?

– Igen – válaszolta. De mennyivel több volt ebben az egyetlen szóban. Felé fordultam, hogy láthassam az arcát.

A lábamat bámulta. Aztán fölemelte a fejét, hogy az arcomba nézhessen, de közben egyetlen gyors pillantással az egész testemet végigmérte. Éjjék szeme még a szokásosnál is sötétebb volt. Egyikünk sem tudta pontosan, hogyan vagyok képes a szemébe nézni. De kezdtem gyanítani, hogy nekromanta mivoltomnak több jótékony mellékhatása is van, minthogy egyszerűen jól kijövök a zombikkal.

– Illik hozzád a piros, *ma petite*. – A hangja mélyebb, lágyabb lett. Közelebb jött, de nem ért hozzám. Annál azért okosabb volt. A pillantása viszont elárulta, legszívesebben hova tenné a kezét. – Nagyon tetszik ez a szoknya.

A hangja halk volt, gyengéd, és sokkal bensőségebb, mint a szavai.

– Gyönyörű a lábad.

Egyre halkult a beszéde. Már csak suttogás volt a sötétben, ami meleg burokként lebegett a testem körül. Mindig ilyen volt a hangja, ilyen kézzelfogható. Neki volt a legjobb hangja, amit valaha hallottam.

– Állj le, Jean-Claude. Túl alacsony vagyok ahhoz, hogy gyönyörű lábam lehessen.

– Nem értem ezt a modern magasságmániát.

A kezét a harisnyám felé nyújtotta, szinte megérintett. A bőrömon éreztem a közelségét, mint valami forró lehetet.

– Hagyd abba – szóltam rá.

– Mit hagyjak abba? – Egészen barátságos, ártatlan hangon kérdezte. Na persze.

Megcsóváltam a fejem. Jean-Claude-ot arra kérni, hogy ne menjen az idegeimre olyan volt, mintha az esőt kérném, hogy ne legyen vizes. Minek próbálkozzam?

– Rendben, flörtölj, amennyit csak akarsz, de tartsd észben, hogy egy kisfiú életét megmenteni jöttél ide. Egy kissrácét, akit talán épp most erőszakolnak meg, miközben mi itt ülünk és az időnket vesztegetjük.

Erre mélyet sóhajtott, és arrébb ment. Valami biztosan látszott az arcomon, mert aztán inkább a távolabbi karosszékre ült le, nem próbált közelebb jönni.

– *Ma petite*, rendszeresen megfosztasz az elcsábításod minden élvezetétől.

– Hurrá – mondtam. – Rátérhetnénk az üzletre?

Elmosolyodott, az imádnivaló, tökéletes mosolyával.

– Ma éjjel megbeszéltem egy találkozót Branson vámpírurával.

– Csak úgy? – kérdeztem.

– Nem ezt akartad tőlem? – kérdezte. Megint érződött a hangján, hogy jól szórakozik.

– De. Csak nem szoktam hozzá, hogy pontosan azt kapjam tőled, amit kérek.

– Bármit megadnék neked, amit csak kívánsz, *ma petite*, ha hagynád.

– Azt akartam, hogy tűnj el az életemből, de úgy látszik, ezt nem akarod.

Jean-Claude felsóhajtott:

– Nem, *ma petite*, nem akarom.

És ennyiben hagyta a dolgot. Nem vádaskodott, hogy biztos Richarddal akarok lenni. Nem fenyegetőzött homályosan, hogy megöli. Ez kicsit furá volt.

– Készülsz valamire – állapítottam meg.

– *Moi?* – fordult felém tágra nyitott szemmel, hosszú ujjait a szívére téve.

– Igen, te – mondtam. Aztán megráztam a fejem, és ejtettem a témát. Készült valamire. Elég jól ismertem ahhoz, hogy meglássam rajta a jeleit, de ahhoz is elég jól ismertem, hogy tudjam, nem fogja

elmondani nekem, csak ha már készen áll rá. Senki nem tudott úgy titkot tartani, mint Jean-Claude, és senkinek nem volt annyi, mint neki. Richardból hiányzott a kétszínűség. Jean-Claude-ból csak úgy áradt.

– Át kell öltöznöm, és össze kell pakolnom, mielőtt elmegyünk.

– Lecseréled a bájos kis piros szoknyádat? Miért? Csak mert tetszik?

– Nem csak azért – válaszoltam –, bár elismerem, ez is közrejátszik benne. De a szoknya alá nem lehet elrejteni a Firestar pisztolytáskáját.

– Nem vitatom, egy második pisztoly valóban növelni fogja a felvonultatott erőinket holnap este.

Megálltam, és megfordultam.

– Hogyhogy holnap éjjel?

Jean-Claude széttárta a kezét.

– Túl közel van a hajnal, *ma petite*. Még kocsival sem érnénk oda a Város Mesteréhez napfelkelte előtt.

– A rohadt életbe – mondtam halkan, érzéssel.

– Megtettem a magamét, *ma petite*. De azt még én sem akadályozhatom meg, hogy a nap fölkeljen.

A kanapé hátának támaszkodtam, és két kézzel megmarkoltam a szélét, úgy, hogy már fájt. Aztán megráztam a fejem.

– El fogunk késni, és nem tudjuk megmenteni a gyereket.

– *Ma petite, ma petite* – mondta, aztán letérdelt elém, és onnan bámult föl rám. – Miért számít neked ez a fiú? Miért olyan drága neked az élete?

Belebámultam az arcába, de nem tudtam mit válaszolni.

– Nem tudom.

A kezemre tette a kezét.

– Fájdalmat okozol magadnak, *ma petite*.

Elhúztam a kezem, és összefontam a hasamon a karomat. Jean-Claude úgy maradt, térdelve, a kezei kétoldalt mellettem. Túlságosan közel volt, és hirtelen a tudatára ébredtem, mennyire rövid a szoknyám.

– Mennem kell pakolni – szólaltam meg.

– Miért? Nem tetszik a szobád? – Meg se mozdult, mégis mintha közelebb húzódott volna. A combomon éreztem a testéből áradó hőt.

– Mozgás – nógattam.

Hátradőlt, és a sarkára ült, így arra kényszerített, hogy mellette menjek el. Ahogy mentem, a szoknyám szegélye súrolta az arcát.

– Egy nyomulós seggfej vagy.

– Kedves tőled, hogy észrevetted, *ma petite*. Miért is távozol ebből az elragadó szobából?

– Mert egy ügyfelem fizetné, de már nem az ügyfelem többé.

– De hát miért nem, *ma petite*?

– Pisztolyt fogtam rá.

Elkerekedett a szeme, az arcára kiült a döbbenet. Mint aki már sok mindent látott, de velem még mindig nem tud mit kezdeni.

– Miért tennél ilyesmit?

– Le akartak löni egy embert illetéktelen behatolásért.

– És valóban illetéktelenül hatolt be?

– Technikai értelemben, igen.

Jean-Claude szótlanul nézett rám.

– Nincs joga az illetőnek megvédenie a saját birtokát? – kérdezte végül.

– Nem, ha ez azzal jár, hogy embert öl. Egy darab földért nem érdemes gyilkolni.

– A birtokaink védelme az idők kezdete óta elfogadott indok a mészárlásra *ma petite*. Vagy hirtelen megváltoztattad a szabályokat?

– Nem voltam hajlandó csak állni és nézni, ahogy megölnek egy embert, mert belépett valaki másnak a földjére. Mellesleg szerintem csőbe húzták a pasast.

– Csőbe húzták? Úgy érted, csapdát állítottak neki, hogy megölhessék?

– Igen.

– Te is belekeveredtl az összeesküvésbe?

– Lehet, hogy engem használtak csalinak. A pasi megérezte, hogy hatalmam van a halottak fölött. Vonzotta az erőm.

– Nagyon érdekes. Mi ennek a... pasinak a neve?

– Először te mondd meg, ki a titokzatos pedofil vámpír.

– Xavier – válaszolta.

– Csak így egyszerűen. Korábban miért nem bírtad elárulni?

– Mert nem akarom, hogy a rendőrség megtudja.

– Miért nem?

– Már elmagyaráztam. Most pedig mondd meg annak az embernek a nevét, akit ma éjjel megmentettél.

Nem akartam elárulni neki. Nem tetszett, hogy ennyire érdeklődik iránta. De az üzlet az üzlet.

– Bouvier, Magnus Bouvier.

– Nem ismerem a nevét.

– Miért, kéne?

Csak mosolygott. A mosolya egyszerre jelentett mindent és semmit.

– Egy rohadt idegesítő görény vagy.

– Ó, *ma petite*, hogy is tudnék ellenállni neked, ha ilyen édes bókokat suttoysz a fülembe?

Dühösen rámeresztettem a szemem, ettől persze még szélesebben mosolygott. Előkandikáltak a szemfogai, de épp csak sejthetően.

Valaki kopogott az ajtón. Valószínűleg a szállodaigazgató, és épp azt akarja mondani, hogy menjünk a fenébe. Az ajtóhoz mentem. Nem vettem a fáradságot, hogy kinézzek a kisablakon, úgyhogy teljesen váratlanul ért, hogy az ajtó előtt Lionel Bayard áll.

Személyesen akar kidobni?

Egy másodpercig csak álltam, és néztem rá. Ő szólalt meg elsőként, miután idegesen megköszöörülte a torkát.

– Miss Blake, beszélhetnék önnel egy percet?

Baromi udvarias volt ahhoz képest, hogy épp most jött kirúgni minket.

– Hallgatom, Mr. Bayard.

– Igazán kétlem, hogy ezt a folyosón kéne megvitatnunk.

Oldalra léptem, és betessékeltem a szobába. Bayard bejött, és közben a nyakkendőjét simogatta. A pillantása Jean-Claude-ra tévedt. A vámpír rámosolygott. Kedvesen, bájosán.

– Nem tudtam, hogy társasága van, Miss Blake. Később is visszajöhetek.

Becsuktam az ajtót.

– Nem, Mr. Bayard, semmi baj. Már meséltem Jean-Claude-nak a ma esti nézeteltérésünkről.

– Ó! Hát, igen – Bayard egyikünkről a másikunkra nézett, mint aki nem tudja, mit is mondjon.

Jean-Claude leült, már ha ez rá a megfelelő kifejezés. A mozgása teljesen macskás volt.

– Anitával nincsenek titkaink egymás előtt, Mr...

– Bayard, Lionel Bayard. – Az ügyvéd odament Jean-Claude-hoz, és kezet nyújtott neki. Jean-Claude föl vonta az egyik szemöldökét, de aztán elfogadta.

A kézfogástól Bayard láthatólag jobban érezte magát. Olyan normális gesztus volt. Az ipse nem tudta, micsoda Jean-Claude. Felfoghatatlan volt, hogyan tud egyáltalán ránézni, és embernek hinni őt. Eddig csak egyetlen olyan vámpírt láttam, aki embernek is beillett volna, pedig soha nem volt ember. Bayard ismét hozzám fordult, és megigazította a szemüvegét, persze teljesen fölöslegesen. Megint az az apró, ideges mozdulat. Valami történt.

– Mi történt, Bayard? – kérdeztem. Miután becsuktam az ajtót, oldalt nekitámaszkodtam, a karomat összefontam a mellem előtt.

– Azért vagyok itt, hogy felajánljam legőszintébb bocsánatkérésünket a történetekért.

– Maga most bocsánatot kér tőlem? – néztem rá értetlenül.

– Igen. Mr. Stirling túlságosan elragadtatta magát. Ha ön nem lett volna jelen, hogy mindannyiunkat észre térítsen, óriási tragédia történhetett volna.

Próbáltam közönyös arcot vágni. Legszívesebben összevont szemöldökkel Meredtem volna rá, vagy zavartan bámultam volna.

– Vagyis Stirling nem gazolt be rám?

– Épp ellenkezőleg, Miss Blake. Hálás önnek.

Ezt nem hittem el.

– Tényleg? – mondtam.

– Ó, hogyne. Tulajdonképpen felhatalmazott, hogy ajánljunk fel önnek még több pénzt.

– Miért?

– Hogy jóvátegyük a ma esti viselkedésünket.

– Maga rendesen viselkedett – mondtam.

Bayard szerényen mosolygott. A szerénysége körülbelül annyira volt valódi, mint egy hamis gyöngysor.

– Mennyit ajánl?

– Húszezret – felelte.

Mozdulni se tudtam, csak bámultam.

– Na nem.

Bayard pislogni kezdett.

– Tessék?

– Nem kell a húszezre.

– Nincs felhatalmazásom, hogy húszezer fölé menjek, de beszélhetek Mr. Stirlinggel. Talán hajlandó lesz emelni.

Megráztam a fejem, és ellöktem magam a faltól.

– Nem akarok több pénzt.

– Ugye nem hagy cserben minket, Miss Blake? – Az ügyvéd olyan hevesen pislogott, hogy azt hittem, mindjárt elájul. Nagyon félt, hogy akár ki is szállhatok. Nagyon.

– Nem, nem hagyom cserben magukat. De már így is hatalmas honoráriumot fizetnek. Nem kell még többet fizetniük.

– De Mr. Stirling nagyon aggódik, hogy megbántotta önt.

– Mondja meg Mr. Stirlingnek, hogy szívesebben fogadtam volna a bocsánatkérését, ha személyesen mondja el.

– Mr. Stirling nagyon elfoglalt ember. Személyesen is eljött volna, de éppen sürgős tennivalói voltak.

Elméláztam azon, hányszor kellett Bayardnak a főnöke helyett elnézést kérnie. Azon is eltűnődtem, hányszor hangzott el bocsánatkérés amiatt, mert Stirling felszólította az egyik csicskását, lőjön le valakit.

– Rendben, átadta az üzenetet. Mondja meg Mr. Stirlingnek, hogyha kilépek az nem a lövöldözés miatt lesz. Ma megnéztem a temetőt. Némelyik hulla megvan háromszáz éves, legalábbis kétszáznál biztosan több. Háromszáz év, Lionel; az egy öreg zombi.

– De meg tudja őket idézni? – az ügyvéd közelebb lépett, és közben a zakója hajtókájával babrált. Közel járt ahhoz, hogy betolakodjon a személyes szférámba. Akkor már inkább Jean-Claude.

– Talán. A kérdés nem az, hogy tudom-e, hanem hogy akarom-e, Lionel.

– Ezt hogy érti?

– Hazudott nekem, Lionel. Csaknem egy évszázaddal alulbecsülte a halottak korát.

– Nem szándékosan, Miss Blake, biztosíthatom. Csupán elismételtem, amit a kutatórészlegünk közölt velem. Nem szándékosan vezettem félre önt.

– Na persze.

Bayard előrenyúlt, mintha meg akarna érinteni. Hátrahúzódtam, de csak annyira, amennyire kellett. Ez borzasztóan feldúlta Bayardot. Leeresztette a kezét.

– Kérem, Miss Blake, nem szándékosan hazudtam.

– A probléma az, Lionel, hogy nem vagyok biztos benne, meg tudok-e idézni ilyen öreg zombikat emberáldozat nélkül. Nekem is megvannak a korlátaim.

– Jó tudni – szólt közbe lágyan Jean-Claude. Összevont szemöldökkel néztem rá. Elmosolyodott.

– Azért megpróbálja, Miss Blake, ugye? – kérdezte Bayard.

– Lehet. Még nem döntöttem el.

– Bármit megteszünk, hogy kárpótoljuk ezért a tévedésért, Miss Blake. Teljes mértékben az én hibám, hogy nem ellenőriztem le még egyszer a kutatórészleg eredményeit. Van valami, amivel személy szerint jóvátehetem ezt önnek?

– Csak menjen el. Holnap föl hívom az irodájában, hogy megbeszéljük a őszieteket. Lehet, hogy szükségem lesz néhány extra kellékre, ha meg akarom próbálni feléleszteni a halottakat.

– Bármit, amit csak akar, Miss Blake.

– Remek. Majd hívom. – Odaálltam az ajtó mellé, és kinyitottam. Úgy vélem ennyi célzás elég. Elég volt. Bayard szinte kihátrált a szobából, sűrű bocsánatkérések között.

Becsuktam az ajtót, és egy percig csak álltam.

– Ez a kis fickó készül valamire – szólalt meg Jean-Claude.

Megfordultam, és ránéztem. Még mindig összegömbölyödve ült a karosszékből, és még mindig szívdöglesztően nézett ki.

– Erre magamtól is rájöttem, nem kellett hozzá vámpírképességek – mondtam.

– Nekem sem – felelte sértődötten. Könnyed mozdulattal fölemelkedett a székből. Ha én gömbölyödtem volna így össze egy székből, tuti elzsibbadok.

– Meg kell mondanom Larrynek, hogy abbahagyhatja a pakolást. Nem értem, miért vagyunk még mindig alkalmazásban, de így van.

– Életre tudja kelteni bárki más a temetőt?

– Emberáldozat nélkül nem, sőt talán még úgy sem – válaszoltam.

– Szükségük van rád, *ma petite*. A kis fickó aggodalmából ítélve borzasztóan szükségük lehet arra, hogy megidézd nekik a holtakat.

– Dollármilliók forognak kockán.

– Szerintem nem csak pénzt kockáztatnak – mondta.

Megcsóváltam a fejem.

– Szerintem sem.

Odajött mellém az ajtóhoz.

– Milyen különleges kellékekre lesz szükséged, hogy megidézz egy háromszáz éves halottat, *ma petite*?

Vállat vontam.

– Egy nagyobb véráldozatra. Eredetileg arra gondoltam, hogy pár kecskét használok majd.

– És most mire gondolsz, mit akarsz használni?

– Egy elefántot, esetleg – mondtam bizonytalanul.

Kint álltunk a folyosón, és Jean-Claude nagy szemeket meresztett rám.

– Csak viccelek. Őszintén. Mellesleg az elefántok minden fajtája veszélyeztetett. Inkább egy tehénre gondoltam.

Hosszú pillanatokig bámult rám, nagyon komoly képpel.

– *Ma petite*, ne felejtsd, hogy meg tudom mondani, mikor hazudsz.

– Mit jelentsen ez?

– Azt az elefántos megjegyzést komolyan gondoltad.

Összevont szemöldökkel meredtem rá. Mit mondhatnék?

– Oké, igen, de csak egy percig. Igazából nem nyírnék ki egy elefántot. Nem hazudok.

– Igen, *ma petite*, tudom.

– Nem gondoltam komolyan azt a beszélést az elefántról. Igazából nem. Csak hirtelen ez volt a legnagyobb állat, ami eszembe jutott. És ha tényleg meg akarom próbálni, hogy meg tudok-e idézni háromszáz éves hullákat, biztos kell majd valami nagy áldozati állat. Szerintem egy tehén nem lenne elég. A pokolba, szerintem egy egész tehéncsorda sem lenne elég. Csak még nem sikerült jobb alternatívával előállnom. De elefánt nem lesz. Megígérem. Mellesleg, el tudod képzelni, milyen lehet elvágni egy elefánt torkát? Már azt is kész agyemenés megszervezni, hogy ne mozogjon, miközben megöljük. Nem véletlen, hogy a legtöbb áldozati állat ember nagyságú, vagy annál kisebb. Úgy könnyebb őket lefogni.

– Egyszerűen nem hagyhatjuk Jeffet azzal a szörnyeteggel – jelentette ki Larry. A zöld szőnyeg közepén állt. Jean-Claude a kanapé sarkában ült. Láthatólag most is jól szórakozott, mint a macska, ha különösen érdekes egeret talál.

– Nem hagyjuk ott – mondtam. – De ma már nem kezdhethetjük el a keresést.

– Miért, mert ő azt mondja? – pördült meg Larry, és az ujját vádlón Jean-Claude-ra szegezte.

A vámpír mosolya még szélesebb lett. Kifejezetten jól szórakozott.

– Larry, nézz az órára. Mindjárt hajnalodik. És az összes vámpír álomra hajtja a fejét.

Larry megrázta a fejét. Az arckifejezése magamra emlékeztetett. Makacskodott, nem volt hajlandó elfogadni. – Valamit csinálnunk kell, Anita.

– Nappal nem beszélhetünk a vámpírokkal, Larry. Egyszerűen ez a helyzet.

– És mi történik addig Jeffel, amíg arra várunk, hogy lemenjen a nap?

A fiú egészen elsápadt. A szeplői barna tintafoltoknak látszottak. Fakó kék szeme úgy csillogott, akár az üveg. Még soha nem láttam ilyen dühösnek. Egyáltalán, még soha nem láttam dühösnek.

Jean-Claude-ra pillantottam, de ő szótlánul nézett rám. Egyedül maradtam. Mint mindig.

– Xavier-nek is aludnia kell. Miután a nap felkelt, nem fogja tudni bántani Jeffet – magyaráztam.

– De vissza tudjuk hozni időben? – kérdezte fejcsóválva Larry.

Azt akartam mondani, hogy persze, de nem akartam hazudni.

– Nem tudom. Remélem.

Larry kisfiús arcára mély, makacs barázdákat rajzolt a harag. Ahogy ránéztem, megértettem, miért becsülnék le annyian. Larry olyan ártalmatlannak látszott. A francba, tényleg ártalmatlan volt, de most már fel volt fegyverezve, és épp azt tanulta, hogyan kell veszélyessé válni. Most először láttam az elszántságot az arcán. Úgy terveztem, hogy itthagynom, amikor Branson vámpírmesterével találkozom. Most már nem voltam benne biztos, hogy hagyni fogja. Ma átesett az első vámpírvadászatán. Eddig távol tudtam tartani a durva dolgoktól. De ez nem tarthat örökké. Reméltem, elmegy a kedve attól, hogy vámpírvadász legyen. Villogó szemét látva azonban ráébredtem, hogy én voltam az, aki tévedett. A maga módján Larry ugyanolyan makacs volt, mint én. Ijesztő gondolat. Ma még biztonságban volt.

– Nem tudnál megnyugtatni? Azt mondani, hogy megtaláljuk? – kérdezte.

Elmosolyodtam.

– Igyekszem nem hazudni neked, ha lehet.

– Most az egyszer – válaszolta – szerettem volna hazugságot hallani.

– Bocs – mondtam.

Larry vett egy mély lélegzetet, aztán kifújta. És a haragja ezzel el is illant. Nem tudta, mit jelent haragot tartani. Nem rágódott a dolgokon. Ez volt az egyik legfőbb különbség kettőnk között. Én soha nem bocsátottam meg senkinek semmit. Ez nyilvánvalóan jellemhiba, de a fenébe, mindenkinek kell legalább egy.

Kopogtattak az ajtón. Larry elindult, hogy kinyissa.

Jean-Claude hirtelen mellettem termett. Nem láttam, mikor mozdult meg. Nem hallottam a bőrcsizmáját csikorogni a szőnyegen.

Semmit. Varázslat. A szívem majdnem kiugrott a torkomon, annyira megijedtem.

– Dobogj a lábaddal, vagy valami, ha ilyet csinálsz.

– Milyet, *ma petite*?

Rámeresztettem a szemem.

– Ez nem hipnotikus trükk volt, ugye?

– Nem – válaszolta. Ez az egyetlen szó alattomos szélként suhant végig a bőrömon.

– Dögölj meg – mondtam halkán, érzéssel.

Elmosolyodott.

– Ezen már túl vagyunk, *ma petite*. Elkéstél.

Larry visszacsukta az ajtót.

– Valami krapek áll a folyosón, és azt mondja, Jean-Claude-dal van.

– Krapek vagy vámpír? – kérdeztem.

Összevonta a szemöldökét.

– Nem vámpír, de ha azt kérdezed, ember-e, arra már nem esküdnék meg.

– Társaságot vársz? – kérdeztem Jean-Claude-tól. – Kit?

Az ajtóhoz sétált, és a kezét a kilincsre tette.

– Valakit, akivel, már találkoztál, azt hiszem. – Egy lendületes mozdulattal kitárta az ajtót, és oldalra lépett, hogy lássam, ki az.

A nyitott ajtóban Jason állt, mosolyogva, lazán. Pont olyan magas volt, mint én, pedig férfiban ritka az ilyen. Egyenes, szőke haja épphogy a gallérjáig ért, a szeme ártatlan kék, mint a tavaszi égbolt. Amikor legutóbb találkoztam vele, meg akart enni. A vérfarkasok hajlamosak erre.

Túlméretezett, majdnem combközépig érő fekete pulcsi volt rajta. A csuklójánál föl kellett hajtania az ujját. A nadrágja bőrből készült, az oldalán deréktól lefelé fűzés díszítette, egészen a lábszára közepéig, ahol a nadrág eltűnt a csizmája alatt. A laza fűzés egy sápadt vonalban végig látni engedte a húsát.

– Hello, Anita.

– Hello, Jason. Mit keresel itt?

Erre a kérdésre elszégyellte magát.

– Én vagyok Jean-Claude új kutyusa. – Az utolsó szót mégis úgy mondta, mintha ez teljesen rendjén való lenne. Richard nem így ejtette volna ki.

– Nem mondtad, hogy társaságot is hozol – közöltem.

– A Város Urát készülünk meglátogatni. Jól kell szerepelnünk.

– Ezért kell a vérfarkas; és még mi? Én?

Jean-Claude felsóhajtott.

– Igen, *ma petite*, akár magadon viseled a jeleimet, akár nem, a legtöbben a halandó szolgálkmént tekintenek rád. – Fölemelte a kezét.

– Kérlek, Anita, tudom, hogy a szó szoros értelmében nem vagy az. De segítettél megvédeni a fokomat. Öltél a védelmemben. Márpedig így lehet a legpontosabban leírni egy halandó szolga tevékenységét.

– Tehát? A látogatás alkalmával a halandó szolgáltnak kell tettetnem magam?

– Valahogy úgy – felelte.

– Felejtsd el.

– Anita, most szükségem van egy kis erőfitogtatásra. Branson régen Nikolaos birtokának a része volt. Én lemondtam róla, mert a népesség el bírt tartani egy másik csapat vámpírt is. De mégis az én birtokom volt valamikor, és most nem az. Ezt sokan nem a gyakorlatiasságnak, hanem a gyengeségnek tekintik.

– Vagyis végül jelek nélkül is elérted, hogy a halandó szolgálodat játsszam. Te manipulatív szemét.

– Te hívtál ide, *ma petite* – a szavai egy árnyalatnyival hevesebbek lettek. Odalépett hozzám. – Ne felejtsd el, hogy szívességet teszek neked.

– Nem hiszem, hogy valaha hagynád – válaszoltam.

Jean-Claude felmordult, mintha már nem tudná szavakba önteni a dühét.

– Miért is visellek el még mindig? Minduntalan sértegetsz. Pedig sokan a lelküket is odaadnák azért, amit neked kínálok.

Ahogy előttem állt, a szeme sötétkék zafírként fénylett, a bőre fehér volt, akár a márvány. És az is ragyogott, mintha tűz égne a testében. Olyan volt, mint egy fényből, ékkövekből és gránitból faragott szobor.

Nagyon hatásos és ijesztő volt, de ezt már láttam korábban is.

– Elég volt a szaros vámpírképességeidből, Jean-Claude. Mindjárt hajnalodik. Nem kéne neked is bemásznod valahol egy koporsóba?

Erre elnevette magát, de a hangja nem volt kellemes, inkább keserű. Nem volt csábító, inkább csak irritált.

– A poggyászuk még nem érkezett meg, ugye, farkasom?

– Nem, mester – felelte Jason.

– Még nem érkezett meg a koporsód? – kérdeztem.

– Vagy rendkívül szellős repülőgépet választottam, vagy... – a vámpír elharapta az utolsó szavakat, az arca szelíd volt és derűs.

– Vagy mi? – érdeklődött Larry.

– *Ma petite?*

– Azt hiszed, a helyi városmester elcsórta a koporsódat – tippeltem.

– Büntetésül azért, mert a társasági illemszabályok figyelembevétele nélkül törtem be a birtokára – tette hozzá Jean-Claude, és közben rám nézett.

– Úgy sejtem, ez az én hibám – állapítottam meg. Ő csak vállat vont.

– Nemet is mondhattam volna a kérésedre, *ma petite*.

– Nem lehetsz ilyen szokatlanul kulturált.

– Boldogabbá tenne, ha dühöngének? – kérdezte kedves hangon.

– Talán – válaszoltam. Akkor kevésbé furdalna a lelkiismeret; de ezt nem mondtam ki hangosan.

– Jason, menj ki a reptérre, és keresd meg a poggyászunkat. Aztán hozd ide Anita szobájába.

– Na, várj egy percet. Nem fogsz a szobámba költözni.

– Mindjárt hajnalodik, *ma petite*. Nincs más választásom. Holnap keresünk más szállást.

– Ezt előre kitervelted.

Jean-Claude kurtán, keserűen fölkacagott.

– Még az én ravaszságomnak is vannak korlátai, *ma petite*. Ilyen közel a hajnalhoz nem volnék hajlandó önként lemondani a koporsómról.

– Mit fogsz csinálni a koporsód nélkül? – kérdezte Larry. Láthatólag aggódott.

Jean-Claude elmosolyodott.

– Ne félj, Lawrence, csupán sötétre van szükségem, vagyis inkább a napfény hiányára. Maga a koporsó nem nélkülözhetetlen, egyszerűen biztonságosabb.

– Még soha nem találkoztam olyan vámpírral, amelyik nem koporsóban aludt – mondtam.

– Ha a föld alatt vagyok, biztonságos helyen, akkor nem veszem igénybe a koporsómat. Bár igazság szerint ha egyszer a napfény elér, öntudatlanná és érzéketlenné válók, akár szöges ágyon is feküdhetnék.

Nem voltam biztos abban, hogy hiszek-e neki. Jean-Claude a többségnél keményebben dolgozott azon, hogy embernek látszon.

– Hamarosan megbizonyosodhatsz a szavaim igazságáról, *ma petite*.

– Nem ettől félek – mondtam.

– Alhatsz a kanapén, ha úgy jobban megfelel, de őszintén mondom, mihelyt teljesen nappal lesz, ártalmatlanná válók, sőt magatehetetlenné, ha tetszik. Nem leszek képes molesztálni téged. Még ha akarnám, akkor sem tudnám megtenni.

– És még milyen tündérmeséket kéne elhinnem? Láttalak már hajnal után mászkálni, elbújtál a fény elől, de egész jól elvoltál.

– Nyolc vagy még több óra alvás után, ha még mindig nappal van, szabadon mozoghatok, ez igaz, de kétlem, hogy te nyolc óra hosszat ágyban maradjál. Mindig vannak ügyfeleid, vagy valami más. Nyomozás egy gyilkossági ügyben, valami elfoglaltság, ami miatt föl kell kelned.

– Ha egyedül hagylak, ki fog vigyázni arra, hogy valami szobalány be ne jöjjön, el ne húzza a függönyt, és meg ne süssön téged?

Jean-Claude szélesen mosolygott.

– Törödsz az egészségemmel. Meg vagyok hatva.

Rábámultam. Láthatólag jól mulatott, de ez csak egy maszk volt. Akkor öltötte föl ezt az arckifejezést, amikor nem akarta, hogy megtudják, mire gondol, és azt sem akarta, hogy megtudják: ő nem akarja, hogy megtudják.

– Miben sántikálsz?

– Ez egyszer, *ma petite*, semmiben.

– Na persze.
– Ha megtalálom a koporsót, bérelnem kell egy kisteherautót – közölte Jason.
– Használhatod a dzsipet – ajánlotta fel Larry.
– Nem, nem használhatja – meresztettem rá a szemem.
– Tekintsd egy célszerű intézkedésnek, *ma petite*. Ha Jasonnek teherautót kell bérelnie, akkor nekem talán még egy napot el kell töltenem az ágyadban. Tudom, hogy azt nem szeretnéd. – A hangjából gúny érződött, és még valami más. Talán keserűség.
– Majd én vezetek – jelentkezett Larry.
– Nem, nem fogsz – torkoltam le.
– Mindjárt hajnalodik, Anita. Nem lesz bajom.
Megráztam a fejem.
– Nem.
– Nem bánhatsz velem mindig úgy, mintha a kisöcséd lennék.

Tudom vezetni a dzsipet.

– Megígérem, hogy nem eszem meg Larryt – közölte Jason. Larry kinyújtotta a kezét a slusszkulcsért.

– Néha meg kell bíznod bennem – mondta. Rezzenéstelenül néztem rá.

– Ígérem, hogy a távollétemben minden fenyegető dolgot, legyen bár ember vagy szörnyeteg, le fogok löni. – Larry cserkészesküre emelte a kezét, három ujjal az ég felé bökve. – Majd kihozol a sittről, és megmagyarázod, hogy csak parancsot teljesítettem.

– Jól van, a rohadt életbe – sóhajtottam fel. Odaadtam neki a kulcsot.

– Kösz – vigyorgott rám.

Megcsóváltam a fejem.

– Csak siess vissza, oké?

– Ahogy parancsolod.

– Tűnj el innen, és legyél nagyon óvatos.

Larry távozott, Jasonnel a nyomában. A becsukott ajtóra bámultam, és azon töprengtem, hogy talán velük kellett volna mennem. Tudtam, hogy Larry ezen felhúzta volna magát, de dühöngeni jobb, mint meghalni. A francba, olyan egyszerű volt a feladat: kimenni a reptérre

és fölszedni egy koporsót. Mi rossz történhet, amikor kevesebb mint egy óra van hátra az éjszakából? Basszus.

– Úgysem tudod megvédeni őt, Anita.

– De azért megpróbálhatom.

Jean-Claude megint azzal a dühítő vállvonogatással felelt, ami jelenthetett bármit, vagy semmit sem.

– Visszavonulunk a lakosztályodba, *ma petite*?

Kinyitottam a szám, hogy megmondjam neki, feküdjön össze inkább Larry-vel, aztán mégsem mondtam. Nem igazán hittem, hogy megrágcsálná a fiút, abban viszont biztos voltam, hogy engem nem fog megrágcsálni.

– Persze – mondtam.

Jean-Claude kicsit meglepődött, mint aki vitára számított. De mára kifogytam az érvekből. Lehet az övé az ágy. Majd a kanapén alszom. Mi lehetne ennél ártatlanabb? Mondjuk a Pokol Angyalai. És aztán?

Amikor visszamentünk a lakosztályomba, már éreztem, hogy a hajnal, akár egy hűvös kéz, az ablakoknak feszül. Nagyon közel volt. Jean-Claude rám mosolygott.

– Ez az első alkalom, hogy szobára megyek veled, de nincs idő semmire. – Majd választékos sóhajjal folytatta: – Veled sosem úgy alakulnak a dolgok, ahogy tervezem, *ma petite*.

– Lehet, hogy ez jelent valamit – mondtam.

– Talán – válaszolta, és az összehúzott függönyre pillantott. – Mennem kell, *ma petite*. Viszlát sötétedéskor.

Kicsit sietősen csukta be a hálószoa ajtaját. Éreztem, ahogy a közeledő fény körbeveszi az épületet. A vámpírvadászattal töltött évek alatt egyszer csak azt vettem észre, hogy megérezem a hajnalt. Volt idő, hogy az egész éjszakát végigküzdöttem a túlélésért, amíg a növekvő fény lágy érintése tisztára nem söpörte az eget, és meg nem mentettem az irhám. Most először gondolkoztam el azon, milyen lehet áldás helyett veszélynek tekinteni a hajnalt.

Miután Jean-Claude becsukta az ajtót, jöttem rá, hogy a bőröndöm a hálószozában maradt. A francba. Tétováztam, de végül bekopogtam. Semmi válasz. Kinyitottam az ajtót, először csak résnyire, aztán szélesebbre. Jean-Claude nem volt a szobában. A fürdőszobában csobogott a víz. Az ajtó alatt fénycsík látszódott. Mit csinálnak a vámpírok a fürdőszobában? Jobb nem tudni.

Felkaptam a bőröndömet a földről, és kivittem, mielőtt a fürdőszobaajtó kinyílhatott volna. Nem akartam újra látni őt. Nem akartam látni, mi történik vele, ha felkel a nap.

Amikor már annyira fölkel, hogy halvány citromsárga hullámokat vetett a függönyön át, lecseréltem a ruhámat farmerre és pólóra. Hoztam pongyolát is, de ha már Larrynek és Jasonnek is jó reggelt kell kívánnom, azt akartam, hogy nadrág legyen rajtam.

Leszólтам telefonon, hogy hozzanak föl még pár takarót meg egy párnát. Senki nem nyávogott, hogy még csak negyedórával vagyunk hajnal után, és ilyen különös időpont ez arra, hogy ágyneműt kérjek.

Egyszerűen csak hozták a cuccot. Tényleg klassz. A szobalány még csak rá se pillantott a bezárt hálószoabaajtóra.

Szétterítettem a takarót a kanapén, aztán elgondolkodtam. A kanapé szép volt de nem látszott túl kényelmesnek. Az erény mindig elnyeri méltó büntetését. Persze, lehet, hogy nem az erény tartott távol a hálószojától. Ha Richard feküdt volna összegömbölyödve a szomszéd szobában, csak az erkölcsi tartásom fogott volna vissza. Jean-Claude esetében... még sose láttam őt hajnal után. Nem voltam benne biztos, hogy látni szeretném. Azt pedig tudtam, hogy nem akarok mellébújni, miközben a teste kihűl.

Kopogtak az ajtón. Haboztam. Valószínűleg Larry volt az, de akkor is... A Browninggal a kezemben az ajtóhoz mentem. Beau-nál múlt éjjel vadászpuska volt. Paranoia vagy elővigyázatosság? Néha nehéz különbséget tenni.

Az ajtó mellé álltam, és kiszóltam.

– Igen?

– Anita, mi vagyunk.

Bebiztosítottam, és a farmerem elejébe dugtam a stukkert. Ahhoz túl nagy volt a pisztoly, hogy a nadrág alatt hordjam, de ideiglenes tárhelynek ez is megfelelt.

Kinyitottam az ajtót.

Larry az ajtófélfának támaszkodott, fáradt volt és gyűrött. Az egyik kezében egy McDonalds-os zacskót, és polisztírol tartóban négy papírpoharat fogott. Kettőben kávé, kettőben pedig szódavíz volt.

Jason mindkét hóna alatt egy-egy hatalmas, bőr utazóláda volt, a jobb kezében egy ütött-kopott, sokkal kisebb koffer, a bal kezében pedig egy másik McDonalds-os zacskó. Egy szemernyi se látszott fáradtnak. Tipikus koránkelő, még úgy is, hogy nem aludt semmit. Undorító. A szeme a nadrág derekába gyömöszölt Browningra villant. Észrevette, de nem tett rá megjegyzést. Kap érte egy piros pontot.

Larry még csak nem is pislogott a stukker láttán.

– Kaja? – kérdeztem.

– Tegnap este nem ettem túl sokat. Mellesleg Jason is éhes volt – mondta.

Bejött, a poharakat és a kaját az italszekrényre tette. Egyikünk sem alkoholizál; jó volt, hogy legalább valamire használhattuk a bárt.

Jason beoldalazott az ajtón a bőröndökkel és a kajával, minden erőfeszítés nélkül. Egy kicsit sem szenvedett, hogy ezt mind cipelnie kell.

– Attrakció – mondtam.

Jason letette a csomagokat a földre.

– Ez még csak meg sem közelíti az igazi attrakciót – válaszolta. Bezártam mögöttük az ajtót.

– Gondolom, a koporsót is fél kézzel föl tudod hozni.

– Nem, de nem azért, mert nehéz. Egyszerűen túl hosszú. Nincs kiegyensúlyozva. Óriási. A szupervérfarkas. Bár amennyire tudtam, minden alakváltó képes ekkora súlyokat emelgetni. Lehet, hogy Richard föl tudna emelni egy koporsót fél kézzel. Ez nem volt túl megnyugtató gondolat.

Jason elkezdte kirakni a kaját a bárpult tetejére. Larry már föl is mászott az egyik bárszékre. Épp cukrot öntött az egyik kávéba.

– A koporsót otthagytátok a hallban? – érdeklődtem. A Browningot le kellett tennem a bárpultra, hogy le tudjak ülni. Túl rövid volt a derekam, hogy a gatyámban maradjon.

Larry elém tette a másik kávéspoharat.

– Eltűnt.

– A bőröndöket megtaláltátok, de a koporsót nem?

– Így van – közölte Jason, miután három részre osztotta az ételt.

Némi kaját odalökött nekünk is, de az oroszlánrészét magának tartotta meg.

– Hogy bírsz ilyen korán reggel enni?

– Mindig farkaséhes vagyok – válaszolta. Várározón nézett rám. Nem reagáltam. Túl könnyű lett volna.

– Gyerünk, a szádba adtam a végszót – unszolt.

– Nem látszol különösebben nyugtalannak – mondtam.

Vállat vont, és fölcúszott az egyik bárszékre.

– Mit akarsz, mit mondjak? Láttam már pár húzós dolgot, amióta vérfarkas lettem. Ha minden egyes alkalommal, amikor valami rosszul

sült el, vagy meghalt egy ismerősöm, hisztizni kezdtem volna, már rég a diliházban lennek.

– Azt hittem, a falkában nem életre-halálra mennek a dominanciaküzdelmek, a falkavezér leváltásától eltekintve – mondtam.

– Az emberek könnyen felejtenek – válaszolta.

– Beszélnem kell majd Richarddal, ha hazajutok. Ő semmi ilyesmit nem említett.

– Mert nincs is semmi említésre méltó – felelte Jason. – Ez csak a szokásos.

Nagyszerű.

– Láttá valaki, hogy ki vitte el a koporsót?

Larry válaszolt, a koffein és a cukor ellenére is lomhán. Az ember nem bírja sokáig alvás nélkül.

– Senki nem látott semmit. Az egyetlen pasas, aki az éjszakai műszakból még ott maradt, azt mondta: „Elfordultam egy másodpercre, és a koporsó már nem volt ott. Csak a poggyász árválkodott a helyén.”

– A franca – mondtam.

– Miért pont a koporsót vitték el? – kérdezte. A kávéja nagy részét már megitta. A muffinja érintetlenül állt előtte. Elém palacsintát raktak, egy kis tubus juharsziruppal.

– Kihűl a reggelid – szólt rám Jason.

Túl jól érezte magát. Összevont szemöldökkel néztem rá, de aztán magam elé húztam a kávémat. Az ételt nem kívántam.

– Szerintem a Város Ura egy kicsit izmozik velünk. Te mit gondolsz, Jason? – Ügyeltem rá, hogy nyugodt maradjon a hangom.

A fiú rágás közben rám mosolygott, aztán lenyelte a falatot.

– Azt gondolom, amit Jean-Claude akar, hogy gondoljak.

Talán túl nyugodtra sikerült a hangom. Igazán felhagyhatnék a finomkodással. Sose ment jól.

– Megparancsolta, hogy ne mondj nekem semmit?

– Nem, csak azt, hogy vigyázzak, miket beszélek.

– Ha azt mondja, ugorj, akkor te megkérded, milyen magasra. Így van?

- Így van – nyelt le békés arccal egy falat rántottat.
- Téged ez nem zavar?
- Nem én alkotom a szabályokat, Anita. Nem vagyok alfa.
- És ez téged nem zavar? – kérdeztem.

Megvonta a vállát.

- Néha, de nem tehetek semmit ellene. Akkor miért küzdjek?
- Ezt egyáltalán nem értem – mondta Larry.
- Én sem.
- Nem kell értenetek – felelte. Nem lehetett több húszévesnél, de a tekintete egy érett férfié volt. Olyasvalakié, aki már sok mindent látott, sok mindent tett, de ezekben nem lelte örömét. Állandóan rettegettem, hogy egy nap Larry arcán is ezt a kifejezést fogom látni. Majdnem azonos korúak voltak. Mit tettek Jasonnel, hogy ilyen kiégett lett a tekintete?

- És most, hogyan tovább? – váltott témát Larry.
- Ti vagytok a vámpírszakértők. Én csak Jean-Claude kutyusa vagyok.

Jason ezt úgy mondta, mintha nem is zavarná. Engem zavart volna. Megcsóváltam a fejem.

- Fölhívom a zsarukat, aztán alszom valamennyit.
 - Mit fogsz mondani nekik? – érdeklődött a vérfarkas.
 - Beszélek nekik Xavier-ről.
 - Jean-Claude megengedte, hogy elmondd a zsaruknak?
 - Nem kértem tőle engedélyt.
 - Nem tetszene neki, hogy őket is bevonod az ügybe.
- Csak bámultam rá.
- Ő pislogva nézett vissza.
- Ne csináld ezt, csak mert ilyet mondtam, légyszi.
 - Elég jól ismer téged ahhoz képest, hogy eddig csak kétszer találkoztatok – jegyezte meg Larry.
 - Háromszor – javítottam ki. – A három alkalomból kétszer megpróbált megenni.

Larry szeme elkerekedett.

- Csak poénkodsz.
- Anita olyan jóízűnek látszik – mondta Jason.

– Most már kezd elegendő lenni belőled – közöltem.
– Mi bajod van? Jean-Claude és Richard is mindig piszkál téged.
– De mind a kettőjükkel járok – válaszoltam. – Veled nem.
– Lehet, hogy gerjedsz a szörnyekre. Ha lehetnék a következő, én is ugyanilyen ijesztő tudnék lenni.

– Nem – mondtam. – Nem tudnál. Ezért nem vagy alfahím. Azért vagy Jean-Claude kutyusa, mert nem vagy elég ijesztő.

Jason világoskék szemén átfutott valami. Egy dühös, veszélyes valami. Ahogy ott ült a villáján egy falat rántottával, másik kezében egy doboz kólával, hirtelen megváltozott. Nehéz volt szavakba önteni, miért, de felállt tőle a tarkómon a szőr.

– Lazíts, kicsi ordas – mondtam. Halkan, óvatosan beszéltem. Kevesebb mint harminc centire ültem tőle. Ilyen közlelről könnyen rám ugorhat. A Browning csak két centire volt a kezemtől, de okosabb voltam, minthogy érte nyúljak. Lehet, hogy meg tudnám kaparintani, de már nem tudnék célozni. Láttam már korábban, hogyan mozog a srác, lassabb voltam nála. Az alváshiánytól lettem ilyen elbizakodott, vagy ilyen hülye. A kettő ugyanaz.

Mély, folyamatos morgás tört föl belőle. A pulzusom felgyorsult.

Váratlanul Larry stukkere jelent meg az orrom mellett, a vérfarkas arcára szegeződve.

– Nem – közölte Larry. A hangja mély volt, és nagyon komoly.

Hátrébb húzódtam, lemásztam a bárszékről, és közben fölvettem a Browningot. Nem szerettem volna, ha a pisztolya közvetlenül az arcom mellett sül el. A stukkert Jason mellkasára fogtam, lazán, egy kézzel.

– Soha többé ne merj fenyegetni.

Rám meredt. A fenevad ott ólálkodott a tekintetében, akár egy hullám, mielőtt megrohanná a partot.

– Ha kiszőrösödsz, nem várom meg, hogy kiderüljön, blöffölsz-e vagy sem – folytattam.

Larry fél térdrel a bárszékre támaszkodott, a stukkert még mindig biztos kézzel tartotta. Reméltem, nem fog leesni a székről, és nem lövi le véletlenül a célpontot. Ha már lelövi, löje le szándékosan.

A vérfarkas válla megereszkedett. Összeszorított öklét szétnyitotta, a villát és az üdítőt a bárpultra tette. Aztán behunyta a szemét, és majdnem egy teljes percig mozdulatlanul ült. Larry meg én vártunk, a stukkert továbbra is rászegezve. Larry rám sandított. Megráztam a fejem.

Jason végül kinyitotta a szemét, és mélyet sóhajtott. Megint normálisan nézett ki, az előbbi feszültség elpárolgott belőle. Rám vigyorgott.

– Meg kellett próbálnom.

Még egy lépést hátráltam, és a falnak támaszkodtam. Leeresztettem a pisztolyt. Larry habozott, de végül követte a példámat.

– Megpróbáltad. És most?

Jason vállat vont.

– Te vagy a domináns.

– Ilyen egyszerűen? – kérdeztem.

– Jobban örülnél, ha harcra kényszerítettelek volna?

Megráztam a fejem.

En fedeztem Anitát – szólt közbe Larry. – Nem egyedül sikerült neki.

– Ez mindegy. Hűséges vagy hozzá, az életedet kockáztatnád érte. A dominancia nemcsak az izmoktól vagy a fegyverektől függ.

Larry zavartan nézett.

– Mit értesz azon, hogy „dominancia”? Úgy érzem, kimaradtam valamiből.

– Miért erőlködsz ennyire, hogy ne legyél ember, Jason? – kérdeztem.

Ő csak mosolygott, és visszatért a reggelijéhez.

– Jason, válaszolj.

– Nem – sóhajtotta, miután lenyelte az utolsó falat rántottáját.

– Mi folyik itt? – kérdezte Larry.

– Kvízműsor – feleltem. – Kéri valaki a közönség segítségét?

Larry kétségbeesetten felnyögött.

– Magyarázd meg nekem, miért kellett pisztolyt fognunk valakire, aki elvileg a mi oldalunkon áll.

– Jean-Claude folyton azt mondogatja nekem, hogy Richard semmivel sem emberibb, mint ő. Jason kis műsora is ezt hangsúlyozza. Nem így van, kicsi ordas?

Jason tovább evett, mintha ott se lennénk.

– Válaszolj – követeltem.

Megfordult a bárszéken, két könyökével megtámaszkodott a pulton.

– Már így is túl sok gazdám van, Anita. Nincs szükségem még egyre.

– Engem pedig már így is túl sok szörny cseszeget. Ne akarj fölkerülni a listámra, Jason.

– Túl hosszú a névsor? – kérdezte.

– Egyre rövidebb – feleltem. Elmosolyodott, és lecsúszott a székről.

– Rajtam kívül senki se fáradt?

Larryvel rábámultunk. A vérfarkas nem látszott fáradtnak; rólunk, egyszerű halandókról már nem lehetett elmondani ugyanezt.

Nem volt hajlandó válaszolni a kérdéseimre, de azok nem is voltak olyan fontosak, hogy lelőjem érte. Patthelyzet.

– Rendben, akkor hol alszol? – kérdeztem.

– Ha elhiszed, hogy nem fogom őt megenni, akkor Larry szobájában.

– Az kizárt – közöltem.

– Azt szeretnéd, hogy itt maradjak veled?

– Útközben mondtam neki, hogy lakhat nálam – vágott közbe Larry.

– Ez még azelőtt volt, hogy eljátszotta a vérfarkasos trükköt – feleltem. Vállat vont.

– A te ágyadban meg ott alszik a Város Ura. Szerintem el tudok bánni egy vérfarkassal.

Én nem így gondoltam. De ezt nem az említett vérfarkas orra előtt akartam megvitatni.

– Nem, Larry.

Erre azonnal dühbe gurult.

– Mit kell bebizonyítanom neked?

– Életben kell maradnod – válaszoltam.

– Ezt meg hogy érted?

– Nem tudsz löni, Larry.

– Őt is hajlandó lettem volna lepuffantani – mutatott a mosolygó vérfarkasra.

– Tudom.

– Csak azért, mert nem vagyok fegyverbuzi, nem bízol bennem, hogy tudok magamra vigyázni?

Felsóhajtottam.

– Larry, légy szíves. Ha Jason bundát növesztene napközben, és megölné téged, azt nem élném túl.

– És ha téged öl meg? – kérdezte.

– Nem fog.

– Miért nem?

– Mert akkor Jean-Claude megölné. Ha téged bántana, én ölném meg, de azt nem tudom, Jean-Claude megtorolná-e, hogy bántott téged. És Jason jobban fél Jean-Claude-tól, mint tőlem. Ugye, Jason?

Jason a kanapé végében ült, a takarómon.

– Ó, igen.

– Nem értem, miért – mondta Larry. – Anita, te ölsz Jean-Claude helyett. Úgy látszik, ő soha senkit nem öl meg saját kezűleg.

– Larry, te kitől félnél jobban, tőlem, vagy Jean-Claude-tól?

– Te nem bántanál engem – válaszolta.

– Melyikünkkel szállnál szembe szívesebben?

Hosszasan bámult rám. A haragja rég elpárolgott, helyette valami fáradt kifejezés költözött a tekintetébe. – A vámpírral.

– Az isten szerelmére, miért? – kérdeztem. – Már sokszor láttalak embert ölni, Anita. Sokkal többször, mint Jean-Claude-ot. Ő lehet, hogy megpróbálna halálra ijeszteni, te viszont egyszerűen megölnél. Eltátottam a szám. Csak egy kicsit.

– Ha tényleg azt hiszed, hogy veszélyesebb vagyok, mint Jean-Claude akkor nem figyeltél eléggé.

– Nem azt mondtam, hogy veszélyesebb vagy. Csak azt, hogy gyorsabban megölnél.

– Én éppen ezért nem félek annyira Anitától, mint Jean-Claude-tól – szólt közbe Jason.

– Ezt hogy érted? – nézett rá Larry.

– Anita csak megöl, gyorsan, tisztán. Jean-Claude nem gyorsan ölne meg, és nem is tisztán. Gondoskodna róla, hogy fájjon.

A két fiú farkasszemet nézett. Mindkettejük logikája hibátlan volt a maga módján. Én Jasonnel értettem egyet.

– Ha tényleg el is hiszed, amit mondasz, Larry, akkor még nem láttál elég vámpírt.

– Hogy láthatnék elég vámpírt, ha mindig távol tartasz tőlük?

Tényleg ennyire kihagytam a buliból? Túlféltettem? Hagytam, hogy lássa az én könyörtelenségemet, de Jean-Claude-ét már nem?

– És holnap éjjel veletek megyek a Mesterhez. Soha többé nem hagyatsz hátra.

– Igazad van – mondtam. A válaszom láthatólag mind a kettőjüket meglepte. – Ha tényleg azt hiszed, hogy gyorsabban ölnék meg valakit, mint Jean-Claude, akkor túlféltettelek. Meg kell értened, milyen veszélyesek a vámpírok, Larry. Hogy halálosan veszélyesek, különben egy nap, amikor nem leszek veled, meg fognak ölni.

Nagy levegőt vettem, és sóhajtottam. A gyomrom összeszorult a félelemtől. A félelemtől, hogy Larryt meg fogják ölni, mert mindenkől kihagytam. Erre nem számítottam.

– Gyere, Jason – mondta Larry. A vérfarkas felállt.

– Nem. Holnap majd tökéleg gázolhatsz a vámpírokban, a felügyeletem alatt. De amíg meg nem érted, mennyire veszélyesek a szörnyek, nem akarom, hogy egyedül maradj velük.

Larry dühös, sértett pillantást vetett rám. Aláástam az önbizalmát, az önbecsülését. De mi mást tehettem?

Sietve sarkon fordult, és kiment. Nem vitatkozott. Nem köszönt. Becsapta maga mögött az ajtót, és nekem erőt kellett vennem magamon, nehogy utánamenjek. Mit mondhattam volna? A homlokomat az ajtónak támasztottam.

– A rohadt életbe – suttoztam.

– Itt kell aludnom a kanapén? – kérdezte Jason.

Megfordultam, és az ajtónak vetettem a hátam. A Browningot még mindig a kezemben tartottam, bár fogalmam se volt, miért. Egyre fáradtabb és hanyagabb lettem.

– Nem, a kanapé az enyém.

– Akkor mit akarsz, hol aludjak?

– Nem érdekel, hol. Csak ne a közelemben.

Két kézzel végigsimított a takaró szegélyén, a szövetet az ujjai közé fogva.

– Ha tényleg itt kint alszol, akár az ágyadba is mehetnék.

– Már foglalt – mondtam.

– Milyen nagy az ágy?

– Extra széles francia, de ez min változtat?

– Jean-Claude nem fog megharagudni, ha melléfekszem. Jobban szeretné, ha te volnál vele, de... – Megvonta a vállát. Ránéztem a nyugodt, békés arcára.

– Most először fogsz együtt aludni Jean-Claude-dal?

– Nem – válaszolta.

Valami biztos meglátszott az arcomon, mert lejjebb húzta a pulcsija magas nyakát, hogy észrevegyem a páros fognyomot. Ellöktem magam a faltól, és közelebb mentem. Elég közel, hogy lássam, a harapás már majdnem begyógyult.

– Néha jólesik neki egy kis harapnivaló, amikor fölkel – magyarázta Jason.

– Jézusom – mondtam.

Eleresztette a pulcsit, és az anyag úgy rásimult a harapásra, mintha az ott se lenne. Mi ugyanígy rejtenénk el a kiszívott nyakunkat. Jason csak ült, és ártalmatlannak látszott. Pontosan olyan magas volt, mint én, az arca értelmes angyalarc.

– Richard nem engedte, hogy Jean-Claude igyon belőle – mondtam.

– Soha – hangzott a válasz.

– Soha. Neked is csak ennyit kell mondanod.

– Mit akarsz, mit mondjak?

Egy pillanatig gondolkoztam a válaszon.

– Azt akarom, hogy háborodj föl. Dühöngj.

– Miért?

– Menj aludni, Jason. Fárasztasz.

Egy szó nélkül átment a hálósobába. Nem kukkantottam be, hogy megnézzem, farkassá változik-e, és összegömbölyödik a szőnyegen, vagy bemászik az ágyba a hulla mellé. Semmi közöm nem volt hozzá, vagy legalábbis nem akartam, hogy közöm legyen hozzá.

A Browningot bebiztosítva a párnám alá tettem. Otthon, ahol a stukkert az ágy fejtámlájába épített külön tokjában tartottam, ki lett volna biztosítva. De elég hülyén néznék ki, ha véletlen meglőném magam, miközben a vérfarkasok ellen védekezem.

A Firestart a kanapé díszpárnája alá tettem, szintén bebiztosítva. Normális esetben a csomagomba került volna, de most nem egészen éreztem magam biztonságban.

A késeket beraktam a bőröndbe. A helyzet nem volt olyan veszélyes, hogy az ágyban is hordjam a két, csuklóra szíjazós tokot. Mellesleg nem is voltak túl kényelmesek, legalábbis alváshoz nem.

Épp csak levackolódtam, hogy átaludjam a napot, amikor eszembe jutott, hogy még nem hívtam föl Bradford különleges ügynököt. A francba. Ledobtam magamról a takarót, és egy szál bugyiban és pólóban a telefonhoz léptem. Igen, a Browning is velem jött. Semmi hasznod nincs a fegyverből, ha nem hordod magadnál.

Bepötyögtem a számot, de nem vette föl senki. Nahát. Nem mindenki szokott a nap huszonnégy órájában dolgozni? A csipogója számát is tudtam. Várhatnék még a hírről Xavier-ről? Lehet, hogy már az is segít nekik, ha tudják a nevét? Bradford nagyon világosan megmondta, hogy nemkívánatos személy vagyok. Először is, mert Freemont már kigolyózott egyszer; másodszor, mert Quinlanék azzal fenyegetőztek, hogy mindenkit beperelnek, ha nem tartanak távol az ügytől. Olyan primán megvédtem a családjukat, hogy még egyszer nem kértek belőlem. Meg voltak győződve, arról hogy a fiuk halálát okoznám. Nahát.

Elővettem a csipogó számát. Bradford szigorúan megparancsolta, hogyha bármit megtudok, azt el kell mondanom neki, de csak neki. Ezzel elérte, hogy ne akarjak elárulni neki egy bűdös kukkot se. De honnan tudhattam, nincs-e az FBI-nak egy vámpíros aktája? Talán a név jelent nekik valamit. Talán segít megtalálni Jeffet. Mellesleg, Jean-Claude nem tiltotta meg, hogy Xavier nevét eláruljam a zsaruknak. Felhívtam a csipogót. Meghagytam a számom. Utána két

lehetőségem volt: vagy visszamászom az ágyba, és hagyom, hogy az ő hívása ébresszen föl, vagy leülök pár percre a székbe, és várok.

Leültem és vártam.

Öt percen belül csörgött a telefon. Szeretem az olyan embereket, akik gyorsan visszahívnak.

– Halló – mondtam, arra az esetre, ha mégsem ő keresne. De ő volt.

– Bradford különleges ügynök vagyok. Ezt a számot hagyta meg a csipogómon – a hangja rekedt volt az álmodástól.

– Itt Anita Blake.

Pillanatnyi csend.

– Tudja maga, hány óra?

– Eddig virrasztottam, úgyhogy igen, tudom, hány óra.

Újabb csend.

– Mit akar, Miss Blake?

Nagyot szusszantam. Ha bepöccenek, az úgysem segít.

– Lehet, hogy van egy tippem a vámpírra, aki gyerekeket mészárol.

– Mi a neve?

– Xavier.

– Vezetéknév?

– A vámpíroknak rendszerint nincs vezetéknévük.

– Köszönöm a nevet, Miss Blake. Hogy jutott hozzá?

Ezen egy pár másodpercig gondolkoztam. Nem találtam megfelelő választ.

– Valahogy az ölembe pottyant.

– Vajon miért nem hiszem el ezt magának, Miss Blake? Azt hittem, elég világosan fejeztem ki magam az este. Nem keveredhet bele az ügybe, semmiképpen.

– Nézze, nem volt kötelező felhívnom magát, de szeretném, ha élve kapnánk vissza Jeff Quinlant. Úgy gondoltam, az FBI talán hasznát veheti a vámpír nevének, aki elrabolta.

– Tudni akarom, honnan szerezte a nevet – akadékoskodott Bradford.

– Egy informátoromtól.

– Szeretnék beszélni ezzel az informátorral – mondta.

– Nem lehet – mondtam.

– Csak nem hallgat el valamit egy szövetségi nyomozási eljárással kapcsolatban, Miss Blake?

– Nem, Bradford ügynök, inkább mindent elkövetek, hogy megosszam magával az információt.

Erre ismét elnémult.

– Rendben, Miss Blake, igaza van. Köszönöm a nevet. Átfuttatjuk a számítógépen.

– Ez a vámpír a múltban rendszeresen bántalmazott kislányokat. Pedofil.

– Úristen, egy pedofil vámpír – végre úgy hallatszott, igazán érdekli, amit karattyolok. – És Quinlanék fia vele van.

– Bizony – válaszoltam.

– Tényleg nagyon szeretnék elbeszélgetni az informátorával, Miss Blake – ismételte.

– Kicsit fél a rendőröktől.

– Követelőzhetek is, Miss Blake. Bejelentés érkezett, hogy egy magánrepülőgép érkezett ide az éjjel, és egy koporsó is volt a rakomány közt. A gép egy bizonyos J.C. vállalat nevére van bejegyezve. A vállalat, számtalan vámpírokkal kapcsolatos, St. Louis-i illetőségű üzleti létesítmény tulajdonosa. Erről tud valamit, Miss Blake?

Nem tűnt jó ötletnek, hogy hazudjak az FBI-nak, de nem tudtam pontosan, mihez kezdenének az igazsággal. Az FBI épp egy vámpíros bűnügyben nyomoz, és hirtelen egy új vámpír jelenik meg a városban. A szövetségi legálábbis kikérdeznék. Legrosszabb esetben pedig... hát, ott volt az a vámpír Mississippiben, akit véletlenül ablakos cellába helyeztek át. A nap felkelt, a vámpír pedig saját zsírjában sült meg. Az Amerikai Polgári Jogok Szövetségétől egy ügyvéd beperelte a zsarukat, és nyert, de ettől a vámpír nem támadt fel. Bár az elhunyt vérszívó kétségtelenül friss hulla volt. Jean-Claude könnyen megszökött volna, de pusztán amiatt, hogy a vámpírképességeit alkalmazva megszökött a törvény elől, letartóztatási parancsot adtak volna ki ellene. Ugyanúgy, ahogy Magnussal is történt.

Mellesleg tegnap éjjel egy vámpír megölt egy rendőrt. Per pillanat lehet, hogy a rendőrök semmilyen vámpírral nem bánnának finoman. Végső soron a rendőrök is emberek.

– Ott van még, Blake?

– Itt vagyok.

– Nem válaszolt a kérdésemre.

– Hová kézbesítették a koporsót? – kérdeztem.

– Sehová. Egyszerűen eltűnt.

– Akkor mit akar tőlem?

– A koporsóval érkezett némi kézipooggyász is. Azt nem sokkal ezelőtt két fiatalember vette fel. Egyikük személyleírása pont ráillik Larry Kirklandre.

– Valóban?

– Valóban.

Ültünk a vonal két végén, és vártuk, hogy valaki mondjon valamit.

– Odaküldhetnék pár ügynököt a szállodai szobájába.

– A szobámban egyetlen koporsó sincs, Bradford ügynök.

– Biztos ebben, Blake?

– Isten bizony.

– Tudja, ki vezeti ezt a J.C. vállalatot?

– Nem.

Ez volt az igazság. Amíg Bradford nem beszélt róla, soha nem hallottam a J.C. vállalatról. Csupán feltételezés lenne azt állítani, hogy Jean-Claude a tulaj. Oké, ezzel is csak magamat hülyítettem. Na és?

– Maga tudja, hová szállították a koporsót? – faggatózott Bradford.

– Nem.

– Elmondaná, ha tudná?

– Ha ez segítene abban, hogy megtalálják Jeff Quinlant, persze.

– Rendben, Blake, de több segítség nem kell. Maradjon ki ebből a kurva ügyből. Ha megtaláljuk a vámpírokat, hívni fogjuk, és akkor majd végezheti a munkáját. Maga vámpírvadász, nem zsaru. Próbálja ezt nem elfelejteni.

– Rendben – válaszoltam.

– Helyes. Most pedig megyek vissza aludni. Javaslom, maga is tegye ugyanezt. Még ma megtaláljuk a vámpírokat, Blake. És még

annyt, hogy nem hiszek el mindent, amit Freemont mesélt. Magát fogjuk hívni a kivégzéshez.

– Kösz.

– Jó éjszakát, Blake.

– Jó éjszakát, Bradford.

Letettük. Egy percig ültem, és hagytam, hogy az agyam mindent feldolgozzon. Ha Jean-Claude-ot a szobámban találnák a rendőrök, mit csinálnának? Már láttam olyat, hogy a kómás vámpírt bepakolták egy hullazsákba, elvitték az örsre, aztán megvárták, hogy beesteledjen, és kikérdezhessék. Én rossz ötletnek tartottam, mert úgy gondoltam, a vámpír biztosan be lesz pöccenve, ha fölébred. Úgy is volt. Megöltem. Mindig is rossz érzésem volt ezzel a kivégzéssel kapcsolatban. Államon kívüli meló volt. A helyi zsaruk meghívtak, hogy adjak nekik tanácsot. Miután megtaláltuk a vámpírt, nem hallgattak többé a tanácsaimra. Ez a jelen helyzetre emlékeztetett. Azt a vámpírt is csak kikérdezésre vitték be.

Hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam. Mintha az egész éjszaka egyetlen elsőprő hullámban zúdult volna rám. Muszáj volt lefeküdnöm. Sem Jeff Quinlanen, sem máson nem tudok segíteni, ha nem alszom. Mellesleg, lehet, hogy a szövetségiék tényleg megtalálják. Furcsább dolgok is megestek már.

Délre ébresztést kértem a recepcióstól, aztán a takaró alá bújtam. A Browning kidudorodott a párna alól, de legalább a Firestart nem éreztem a kárpit alatt. Azt kívántam, bárcsak bepakoltam volna Sigmundot, a plüsspingvinemet, de az a gondolat, hogy Jean-Claude vagy Jason egy plüssállattal találjon egy ágyban, legalább annyira zavart, mint az, hogy esetleg megpróbálnak megenni. A macsóságnak ára van.

Valaki dörömbölt az ajtón. Amikor kinyitottam a szemem, világos, szórt fénnel teli szoba tárult elém. Itt sokkal vékonyabb volt a függöny, mint a hálóban. Hát ezért voltam én itt kint, Jean-Claude pedig ott bent.

Beleprésem magam a földön hagyott farmerembe.

– Jövök már! – ordítottam.

A dörömbölés abbamaradt, és rugdosni kezdték az ajtót. Az FBI jött ébresztetni? A Browninggal a kezemben léptem az ajtóhoz. Valamiért nem hittem, hogy a szövetségiek ennyire brutálisak lennének. Az ajtó mellé álltam.

– Ki az? – kérdeztem.

– Dorcas Bouvier. – Megint rugdosni kezdte az ajtót. – Nyissa már ki! Kinéztem a kis kémlelőablakon. Tényleg Dorcas Bouvier volt, vagy a gonosz ikertestvére. Fegyvert nem lehetett látni nála. Valószínűleg biztonságban voltam. A stukkert eldugtam a pólóm alá, a nadrág derekába. A póló nagy volt, combközépig ért. Elrejtette a pisztolyt, és még más is.

Kinyitottam a zárat, és félreálltam. Dorcas belökte az ajtót, és tárva-nyitva hagyta maga után, ahogy beviharzott. Becsuktam, bezártam, aztán nekitámaszkodtam, és a nőt figyeltem.

Úgy ment át a szobán, mint valami egzotikus macska. Derékig érő, gesztenyebarna haja függönyként himbálózott a léptei ütemére. Végül megfordult, és rám meresztette tengerzöld szemét, ami pontos mása volt a testvére szemének. A pupillája tűhegynyire szűkült, csak az örvénylő írisze maradt látható.

– Hol van?

– Ki hol van? – értetlenkedtem.

Megint rám meresztette a szemét, és a hálószoa ajtaja felé indult. Nem tudtam volna időben utolérni, hogy megállítsam, lelőni meg még nem akartam.

Már két lépéssel a hálóban volt, amikor utolértem. Mereven bámulta az ágyat. Érdekes is volt odanézni.

Jean-Claude a hátán feküdt, a bordó takaró a melléig felhúzva. Elővillant a fél válla, sápadt karja kinyújtva hevert a bordó anyagon. A félhomályban a haja egybeolvadt a párnával, csak fehér, éteri arca világított.

Jason hason feküdt. A takaró mindössze az egyik lábát meg a fenekét fedte, de ezt már csak félig. Nem tudtam megmondani, van-e rajta ruha. A két könyökére támaszkodva fölemelkedett, és felénk fordult. Szőke haja az arcába hullott, és úgy pislogott ránk, mint aki nagyon mély álomból ébredt. Ahogy meglátta Dorcast, elvigyorodott.

– Egyikük se Magnus – nyögte ki a nő.

– Nem – feleltem –, egyikük sem. Ne menjünk ki beszélgetni?

– Miattam nem kell kimenni – szólalt meg Jason. Az oldalára gurult, és a fél könyökére támaszkodott. Ahogy megmozdult, a selyemtakaró félrecsúszott a csípőjén.

Dorcas Bouvier sarkon fordult, és döngő léptekkel kiment a szobából. Rácsuktam az ajtót a röhögő Jasonre.

Dorcas láthatólag megrendült, sőt szégyellte is magát. Jó volt látni. Én is zavarba jöttem, de nem tudtam, hogyan kezeljem a helyzetet. Az ilyen szituációkból sose tudod kimagyarázni magad. Az emberek mindig hajlamosak a legrosszabbat hinni rólad. Úgyhogy nem is próbálkoztam. Csak álltam, és néztem rá. Kerülte a tekintetemet.

A kellemetlen szünet után végül megszólalt.

– Nem is tudom, mit mondjak. Azt hittem, a testvérem ott van bent. Én...

Vége rám nézett. Már kezdte visszanyerni a hidegvérét. Látni lehetett, ahogy megszilárdul a tekintete. Nem csak azért jött, hogy a testvérét kipenderítse az ágyamból.

– Hogy a fenébe jutott eszébe, hogy Magnus itt lehet?

– Leülhetek?

Intettem neki, hogy foglaljon helyet. Leült az egyik karosszékre, egyenes gerinccel, tökéletes tartással. Judith, a mostohaanyám büszke lett volna rá. Én a kanapé karfájára támaszkodtam, mert a Browninggal a gatyámban nem bírtam leülni. Nem tudtam pontosan, hogyan reagálna rá, ezért inkább nem akartam megmutatni a stukkert. Van, aki lefagy a fegyverektől. Még ilyet.

– Tudom, hogy Magnus magával volt a múlt éjjel.
– Velem? – kérdeztem.
– Nem úgy értem... – Ismét elvörösödött az arca. – Nem úgy értem, hogy magával. Úgy értem, tudom, hogy találkozott vele az elmúlt éjszakán.

– Ezt ő mondta?

Dorcas megrázta a fejét, amitől a haja sörényként omlott a vállára. Kísértetiesen emlékeztetett Magnusra.

– Láttam magukat együtt.

Figyelmesen fürkésztem az arcát, próbáltam a szégyenen kívül mást is kiolvasni belőle.

– Maga nem volt ott az éjjel.

– Hol? – kérdezte.

Összevontam a szemöldököm.

– Hogyan látott meg minket együtt?

– Vagyis beismeri, hogy az éjjel találkoztak – csapott le. A türelmetlensége rohamos gyorsasággal tért vissza.

– Azt akarom tudni, hogyan sikerült meglátnia minket.

Mély levegőt vett.

– Az az én dolgom.

– Magnus azt mondta, a nővére jobban ért a látomásokhoz, mint ő. Ez igaz?

– Mi az, amit még nem mondott el magának? – kérdezte. Újra dühös lett. Hihetetlenül gyorsan változtak az érzelmei.

– Azt például nem árulta el, miért menekült el a rendőrség elől.

Dorcas az ölében összekulcsolt kezére pillantott.

– Nem tudom, miért futott el, nincs semmi értelme. – Újra fölpillantott rám. – Tudom, hogy nem ő ölte meg azokat a gyerekeket.

– Egyetérték – válaszoltam. Meglepetés látszott az arcán.

– Azt hittem, maga mondta a rendőröknek, hogy Magnus tette.

Megráztam a fejem.

– Nem, én azt mondtam nekik, hogy ő is tehetne volna. Azt soha nem mondtam, hogy ő volt.

– De... a nyomozó annyira biztos volt benne. Azt állította, maga mondta neki.

Halkan káromkodtam egyet az orrom alatt.

– Freemont nyomozó volt az?

– Igen.

– Ne higgyen el neki mindent, amit mond, főleg ha rólam van szó.

Úgy tűnik, nem nagyon kedvel engem.

– Ha nem maga mondta neki, akkor miért voltak olyan biztosak abban, hogy Magnus követte el azokat a szörnyűségeket? Semmi oka nem volt megölni ezeket az embereket.

Megvontam a vállam.

– Magnust már nem keresik a gyilkosságok miatt. Ezt senki nem mondta magának?

Megrázta a fejét.

– Senki. Úgy érti, most már hazajöhet?

Sóhajtottam egyet.

– Ez nem ilyen egyszerű. Magnus bűbájt alkalmazott a rendőrökön, hogy megszökhesen. Ez már önmagában is vétség. Ha a zsaruk meglátják, meg fogják ölni, Miss Bouvier. Ahol mágiáról van szó, nem pöcsölnek. Nem mondhatnám, hogy hibáztatom őket érte.

– Láttam, ahogy maguk ketten kint beszélgetnek a szabad ég alatt.

– Tényleg találkoztam vele az éjszaka.

– Elmondta a rendőrségnek?

– Nem.

– Miért nem? – meredt rám.

– Magnus valószínűleg bűnös valamiben, különben nem menekült volna el, de jobb bánásmódot érdemel, mint amilyenben része van.

– Igen – felelte Dorcas –, jobbat érdemel.

– Miből gondolta, hogy az én ágyamban lesz?

Megint az ölébe bámult.

– Magnus nagyon meggyőző tud lenni. Nem emlékszem, utoljára mikor mondott neki nemet egy nő. Elnézést kérek, hogy ilyesmit feltételeztem magáról. – Elhallgatott, a hálószoza felé pillantott, aztán megint rám. Ismét elpirult.

Nem akartam neki elmagyarázni, hogy került két hím az ágyamba. A takaró és a párna biztos nyilvánvalóvá tette, hogy itt kint aludtam. Biztosan.

– Mit akar tőlem, Miss Bouvier?

– Meg akarom találni Magnust, mielőtt megöleti magát. Arra gondoltam, maga tudna segíteni. Hogy is árulhatta volna el Magnust a rendőröknek? Hiszen tudja, milyen másnak lenni.

Meg akartam kérdezni, látja-e a „nekromanta” feliratot a homlokomon, de aztán nem kérdeztem. Ha a válasz igen, nem biztos, hogy tudni akarom.

– Ha nem szökött volna el, egyszerűen kikérdezik. Nem volt ellene annyi, hogy letartóztassák. Van valami ötlete, miért menekült el?

Dorcas megrázta a fejét.

– Próbáltam kitalálni valamit, akármit, de szerintem nincs semmi értelme, Miss Blake. A bátyám kissé híján van az erkölcsi érzéknek, de amúgy nem rossz ember.

Nem voltam biztos benne, lehetséges-e, hogy valaki csak kissé legyen híján az erkölcsi érzéknek, de elsiklottam a dolog fölött.

– Ha Magnus föladja magát nekem, bekísérem az őrszobára. De mást nem tehetek.

– Már mindenütt jártam, ahol csak lehet, de nincs sehol. Még a tündérdombot is ellenőriztem.

– A tündérdombot? – kérdeztem. A nő fölbámult rám.

– A teremtményről nem szólt magának?

Gondoltam, talán hazudni kéne, hátha megtudok tőle valamit, de a tekintete elárulta, hogy máris lelepleztem magam.

– Nem említett semmiféle teremtményt.

– Persze; ha elmondta volna magának, a rendőrség dinamittal jött volna hozzánk. A dinamit nem pusztítja el a lényt, viszont a védővarázslatainkat teljesen tönkretenné.

– Milyen lényről beszél? – érdeklődtem.

– Van valami, amit Magnus elárult magának, de maga nem adta tovább a rendőrségnek? – kérdezte Dorcas.

Ezen egy pillanatig gondolkoztam.

– Nincs.

– Jól tette, hogy ezt nem mondta el magának.

– Lehet, most viszont segíteni akarok.

– Furdalja a lelkiismeret? – kérdezte.

– Talán – válaszoltam.

Rám nézett. A pupillája időközben láthatóan kitágult, majdnem normálisnak látszott. Majdnem.

– Hogy bízhatnék meg magában?

– Valószínűleg sehogy. De tényleg segíteni akarok Magnusnak. Kérem, beszéljen, Miss Bouvier.

– Arra kell kérnem, adja a szavát, hogy nem mondja el a rendőrségnek. Komolyan gondolom, Miss Blake. Ha a rendőrség közbelép, lehet, hogy szabadjára eresztik a teremtményt, és akkor sok ember fog meghalni.

Tépelődtem, de nem láttam okot arra, miért kéne a rendőrségnek tudni a dologról.

– Oké, a szavamat adom.

– Lehet, hogy nem bánok úgy a bűbájjal, mint Magnus, de egy tündérnek tett eskü komoly dolog, Miss Blake. Ha hazudnak nekünk, annak rossz vége lesz.

– Ez fenyegetés?

– Inkább tekintse figyelmeztetésnek.

A levegő megmozdult közöttünk, mint amikor a hó felszáll az autóútról. Dorcas szeme miniatűr örvénynek látszott. Talán mégis meg kellett volna mutatnom neki a stukkert.

– Ne fenyegetessen, Dorcas. Nem vagyok olyan hangulatban.

A mágia eltűnt, akár a víz a sziklarepedésben, de éreztem, hogy még mindig ott rejtőzik a mélyben. Egy olyan ember előtt, akit vérfarkasok és vámpírok is fenyegettek már, Dorcas nem látszott fenyegetőnek. Úgy látszott, Magnus kapta a családban a tehetség nagy részét. A félelmetesség skáláján például elég magasán állt.

– Csak hogy értsük egymást, Miss Blake. Ha maga szól a rendőrségnek, és azok szabadon eresztik a szörnyeteget, a gyilkosságok a maga fejére szállnak.

– Rendben, el vagyok ragadtatva; most pedig meséljen a lényről.

– Beszélt Magnus az ősünkről, Lynn Bouvier-ről?

– Igen. Ő volt az első európai ebben a térségben. Beházasodott a helyi indiántörzsbe. Megkeresztelte őket. És tündér volt.

Dorcas bólintott.

– De hozott magával egy másik tündért is.

– A feleségét? – tippeltem.

– Nem, egy kevésbé intelligens tündért ejtett foglyul. Bezárta egy mágikus dobozba, de a tündér kiszabadult, és kis híján az egész törzset lemészárolta. Végül az őszünknek sikerült egy indián sámán segítségével megfékeznie, viszont soha többé nem nyerte vissza fölötté az uralmat. Nem tehetett mást, mint hogy bebörtönözze.

– Milyen fajta tündért hozott magával?

– A Véres Csontok nemcsak a bárunk neve – felelte. – Hanem a Velőtrázó Véres Csontok, rövidebben.

Tágra nyílt a szemem.

– A Velőtrázó Véres Csontok? De hát az egy gyerekriogató mumus! Miért akart volna a maga ősapja egy ilyet foglyul ejteni? Nincsenek kincsei, és a kívánságokat se teljesíti. Vagy rosszul tudom?

– Nem, elég jól tudja. Véres Csontoknak nincsenek kincsei, se nemes varázsereje, hogy teljesíteni tudja a kívánságokat.

– Akkor mire volt jó befogni?

– A legtöbb gyereknek, aki ember és tündér házasságából születik, nincs sok varázsereje.

– Így mondják a legendák – válaszoltam –, de Magnus az élő cáfolat.

– Lynn Bouvier egyfajta megállapodást kötött, hogy ő és a leszármazottai varázsereőt kapnak.

Elnyújtotta a sztorit, én pedig fáradt voltam.

– Nyögje már ki, Miss Bouvier. Egyre idegesítőbb, hogy így halogatja.

– Az föl se merült magában, hogy talán kínos beismernem a dolgot? – kérdezte.

– Nem; ez esetben bocsánatot kérek.

– Az őszöm bebörtönözte Véres Csontokat, hogy varázsitalt készíthessen a véréből. De az italt időről időre újból el kellett készíteni, és meginni, hogy megmaradjon a varázsereje.

– A többi tündér mit szólt ehhez a kis ötlethez?

– Az ősatyáknak el kellett hagynia Európát, különben a többiek megölték volna. A tündéreknak tilos egymást kihasználni.

– Meg tudom érteni, miért.

– Lynn Bouvier barbár tetteivel bűbájt szerzett nekünk. Hatalmat. De akkor is vérrel vásároltuk, Miss Blake. Miután az őszám bebörtönözte Velőtrázó Véres Csontokat, végül lemondott a varázssitalról. Végre belátta, hogy ez gonoszság. És bár a varázshatalma elenyészett, a gyermekei vérében megmaradt a tündérek ereje. És most itt vagyunk – fejezte be.

– Vagyis Velőtrázó Véres Csontok most valahol egy varázsdobozban lapul? – kérdeztem.

Dorcas elmosolyodott, és ettől hirtelen megfiatalodott és megszépült tőle az arca. Nem tudtam megmondani, hány éves lehet. Egyetlen ránc se látszott az arcán.

– Amikor a varázslat az első alkalommal csődöt mondott, Velőtrázó Véres Csontok visszanyerte a teljes méretét. Nagyobb, mint egy ember, majdnem akkora, mint egy óriás. Egy mágiával átitatott földhalomba van zárva.

– Azt mondja, annak idején majdnem eltörölt a föld színéről egy egész indián törzset?

Bólintott.

– Látnom kell a helyet, ahová bebörtönözték.

– De megígérte...

– Annyit ígértem, hogy a rendőrségnek nem fogom elmondani, de épp most árulta el, hogy egy óriási, tömegpusztításra képes teremtmény van a közelben bebörtönözve. Meg kell néznem, biztonságos-e a hely, nem fog-e a lény kitörni, és nem kezd-e majd embereket mészárolni.

– Biztosíthatom, Miss Blake, a családunk évszázadokon át jól boldogult. Tudjuk, mit csinálunk.

– Ha már a zsaruknak nem mondhatom el, legalább látni akarom a saját szememmel.

Dorcas fölállt, és a magasságával próbált megfélemlíteni. De attól messze járt.

– És magával hozza a rendőrséget, ugye? Azt hiszi, ilyen hülye vagyok?

– Nem fogom magammal hozni a zsarukat, Miss Bouvier, de meg kell néznem. Ha úgy tör ki, hogy nem értesítettem a rendőrséget, akkor az én hibám lenne, hogy senki sem készült föl rá.

– Véres Csontokra nem lehet fölkészülni – mondta ő. – Halhatatlan, Miss Blake, igazán halhatatlan. Nem lehet megölni. Levághatná a fejét, de attól sem halna meg. A rendőrség nem tehet semmit, csak rontanának a dolgon.

Ebben volt valami.

– Akkor is látnom kell.

– Maga egy makacs nő.

– Igen, tényleg nagyon idegtépő tudok lenni, Miss Bouvier. Ne kerüljessük egymást, csak vigyen el, hogy megnézhessem a lény börtönét, és ha biztonságos, magára hagyom vele.

– És ha nem eléggé biztonságos magának? – kérdezte.

– Akkor föl vesszük a kapcsolatot egy boszorkánnyal, és megnézzük, mit ajánl.

Összevonta a szemöldökét. – Nem a rendőrséget választaná?

– Ha betörnének a lakásomba, a zsarukat hívnám. De ha mágikus segítség kell, akkor olyan embert hívok, aki ért a mágiához.

– Furcsa egy nő maga, Miss Blake. Nem értem magát.

– Sokan vannak így ezzel – válaszoltam. – Megnézhetem, hol van eltemetve Velőtrázó Véres Csontok, vagy sem?

– Jó, megmutatom.

– Mikor?

– Magnus nélkül nincs a bárban elég személyzet, úgyhogy ma nem. Jöjjön holnap három óra körül a *Véres Csontokhoz*. Onnan majd együtt megyünk tovább.

– Van egy munkatársam, akit szeretnék magammal hozni – mondtam.

– Az egyik fiatalember a hálósobából?

– Nem.

– Miért akarja magával hozni?

– Mert ő a gyakornokom. Ki tudja, mikor láthatna újra tündérmágiát.

A nő gondolkodott egy percre, majd bólintott.

- Rendben van, magával hozhat még egy embert, de nem többet.
- Bízson bennem, Miss Bouvier.
- A barátaimnak csak Dorrie – mondta. Kezet nyújtott.
- Szólíts Anitának.

Kezet ráztam vele. Nőhöz képest kellemes, határozott kézfogása volt. Diszkriminatív illet mondani, de hát igaz. Úgy látszik, a legtöbb nő nem tudja, hogyan kell rendesen kezet fogni.

A kelletténél tovább tartotta a kezemet. Amikor elhúzta az ujjait, akkor jutott eszembe, hogy ő is átlát rajtam, akárcsak Magnus. Dorrie rám emelte tágra nyílt, kísérteties szemét. A kezét a mellére szorította, mintha fájna.

– Vért látok, szenvedést és halált. Felhőként kísér téged, Anita Blake.

Rettegést láttam a tekintetében. Elborzadt attól, amit a lelkemben, az életemben és a múltamban látott. Nem néztem félre. Ha nem szégyelled, nem kell félrenézni. Néha jobb szeretnék valami más szakmát, de ezt csinálom, ez vagyok.

Dorrie pislogott, és a tekintetéből eltűnt a riadt kifejezés.

– Nem foglak alábecsülni, Anita.

Megint normálisan nézett ki, legalábbis annyira, amennyire az érkezésekor az volt, vagyis nem túlzottan. Most először eltűnődtem el rajta, vajon tényleg a valóságot látom-e. Bűbájt használt rajtam, hogy normálisnak látsszon? Hogy gyengébbnek látsszon, mint valójában?

– Viszonozni fogom a szívességedet, Dorrie.

Megint felém villantotta azt a bűbájos mosolyt, amitől fiatalnak és sebezhetőnek tűnt. Talán illúzió?

– Akkor viszlát holnap.

– Viszlát holnap – búcsúztam.

Elment, én pedig bezártam mögötte az ajtót. Tehát Magnus családja egy szörnyet őrzött. Volt ennek valami köze ahhoz, hogy elmenekült? Dorrie úgy gondolta, nem ez volt az oka. Ő csak tudja. De a szoba levegőjében lágyan örvénylő energiát lehetett érezni. A mágia halvány illata megmaradt a levegőben, akár a parfüm, és én észre se vettem, csak amikor elment. Lehet, hogy Dorrie épp olyan jól

bánik a bűbájjal, mint Magnus, csak körmönfontabb. Tényleg megbízhatok Dorrie Bouvierben? Hm.

Miért kérdeztem meg, hogy Larry is velem jöhet-e? Mert tudtam, hogy örülne neki. Talán jóvá is tehetem így, hogy olyan csúnyán viselkedtem vele Jason előtt. De ahogy ott álltam, és éreztem Dorrie Bouvier varázserejét a levegőben, már nem voltam biztos benne, hogy ez jó ötlet. A pokolba, tudtam, hogy rossz ötlet, de oda kellett mennem, és Larry is biztos jönni akart. Joga volt hozzá. Még ahhoz is joga volt, hogy veszélybe sodorja magát. Nem védhettem örökké. Meg kell tanulnia vigyázni magára. Utáltam az egészet, de tudtam, hogy ez az igazság.

Nem készültem még fel arra, hogy eleresszem a szoknyám mellől, de egy kicsit nagyobb mozgásteret kellett adni neki. Szabad kezet kap tőlem. Csak bele ne tenyereljen valamibe.

A nap nagy részét átaludtam, és amikor fölébredtem, arra jöttem rá, hogy senki nem hajlandó bevenni a buliba. Mindenki rettegve menekült a Quinlanék által benyújtott kereset elől, és bármerre próbáltam elindulni, mindenütt persona non grátának számítottam. Bradford ügynök felszólított, hogy csomagoljak, és megfenyegetett, hogy a nyomozási eljárás és az igazságszolgáltatás akadályozása miatt be fog börtönöztetni. Ez neki a hála. A napom kész csőd volt. Dolph volt az egyetlen személy, aki hajlandó volt szóbaállni velem. Ő pedig csak annyit tudott mondani, hogy nyomát sem találták Jeff Quinlannek vagy a nővére holttestének. Magnust se látta senki. A zsaruk mindenkit kikérdeztek, nyomok után kutattak, miközben én malmoztam, de senki nem talált semmi hasznosat.

Némi megkönnyebbüléssel figyeltem, ahogy leszáll a sötétség. Most legalább haladhatunk majd a dologgal. Larry visszament a szobájába. Pedig nem kértem rá. Talán egyedül akart hagyni egy kicsit Jean-Claude-dal. Ijesztő gondolat, de legalább Larry szoba állt velem. Jó, hogy valaki még hajlandó volt erre.

Széthúztam a függönyöket, és néztem, ahogy az ablak elsötétül. Ma Larry szobájában mostam fogat. A saját fürdőszobám hirtelen tiltott területté vált. Egyszerűen nem akartam Jasont pucéran látni, Jean-Claude-ot még kevésbé. Úgyhogy napközben kölcsönvettem Larrytől a szobája egy részét.

Hallottam, hogy kinyílik a háló ajtaja, de nem fordultam meg. Valahogy tudtam, ki az.

– Hello, Jean-Claude.

– Jó estét, *ma petite*.

Megfordultam. A szoba majdnem teljesen sötétbe borult. Csak az utcai lámpák és a hotel cégtáblájának fénye szűrődött be kintről. Jean-Claude belelépett a fénykörbe. Az inge gallérja teljesen eltakarta a nyakát. Gyöngyházgombok fogták össze, úgyhogy az arcát keretbe foglalta a hófehér anyag. A pliszírozott ingmellen legalább egy tucat gomb csillogott. Az ingujjakat derékig érő kabátka takarta, olyan

fekete, hogy szinte alig lehetett észrevenni a sötétben. Csak a széles merev mandzsetták lógtak ki a kabát ujjából, elfedve a vámpír kézfejét. Szoros fekete nadrágját megint fekete csizmába préselte bele. A csizma szára egészen combtőig ért, úgyhogy a vámpír lába gyakorlatilag bőrbe volt csomagolva. A puha bőrt fekete csatokkal díszített fekete szíjak tartották.

– Tetszik? – kérdezte.

– Ja, nagyon menő.

– Menő? – kérdezte ironikus felhanggal.

– Már bókot se tudsz rendesen fogadni – dorgáltam meg.

– Bocsánatodért esedezem, *ma petite*. Tényleg bóknak szántad.

Köszönöm.

– Szóra sem érdemes. Most már elindulhatunk visszaszerezni a koporsódat?

Jean-Claude kilépett a fényből, úgyhogy nem láttam az arcát.

– A te szádból olyan egyszerűnek hangzik, *ma petite*.

– Miért, nem az?

Erre csak a csend felelt, olyan sűrű csend, mintha üres lenne a szoba. Majdnem Jean-Claude után kiáltottam, aztán inkább odamentem a bárpulthoz, és felkapcsoltam a föléje szerelt forgatható halogénlámpát. A fehér fényben kivilágított barlangnak látszott a sötét szoba. Így már jobban éreztem magam. De továbbra sem érzékeltem Jean-Claude jelenlétét a szobában. Megfordultam, és ott ült az egyik karosszékből. Még akkor sem adott életjelet. Olyan volt, mint egy kimerevített videokép, ami arra vár, hogy valaki újra elindítsa.

– Bár ne csinálnád ezt – mondtam.

Elfordította a fejét, és rám nézett. A szeme csupa fekete volt. A gyér fényben kék szikrákat vetett.

– Mit ne csináljak, *ma petite*?

– Semmit. Mi olyan bonyolult a ma estében? Az az érzésem, nem mondasz el nekem mindent.

Egyetlen sima mozdulattal állt talpra, mintha kihagyta volna a folyamat néhány lépését.

– A szabályok értelmében Serephinának joga van párbajra hívnia engem.

– Ez a vámpírmester neve? Serephina?

Bólintott.

– Nem félsz, hogy elmondom a zsaruknak?

– Épp hozzá foglak elvinni, *ma petite*. Nem lesz idő arra, hogy a türelmetlenséged ostobává tegyen.

Ha egész nap tétlenül itt ragadtam volna, de tudnám a nevét, megpróbáltam volna egyedül megkeresni? Igen, megpróbáltam volna.

– Remek. Menjünk.

Jean-Claude járkálni kezdett a szobában, közben mosolygott, és a fejét csóválta.

– *Ma petite*, tisztában vagy azzal, mit jelent, ha Serephina ma éjjel párbajra hív engem?

– Azt, hogy harcolunk, nem?

Jean-Claude abbahagyta a járkálást, és odajött a bárhoz a fénybe. Fölcsusszant az egyik székre.

– Semmi félelem nincs benned. Semmi.

Vállat vontam.

– Ha félek, az nem segít. Ha fölkészülök, az igen. Te félsz tőle?

Ránéztem, próbáltam kiolvasni valamit a bájos maszkjából.

– Az erejétől nem félek. Úgy vélem, ezen a téren majdnem egyenlők vagyunk, de mondjuk, hogy óvatos vagyok. Még ha mindenbe egyenlők is vagyunk, akkor is úgy léptem be a birtokára, hogy csak egy farkasom van velem, meg te, meg Monsieur Lawrence. Ha választhattam volna, nem benneteket vonultatlak fel előtte, amikor kétszáz év után újra találkozunk.

– Miért nem hoztál több embert? Vagy legalábbis több vérfarkast.

– Nem volt időm, hogy megfelelő kíséretet toborozzak – nézett rám.

– Veszélyben vagy?

Elnevette magát, de nem kifejezetten vidáman.

– Azt kérded, veszélyben vagyok-e. Nos, amikor a tanács fölkért, hogy osszam szét a földjeimet, azt ígérték, hogy az üresedést olyasvalaki fogja betölteni, akinek a hatalma akkora, mint az enyém, vagy kisebb. De arra ők sem számítottak, hogy ilyen készületlenül lépek majd az úrnő birtokára.

– Kik azok az ők? Milyen tanács?

Félrebillentette a fejét.

– *Ma petite*, olyan régóta forogsz közöttünk, és még soha nem hallottál a tanácsról?

– Csak mondd meg, mi az – szakítottam félbe.

– Van egy tanácsunk, *ma petite*. Már nagyon régóta létezik. Nem is annyira kormányzótestület, mint inkább bíróság, vagy talán inkább rendőrség. Mielőtt a ti bíróságotok polgárjoggal ruházott föl bennünket, nagyon kevés szabályunk volt, és csupán egyetlen törvényünk. „Ne vond magadra a figyelmet.” Tepes erről a törvényről feledkezett meg.

– Tepes? – kérdeztem. – Vlad Tepes? Úgy érted, Drakula?

Jean-Claude csak nézett rám. Az arca tökéletesen üres és kifejezéstartelen volt.

Úgy nézett ki, mint egy különösen szép szobor, már ha egy szobor szeme képes úgy csillogni, mint a zafír. Semmit sem tudtam kiolvasni ebből a kifejezéstartelen arcból, de nem is az volt a cél.

– Nem hiszem – mondtam.

– Amit a tanácsról, amit a törvényről, vagy amit Tepesről mondtam?

– Az utóbbit.

– Ó, biztosíthatlak, mi öltük meg.

– Ezt úgy mondod, mintha te is ott lettél volna. Mikor halt meg, az 1300-as években?

– Mikor is? 1476-ban, vagy talán 1477-ben? – Jean-Claude látványosan úgy tett, mintha emlékezni próbálna.

– Ennyire nem lehetsz öreg – mondtam.

– Biztos vagy benne, *ma petite*? – fordította felém üres arcát. Még a szeme is kiürült, élettelennek látszott.

– Igen, biztos vagyok benne.

Elmosolyodott, és sóhajtott egyet. Az élet – jobb szó híján – hirtelen visszatért a testébe és az arcába. Olyan volt, mintha Pinokkiót látnám életre kelni.

– A fenébe.

– Olyan jó tudni, hogy még mindig el tudlak bátortalanítani, *ma petite*.

Elsiklottam a megjegyzése fölött. Pontosan tudta, milyen hatással van rám. – Ha Serephina hatalma egyenlő a tiéddel, akkor őt majd te intézed el, én meg lelövöm az összes többit.

– Tudod, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű.

– Soha nem ilyen egyszerű.

Mosolyogva nézett rám.

– Tényleg úgy gondolod, hogy ki fog hívni?

– Nem, de azt akartam, hogy tudd, megtehetné.

– Van még valami, amit tudnom kell?

A vámpír elég szélesen mosolygott ahhoz, hogy kivillanjon a szemfoga. Csodálatosan nézett ki a fényben. A bőre sápadt volt, de nem túlságosan. Megérintettem a kezét.

– Meleg a kezed.

– Igen, *ma petite*, miért? – pillantott föl rám.

– Egész nap aludtál. Hidegnek kéne lenned, ha még nem is ettél. Csak nézett rám szóltanul.

– A francba – mondtam. Elindultam a hálószoza felé. Jean-Claude meg se próbált megállítani. Meg se próbálta. Ettől ideges lettem. Futólépésben érkeztem az ajtóhoz, és belöktem.

Csak egy sápadt sziluettet láttam az ágyon. Felkattintottam az ajtó melletti villanykapcsolót. A csillár fénye vakító volt és könnyörtelen.

Jason a hasán feküdt, szőke haja élesen kirajzolódott a párnákon. Élénk kék fürdőnadrágját leszámítva teljesen meztelen volt.

Elindultam az ágy felé, közben a hátára meredtem, és fohászkodtam, hogy lélegezzon. Amikor már majdnem az ágy mellett álltam, akkor vettem észre, hogy szuszog. A mellkasomban enyhült a szorítás.

Az ágy szélére kellett térdelnem, hogy elérjem a fiút. Megérintettem a vállát. Megmoccant az ujjaim alatt. Az oldalára fordítottam, de ő teljesen passzívan viselkedett. Elnehezült szemhéjjal bámult föl rám. Két vékony piros vonal volt a nyakán. A vér legalább nem csöpögött rá az ágyneműre. Azt semmilyen módon nem tudhattam meg, mennyi vért vesztett. Mennyit szívott ki belőle Jean-Claude.

Jason lustán rám mosolygott.

– Jól vagy?

A hátára fordult, és közben a derekam köré csúsztotta a kezét.

– Ezt igennek veszem.

Próbáltam hátrálni, de ő erősen tartott a körém font karjával. Aztán a mellkasához húzott. Útközben előhúztam a Browningot. A srác megállíthatott volna, de nem is próbálkozott.

A bordái közé nyomtam a fegyvert. A másik kezemet a csupasz mellkasára préseltem, próbáltam távol tartani az arcomat az arcától. Erre felemelte a fejét.

– Meg fogom húzni a ravaszt.

Az arca centiméterekre állt meg az enyémtől.

– Meg fogok gyógyulni.

– Megéri egyetlen csók, hogy lyukat üssenek az oldaladba?

– Nem tudom – válaszolta. – Láthatólag mindenki így gondolja.

Az arca lassan közeledett felém, bőven hagyott időt a döntésre.

– Jason, ereszd el őt, most azonnal – Jean-Claude hangja mintha visszhangzott volna a szobában.

Jason elengedett. Lecsúsztam az ágyról, a pisztolyt még mindig a kezemben tartva.

– Szükségem lesz a farkasomra ma éjjel, Anita. Próbáld meg nem lelőni, amíg Serephinával nem találkoztunk.

– Mondd meg neki, hogy többé ne ugorjon rám – követeltem.

– Meg fogom, *ma petite*, meg fogom.

Jason visszahanyatlott a párnákra. Az egyik térdét fölhúzta, a két keze a hasán nyugodott. Laza volt és érzéki, de a szemét végig Jean-Claude-on tartotta.

– Majdnem tökéletes háziállat vagy, Jason, de ne provokálj.

– Soha nem mondtad, hogy tabu a csaj.

– Most mondom – válaszolta a vámpír. Jason fölült az ágyon.

– Innentől kezdve tökéletes úriember leszek.

– Igen – mondta Jean-Claude –, az lesz.

Ahogy ott állt az ajtóban, még mindig gyönyörűség volt ránézni, de most már veszélyesnek látszott. Ez egyre jobban érződött a szobában és a vámpír suttogó hangjában.

– Hagyj magunkra egy percig, *ma petite*.

– Erre most nincs időnk – figyelmeztettem.

Jean-Claude rám nézett. Éjkék volt a tekintete, az írisze elnyelte a szeme fehérjét.

– Te véded őt?

– Nem akarom, hogy baja essen csak azért, mert túl messzire ment velem.

– Mégis lelőtted volna.

Megvontam a vállam.

– Soha nem mondtam, hogy következetes vagyok, csak azt, hogy komolyan gondolom.

Jean-Claude elnevette magát. A hirtelen hangulatváltozásra összerezte Jasonnel. A vámpír kacagása telt volt és jóízű, mint a csokoládé, szinte harapni lehetett a levegőben.

Jasonre pillantottam. Úgy nézte Jean-Claude-ot, ahogy a jól idomított kutya lesi a gazdája minden rezdülését, hogy megtudja, mit kíván.

– Farkasom, öltözz fel. És te is, Anita, neked is át kell öltöznöd. Fekete farmer volt rajtam és királykék póló.

– Mi baj van a ruhámmal?

– Ma este ki kell tennünk magunkért, *ma petite*. Nem kérnélek rá, ha nem volna fontos.

– Ma nem vagyok hajlandó estélyit húzni.

Rám mosolygott.

– Hát persze, hogy nem. Csak valami kicsit stílusosabbat. Ha az ifjú barátodnak nincs semmije, ami megfelelne, úgy vélem, a mérete nagyjából megegyezik Jasonével. Biztos vagyok benne, hogy találunk neki valamit.

– Ezt Larryvel kell megbeszélnek.

Jean-Claude egy szívdobbanásnyi ideig rám meredt.

– Ahogy óhajtod, *ma petite*. Most pedig, megtennéd, hogy kimész, míg Jason felöltözik? Én itt maradok, te meg válassz valami illőbb ruhát.

Vitatkozni akartam. Nem szerettem, ha megmondják, mit vegyek fel, és mit ne. De eltekintettem a dologtól. Eleget forogtam már

vámpírkörökben, hogy tudjam, imádnak mindent, ami látványos vagy veszélyes. Ha Jean-Claude azt mondja, villognunk kell, igaza lehet. Nem fogok belehalni, hogy egy kicsit kicsípem magam. Ha elutasítom, abba mind beledögölhetünk. Egyszerűen nem tudtam, milyen szabályok érvényesek ebben a helyzetben. De volt egy gyanúm, hogy semmilyenek.

Csomagoláskor nem az lebegett a szemem előtt, hogy egy mestervámpírhoz fogok látogatóba menni, úgyhogy a választék kissé szűkös volt. Végül egy magas nyakú, csipkezsabós, karmazsinvörös blúz mellett maradtam. Még egy kis fodor is volt a kézelőjén. Úgy nézett ki, mint egy Viktória korabeli blúz és egy férfiing kereszteződése. Nagyon konzervatív lett volna, ha nem rikító vörös. Már a gondolatát is utáltam, hogy ezt kell fölvennem, mert tudtam, hogy Jean-Claude-nak tetszeni fog. A színétől eltekintve akár ő is fölvehette volna.

A blúzra rávettem a mindenhez illő fekete blézerem. Ehhez jött a két pisztoly, a két kés meg egy kereszt a nyakamban a blúz alatt, és máris indulásra készen álltam.

– *Ma petite*, kijöhetünk?

– Naná.

Jean-Claude kinyitotta az ajtót, és egyetlen pillantással végigmért.

– Pompásan festesz, *ma petite*. Örülök, hogy sminkeltél.

– Vörösben sápadtnak látszom smink nélkül.

– Hát persze. Más cipőd nincs?

– Csak két pár sportcipőt hoztam, meg egy magas sarkút. Az utóbbiban kevésbé tudok mozogni.

– Már a blúz is több, mint amit reméltem. Hagyd magadon az edzőcipőt. Legalább az is fekete.

Jason kijött a hálósobából. Olyan szoros fekete bőrnadrágot viselt, hogy tudtam, most már nincs rajta az alsónadrág. Az inge enyhén keleties volt, álló gallérral és egy sujtásos gombbal. Az ing ujjja buggyos volt. Puha, fényes kék anyagból készült, ami tökéletesen illett a szeme színéhez. Sötétkék és aranynak látszó sötétsárga hímzés díszítette. Ahogy Jason mozgott, az ing egy kicsit szétnyílt, kivillantva a meztelen hasát. Puha fekete bőrcsizmája térdig ért.

– Már tudom, ki a szabód – mondtam. Siralmasan alulöltözött leszek.

– Idehívnád Monsieur Kirklandet? Ha ő is felöltözött, mehetünk.

– Lehet, hogy Larry nem akar majd átöltözni.

– Akkor nem fog. Nem kényszerítem rá.

Ránéztem, nem igazán tudtam, hihetek-e neki, de áthívtam Larryt. Beleegyezett, hogy bemegy a hálósobába, és megnézi, milyen szép holmik vannak még a bőröndben, de azt nem ígérte biztosra, hogy át is öltözik.

Amikor kijött, még mindig sötétkék farmer és edzőcipő volt rajta. De a pólóját lecserélte egy ragyogó kék selyemingre. Még a szokásosnál is kékebbnek látszott benne a szeme. A vállára csatolt stukker egy vállban kissé nagy, fekete bőrzakó alatt rejtőzött. Ez haladás volt a korábban viselt flanelinghez képest. Az ing nyakát kihajtotta a zakó fölé, ez jól illett az arcához.

– Látnod kéne, milyen cuccok vannak bent – mondta. Megcsóválta a fejét, mint aki még mindig nem bírja elhinni. – Azt se tudnám, némelyikbe hogyan bújjak bele.

– Jól nézel ki – dicsértem meg.

– Kösz.

– Indulhatunk? – kérdeztem.

– Igen, *ma petite*, indulhatunk. Érdekes lesz két évszázad után újra találkozni Serephinával.

– Tudom, hogy ez neked egy nosztalgiaút, de ne felejsük el, miért vagyunk itt – mondtam. – Xavier elrabolta Jeff Quinlant. Ki tudja, éppen most mit csinál vele. Épségben haza akarom juttatni a srácot. Ez a második éjszakája. Ma meg kell találnunk a gyereket, vagy valakit, aki tudja, hol van.

Jean-Claude bólintott.

– Akkor induljunk, *ma petite*. Serephina már vár ránk.

Szinte türelmetlennek látszott, mint aki alig várja, hogy találkozzon a csajjal. Most először jutott eszembe, hogy ő és Serephina talán szeretők voltak. Azt tudtam, hogy Jean-Claude nem szűz. Naná. De más dolog volt tudni, hogy vannak szeretői, és megint más találkozni az egyikkel. Döbbsen tapasztaltam, hogy zavar a dolog.

A vámpír rám mosolygott, mintha tudná, mire gondolok. Ismét látszott a szeme fehérje. Így majdnem embernek nézett ki. Majdnem.

Jean-Claude úgy ment át a parkolón a csizmájában meg a kiskabátjában, mint aki csak arra vár, hogy lefotózzák, vagy autogramot kérjenek tőle. Mi többiek követtük, mintha a kísérői volnánk. És azok is voltunk, akár tetszett, akár nem. Egy kicsit hajlandó voltam a talpát nyalni azért, hogy megmentsem Jeff Quinlant. Még én is tudok hízelegni, ha jó ügyet szolgálok vele.

– Te vezetsz, vagy elmondod az utat Serephina házához, mielőtt elindulnék? – érdeklődtem.

– Időben szólni fogok, hogy hol kell bekanyarodnod.

– Azt hiszed, hogy megadom az útvonalat a zsaruknak, és a házához küldöm őket?

– Nem – mondta. Csak ennyit válaszolt.

Csúnyán néztem rá, de aztán beszálltunk a dzsipbe. Lehet tippelni, ki ült előre.

Kihajtottunk a főútra, a Stripre. Olyan sűrű volt a forgalom, hogy néha egymás seggében álltak a kocsik. Ha nagy a forgalom, több órába is beletelhet, mire a Strip négy mérföldjén végigaraszolunk. Jean-Claude utasítására bekanyarodtam egy keskeny útra. Olyan útnak látszott, ami csak egy újabb dugóba vezet, de aztán kiderült, hogy egy bekötőút. Ha ismered a kisebb utcákat, a dugók többségét elkerülheted.

Branson főútjáról nézve nem látszik, de a következő domb mögött ott az igazi Ozark-hegység. Hegyek, erdők, és olyan házak, ahol nem a turistákból élő emberek laknak. A Stripen minden mesterséges, minden csupa neon, aztán tizenöt perc múlva már fák vesznek körül, és az Ozark-hegység lankái közt kanyarogsz.

A sötétség összezárult a dzsip körül. Csak az elszórt csillagok fénylettek a feketeségben, meg a reflektorom.

– Úgy látszik, repesve várod, hogy találkozz Serephinával, annak ellenére, hogy ő lopta el a koporsódat – jegyeztem meg.

Jean-Claude felém fordult az ülésen, amennyire a biztonsági öv engedte. Ragaszkodtam hozzá, hogy mindenki bekösse az övet, ez

mulattatta. Azt hiszem, hülyeség volt egy hullát arra kérni, hogy kösse be magát, de hát én vezettem.

– Azt hiszem, Serephina még mindig úgy gondol rám, mint arra a fiatal vámpírra, akit évszázadokkal ezelőtt ismert. Ha méltó ellenfélnek tekintene, közvetlenül velem vagy a kegyenceimmal szállt volna szembe. Nem lopta volna el csak úgy a koporsót. Elbízta magát.

– Mint az egyik kegyenced – szólalt meg Larry a hátsó ülésen –, hadd kérdezzem meg: biztos vagy benne, hogy nem te vagy az, aki elbízta magát?

Jean-Claude hátrapillantott.

– Serephina több száz éves volt, amikor először találkoztam vele. Két-háromszáz év után már kikristályosodnak a vámpírerők határai. Ismerem Serephina határait, Lawrence.

– Ne hívj Lawrence-nek. A nevem Larry.

A vámpír felsóhajtott.

– Jól kitanítottad.

– Eleve ilyen volt – válaszoltam.

– Kár.

Jean-Claude úgy beszélt az egészről, mint valami ellenséges családi összejöveteletről – ez nem paradoxon? Reméltem, igaza van, de valamit már megtanultam a vámpírokról: mindig elő tudnak húzni valami újabb meglepetést a cilinderükből. Például nagy, húsevő, vámpírfogú nyuszikat, amik kirágják a szemedet, ha nem figyelsz.

– És a kis farkaskölyök ott hátul mit fog csinálni? – kérdeztem.

– Azt, amit mondanak nekem – felelte Jason.

– Remek – nyugtáztam.

Csendben autóztunk tovább. Jean-Claude ritkán szokott csevegéssel vesződni, én meg nem voltam olyan hangulatban. Mi nyugodtan elmehettünk egy kicsit vendégeskedni, de Jeff Quinlan már a második éjszaka ébredt föl valahol Xavier gyöngéd karjaiban. Ez valahogy elrontotta a hangulatomat.

– Az út, ahova be kell fordulnod, jobbra van, épp előtted, *ma petite*.

Összereztem Jean-Claude hangjára. Bele voltam süppedve a feketén suhanó országút csendjébe.

Lelassítottam a dzsipet. Nem akartam túlmenni a leágazáson. A kavicsos út, ami semmiben nem különbözött az összes többitől, lejtősen távolodott a főúttól. Semmi jel nem volt rajta, amitől kirítt volna a környezetéből. Semmi különös.

A keskeny út mindkét oldalán szorosan nőttek a fák, olyan volt, mintha alagúton haladnánk keresztül. A meztelen faágak összefonódó falat alkotva kanyarogtak körülöttünk. A fényszóró csóvája végigsöpört a csupasz fákon, néha ugrálva, ha a dzsip kátyún hajtott át. A csupasz gallyak kopogtak a kocsii tetején. Rohadtul klausztrófóbiás út volt.

– Hű – szólalt meg Larry. Amennyire csak a biztonsági öv engedte, odapréselte az arcát a sötét ablakhoz. – Ha nem tudnám, hogy egy ház van az út végén, visszafordulnék.

– Ez a lényeg – magyarázta Jean-Claude. – Az idősebb vámpíroknak mindennél fontosabb, hogy senki ne zavarja őket.

Az autó reflektorának fényében egy hatalmas, az egész utat elfoglaló gödör tűnt föl előttünk. Úgy nézett ki, mint egy régi vízmosás, ahol az esővíz évtizedek alatt elhordta az utat. Larry áthajolt az előtte levő ülés támláján, a biztonsági övnek feszülve.

– Hova lett az út?

– A dzsip át tud menni rajta – nyugtattam meg.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Tutira – mondtam.

Jean-Claude hátradőlt az ülésében. Teljesen nyugodt volt. Mint aki egy dallamra figyel, amit én nem hallhatok, vagy olyasmin töpreng, amit én nem érthetek.

Jason előredőlt, egyik kezével az ülés hátába kapaszkodva:

– Miért nem burkoltatja le Serephina az utat? Már majdnem egy éve itt lakik.

Rápillantottam. Érdekes volt, hogy többet tud Jean-Claude ügyeiről, mint én.

– Ez a védősánc – válaszolt a vámpír. – Az akadály, amit a kíváncsiskodók elé emelt. Sokan nehezen tudják elfogadni az új státuszunkat, és továbbra is elbarikádozzák magukat.

A kerekek kipörögtek a gödör peremén. Olyan volt, mintha egy kráterba ereszkednénk le. De a dzsip csodával határos módon ki tudott mászni a túloldalon. Ha egy sima autóval jövünk, gyalogolnunk kellett volna.

Az út ezután körülbelül száz méteren át lassan emelkedett, aztán hirtelen jobb kéz felé szétnyíltak a fák. Nem látszott elég szélesnek, hogy áthajtsak rajta a dzsippel anélkül, hogy kurvára össze ne karcolnám a karosszériát. A nyílást Csupán az árulta el, hogy a holdfény átszűrődött a fák közt. Az erős holdfény azt jelentette, hogy valami van ott. A szétszórt kavicsok valaha egy kocsibehajtóhoz tartozhattak, de mostanra benőtte őket a fű.

– Ez az? – kérdeztem, csak a biztonság kedvéért.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Jean-Claude.

Óvatosan a fák közé gurultam a dzsippel, közben hallgattam az oldalának csapódó ágakat. Reméltem, hogy a kocsi Stirling vállalatáé, nemcsak bérelt. Aztán egy utolsó fémcsikorgással kiszabadultunk a fák közül. Egy majdnem fél hektáros, ezüstös holdfénnnyel szegélyezett birtok terült el előttünk. A fű olyan rövid volt, mintha valaki múlt ősszel lenyírta volna, de takarás nélkül, befejezetlenül hagyta volna télre. A ház mögött elhanyagolt kert húzódott. A telek enyhén emelkedett a hegy lábáig. A letarolt gyepek mögött sűrű és érintetlen erdő állt.

A ház az emelkedő közepére épült. Ezüstszürkének látszott a holdfényben. Itt-ott málló festékfoltok tarkították, akár egy autóbaleset áldozatának a testét a ruhafoszlányok. A ház elején hatalmas, kőből épült veranda díszelgett, árnyas mélyébe rejtve az ajtót és az ablakokat.

– Kapcsold le a lámpát, *ma petite*.

Lekapcsoltam. Holdfényben fürödtünk, mintha a levegő láthatóvá vált volna. A verandán viszont olyan mozdulatlan volt a sötétség, mint üvegben a tinta. Jean-Claude kikapcsolta a biztonsági övét, és kiszállt. A fiúk hasonlóan cselekedtek. Én szálltam ki utolsónak.

A fűben nagy, lapos kövekből álló ösvény kanyargott a verandára vezető lépcső aljáig. Az ajtóról lepattogzott a festék. Egyik oldalán hatalmas francia-ablak helyezkedett el. Az ablak üvege be volt törve.

A kicsipkézett üveg mögé valaki furnérlemezt szögelt, hogy ne szökhessen be a hideg éjszakai levegő.

Az ajtó másik oldalán levő ablak ép volt, de az üvegét vastagon borító kosztól nem lehetett átlátni rajta. Az árnyak nyúlósak és kézzelfoghatóan sűrűek voltak. Arra a sötétségre emlékeztettek, ahonnet Xavier kardja előröppent. De ez a sötétség itt nem volt olyan sűrű. Ezen keresztül láttam. Csak árnyak lapultak benne, semmi más.

– Mi van az árnyékokkal? – kérdeztem.

– Csak egy olcsó trükk – válaszolta Jean-Claude. – Semmi több.

Sima léptekkel fölszaladt a lépcsőn, hátra se nézett. Ha nyugtalan is volt, nem látszott rajta. Jason ugyanolyan sima léptekkel követte. Larry meg én egyszerűen fölmentünk. Jobbat nem tudtunk. Az árnyak alatt hidegebb volt a kelleténél, és Larry megborzongott mellettem. De varázserőt nem lehetett érezni bennük. Ahogy Jean-Claude is mondta: olcsó trükk.

A veranda szűnyoghálós ajtaját letépték a zsanérjairól. A padlón hevert, szétszakadt hálóval. A belső ajtó a veranda védelme ellenére is ki volt téve az időjárás viszontagságainak, meg volt vetemedve, és hámlott róla a festék. A veranda korlátjának peremén halomban ültek a levelek.

– Biztos vagy benne, hogy ez az? – kérdezte Larry.

– Biztos vagyok benne – válaszolta Jean-Claude.

Értettem a kérdést. Ha az árnyékok nem lettek volna, azt mondom, hogy a házban nem lakik senki.

– Az árnyak mindenkit elbátortalanítanak, aki csak úgy erre bóklászik – jegyeztem meg.

– Hát, én se jönnék ide Halloweenkor csokit kérni – mondta Larry. Jean-Claude ránk pillantott.

– Itt jön a háziasszonyunk.

A viharvert ajtó kitárult. A rozsdás sarokvasak kísértetházba illő csikorgására számítottam, de simán nyílt ki. A küszöbön egy nő állt. A háta mögött sötét volt a hall; ennek és az éjszakának köszönhetően csak a teste körvonalait lehetett látni. De még a sötétben is rájöttem két dologra: egy, a nő vámpír; és kettő, nem elég öreg ahhoz, hogy Serephina legyen.

A vámpírlány csak pár centivel volt magasabb nálam. Egyik kezében gyertyát tartott, de a gyertya nem égett. A hallból mágikus erő szivárgott ki, a tarkómon égneek állt tőle a szőr. A gyertya lánggra lobbant, az éjszakához szokott szemem előtt táncoló csillagokat hagyva.

A vámpír barna haja olyan rövid volt, hogy látszott, a feje két oldalán leborotváltak. A két füle szegélyét végig gomb alakú, csillogó ezüst fülbevalók díszítették. A bal fülcimpáján egy hosszabb fülbevaló függött. Egy zöld levél, zománcból, ezüstláncon. Vörös bőrruhát viselt, és csak azért találtam ki a sötétben, hogy lány, mert olyan szoros volt fölül a ruha. A szoknyarész a bokájáig ért, csípőtől szélesedve. Estélyi bőrből; nem semmi.

Ránk vigyorgott, kivillantva a fogait.

– Ivy vagyok. – A hangjában nevetés bujkált, de Jean-Claude-éval ellentétben, ami mindig erotikus hatást keltett, az övé éles volt, akár a törött üveg. Meg akart sebezni, meg akart félemlíteni, nem bizsergetőnek szánta.

– Lépj be hajlékunkba, légy üdvözölve – a szavai túlszertartásosnak hangzottak, akár egy betanult beszéd, vagy egy varázsigé, amit nem értesz.

– Köszönet a nagylelkű meghívásért, Ivy – mondta Jean-Claude. Egyszerre csak a lány kezét fogta. Nem láttam, hogy érte nyúlt volna. Nem láttam megmozdulni se. Olyan volt, mintha elszalasztottam volna egy kockát a filmből Ivy arckifejezéséből ítélve vele is ez történt. Dühösnek látszott.

Jean-Claude nagyon lassan az ajkához emelte a lány kezét. Egy pillanatra se vette le a szemét a lányról. Mint amikor meghajolsz valaki előtt a dojo-szönyegen; ha félrenézel, seggre ültetnek.

A fehér gyertya oldalán viasz csordult le. Ivy a pusztá kezében tartotta, nem gyertyatartóban. Jean-Claude lassan fölemelte a lány kezét, és az ajkát a kézfejére szorította. A viasz a kelleténél gyorsabban csepegett.

Épp időben eresztette el a kezét, hogy Ivy megmenthesse a bőrét, de a lány csak állt, és hagyta, hogy a forró viaszpatak a kezére csurogjon. Csak a szeme rebbenése árulta el, hogy fáj neki. Hagyta a

viaszt megszilárdulni a kezén. A viaszos vonal alól halvány pír terjedt szét. Ivy tudomást se vett róla.

A gyertyáról már nem csepegett a viasz. Általában, ha egy gyertya ilyen hamar megfolyik, utána tovább csepeg. Ennek a gyertyának a tetején kis, aranszínű mélyedést alkotott, mint egy vízcsepp, ha feszültségnek van kitéve. Egyik vámpírról a másikra pillantottam, és megcsóváltam a fejem. Nektek jelent valamit az a kifejezés, hogy „gyerekes”? Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Amennyire én tudtam, ez valami ősi vámpírrítus volt. Bár ezt kurvára nem hittem el.

– A kíséroid nem jönnek be? – Ivy oldalra lépett, a szoknyája suhogott, a gyertyát a magasba tartotta, úgy mutatta nekünk az utat.

Jean-Claude az ajtó másik oldalára állt, úgyhogy ha be akartunk jutni a házba, a két vámpír között kellett átmennünk. Bízam Jean-Claude-ban, hogy nem fog belém kóstolni. Sőt, bízam benne, hogy ő majd visszafogja Ivyt, ha a lány akar belém kóstolni. De nem tetszett, hogy Jean-Claude ilyen jól érzi magát. Nyugtalanított. Eddig akárhányszor vámpírokkal voltam, mindig elfajultak a dolgok.

Jason átment köztük, be a házba. Larry rám pillantott. Vállat vontam, és én is bementem. A srác szorosan követett, bízva abban, hogy ha én is bemegyek, akkor minden oké lesz. Valószínűleg így lesz. Valószínűleg.

Az ajtó becsukódott mögöttünk, de szerintem nem valakinek a keze volt a dologban, legalábbis nem a szó szoros értelmében. Biztonság ide vagy oda, ezek a kis erőfitogtatások kezdtek az idegeimre menni.

A terem levegője teljesen állott volt. Dohos, száraz szaga volt, némi salétromos mellékízzel. Még csukott szemmel is tudni lehetett, hogy ezek a helyiségek nagyon hosszú ideig üresen álltak. A hallból balra boltív vezetett egy kisebb szobába. Láttam egy megvetett ágyat, amit olyan vastagon borított a por, hogy szürkének látszott. Az egyik sarokban fészülőködöaszta állt, tetején a tükör visszaverte az üres szoba képét.

A nappaliban semmi bútort nem hagytak. A parkettát vastagon fedte a por. Ivy ruhájának szegélye nyomot húzott maga után, ahogy a szemközti ajtó felé vonult. Az ajtó alatt vékony fénycsík látszott. Aranylóbb és sűrűbb, mint a villany. Én még több gyertyára tippeltem.

Az ajtó kinyílt, mielőtt Ivy elérte volna. Ragyogó, telt fény áradt ki rajta, vakítóbb volt a kelleténél, hisz oly sokáig voltunk sötétben. A fényben egy vámpírfiú állt. Alacsony volt és karcsú, az arca túl fiatal ahhoz, hogy jóképű legyen. Inkább szép volt. Annyira friss hulla volt, hogy a bőréről még nem kopott le a tengerparton, vagy valami más, napos helyen szerzett barnaság. Irtó fiatal ahhoz, hogy halott legyen. Legalább tizennyolc évesnek kellett lennie, mert ha fiatalabb, akkor törvénytelen volt vámpírrá tenni, de így is törékenynek és fejletlennek látszott. Egy örök, hímnemű Lolita.

– Bruce vagyok.

A srác kicsit zavarban volt. Talán a ruhája miatt. Halványszürke frakk volt rajta, a nadrág oldalán grafit-szürke csíkkal. Fehér kesztyűje illett az elővillanó ingéhez. Az ingre selymes szürke mellényt vett. A csokornyakkendőjén és az indiai stílusú derékövön visszaköszönt Ivy ruhájának piros színe. Úgy néztek ki, mint akik épp szalagavatóra készülnek.

Az ajtó két oldalán egy-egy ember nagyságú kandeláber állt, lobogó, aranyszínű fénnel vonva be a szobát. Ez a szoba kétszer akkora volt, mint a nappali, és valaha valószínűleg itt volt a konyha. Itt viszont felújították a berendezést.

A padlóra perzsaszőnyeget terítettek. A színei olyan élénkek voltak, mintha ólomüveg lett volna. A két hosszabbik falat falikárpit fedte. Az egyik falon egyszarvú menekült egy farka véreb elől. A másik falon a csatajelenetet ábrázoló kárpitot úgy megfakította az idő, hogy az alakok egy része beleolvadt az anyagba. A szoba túlsó végét plafonról lógó, élénk színű, vastag húzósinórral ellátott selyemfüggönyök takarták. A függönyöktől balra egy ajtó volt.

Ivy a kezében tartott gyertyát beállította a kandeláber egyik üres karjába. Majd Jean-Claude elé állt. Félre kellett billentenie a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Gyönyörű vagy. – Végigfuttatta az ujjait a kiskabát szegélyén. – Azt hittem, a többiek hazudnak. Senki nem lehet ilyen szép.

Elkezdte kigombolni a gyöngyház gombokat, az ing nyakától lefelé haladva. Amikor a nadrág dereka fölötti utolsó gombhoz ért, Jean-Claude arrébb tolta a kezét.

Ivy ezt láthatólag viccesnek találta. Lábujjhegyre állt, az alkarját és a kezét Jean-Claude mellkasának támasztva. Csókra csábítva előrebígyesztette a száját.

– Ugyanolyan jól tudsz dugni is, mint ahogy kinézel? Azt mondják, igen. De szerintem túl csini vagy. Senki nem lehet ennyire jó numera.

Jean-Claude két kezébe fogta a lány arcát és állkapcsát. Rámosolygott.

A lány mosolyra húzta vörös ajkát. Aztán teljes testsúlyával nekidőlt Jean-Claude testének.

Ő ugyanolyan könnyedén fogta a lány arcát, mint korábban, mintha nem is kéne a nekidőlő testet tartania.

A lány mosolya halványulni kezdett, majd fokozatosan eltűnt az arcáról, valahogy úgy, ahogy a lenyugvó nap süllyed a föld alá. Lassan lejjebb ereszkedett, míg szilárdan a talpára állt Jean-Claude előtt. Arca kifejezéstelen volt.

Bruce az egyik karjánál fogva hátrarántotta. Ivy megtántorodott, akár el is esett volna, ha Bruce el nem kapja. Zavartan nézett körül, mint aki nem ezen a helyen akarta találni magát.

Jean-Claude már nem mosolygott.

– Már régóta nem vagyok mások vágyának védtelen prédája.
Nagyon régóta.

Ivy félájultan csüggött Bruce karjai közt. Az arcát félelem torzította el. Aztán ellökte magát a fiútól, és sikerült egyenesen megállnia a saját lábán. Rántott egyet a ruháján, mintha helyre akarná igazítani. A félelem ekkorra már eltűnt a tekintetéből.

– Ezt hogy csináltad?

– Évszázadokon át gyakoroltam, kicsikém.

A lány tekintete elsötétült a haragtól.

– Nem volna szabad képesnek lenned egy másik vámpírt rabul ejteni a pillantásoddal.

– Te nem vagy rá képes? – kérdezte Jean-Claude csodálkozó hangsúllyal.

– Ne merészelj nevetni rajtam.

Valamelyest átéreztem Ivy frusztráltságát. Jean-Claude nagyon tetű tud lenni, ha akar.

– Azt mondták nektek, hogy valahova el kell vezetnetek bennünket. Vezessetek.

Ivy eléje állt, ökölbe szorított kézzel. Tekintetét elöntötte a düh, barna írisze szétáradt a szeme fehérje fölött, végül már úgy látszott, mintha megvakult volna. Az ereje átjárta a szobát, végigfutott a bőrömön, fölállt tőle a szőröm, mintha valaki az ujját húzta volna végig rajta.

A kezem elindult a Browning felé. Megszokásból.

– Nem, Anita, erre semmi szükség – mondta Jean-Claude. – Ez a kicsike nem tud ártani nekem. Most kimutatja a foga fehérjét, de amennyiben nem szeretne ezen a gyönyörű szőnyegen meghalni, jobb, ha eszébe idézi, ki és mi vagyok. **ÉN VAGYOK A VÁROS URA!**

A hangja végigdübörgött a házon, és addig visszhangzott a teremben, amíg a levegőben olyan sűrű hangzavar nem támadt, hogy be tudtuk volna lélegezni a szavait.

Mire a hang elhalt, én is reszkettem. Ivy pedig összeszedte magát. Még mindig dühös volt, de a tekintete ismét normálissá vált.

Bruce a vállára tette az egyik kezét, mintha nem volna biztos abban, hogy Ivy hallgatni fog a józan észre. A lány lerázta magáról a kezét, és kecses mozdulattal az ajtó felé intett.

– Le kell vinnünk titeket a pincébe. Mások is várnak rátok.

Jean-Claude mély, színpadias meghajlással válaszolt, le sem véve Ivyról a szemét:

– Csak utánad, édesem. Egy igazi hölgynek mindig az urak előtt kell mennie, soha nem mögöttük.

Ivy elmosolyodott, és úgy láttam, megint nagyon elégedett magával.

– Akkor a halandó hölgyed jöhet az oldalamon.

– Én nem így gondolom – mondtam. Ártatlan barna szemekkel nézett rám.

– Ezek szerint te nem vagy igazi hölgy? – Felém indult, eltúlzottan riszálva a csípőjét. – Jean-Claude, olyasvalakit hoztál a házunkba, aki nem úrinő?

Hallottam, ahogy Jean-Claude felsóhajt.

– De, Anita úrinő. Menj mellette, *ma petite*, de óvatosan.

– Mit számít, mit gondolnak rólam ezek a seggfejek?

– Ha nem vagy úrinő, akkor szajha vagy. Ne akard megtudni, mi történik egy halandó szajhával e falak között. – Ahogy ezt mondta, tördödttnek látszott, mint aki ott volt, részt vett benne, és nem élvezte.

Ivy rám mosolygott, és kaptam egy nagy dózist a barna, hipnotikus tekintetéből. Álltam a pillantását, és visszamosolyogtam. Összevonta a szemöldökét.

– Ember vagy. Nem lehet, hogy így álld a tekintetem.

– Meglepetés – mondtam.

– Indulhatunk? – kérdezte Jean-Claude.

Ivy ismét összevonta a szemöldökét, de aztán belépett azon a nyitott ajtón, és egy vagy két lépcsőfokkal lejjebb ereszkedett, egyik kezével fölfogva a szoknyáját, nehogy megbotoljon benne. Aztán megállt, és visszanézett rám:

– Jössz?

– Mennyire kell óvatosnak lennem? – kérdeztem Jean-Claude-tól. Larry és Jason odajöttek mellém.

– Védd meg magad, ha erőszakhoz folyamodnak. De ne onts elsőként vért, ne te mérd rájuk az első csapást. Védekezz, ne támadj. Ma csupán játszadozunk, amennyiben te nem fordítod komolyabbra. Ezek nem túl magas követelmények.

Rondán néztem rá.

– Nekem ez nem tetszik.

Rám mosolygott.

– Tudom, de légy velünk elnéző. Emlékezz a halandóra, akit meg akarsz menteni, és mérsékelj a bámulatra méltó temperamentumod.

– Jössz, halandó? – kérdezte Ivy. A lépcsőn állt, rám várva. Olyan volt, mint egy türelmetlen, ingerlékeny gyerek.

– Jövök – válaszoltam. Nem futottam, hogy utolérjem. Normális tempóban mentem, bár a vámpír tekintetének súlyától viszkedett a bőröm. Megálltam a lépcső tetején, és lepillantottam. Hűvös, nyirkos levegő csapta meg az arcom. Sűrű, áporodott, dohos szaga volt. Tudni lehetett belőle, hogy odalent nincsenek ablakok, és a víz emészti a falakat. Egy pince. Utáltam a pincéket.

Mélyet lélegeztem a bűzös levegőből, és elindultam lefelé a lépcsőn. Még soha nem láttam ennél szélesebb pincelépcsőt. A lépcső fája nyers volt, mintha sajnálták volna az időt, hogy lecsiszolják vagy lefessék. Elég hely volt mindkettőnknek, elfértünk egymás mellett. De én nem akartam Ivyval osztozni ugyanazon a lépcsőfokon. Lehet, hogy a csaj Jean-Claude számára nem jelentett veszélyt, de nem voltak illúzióim annak terén, hogy velem mit tudna csinálni. Újszülött mestervámpír volt, még nem fejlődött ki teljesen az ereje, de ott fortyogott a felszín alatt, kellemetlenül bizsergetve a bőrömet. Egy lépcsővel fölötte megálltam, és vártam, hogy elinduljon előttem lefelé. Elmosolyodott. Megérezte rajtam a félelem szagát.

– Ha mind a ketten igazi úrhölgyek vagyunk, akkor úgy illik, hogy együtt menjünk. Jöjj, Anita – nyújtotta felém a kezét. – Menjünk le együtt.

Nem akartam ilyen közel lenni hozzá. Ha megpróbálna rám ugrani, nem sok mindenre lenne időm. Lehet, hogy sikerül időben előkapnom valami fegyvert, de lehet, hogy nem. Irritált, hogy nem szabad elsőként fegyvert rántanom. És meg is ijesztett. A túlélésem egyik

záloga az volt, hogy először lőttem, és csak azután kérdeztem. Ha fordított sorrendben csinálom, nem maradok életben.

– Jean-Claude halandó szolgálja talán fél tölem? – Ivy mosolyogva állt a lépcsőn, az alakját körberajzolta a sötétség. A háta mögött a pince olyan volt, akár egy óriási fekete szakadék.

De a csaj nem érzékelte a vámpírjeleket, különben tudta volna, hogy nem vagyok Jean-Claude halandó szolgálja. Nem is volt annyira penge, mint gondolta. Reméltem, hogy nem.

A felém nyújtott kézről tudomást sem vettem, de lesétáltam a két lépcsőfokon. A vállam a csupasz bőréhez ért, és olyan érzésem támadt, mintha kukacok másznának a karomon. Továbbmentem, le a sötétbe, a bal kezemmel kétségbeesetten markolva a korlátot. Hallottam Ivy magas sarkú cipőjét kopogni a lépcsőn, ahogy próbált utolérni. Mintha hő áradna a bőréből, úgy sugárzott róla, hogy bosszantja a dolog. Hallottam, hogy a férfiak elindultak utánunk, de nem néztem hátra, hogy ellenőrizsem. Ma éjjel gyávásdit játszottunk. Az volt az egyik kedvencem.

Úgy robogtunk le a lépcsőn, mint a kocsi elé fogott lovak, én bal kézzel a korlátot, ő mindkét kézzel a szoknyáját markolva. Olyan tempót diktáltam ami lehetetlenné tette neki a könnyed siklást, ha csak nem tudott repülni. Nem tudott.

Megragadta a jobb karom, és maga felé fordított. Nem tudtam pisztolyért nyúlni. Mivel a csuklómon viseltem mind a kettőt, még egy kést se tudtam elővenni. Szemtől szemben álltam egy dühös vámpírral, és semmilyen fegyvert nem tudtam elővenni. Csak az menthetett meg, ha Ivy nem nyír ki. De rossz ötlet volt az ő jóindulatára bízni az életemet.

A haragja elárasztotta a bőröm. Forróság sugárzott a testéből. Még a blézeren keresztül is éreztem, hogy forró a keze. Nem próbáltam elhúzódni; az olyan izék, amik fekvő ki tudnak nyomni egy Toyotát, úgysem engednek el. Nem égetett az érintése, mert ez nem az a fajta forróság volt. De nem volt könnyű meggyőzni a testem, hogy nem lesz bántódásom. A figyelmeztetés az évek alatt belém égett: ne nyúlj hozzá, forró! A forróság úgy vibrált végig a testemen, mintha tűz mellett állnék. Ha a csaj nem véletlenül csinálta volna, hatásos lenne.

A pokolba, így is hatásos volt. Még pár évszázad, és kurvára ijesztő lesz a csaj – mintha nem lenne most is épp eléggé az.

Még mindig bele tudtam nézni parázsló szemébe, fullasztóan mély volt a tekintete. Ez aztán baromi sokat használ majd nekem, ha kitepi a gégém.

– Ha megsebesíted őt, Ivy, a fegyverszünetnek vége. – Jean-Claude odasiklott hozzánk, majd megállt egy lépcsőfokkal fölöttünk. – Ne akard, hogy a fegyverszünetnek vége legyen, Ivy – mondta, és az ujja hegyével végigsimított a lány állkapcsán.

Ereztem, hogy az energiája meglök bennünket. Levegő után kapkodtam, Ivy viszont elengedett. A karom bénán lógott az oldalamon, mintha teljesen elzsibbadt volna. Meg se tudtam volna fogni a stukkert. Meg akartam kérdezni Jean-Claude-tól, mi a bús francot csinált, de nem kérdeztem. Feltéve, hogy újra használni tudom majd a karomat, később is vitatkozhatunk rajta.

Bruce közénk furakodott, és Ivy fölé hajolt, akár valami aggódó szerető. Az arcára nézve rájöttem, hogy a hasonlat pontos. Le mertem volna fogadni, hogy Ivy csinált belőle vámpírt.

A lány olyan erősen lökte el, hogy Bruce háttal lebukfencezett a lépcsőn és beleveszett a lenti, sűrűbb sötétbe. Ivy minden testrésze kitűnően működik, én alig éreztem az ujjaim hegyét.

Forróság söpört át fölöttem, mint valami perzselő szél, és kiáradt a sötétségbe. A falon végig fáklyák gyulladtak meg, süvítő hang és szikraeső kíséretében. A mennyezetre függesztett hatalmas petróleumlámpa tűzzel telt meg. Az üvege szilánkokra robbant szét, a kanóc lángja meztelenül lobogott.

– Serephina föl fogja takarítani veled a koszt, amit csináltál – mondta Jean-Claude. Ezt úgy mondta, mintha Ivy kiöntötte volna a tejet a cumisüvegéből.

A lány csípőjét riszálva lesiklott a lépcső hátralevő részén.

– Serephina nem fog megharagudni. Az üvegcserepeknek és a lángoknak olyan sok hasznát lehet venni.

Nem tetszett ez a megfogalmazás.

A pince fekete volt. Fekete fal, fekete padló, fekete mennyezet. Olyan volt, mintha egy nagy fekete dobozban lennénk. A falakról láncok lógtak, némelyiken mintha prémmel bélelt bilincsek lettek volna. A mennyezetről obszcén díszekként szíjak függtek. A szobában különféle... eszközök voltak elhelyezve. Némelyiket felismertem. Volt egy kárpát és egy vasszűz, többségük azonban szado-mazo kellékekre hasonlított. Az ember elég jól megértette, mi a fő céljuk, de azt nem, hogyan működnek. Mindegyiken több volt a lyuk, mint amennyiről ki tudtam deríteni, mit lehet velük kezdeni, és láthatólag semmihez nem volt használati utasítás.

Vékony erecskében víz csörgött le a padlón levő lefolyón. Fogadni mertem volna, hogy a lefolyóban nem csak víz szokott csordogálni.

Larry lejött a lépcsőn, és megállt mellettem.

– Ezek azok, aminek gondolom őket?

– Igen; kínzóeszközök.

Erőszakkal ökölbe szorítottam a kezem, aztán még egyszer, újra. Kezdett visszatérni bele az élet.

– Azt hittem, nem fognak bántani minket – mondta Larry.

– Szerintem az a cél, hogy megijesszenek.

– Sikerült – válaszolta.

Nekem se nagyon tetszett a dekoráció, de most már éreztem a kezemet. Meg tudtam tartani a pisztolyt, ha kellett.

Bal oldalt kinyílt egy ajtó, amit eddig nem is láttam. Egy titkos ajtó. Egy vámpír jött be rajta. Majdnem kétrét kellett hajolnia, hogy átréselje magát az ajtón. Aztán fölegyeneseedett, hihetetlenül magas volt, vékony és hullaszerű. Ma még nem evett, és nem vesztegette arra az erejét, hogy jól nézzen ki. A bőre olyan színű volt, mint a régi pergamen, és úgy tapadt a koponyájára, mint valami vékony máz. Fénytelen, mélyen ülő szeme olyan élettelen kék volt mint a halaké. Betegesen sápadt, hosszú ujjú, csontos keze olyan volt, mintha fehér pókok állnának ki fekete kabátja ujjából.

Ahogy bevonult a szobába, a fekete kabát szegélye köpenyként söpörte mögötte a földet. Tetőtől talpig feketébe öltözött, csak a bőre és rövidre nyírt, fehér haja világított. Ahogy áthaladt a szobán, olyan volt, mintha a feje és a két keze a levegőben lebegne.

Megráztam a fejem, hogy kiűzzem belőle a képet. Amikor újra ránéztem, a vámpír már egy árnyalatnyival normálisabbnak látszott.

– Arra használja az erejét, hogy félelmetesebben nézzen ki – állapítottam meg.

– Igen, *ma petite*, arra.

Volt valami Jean-Claude hangjában, ami arra kényszerített, hogy megforduljak és ránézzek. Az arcán a szokásos bájos maszk volt, de a tekintetében egy pillanatra félelmet láttam.

– Mi folyik itt, Jean-Claude?

– A szabályok nem változtak. Ne ránts fegyvert. Ne te üss először. Ha ezeket a szabályokat nem szegjük meg, nem bánthatnak.

– Mitől ijedtél így meg?

– Ez itt nem Serephina – válaszolta. Nagyon tompa volt a hangja.

– Mit jelentsen ez?

Jean-Claude hátravetette a fejét, és fölnevetett. A hangja végigvisszhangzott a szobán, látszólag vidám volt, de keserű ízt hagyott maga után.

– Azt jelenti, *ma petite*, hogy egy bolond vagyok.

Jean-Claude nevetése apránként halt el. Ivy és Bruce kimentek a szobából. Nem tudtam, hová mennek, de ennél csak jobb lehetett. Hány kízókamra fér el egy ekkora házban? Inkább nem vagyok kíváncsi rá.

A magas vámpír ránk szegezte élettelen halszemét. A tekintete nem vonzott magához, nem volt benne semmi; olyan volt, mintha egy halott szemébe néznék.

Amikor megszólalt, a hangja szinte sokkolt. Telt volt, mély és vibráló, de nem a vámpírerőtől. Ez egy színész vagy egy operaénekes hangja volt. Láttam, hogy a hang a keskeny ajkak közül érkezik, mégis mintha olcsó trükk lett volna az egész.

– Csak akkor fogad benneteket Serephina, ha rajtam keresztüljuttok.

– Janos, megdöbbenesz. – Jean-Claude lesiklott a lépcsőn. Ezek szerint nekünk is le kell mennünk oda. Kár. – Erősebb vagy nála. Hogyhogy teljesítet a parancsait?

– Ha meglátod őt, meg fogod érteni. Most gyertek, csatlakozzatok hozzánk. Még fiatal az éjszaka, és hajnal előtt mindannyiótokat meztelenül, vérben fürödve akarom látni.

– Ki ez a faszi? – kérdeztem. Újra tudtam használni a kezem, akár el is kezdhettek okosakat mondani.

Jean-Claude megállt a legalsó lépcsőfokon. Jason mögéje állt, egy lépcsőfokkal feljebb. Larry meg én egy kicsit hátramaradtunk. Szerintem egyikünknek sem akaródzott oda lemenni.

A vámpír felém fordította a tekintetét.

– Janos vagyok.

– Pöpec, viszont a szabályok szerint te sem veheted a vérünket, sőt semmi mást se csinálhatsz. Vagy kihagytam valamit?

– Nagyon ritkán szoktál bármit is kihagyni, *ma petite* – bókolt Jean-Claude.

– Az akaratotok ellenére nem foglak bántani benneteket – mondta Janos. – Bármilyen bántódásotok esne, előtte bele kell egyeznetek.

– Akkor biztonságban vagyunk – szögeztem le.

A vámpír elmosolyodott, az arcbőre megfeszült, mint a papír. Félig-meddig azt vártam, hogy a csontja mindjárt átlukasztja, de nem így történt. A mosoly kellőképpen undorító volt.

– Meglátjuk – mondta.

Jean-Claude megtette az utolsó lépést lefelé, aztán beljebb ment a szobába. Jason követte, és egy pillanatnyi habozás után én is. Larry úgy csörtetett utánam, mint egy lovasrendőr.

– Ez a szoba a te ötleted volt – jelentette ki Jean-Claude.

– Nem teszek semmit az úrnőm jóváhagyása nélkül.

– Ő nem lehet az úrnőd, Janos. Nem elég erős hozzá.

– Mégis itt vagyok, Jean-Claude. Itt vagyok.

Jean-Claude megkerülte a vérpad sötét deszkáit, végigsimítva rajta az egyik kezével.

– Serephina soha nem rajongott a kínzásért. Sok minden volt, de szadista nem – mondta, és odaállt Janos elé. – Szerintem te vagy itt a

gazda, ő pedig csupán a fedezéked. Úgy tudják, ő a város mestere, ezért az összes kihívás ellene irányul. És ha meghal, te majd találsz magadnak egy újabb bábót.

– Bizony mondom neked, Jean-Claude, ő az én gazdám. Gondolj erre a szobára úgy, mint a hű szolga jutalmára.

A büszke tulajdonos mosolyával nézett körül, ahogy egy boltos szemléli a jól megrakott polcokat.

– Mi a terved velünk ebben a szobában?

– Várj még pár pillanatot, türelmetlen gyermek, és mindenre fény derül. Furcsa volt, hogy valaki „gyermeknek” hívja Jean-Claude-ot, mintha egy sokkal fiatalabb unokaöcs volna, akit Janos látott felnőni. Ismerte Jean-Claude-ot kisvámpr korában? Amikor még friss hulla volt?

– Hova visznek? Ez fáj! – hallatszott egy női hang.

Ivy és Bruce egy fiatal nőt vonszolt be az oldalsó ajtón. Szó szerint vonszolták. A lány hagyta a lábát összecsucsklani maga alatt, illetve próbálta úgy megfeszíteni őket, mint a kutya, amikor állatorvoshoz akarod vinni. De neki csak két lába volt, és mindkét karját egy vámpír fogta. Bár igyekezett őket lelassítani, nem járt sok szerencsével.

Egyenes, vállig érő szőke haja volt. A szeme nagy volt és kék, a sminkje pedig, amit este magára kent, elmázolódott a sírástól.

Ivy láthatólag jól szórakozott. Bruce szeme tágra nyílt. Félt Janostól. Azt hiszem, nehéz lett volna nem félni tőle.

A lány egy pillanatig némán bámult Janosra, aztán felsikoltott. Ivy szórakozottan szájba vágta, ahogy az ember egy ugató kutyaát pofozna meg. A lány felnyögött, aztán elhallgatott, a földre sütötte a szemét, és az arcán újra csorogni kezdtek a könnyek.

Csak Janos és a két ifjonc volt velünk a szobában. Le mertem volna fogadni, hogy ki tudnánk őket nyuvasztani. Aztán két másik vámpír is bejött egy másik lánnyal, de őt nem vonszolták. Magától jött be, haragtól csillogó szemmel, nagyon egyenes háttal, a kezét ökölbe szorította az oldala mellett. Alacsony volt, kissé telt, de nem kifejezetten kövér, mintha csak egy kicsit kéne nőnie, és az rendbe is hozná a súlyát. Apró barna szeme előtt szemüveg volt, az arca szeplős, a haja meghatározhatatlan árnyalatú barna. Az arcából sugárzó

személyiség viszont annál határozottabb. Rögtön szimpatikusnak találtam.

– Lisa – szólalt meg –, kelj már föl.

A hangjából szégyen is érződött, nem csak harag. A szőke lány, Lisa, csak még jobban sírt.

A második lányt őrző két vámpír nem volt fiatal. Mind a ketten magasak voltak, száznyolcvan centi körül, és fekete bőrbe öltöztek. Egyikük szőke haja hosszú fonatban hullott a hátára, a másik fekete haja kibontva fogta körbe az arcát. Meztelen karjuk izmos volt és kemény. Úgy néztek ki, mint két női testőr valami rossz kémfilmből.

A kettejükből áradó erő viszont nem volt B kategóriás effekt. Úgy hatolt át a szobán, akár az áramló víz, sűrű volt és hűvös. Amikor az energiaáram átsapott a testem fölött, elállt tőle a lélegzetem. Az erő a tagjaimba kúszott, sajogni kezdtek tőle a csontjaim. Larry felnyögött mögöttem.

Rápillantottam, csak hogy biztos legyek benne, neki is attól állt el a lélegzete, amitől nekem. Vagyis hogy nem jelentek meg mögöttünk új szörnyek, csak a két újonnan érkezett vámpír ereje hatott rá.

– Mi az, fiúk, átjáróházat tartotok fenn minden ötszáz év fölötti vámpírnak? – kérdeztem.

Mindenki felém fordult. A két vámpírnő a lehető legbarátságatlanabban mosolygott rám. Úgy néztek rám, mintha valami bonbon lennék, és ők azon tanakodnának, milyen a töltelékem. Lágy és trutymós, vagy kemény, a közepén egy szem mogoróval? Már volt olyan, hogy a pasik levetköztettek a tekintetükkel, de eddig még soha senki nem próbálta meg azt kitalálni, hogyan festenek a bőröm nélkül. Juj.

– Van valami hozzáfűznivalód? – kérdezte Janos.

– Egyszerűen nem hurcolhattok ide két fiatalkorú lányt azt várva, hogy nem teszünk semmit.

– Ellenkezőleg, Anita, arra számítunk, hogy sok mindent meg fogtok tenni értük.

Nem tetszett, ahogy ezt megfogalmazta.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Először is, az ifjú hölgyek nem fiatalkorúak, így van, lányok?

A második lány csak rámeresztette a szemét. Lisa megrázta a fejét, még mindig a földre süttött szemmel.

– Mondjátok meg neki, hány évesek vagytok – parancsolta Janos. Egyikük se válaszolt. Ivy megrázta a szökét, elég erősen ahhoz, hogy a lány felkiáltson.

– Tizennyolc. Tizennyolc éves vagyok. – Lisa összerogyott, és zokogva összekuporodott a padlón.

– Mondd meg, hány éves vagy, de azonnal – szólt rá az egyik vámpírnő. Hangja akár a csendes mennydörgés, a közelgő vihar előjele.

A második lány szeme elkerekedett a pápaszem mögött.

– Tizennyolc. – Most már elővillant a haragja mögül a félelem.

– Remek; akkor mind a ketten tizennyolc év fölött vannak, de ha a halandó ellenáll, akkor ez független attól, hány éves – mondtam.

– Rendőrt akarsz játszani, Anita? – kérdezte Janos. Láthatólag jól derült rajtam.

– Nem fogok itt állni, és nézni, ahogy bántjátok őket.

– Nagyra tartod magad, Anita. Bízol magadban. Ez tetszik. Mindig sokkal szórakoztatóbb egy erős személyiséget megtörni. A gyengék összezsuklanak, sírnak és folyik az orruk, de a bátrak szinte kikövetelik, hogy bántsd őket. – Felém lépett, és kinyújtotta az egyik pókszerű kezét. – Akarod, hogy bántsalak?

Emlékeztem Jean-Claude figyelmeztetésére, hogy ne használjak fegyvert, de bassza meg, akkor is a Browningért nyúltam.

Jean-Claude hirtelen ott termett, és elkapta Janos csuklóját. Janosra mély benyomást tett a dolog. Igazság szerint rám is. Nem láttam őt megmozdulni, de szerintem Janos sem. Jó kis trükk.

Ellazítottam az ujjaimat, és visszahúztam a kezem a stukkertől, bár totál biztos voltam benne, hogy ha előkapnám, attól jobban érezném magam. De a mai feladat célja nem az volt, hogy jobban érezzem magam, hanem hogy életben maradjunk.

– Egyikőnknek sem eshet bántódása, így szólt az ígéret – mondta Jean-Claude.

Janos lassan, szinte ráérvősen kihúzta a csuklóját Jean-Claude markából, mintha élvezné.

– Ha Serephina egyszer megígér valamit, azt be is tartja.

– Akkor miért vannak itt az ifjú hölgyek?

– Ők ketten – intett felénk Janos – valóban nem néznék tétlenül, ha bármilyen idegennek bántódása esne?

A hangjából meglepetés csendült, de nem bánta a dolgot.

– Sajnos nem – válaszolta Jean-Claude.

– És ha ők csatlakoznak a küzdelemhez, te Anita megmentésére sietsz? – kérdezte Janos.

– Ha muszáj.

Janos elmosolyodott, közben hallani lehetett a bőre nyikorgását, amint megfeszült, hogy összetartsa a vámpír csontjait.

– Pompás.

Láttam, hogy Jean-Claude hátán borzongás fut végig, mintha ez váratlanul érte volna. Én egyszerűen össze voltam zavarodva.

– A két ifjú hölgy önszántából jött a házukba. Tudták, hogy mik vagyunk, és beleegyeztek, hogy segítenek a vendégeink szórakoztatásában.

– Ez igaz? – kérdeztem a második, szemüveges lánytól.

A lány vámpír őrei közül az egyik megérintette a vállát, könnyedén, de az is elég volt.

– Önként jöttünk, de nem tudtuk...

A vámpír összeszorította a markát. A lány arca eltorzult a fájdalomtól, de nem kiáltott fel.

– Saját, szabad akaratukból jöttek, és elég idősek ahhoz, hogy ilyesmibe beleegyezzenek – ismételte Janos.

– Tehát, mi fog most történni? – kérdeztem.

– Ivy, azt bilincseld oda – mondta Janos, és a prémmel szegett bilincsekre mutatott az ajtó bal oldalán. Ivy és Bruce fölemelte, talpra rángatta, és a falhoz vezette a botladozó Lisát.

– Úgy, hogy a háta legyen a szoba belseje felé, légy szíves.

Jean-Claude mellé léptem.

– Nekem ez nem tetszik – súgtam oda neki, bár tudtam, hogy mások is meghallják.

– Nekem se, *ma petite*.

– Le tudjuk állítani a fegyverszünet megsértése nélkül?

– Ha csak közvetlenül nem lépnek föl ellenünk ártó szándékkal, nem.

– Mi történik, ha megtöröm a fegyverszünetet?

– Valószínűleg meg fognak ölni minket.

Öt vámpír tartózkodott a szobában, közülük hárman idősebbek, mint Jean-Claude. Kipurcannánk. Basszus.

A szőke lány zokogott és kapálózott, rángatta a karját, ahogy a vámpírok odabilincseltek a falhoz. Olyan erősen rángatta, hogy a szőrös bélés nélkül a bilincs véresre dörzsölte volna a csuklóját.

Az oldalsó ajtón át egy nő lépett be a szobába. Magas volt, magasabb, mint Jean-Claude. A bőre olyan színű volt, mint a hosszú kávé két tejszínnel. Sötét, rastacopfokba font haja a derekáig ért. Fekete lakkbőr overall volt rajta. Az öltözék nem sokat bízott a képzeletre. A nő kemény, nagyon emberi léptekkel járt a magas sarkú cipőben. Pedig nem volt ember.

– Kissa – szólalt meg Jean-Claude –, még mindig Serephinával vagy?

Meglepettnek látszott.

– Nem mindenki olyan szerencsés, mint te – a nő hangja telt volt, olyan, akár a méz. Fűszeres illat terjengett a levegőben, de nem tudtam pontosan, hogy ez a parfümje, vagy csak illúzió.

Magas csontú arcán nem volt festék, de még így is gyönyörű volt – bár elgondolkoztam, hogy nézne ki, ha nem ködösítené el az elmém. Mert egyetlen ember sem lett volna képes ilyen nyers szexualitást sugározni magából, mint Kissa.

– Sajnálom, hogy itt vagy, Kissa.

A nő elmosolyodott.

– Ne szánj engem, Jean-Claude. Serephina megígérte, hogy az enyém lehetsz, mielőtt Janos megtöri azt a gyönyörű testedet.

Hat vámpír, közülük négyen öregebbek, mint Jean-Claude. Az esélyeink nem alakultak kedvezően.

– A másik lányt oda láncoljátok – mutatott Janos az előbbi bilincsek párjára az ajtó jobb oldalán.

A lány megrázta a fejét.

– Azt már nem.

Egyszerűen nem volt hajlandó odamenni, és ő jobban küzdött, mint a szőke. A földre vetette magát, és a teste minden egyes porcikájával ellenállt, nem harcolt, egyszerűen nem indult el.

A két, több száz éves vámpírnak, akiknek az erejétől megfájdult a fogam, föl kellett emelniük a lábánál és a kezénél fogva, és oda kellett cipelniük a falhoz. Végül ez a lány is sikoltozni kezdett, egyik sikoly a másikat követte, hangosan, szaggatottan, dühösen. A fekete hajú vámpírnő a falhoz szorította, a másik pedig megbilincselte.

– Egyszerűen nem bírom nézni – suttogetta Larry. Talán nem tudta, hogy a vámpírok úgyis meghallják. De ez nem igazán számított.

– Én se.

Meg fogjuk öletni magunkat. Akkor már vigyünk magunkkal annyit, amennyit csak tudunk.

Jean-Claude megfordult, mintha kiszagolta volna, hogy a stukkerünkért nyúlunk.

– *Ma petite*, Monsieur Kirkland, ne nyúljatok a fegyvereitekhez. Janosék törvényesen járnak el. A nők azért jöttek, hogy segítsenek szórakoztatni minket. Nem fogják őket megölni.

– Biztos vagy ebben? – kérdeztem. Összevonta a szemöldökét.

– Többé már semmiben nem vagyok biztos, de úgy vélem, meg fogják tartani a szavukat. A nők rémültek, és vannak apróbb sérüléseik, de nem esett bántódásuk.

– Ez neked nem az? – fordult hozzá Larry. Láthatólag fel volt háborodva, de nem hibáztathattam érte.

– A vámpíroknak nagyon egyedi felfogásuk van arról, mi számít bántónak, ugye, Jean-Claude? – kérdeztem.

Jean-Claude állta a pillantásomat.

– Látom a vádat a tekintetemben, de ne felejtsd el, *ma petite*, te kérted, hogy hozzalak ide. Úgyhogy ezt a problémát ne hárítsd rám.

– Ilyen unalmas a műsorunk? – szólalt meg Janos.

– Épp azon vitatkoztunk, hogy most öljünk meg benneteket, vagy később – válaszoltam tárgyilagosan.

Janos mély hangon kuncogni kezdett.

– Kérlek, Anita, törd meg a fegyverszünetet. Imádnám, ha volna ürügyem hogy kipróbáljam rajtad az egyik újdonságomat. Azt hiszem,

sokáig tartana amíg megtörné. Bár néha a hencegők törnek meg először.

– Nem hencegek, Janos. Az igazat mondom.

– Elhiszi, amit mond – állapította meg Kissa.

– Igen, van benne valami zavaró őszinteség – mondta Janos. – Milyen ízletes.

A szőke lány, Lisa már nem rángatta a láncokat. Ernyedten csüggött, a sikoltozását már alig lehetett kivenni a zokogástól. A másik lány, most, hogy már megbilincseltek, nagyon csendben, mozdulatlanul állt, de a karja és a keze finoman remegni kezdett, hiába szorította ökölbe a kezét.

– A nők egy kis kalandra vágytak. Most megkapják, amire befizettek – mondta Janos.

A két vámpírnő kinyitott egy-egy titkos rekeszt a fekete falban. Mindketten elővettek egy-egy hosszú, összetekert ostort. Ezt egyik lány se látta. Örültem neki.

Nem nézhettem tétlenül, nem ment. Valamit megölt volna bennem, ha csak állok és nézem, még ha a cselekvés a haláloamat jelenti, akkor is. Legalább harcolva fogok meghalni, és néhányukat magammal viszem a halálba. Az is jobb, mint a semmi. De még mielőtt mindannyian öngyilkosságot követnének el, megpróbálok tárgyalni.

– Ha nem próbáltok meg arra ösztökélni, hogy megszegjük a fegyverszűnetet, akkor mi a szart akartok?

– Mit akarunk? – kérdezte Janos. – Mit akarunk? Sok mindent, Anita.

Kezdtém utálni, ahogy a nevemet ejti, nevetve, bizalmasan, mintha barátok volnánk, vagy nagyon közeli ellenségek.

– Mit akarsz, Janos?

– Nem neked kéne tárgyalnod az embereid nevében? – kérdezte Jean-Claude-tól.

– Anita elég jól boldogul egymaga is – felelte ő.

Janos nevetve válaszolt:

– Rendben. Mit akarunk?

A vámpírok odamentek a lányokhoz. Fölemelték a ostorokat, hogy a lányok is lássák.

– Mi az? – kérdezte a szőke. – Mi az? – A félelemtől magas, bugyborékoló hangja lett.

– Ostor – válaszolta a másik lány. A hangja kemény volt és pattogó, nem árulta el őt úgy, ahogy a teste.

A két vámpír hátrébb lépett, szerintem csak annyira, amennyire a korbácsoláshoz kellett.

– Mi a szent szart akartok? – kérdeztem újra.

– Tudod, mit jelentett régen az a szó, hogy „kezes”? – kérdezte Janos.

– Tűsz. Például az egymással háborúzó főúri családok tűszul adták a gyerekeiket, ha békét kötöttek, és a gyerek a testi épségével kezeskedett azért, hogy a családja nem szegi meg a békét. Vagy adóssági perekben az adós elmehetett megszerezni a hiányzó pénzt, ha volt valaki, aki kezeskedett érte. Ha az adós nem tért vissza időben a pénzzel, akkor a kezesen hajtották végre az ítéletet.

– Nagyon helyes; a fiatalok közül oly kevesen ismerik a történelmet.

– Mi köze van ennek a történelemleckének az egészhez?

– A lányok kezeskednek a két fiatal csatlósotokért – közölte Janos.

A két vámpír kígyózva végighúzta az ostorát a padlón, aztán majdnem egyszerre pattintottak velük egyet, de egyik sem ért a lányokhoz. A barna lány felsikoltott, amikor az ostor mellette csattant. A szőke zokogva a falnak dőlt.

– Kérem, ne, kérem, ne, kérem, ne! – hajtogatta, újra és újra, rekedt hangon.

– Ne bántsátok őket – szólalt meg Larry. – Könyörgök.

– Átvennéd egyikük helyét? – érdeklődött Janos. Végre megértettem, hová akar kilyukadni.

– Nem bánthatsz minket, csak ha beleegyezők. Te aljas szemét.

A vámpír elmosolyodott.

– Válaszolj, fiam. Átvennéd a helyét?

Larry bólintott.

– Ne – ragadtam meg a karját.

– Ez kétségtelenül az ő döntése – szögezte le Janos.

– Ereszd el a karom, Anita.

A szemébe bámultam, kutatva, hogy felfogta-e, mit csinált.

– Te nem tudod, mit tesz az ostor az emberi hússal. Nem tudod, mit csinálsz.

– Ezen segíthetünk – szólt közbe Janos. A két vámpír gyors, durva mozdulattal széttépte a lányok hátán a blúzt.

A szőke felsikoltott.

– Ezt nem nézhetjük tétlenül – mondta Larry.

Igaza volt. Akár tetszett, akár nem, igaza volt.

– Én már láttam, mire képes egy ostor – szólt közbe váratlanul Jason. – Ne bántsátok őket.

– Nem látszol kifejezetten önfeláldozó alkatnak – bámultam rá.

– Mindenkinek lehetnek rosszabb pillanatai – vonta meg a vállát.

– Megkönnyítené a választást, ha megesküszöm rá, hogyha a fiatalember veszi át a lány helyét, nem fogjuk megnyomorítani?

– És ha mondjuk megölik? – kérdeztem. – Az ostromlás okozta sokkba bele is lehet halni.

– Nem öljük meg, nem nyomorítjuk meg. Csak egy font húst és két pint vért szeretnénk.

Valami biztos kiült az arcunkra, mert fölnevetett.

– Képletesen szólva természetesen. Életed végéig fogod viselni a sebhelyeket, de nagyobb bántódásod nem esik.

– Ez nevetséges – mondtam. – Nem fogjuk megcsinálni.

– Ha pisztolyt rántunk, le tudjuk őket szedni? – kérdezte Larry. Képtelen voltam a szemébe nézni. Megérintette a karomat.

– Anita?

– Valamennyit magunkkal vihetünk – mondtam.

– De akkor is halottak leszünk, és ha mi meghaltunk, ki segít a lányokon?

Megráztam a fejem.

– Muszáj, hogy legyen más megoldás.

Larry Jean-Claude-ra nézett.

– Megtartja Janos a szavát? Nem fognak minket megölni?

– Janos szava mindig megbízható volt, vagy legalábbis pár száz évvel ezelőtt még igen.

– Bízhatunk bennük? – kérdezte Larry.

– Nem – válaszoltam.
– De – mondta Jean-Claude. Dühösen meredtem rá.
– Tudom, hogy te inkább lövöldöznél, de csupán azt érnéd el, hogy mindannyiunkat megölnék. Vagy esetleg néhányunkat vámpírrá tesznek – mondta.

Larry a vállamra tette a kezét. Ránéztem.
– Nincs semmi baj – mondta.
– Dehogynincs – ellenkeztem.
– Oké, de akkor is ez a legjobb, amit jelen pillanatban tehetünk.
– Ne csináld.
– Nincs más választásom – mondta. – Mellesleg nagyfiú vagyok, emlékszel? Tudok magamra vigyázni.

Átöleltem. Nem tudtam, mi mást tehetnék.
– Rendben leszek – suttozta.

Csak bólogattam. A hangomban nem bíztam, ráadásul igyekeztem nem hazudni a barátaimnak. Nem lesz rendben semmi. Tudtam. Ő is tudta. Mind tudtuk. Jason elindult a vámpírok felé.

– Ő, nem derék alakváltó, nem akarjuk, hogy a falhoz legyél láncolva.

– De azt mondtad...
– Azt mondtam, hogy megmentheted a lányokat, de nem így. Hadd kapja meg a halandó a maga csapásait. Neked csupán abba kell beleegyezned, hogy kielégítéd két segítőt, Bettina és Pallas vágyait.

Jason a két vámpírra bámult. Azok felénk fordultak. Próbáltam őket egy húszéves hím szemével nézni. Bögyösek voltak, a derekuk karcsú. Hogy az ízlésem szerint Pallas arca egy kicsit túl ronda, Bettina szeme pedig túl kicsi, az az én bajom. Egyikük sem volt szép, vagy akár csinos, de jól néztek ki a maguk módján, ahogy a magas, hosszú lábú csajok jól szoktak kinézni. Ha emberek, akár szimpatikusak is lehettek volna.

Jason összevonta a szemöldökét:

– Úgy látszik, én kapom a jobb ajánlatot.
– Változtatna valamit, ha azt mondanám, itt, ebben a szobában kell csinálnod, a földön, mindenki szeme láttára? – kérdezte Janos.

Jason egy percig gondolkodott a dolgon.

– Ha nemet mondok rá, megkorbácsolják a lányt?

Janos bólintott.

– Akkor beleegyezek – mondta a fiú, de a hangja halk volt és bizonytalan. Egy dolog volt kéjsóvárnak lenni a magánéletben, nyilvánosan kefélni azonban egészen más.

– Akkor gyere, alakváltó, kezdődjön a műsor. – Janos széles mozdulatot tett fehér kezével.

A vérfarkas úgy sandított vissza Jean-Claude-ra, mint egy gyerek, aki először megy iskolába, és azon tűnődik, vajon tényleg meg fogják-e verni a nagyok. De Jean-Claude nem nyújtott neki semmilyen vigaszt. Az arca mozdulatlan és üres volt, akár egy festmény. Csak biccentett egyet, ami bármit jelenthetett, attól kezdve, hogy „minden rendben lesz”, egészen addig, hogy „csináld már”.

Láttam, hogy Jason vállá megemelkedik, ahogy vesz egy nagy levegőt, aztán hallottam, hogy kifújja, mint a futók a verseny előtt. Miért van az, hogy a legtöbb dolog, amit más körülmények között önként megtennél, utálatos lesz, ha nincs más választásod?

– Voltál már valaha közülünk valóval? – kérdezte Janos. Jason megrázta a fejét.

Janos a vállára tette a kezét. Jason ennek láthatólag nem örült. Nem hibáztatom.

– Rengeteg gyönyör vár rád, ifjú vérfarkas. Olyan gyönyörök, amelyeket semmilyen ember vagy alakváltó nem képes megadni neked. Amelyeket csak a holtak ajánlhatnak fel.

A két vámpírnő a szoba távolabbi végébe ment, ahol volt egy üres terület a fekete padlón. Az ostorok összetekerve heverték a két lány lábánál, mintegy emlékeztetőül, mi fog történni, ha valaki megfutamodik.

Ha Jason meg akar dugni néhány vámpírt, nekem nem volt ellene kifogásom. Mellesleg nem nekem kellett őt megvédenem. De a szex nem tart örökké. És nem hagyhattam, hogy megkaparintsák Larryt. Képtelen lennék ott állni, és nézni, ahogy megkínózzák. Egyszerűen képtelen lennék. De hiába állítom feje tetejére a szobát, még ha a pincéből sikerül is kijutnunk, a környék összes vámpírja utánunk loholna. Újabb és újabb vámpírok jönnének. Mindig van utánpótlás.

De mit is mondott Jean-Claude? Ha ők szegik meg először a békét, akkor fegyvert ránthattunk. Ebben láttam fantáziát.

A hosszú szőke hajú vámpír kioldotta a copfját. Kirázta a haját, mint valami vastag, sárga, hullámos függőnyt. Egy pillanatra eltakarta az arcát, és a lány lágyabb, emberibb benyomást keltett. Talán csak illúzió volt. Akárhogy is, Jason megsimogatta a hajzuhatagot, belemerítette a kezét, majd átfogta a vámpír derekát. Ha már meg kellett csinálnia, úgy tűnt, élvezni akarja. Jó tudni, hogy van, aki a kötelességét is élvezettel végzi.

A fekete hajú vámpír hátulról hozzálépett, és nekiréselte a testét. Jason elég alacsony volt, úgyhogy a feje a lányok mellével került egy szintre. Az arcát a szőke vámpír keblei közé temette. A lány kioldotta bőrmellénye elejét, és széthúzta, hogy a fiú szopogathassa a mellét.

Elfordultam. Soha nem voltam oda a kukkolásért. Zavaromban hajlamos voltam elpirulni. Ivy és Bruce a fal mellett odament a hármashoz legközelebbi sarokba. Bruce izgatott volt és szégyellte magát, de azért nézte. Ivy arcán nyoma sem volt a szégyennek. Továbbment, háttal a falnak dőlve, kézzel tapogatva az utat. Vörösre rúszozott szája félig nyitva volt. Lecsúszott a fal mentén és négykézlábra állt, közben a ruhája felgyűrődött a combján. Ahogy Ivy és Bruce útját figyeltem, a tekintetem újra a műsorra tévedt.

Jason már levetette az ingét. Így, hogy csak a bőrnadrág és a bőrcsizma volt rajta, illett a két vámpírhoz. Letérdelt, a hátát ívbe hajlította, befészkelve magát a mögötte lévő fekete hajú vámpír ölébe. A vámpír két kézzel végigsimított meztelen mellkasán. Jason megfordult, felajánlva a lánynak az ajkát. Hosszan, szenvedélyesen csókolóztak, a fogorvosok alaposságával kutatták át egymás száját.

A szőke széttárt lábbal ült előttük, éppen Jason nadrágját gombolta ki. A sajátjával már csinált valamit, úgyhogy az nyitva volt az ágyékánál. Természetes szőke volt. Miért is lepődtem meg?

Ivy kinyújtotta az egyik kezét, hogy megcibálja a vámpír hosszú szőke haját.

– Ivy – szólt rá Janos –, téged nem hívtak.

A lány visszahúzta a kezét, de nem ment hátrébb. Olyan közel volt az eseményekhez, amennyire csak kívülről lehetett. Bruce még

mindig a falhoz szegeződve állt, tátott szájjal, kicsit izzadtan, de láthatólag nem akart közelebb jönni.

Janos nagyon nyugodtan állt és figyelt. Feszés mosoly látszott az arcán, és most először valami fény gyúlt élettelen halszemében. Jól érezte magát.

Jean-Claude fél fenékkal ült egy elnagyolt, ember formájú fémkereten. Figyelte a műsort, de az arcán még mindig a kifürkészhetetlenség maszkját viselte.

Észrevette, hogy nézem, de nem változott meg a tekintete. Olyan zárkózott volt, mintha egy üres szobában állna. Hogy nem lélegzik, azt láttam. Ha ilyen mozdulatlanul tartotta magát, volt szívverése? Vagy mindene leállt?

Kissa annál az ajtónál állt, ami mögött még nem jártunk. A karját összefonta a mellén. Ahhoz képest, hogy olyan nagyon rá akart ugrani Jean-Claude-ra, nem úgy tűnt, mintha nagyon élvezné a show-t. Vagy talán ő volt az ör, akinek meg kell akadályoznia, hogy Larry és én sikoltozva kirohanjunk a szobából.

Larry távolabb húzódott az események helyszínétől, amennyire csak tudott. A falhoz préselődve állt, és valami olyan dolog után kutatott, amit nyugodtan nézhet, de a tekintete végül mindig odatévedt a szoba másik végébe. Olyan volt, mintha egy vonatszerencsétlenségnél próbálna meg félrenézni. Nem akarod látni, mi történik, de ha veled fog megtörténni, te se nagyon akarnál félrenézni. Mikor lenne újra esélyed, hogy lásd? Larry nem túl gyakran láthatott két vámpírból és egy vérfarkasból álló ménage a trois-t. Még én se láttam ilyet gyakran.

A két, falhoz láncolt lány nem láthatta, mi történik. Valószínűleg jobb is.

A szoba másik végéből mély hangú nyögés hallatszott. A hallatára odapillantottam. Jason nadrágját félig lehúzták, úgyhogy sima feneke nagyrészt kilátszott. A karjára támaszkodott, így csak az ágyéka érintkezett a nővel. A teste ritmikusan emelkedett és süllyedt. A szőke vámpír alatta vonaglott, és újabb mély hangú nyögés szakadt fel a torkából. A keblei kibuggyantak a fekete bőrmellényből, ahogy felült,

mintha hasizomgyakorlatot végezne, hogy a szája találkozzon Jasonével.

A barna vámpír rózsaszín nyelvével lassan végignyalta a fiú gerincét. Talán ez volt az oka, talán más, mindenesetre Jason háta görcsbe rándult. A mozdulat nagyon egyértelműnek tűnt.

Elfordultam, de a kép beleégett az agyamba. Éreztem, ahogy a nyakamon forróság kúszik fel. A francba. Larry tekintete tágra nyílt, láttam, hogy minden szín kifut az arcából. Végül olyan fehér lett, akár a papír, a szeme túl nagynak látszott az arcához képest.

Egy pillanatig tétováztam, aztán visszafordultam, hogy én is megtudjam, mit néz. Mint Lót felesége, mindent kockára tettem az utolsó, tiltott pillantásért. Jason már nem támaszkodott a karjára, feküdt, az arca beleveszett a szőke vámpír sörényébe. A nő a terem belseje felé fordította az arcát. A bőre elvékonyodott, minden egyes csontot látni lehetett az arcában. Telt ajka elsovadt, emiatt a fogai is hosszabbnak tűntek. Már ahhoz is túl keskeny volt az ajka, hogy a fogait eltakarja.

A fekete hajú nő pont mögöttük térdelt, Jason és a szőke vámpír lábai között. Elvette a kezét a fejéről, és akkor láttam, hogy az arca félig el van rothadva. A haja csomókban jött ki, ahogy végigszántott rajta az ujjával.

Felénk fordította az arcát. A bal oldaláról lehámlott a bőr, és cuppogó hanggal a földre pottyant.

Akkorát nyeltem, hogy belefájdult a torkom. Hátrálni kezdtem, és odaálltam Larry mellé. A fiú bőre most már nem fehér volt, inkább zöld.

– Most én jövök – szólalt meg valamelyik vámpír. Szinte akaratom ellenére fordultam vissza a terem végében zajló jelenet felé. Nézni nem bírtam, de arra sem voltam képes, hogy hátat fordítsak neki.

Jason, mintha fekvőtámaszba nyomná ki magát, fölemelkedett. Amikor megpillantotta a szőke vámpír arcát, a válla és a gerince megfeszült. Lassan elhúzódott a nőtől, és föltérdelt.

A sötét hajú vámpír végighúzta az ujjait a meztelen hátán. Lefoszlott róla a bőr, zöldes, nyálkás nyomot hagyva maga után. Jason

testén remegés futott végig, de ennek már semmi köze nem volt a szexhez.

A terem túlsó végéből is láttam, hogy a fiú mellkasa egyre gyorsabban emelkedik és süllyed, mintha nem kapna levegőt. Továbbra is egyenesen maga elé meredt, mozdulatlanul, nem fordult meg, nem nézett hátra, mintha akkor eltűnne a szörny.

A fekete hajú vámpír a válla köré fonta két oszlásnak indult karját, szétrohadt arcát az arcához dörzsölte, és súgott neki valamit.

Jason kapálózva elmenekült előlük, és a falhoz mászott. Meztelen mellkasát a szőke vámpír húsának darabkái borították. A szeme elképzelhetetlenül tágra nyílt, túl sok látszott a fehérjéből. Fulladozott. Valami sűrű anyag csordult le lassan a nyakáról a mellkasára. Félresöpörte a kezével úgy, ahogy egy pókot csapsz le, ha észreveszed, hogy rajtad mászik. A falhoz préselte magát, a nadrágja majdnem lecsúszott a combjáról.

A szőke vámpír négykézlábra állt, és elindult Jason után, feléje nyújtva az egyik kezét, amiből csak csontok és összeaszott húsdarabok maradtak. Olyan volt, mintha száraz homokba temetve rohadt volna el. A fekete hajú vámpírnő nyálkás volt. A hátára feküdt, a testéből szivárgó sötétbarna folyadék tócsába gyűlt alatta. Kigombolt bőringéből kilógtak a mellei, és olyanok voltak, mit két gennyel teli zacskó.

– Kész vagyok, jöhetsz – mondta. A hangja továbbra is tiszta volt és szilárd. Nem lett volna szabad emberinek hallatszania azok között a rothadó ajkak között.

A szőke vámpír karon ragadta Jasont, aki felsikoltott.

Jean-Claude csak ült és figyelt, mozdulatlanul, érzelmek nélkül.

Azon kaptam magam, hogy feléjük sétálok. Ez még engem is meglepett. Állandóan a rothadó hús szagát vártam, de minden egyes lépésnél tiszta volt a levegő.

Jean-Claude mellé álltam.

– Ez illúzió? – kérdeztem. Nem volt hajlandó rám nézni.

– Nem, *ma petite*, nem illúzió.

Megböktem a karját, a teste olyan kemény volt és merev, akár a fa. Egyáltalán nem olyan volt, mint a hús.

– Ez illúzió? – kérdeztem újra.

– Nem, *ma petite*. – Végre rám nézett, a szeme fullasztóan mélykék volt. – Mindkét alakjuk valóságos.

Azzal fölkelt, de még mellette állva se láttam, hogy lélegezne.

A fekete hajú vámpírnő négykézláb állt, és Jason felé nyúlt az egyik kezével, amely nyálkás darabokra hullott a mozdulat közben. A fiú felsikoltott, és úgy a falhoz préselte magát, mintha át akarna mászni rajta. Eltakarta az arcát, akár egy gyerek, aki nem akar tudomást venni a szörnyről az ágya alatt, de ő már nem volt gyerek, és tudta, hogy a szörnyek igaziak.

– Segíts rajta – suttogtam, de nem tudtam pontosan, kettőnk közül melyikünkhöz beszélek.

– Megteszem, amit tudok – mondta Jean-Claude. Éppen rámeredtem, amikor meghallottam a következő szavakat a fejemben. A vámpír ajka meg se mozdult.

„Ha ők szegik meg először a békét, *ma petite*, akkor mindenkit lemészárolhatsz a teremben.”

Rámeredtem, de az arca nem árult el semmit. Csak a fejemben levő visszhang árulta el, hogy nem csupán hallucináltam. Nem volt időm azon anyázní, hogy behatolt az agyamba. Majd később. Majd később vitatkozunk rajta.

– Janos – a szó annyiszor verődött vissza a terem faláról, hogy végül már a talpamon is éreztem a hangok dobolását.

Janos megfordult, és ránézett, koponyaszerű arcán elégedett kifejezés ült.

– Csengetett, Mylord? – kérdezte.

– Kihívlak párbajra.

Ez a két szó nagyon szelíden hangzott. De minden idegszálam megfeszült, annyira hamisan csengtek. Janoson, ha zavarta is a hangnem, semmit se lehetett észrevenni.

– Nem győzhetsz le – jelentette ki.

– Az majd kiderül, nem? – kérdezte Jean-Claude.

Janos úgy mosolygott, hogy majd' szétrepedt a bőre.

– Ha valami csoda folytán sikerül csellel legyőznöd, mit kívánsz?

– Biztonságot és szabad utat nekem és az embereimnek.

Megköszörültem a torkom.

– És a két lánynak is – tette hozzá Jean-Claude.

– És ha én nyerek – kérdezte Janos –, akkor mit kapok?

– Mit akartok?

– Tudod, mit akarunk.

– Mondd ki – parancsolta Jean-Claude.

– Nem lesz szabad utatok. Megkapunk benneteket, és azt teszünk veletek, amit csak akarunk.

Jean-Claude biccentett.

– Legyen. – A rothadó vámpírokra mutatott. – Küldd el őket a farkasomtól.

Janos elmosolyodott.

– Most nem fogják bántani, de ha te elbuksz, ajándékba adom a két szépségemnek.

Jason torkából mély, elfojtott üvöltésre emlékeztető hang tört fel. A sötét hajú vámpír keze elindult a hasától az intim területek felé. A fiú felsikoltott, és ellökte magát a vámpírtól, de csapdába jutott. Ha mi szegjük meg először a békét, meghalunk, de ha ők szegnék meg...

Jean-Claude és Janos a terem közepére vonult. Pár méterre álltak egymástól. Jean-Claude szétvetett lábbal állt, mint aki verekedni készül. Janos összezárta a lábát, testtartása könnyed volt, szinte unott.

– Mindent el fogsz veszíteni, Jean-Claude. Mire készülsz?

Jean-Claude megrázta a fejét.

– Kihívtalak és te elfogadtad, mire vársz, Janos? Félsz tőlem?

– Tőled? Soha, Jean-Claude. Sem száz éve, sem most nem félek.

– Eleget beszéltél, Janos – a hangja mélyebb és halkabb lett, mégis áthatotta az egész termet, fölűszórt a fekete falakra, és onnan záporozott ránk.

Janos fölnevetett, de a kacagásából hiányzott Jean-Claude hangjának kézzelfoghatósága.

– Kezdődjék a tánc.

Csend ereszkedett a teremre, olyan hirtelen, hogy azt hittem, megsüketültem. Aztán ráébredtem, hogy még mindig hallom a saját szívdobogómat, és a fejembe tóduló vért. A két mestervámpír között

hullámok gerjedtek, úgy, mint amikor nyáron a meleg levegő fölszáll a járdáról. De nem forróság volt hanem... energia.

Örvénylő, rohanó energiavihar. Már korábban is éreztem Jean-Claude erejét, amikor más vámpírokkal szállt szembe, de ilyet még soha nem tapasztaltam. A hajam szinte lobogott a szélben.

Jean-Claude arca elvékonyodott, fehér bőre csiszolt alabástromként ragyogott. A szemében kék lángok lobogtak, amelyek kirajzolták a bőre alatt húzódó ereket. Minden csontja aranyszínben parázlott. Teljesen kivetközött emberi mivoltából, de ez nem volt elég. Nem nyerhetett. Kivéve, ha Janosék szegik meg először a békét.

Kissa az ajtó mellett állt, még mindig azt őrizte. Sötét arca közömbös volt. Nem vehettem hasznát. A két rothadó ízé még mindig Jasonre akart rámászni. Csak Ivy és Bruce volt talpon. Bruce ijedt volt, Ivy izgatott. Félig kinyílt szájjal figyelte a két mestervámpírt, az alsó ajkát beszívta, vagy azért, mert összpontosított, vagy csak az izgalomtól.

Képes voltam a szemébe nézni, és ez nagyon zavarta. Nagyon. Jean-Claude háta mögött átvágtam a termen. Ahogy elmentem mellette, az áramló erő felém csapott és körém tekeredett, mint valami szörny karja. Amint továbbmentem, lecsúszott rólam, de ahol hozzám ért, libabőrös lettem. Ebből óriási balhé lesz, hacsak nem tudok tenni ellene valamit.

Kissa összeszűkülte szemmel figyelte, ahogy elmegyek mellette. Tudomást se vettem róla. Egyszerre elég egy mestervámpírral törődni. Elhaladtam Bruce mellett, és megálltam Ivy előtt. Keresztülnézett rajtam, a két mestervámpírt bámulta, rólam tudomást sem vett.

Kinyitottam a számat. Ahogy megszólaltam, a csend megtört, és a zajok szinte fájdalmasan, apró hangrobbanással hatoltak újra a fülembé.

– Kihívlak párbajra.

Ivy pislogva nézett rám, mintha a semmiből kerültem volna elő.

– Mit mondtál?

– Kihívlak – ismételtem. Vigyáztam, hogy az arcom üres maradjon, és nagyon igyekeztem nem gondolni rá, mit is csinálok.

Ivy elnevette magát.

– Te megőrültél. Mestervámpír vagyok. Nem hívhatsz ki párbajra.

– Mégis a szemedbe tudok nézni – mondtam. Engedtem, hogy apró mosoly bujkáljon a szám szögletében. Próbáltam üresen tartani az elmémet, nehogy eláruljon egy gondolat, nehogy kiszivároгjon belőle a félelem. De persze amint eszembe jutott a félelem, már görcsbe is rándult tőle a gyomrom.

A vámpír nevetett, magas, csilingelő hangon, mint mikor egy kristálypohár összetörik. Szinte hallani is fájt. Mi a fenét művelek?

A szél a hátamba vágott, majdnem a vámpírnak lökött. Épp időben pillantottam hátra, hogy lássam, amint Jean-Claude meginog és vér fröccsen ki a kezéből. Janos még csak le sem izzadt.

Akármire készülök, jobb, ha sietek.

– Miután Jean-Claude veszített, megkérem Janost, hogy kényszerítse őt velem kefélni. A gazdád mindenki prédája lesz, ahogy te is.

A tekintetem a Jason felé nyúlkaló, rothadó lényekre villant. Aztán újra Ivyhoz fordultam, és a szemébe néztem.

– Szart se fogsz csinálni. Még egy punnyadt halandónak se tudsz fölébe kerekedni.

Ivy rám meresztette a szemét. Azonnal fellobbant a dühe, úgy, mint amikor a gyufa meggyullad. Kevesebb mint huszonöt centiről néztem végig, ahogy barna írisze szétterjed a szemében. A tekintete sötéten ragyogó kút volt. A nyakamon úgy lüktettek az erek, hogy azt hittem, mindjárt megfulladok, egy kis hang pedig azt visította a fejemben: „menekülj, menekülj”. Csak álltam, és farkasszemet néztem a vámpírral.

Mestervámpír volt, de fiatal. Száz évvel később megevett volna reggelire, de ma éjjel talán nem fog. Talán.

Rám sziszegett, elővillantva a fogait.

– Ó, ez nagyon hatásos – dicsértem. – Mint egy vicsorgó kutya.

– Ez a kutya átharaphatja a torkod – Ivy gonosz hangja elmélyült, és végigfutott a gerincemen, míg végül az erőm nagyrészt arra ment rá, hogy ne reszkessek.

Nem bíztam a hangomban, ezért halkán beszéltem, lágyan és nagyon tisztán:

– Próbáld meg; lássuk, meddig jutsz.

Ivy előreugrott, de láttam, ahogy megmozdul, úgyhogy hátravetődtem, erre ő megragadta a karomat, fölemelt a földről, és a könyökét behajlítva, a levegőben tartott. Hihetetlen volt az ereje. Képes lett volna összezúzni a karomat, és kurvára nem tehettem ellene semmit.

Hirtelen megjelent Kissa.

– Azonnal tedd le!

Ivy letett. Úgy, hogy közben áthajított a termen. A levegő süvített körülöttem, a világ összefolyt, mintha megvakultam volna. Aztán a levegő süvítése abbamaradt, és megérkeztem.

A zuhanás fogalma nem fedi le azt a váratlan gyorsulást, amikor kevesebb mint három méter magasból indítva elhajítják az embert. Mikor a falnak vágódtam, próbáltam karral és kézzel tompítani a lendületemet, mielőtt a fejem is becsapódik. Aztán lecsúsztam a falról, bár a csúszás fogalma lassú mozgást feltételez, ebben viszont nem volt semmi lassúság. Végül összeestem, ott hevertem egy kupacban, összetörve a fal tövében, levegőt se kaptam. Csak pislogva meredtem a világ vakító, kavargó darabjaira, amelyek sehogy sem akartak összeállni egésszé.

Az első kép, amit tisztán ki tudtam venni, egy szétrohadt arc volt, egyetlen hosszú, lengedező fekete hajtinccsel a fején. A vámpír nyelve töredezett fogsor mögött tekergett, a szájából valami vérnél sűrűbb, fekete anyag fröccsent ki.

Föltérdeltem, és azt vettem észre, hogy a vállam köré csontvázkarok fonódtak. A szőke vámpír összeaszott, fogakkal teli szája azt suttogette a fülemben:

– Gyere játszani!

Valami kemény, merev dolog bökdöste a fületem. A szőke vámpír nyelve. Arrébb másztam, de a karmai belevájtak a blézerembe. Az ujjai, amik nem lehettek volna erősebbek a száraz gallyaknál, acélként szorítottak.

„Megszegték a békét, *ma petite*. Janost már nem sokáig tudom visszatartani.”

Volt egy másodpercem, hogy fölpillantsak, és meglássam Jean-Claude-ot térdre rogyva, mindkét kezét Janos felé nyújtva. Janos még mindig állt, de semmi mást nem tett. Csak pár másodpercem volt, nem több.

Felhagytam az igyekezettel, hogy elmeneküljek a két vámpír elől. Rám vetették magukat, én pedig a karok, lábak és testnedvek tengerében elővettem a Browningot. Közvetlen közletről mellbe löttem az egyik szétrohadt vámpírt. Az megtántorodott, de nem esett el. A hátamba vámpírfogak mélyedtek, és felsikoltottam.

A terem túlsó végében pisztoly dörrent, de nem volt időm odanézni. Váratlanul megjelent Jason, és lerángatta rólam a szökét. Én pedig szétlöttem a fekete hajú vámpír rohadt koponyáját. Végre összeesett a földön, rángatózó tagokkal, a saját, tócsába gyűlt testnedveiben fetrengve.

Visszafordultam Jean-Claude felé, aki már a földön feküdt, előtte vértócsa. Az egyik karját még mindig Janos felé tartotta.

Janos tett egy apró mozdulatot, mintha megpöccintene valamit, mire Jean-Claude-ból sugárban ömleni kezdett a vér. Elterült a földön, a testét elhagyta az erő, a távozó mágia szele belekapott a hajamba. És a világ hirtelen rothadó holttestektől kezdett bűzleni.

Öklendezni kezdtem. Közben azért Janos hosszú, feketébe öltözött alakjára céloztam, és meghúztam a ravaszt.

Janos megpördült. Olyan volt, mintha lassított felvételen néztem volna, és rengeteg időm lenne újra célozni és lőni. De valahogy már velem szemben állt, mire másodszorra is meghúztam a ravaszt. A golyó egyenesen a mellkasába röpült. Janos megtántorodott, de állva maradt.

A kerek, koponyaszerű fejre céloztam. A vámpír fölemelte fehér kezét, és a levegőbe legyintett vele. Bár ez lehetetlen volt, mégis úgy éreztem, mintha egy láthatatlan karom felhasítaná a kezem. Tüzeltem, de egy kicsit rosszul céloztam. A golyó csak súrolta az arcát.

Megint felém csapott, és azt láttam, hogy vér kezd csöpögni a kezemből. Csak ijesztgetett. A csapás nem is fájt annyira, ahhoz képest, mennyire fájna, ha tényleg a keze közé kerülnék.

Egy másik fegyver dörrenése hallatszott, és Janos megingott, ahogy a golyó eltalálta a vállát. Larry állt mögöttem fölemelt stukkerrel.

A látásom elhomályosult, mintha köd ereszkedett volna a szememre. Lejjebb eresztettem a pisztolyt, a felsőtestére céloztam, mert az nagyobb felület volt, és ismét meghúztam a ravaszt. Közben hallottam, ahogy Larry golyója célt téveszt, és mögöttem a falba csapódik.

Egy meglepett „Hé!” tudatta velem, hogy Jason még mindig ott van hátul. A sűrű ködön keresztül csak halványan láttam, lelassítva, hogy Janos az ajtó felé rohan. Még kétszer löttem, és tudtam, hogy

legalább egyszer eltaláltam. Mikor eltűnt a teremből, négykézlábra estem, és vártam, hogy a látásom kitisztuljon. Reméltem, hogy ki fog.

Elködösült tekintettel néztem Jean-Claude-ra, aki még mindig mozdulatlanul feküdt a saját vérében. Megfogalmazódott bennem a kérdés: meghalt? Hülye kérdés, ha vámpírról van szó, de mégis erre gondoltam először.

A hátam mögé pillantottam, és láttam, ahogy Jason éppen szétszórja a két vámpírnő darabkait a padlón. Pusztá kézzel tépte őket cafatokra, szétmorzsolta a csontjaikat, és messzire hajigálta egymástól őket, mintha csupán a pusztítással el tudná törölni, amit műveltek vele. Bruce a fal mellett hevert. A frakkjába beleivódott a vér. Nem tudtam kétséget kizáróan eldönteni, de halottnak tűnt. Ivyt és Kissát sehol nem láttam.

Larry még mindig a terem másik végében állt, előrszegezett pisztollyal, mintha még nem esett volna le neki, hogy Janos elment. A szemöldökét összevonta. Mindenki élt és mozgott, kivéve Jean-Claude-ot. A francba.

Kúszva elindultam feléje, nem mertem föllátni úgy, hogy ilyen homályosan láttam. Hosszú időnek tűnt, mire odaértem hozzá, mintha nem csak a látásom nem működne egészen jól.

Mire odaértem hozzá, kitisztult a látásom. Beletérdeltem Jean-Claude sűrű, tócsába gyűlt vérébe, és rábámultam. Hogy lehet megmondani, meghalt-e egy vámpír? Néha még pulzusa se volt, a szíve sem vert, sőt nem is lélegzett. Ismét csak, a francba.

Visszatettem a Browningot a tokjába. Itt és most épp nem volt mire lőnöm, és mindkét kezemre szükségem volt. Összevézreztem az ingem, ekkor néztem meg először a kezemet. Olyan volt, mintha mind a kettőt végigkarmolták volna, a normálisnál egy kicsit mélyebben, de úgy tűnt, meg fognak gyógyulni. Valószínűleg még sebhelyem se lesz.

Megérintettem Jean-Claude vállát, és a húsa lágy volt, nagyon emberi. Hanyatt fordítottam. A keze olyan ernyedten hullott a padlóra, ahogy csak a halottaké szokott. Az éjszaka valamilyen fortéllyal ismét széppé tette az arcát. A lehető legemberibb volt, amilyennek valaha láttam, eltekintve attól a tényről, hogy senki nem lehetett ilyen gyönyörű.

A nyakán néztem meg a pulzusát. Az ujjaimat hűlő bőréhez szorítottam, de nem éreztem semmit. Valami, ami könnyhöz hasonlított, gyűlt össze a szememben, a torkom elszorult. De még nem voltam hajlandó sírni, még nem. Nem is tudtam, akarok-e sírni egyáltalán.

Egy vámpír esetében mikor halál a halál? Lehet az élőholtakon szívmasszázst végezni? A pokolba is, azért néha lélegzett. Volt szíve, ami többnyire dobogott is. Ha nem dobog, az nem lehet túl jó.

A megfelelő helyzetbe billentettem a fejét, befogtam az orrát és belefűjtam a szájába. Fölemelkedett a mellkasa. Még kétszer belefűjtam a tüdejébe, de nem kezdett el magától lélegezni. Kigomboltam az ingét, megkerestem azt a bizonyos pontot a mellcsontja fölött, és megnyomtam, egy, kettő, három, négy egészen tizenöt összehúzódásig. Utána kétszer belefűjtam a szájába. Jason botladozott mellém, és térdre esett.

– Vége?

– Nem tudom.

Teljes erőmből pumpáltam a szívét, elég erősen ahhoz, hogy egy ember bordáit eltörjem, de ő nem ember volt. Ott feküdt, a teste csak akkor mozgott, ha én mozgattam, olyan ernyedt volt, amilyenek csak a halottak lehetnek. Az ajka félig szétnyílt, sűrű szempillája fekete csipkével szegélyezte lehunytt szemét. Fürtös fekete haja még mindig illett a sápadt arcához.

Már elképzeltem őt holtan. Egyszer vagy kétszer még arra is gondoltam, hogy én fogom megölni, de most, hogy a halála tény volt, nem tudtam, mit érezzék. Ez valahogy nem volt sportszerű. Én hoztam ide. Én kértem, hogy jöjjön el, és ő jött. Most pedig halott, igazán, teljesen halott. És ez részben az én hibám, az én művem volt. Ha már megölöm Jean-Claude-ot, én akarom meghúzni a ravaszt, és a szemébe akarok nézni, miközben meghal. Nem így akartam.

Ráméredtem. Elképzeltem, hogy nem lesz többé Jean-Claude. Ez a gyönyörű test végre ott fog rohadni a sírban, amit olyan jól megérdemelt. Megráztam a fejem. Nem hagyhattam, hogy ez történjen, ha különben meg tudnám menteni. Csak egyvalamit ismertem, amit minden halott tisztel és kíván. A vért. Még egyszer

megpróbáltam életet lehelni belé, egyetlen különbséggel. Előtte az ajkára mázoltam a véretem. Az ajkam az ajkához ért, és megéreztem a vérem ízét. Semmi. Larry mellénk térdelt.

– Hová tűnt Janos?

Ő nem látott át a ködön, de nem volt időm elmagyarázni neki.

– Őrizd az ajtót. Bármilyen jön át rajta, lödd le.

– A lányokról levehetem a láncot?

– Persze.

A lányokról el is feledkeztem. Jeff Quinlanról is elfeledkeztem. Mindhármasukat eladtam volna, hogy Jean-Claude újra kinyissa a szemét. Akkor nem, ha vagy-vagy alapon kell választanom, de jelen pillanatban idegennek számítottak. Jean-Claude nem az volt.

– Talán több vér kéne – jegyezte meg Jason halkán.

Ránéztem.

– Felajánlod magad?

– Egyikünk se képes egyedül annyit etetni vele, hogy minden erejét visszanyerje, mert belehalnánk, de segíték – mondta.

– Ma már egyszer megittad. Tudsz kétszer vért adni egy éjszakán?

– Vértörő vagyok. Gyorsan gyógyulok. Mellesleg, az én vérem ütősebb, mint egy emberé, nagyobb az ereje.

Most néztem csak meg Jasont igazán figyelmesen. A testét genny borította. Egy nagy fekete folt a fél arca nagy részét befedte. Kék szeme nem farkasszerű volt, hanem olyan, mintha kísértetet látott volna, fájdalmas. Van, ami a fizikai fájdalomnál sokkal több kárt okoz.

Mély lélegzetet vettem, és előhúztam az egyik késemet. Felhasítottam a bal csuklómra. Azonnal éles fájdalmat éreztem. A sebet Jean-Claude ajkához illesztettem. Vér csörgött a szájába. Megtöltötte a száját, ahogy a bor megtölti a kelyhet. Aztán kicsurrant a szája szélén, és lefolyt az arcán. Simogatni kezdtem a torkát, hogy lenyelje.

Hogy röhögne, ha tudná, hogy végül felnyitottam neki az ereimet. Még több vér csörgött le a mozdulatlan ajkáról. A rohadt életbe.

Belefűjtam a szájába, és megint belekóstoltam a saját vérembe. Belefűjtam a vérem a tüdejébe, hogy a mellkasa fölemelkedjen. Egyetlen szót próbáltam sugallni neki: élj, élj, élj.

A testén remegés futott végig. A torka megrándult, nyelt egyet. Hátrahúzódtam tőle. De elkapta a csuklóm, miközben megpróbáltam elvenni a kezem az álláról. Fájt, ahogy belém markolt. Megéreztem benne a természetfeletti erőt, ami széttörhette volna a csontomat. A szeme még mindig csukva volt; csak ahogy a csuklómat markolta, abból tudtam, hogy előrébb jutottunk.

A másik kezemet a mellkasára tettem. Még mindig nem lélegzett. A szíve se vert. Ez rossz volt? Jó? Vagy mindegy? A francba, fogalmam se volt.

– Jean-Claude, hallasz? Anita vagyok.

Jean-Claude egy kicsit fölemelkedett, és a szájához szorította a vérző csuklóm. Megharapott, felnyögtem. Két kézzel szorította a szájához a csuklómat, és szívni kezdett. Szex közben talán jó érzés lett volna, de most csak fájt.

– Az istenit! – mondtam.

– Mi a baj? – kérdezte Jason.

– Fáj – válaszoltam.

– Azt hittem, jó érzésnek kéne lennie – szólalt meg a szőke lány. Megráztam a fejem.

– Nem, csak ha hipnózisban vagy.

– Meddig fog ez tartani? – kérdezte Larry.

– Addig, ameddig – feleltem. – Őrizd az ajtót.

– Melyiket?

– Ó, a francba, csak lőj le mindent, ami bejön. – Kezdtam szédülni. Mennyit ivott már?

– Jason, egy kicsit kótyagos a fejem. – Megpróbáltam kiszabadítani a csuklóm, de Jean-Claude keze olyan volt, mintha vasból kovácsolták volna a bőrömre. – Nem bírom leszedni magamról.

Jason húzni kezdte a két sápadt kezét, de meg se bírta mozdítani őket.

– Egyenként eltörhetném az ujjait, úgy ki tudnád szabadítani, de...

– Igen, Jean-Claude begurulna.

Hullámokban tört rám a szédülés, a gyomorszájamra egyre nagyobb nyomással nehezedett a hányinger. Muszáj volt, hogy leszedjem magamról.

– Engedj el, Jean-Claude. Engedj el, a rohadt életbe!

A szeme még mindig csukva volt, az arca üres. Úgy evett, mint egy csecsemő, elszántan, nem gondolva semmi másra, csak éppen ez a csecsemő kiszipolyozta belőlem az életet. Éreztem, ahogy a vér lefelé halad a karomban. A szívem most már a fülemben dobolt, mintha futottam volna, gyorsabban pumpálta a vért. Gyorsabban táplálta őt. Gyorsabban ölt meg.

Foltok táncoltak a szemem előtt. A sötétség kezdte elemészteni a fényt. Előhúztam a Browningot.

– Mit csinálsz? – kérdezte Jason.

– Meg fog ölni.

– Nem is tudja, mit csinál.

– Attól még halott leszek.

– Valami mozog a lépcső tetején – jelentette Larry. Remek.

– Jean-Claude, azonnal engedj el!

A pisztoly csövét a homloka makulátlan bőréhez nyomtam. A sötétség nagy mozgó foltokat harapott ki a látómezőmből. Perzselő hányingert éreztem a torkomban.

Föléje hajoltam, és azt suttogtam:

– Kérlek, Jean-Claude, engedj el. Én vagyok az, a te *ma petite*-ed. Engedj el.

Aztán felültem.

– Jönnek a vámpírok – mondta Larry. – Siess.

Rámeredtem a gyönyörű arcára, a szájára, amit a karomra tapasztott, hogy elevenen felfaljon, és már-már meghúztam a ravaszt. Kinyitotta a szemét. Levettem az ujjam a ravaszcson, nehogy véletlenül lőjek.

Jean-Claude visszatette a fejét a földre, még mindig fogta a csuklóm, de már nem evett. A szája a véremtől piroslott. Még mindig rászegyeztem a pisztolyt.

– Ah, *ma petite*, ezt mintha már eljátszottuk volna egyszer.

– A stukkeres részt igen – mondtam –, de ezt nem.

Makacs ujjai közül kihúztam a kezem, aztán felültem, a Browningot az ölembe ejtve. Hányinger és sötétség kavargott a fejemben, úgy, mint amikor a szél kergeti a felhőket.

Láttam Larryt a lépcső tövében kuporogva, pisztollyal a kezében. De olyan volt, mintha egy alagút végén látnám, távolinak tűnt, és nem volt olyan fontos, mint amilyennek lennie kellett volna.

Jason lefeküdt a véres padlóra. Pislogva néztem rá.

– A nyaknál nem fáj annyira – mondta, mintha bármit is kérdeztem volna. Jean-Claude rámászott. Jason kérdés nélkül oldalra fordította a fejét. Jean-Claude a fiú nyaki ütőerére szorította vérfoltos száját. Láttam, hogy mozognak az izmok a szájánál és az állkapcsán, ahogy belemélyesztette a fogait a finom bőrbe.

Még akkor is, ha tudtam volna, hogy a nyaknál kevésbé fáj, nem azt ajánlottam volna fel. Túlságosan hasonlított a szexre. A csuklómat felajánlva legalább úgy tehettem, mintha nem valami intim dolgot csináltunk volna.

– Anita!

Újra a lépcső felé fordultam. Larry ott kuporgott egyedül, a pisztolyával. A két lány hátrébb ment az ajtótól. A szőke lány megint hisztériás rohamot kapott. Nem igazán hibáztathattam.

Megráztam a fejem, aztán két kézzel fogva fölemeltem a Browningot, és az ajtóra szegeztem. Kellett a másik karom is, hogy szilárdan tudjam tartani. De mindkét karom enyhén remegett, ami nem sokat segített a célzásban.

Mágikus erő áramlott keresztül a termen, végigszurkálva a bőröm. Szinte érezni lehetett az illatát, mintha parfümmel behintett lepedők rejtőztek volna a sötétben. Eltűnődtem, hogy Jean-Claude és én is ilyen erőt sugároztunk-e mikor evett belőlem. Én nem vettem észre.

Valami fehér jelent meg az ajtónyílásban. Kellett hozzá egy másodperc hogy rájöjjek, mi az. Egy botra kötött fehér zsebkendő.

– Ez meg mi a fene? – kérdeztem.

– Fehér zászló, *ma petite*.

Nem fordítottam el a tekintetem a lépcsőről a telt, mézesmázos hang felé. Jean-Claude hangja jobbnak, vagy inkább rosszabbnak tűnt,

mint valaha, minden egyes szava prémként dörzsölte végig a fáradt testemet. A hangja elég vastag volt ahhoz, hogy minden fájdalmamat és szenvedésemet belecsavarjam. Ő képes lett volna elűzni az összesét. Tudtam.

Nyeltem egyet, és leeresztettem a stukkert.

– Menj ki a búsba az agyamból.

– Elnézést, *ma petite*. Még érzem az ízed a számban, érzem a szíved vad lüktetését, és drága emlékként őrzöm. Mérsékelni fogom a rajongásom, de erőfeszitésembe kerül, Anita, nagy erőfeszitésembe. – Ezt úgy mondta, mintha engedtem volna szexuálisan közelíteni hozzám, de csak egy kicsit, és ő még tovább szeretne menni.

Rápillantottam. Jason félmeztelen teste mellett ült. Jason a mennyezetre bámult, elnehezült szemhéjjal, mintha félig aludna. A nyakán két új lyukból csörgött a vér. De nem úgy látszott, mintha olyan nagyon fájt volna neki. Tulajdonképpen olyan volt, mintha jólesett volna. Jean-Claude velem verte el az első éhségét, Jasonnak már sokkal simább útja volt. De jó neki.

– Beszélhetnénk? – kérdezte egy hang a folyosóról, egy férfihang. Nem ismertem föl. A fenébe, elég bajosan tudtam bármire is koncentrálni, nemhogy arra, kihez tartozik a testetlen hang.

– Anita, mit akarsz, mit csináljak? – kérdezte Larry.

– Fehér zászlóval jön – mondtam. A szavaim vontatottak voltak, bár elég tisztán hallatszottak. Majdnem úgy éreztem magam, mint aki részeg, vagy be van narkózva. De ez rossz részegség volt, alattomos anyag.

Magnus lépett be az ajtón. Egy pillanatig azt hittem, hallucinálok. Annyira váratlanul ért. A tündér tiszta fehérbe öltözött, a frakkjától a cipőjéig. Az anyag mintha világított volna a sötét bőréhez képest. Hosszú haját lazán összekötötte egy fehér szalaggal. Az egyik kezében a rudat fogta a zsebkendővel. Kecses, szinte táncoló léptekkel jött le a lépcsőn. Nem úgy siklott, mint egy vámpír, de közel volt hozzá.

Larry követte őt a pisztollyal.

– Maradj ott, ahol vagy – mondta. Kicsit ijedt volt a hangja, de úgy tűnt, komolyan beszél. Szépen, biztosan tartotta a stukkert.

– Már megbeszéltük, hogy az ezüstgolyó nem fogja a tündéreket.

– Ki mondta, hogy ez a pisztoly azzal van megtöltve? – kérdezte Larry. Úgyes hazugság volt. Büszke voltam rá. Én túlságosan el voltam szállva, semhogyzsembe jusson.

– Anita? – Magnus keresztülnézett Larryn, mintha ott se lenne, de nem tette meg azt a pár utolsó lépést lefelé.

– Én azt tenném, amit mond, Magnus. Mit akarsz?

Magnus elmosolyodott és széttárta a karját. Azt hiszem, azért, hogy megmutassa, fegyvertelen. De én is tudtam, Larry is tudta, hogy nem a fegyverek tették veszélyessé.

– Nem akarok rosszat nektek. Tudjuk, hogy Ivy szegte meg először a békét. Serephina a legőszintébben bocsánatot kér. És azt szeretné, hogy azonnal jöjjetek a fogadótermébe. Nem lesz több próba. Mindannyian megbocsáthatatlanul otrombán viselkedtünk egy vendég vámpírmesterrel szemben.

– Hiszünk neki? – A kérdésem bárkinek szólhatott.

– Igazat beszél – válaszolt Jean-Claude. Szuper.

– Engedd ide, Larry.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet?

– Nem, de akkor is engedd ide.

Larry leeresztette a pisztolyát, de láthatólag nem szívesen. Magnus lesétált a lépcsőn, és közben mosolygott, főleg Larryre. Elment mellette, és látványosan a hátát mutatta neki. Már csak emiatt is majdnem azt kívántam, bár lőné le Larry. Körülbelül egy méterre állt meg tőlünk, többiektől. Még mindig a padlón ültünk, illetve Jason feküdt. Magnus lenézett ránk.

– Mi a szart keresel itt? – kérdeztem.

Jean-Claude rám pillantott:

– Úgy látom, ismeritek egymást.

– Ő Magnus Bouvier – mondtam. – Mit csinálsz itt ezekkel?

Bouvier meglazította a nyakkendőjét, és széthúzta a gallér merev anyagát. Elég pontosan sejtettem, mit próbál megmutatni, de a padlóról nem láttam. De egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy fel tudok állni anélkül, hogy elesnék.

– Ha azt akarod, hogy megnézzem, neked kell ide lejönnöd.

– Örömmel. – Körülbelül fél méterre tőlem letérdelt. Két gyógyulófélben levő harapásnyom volt a nyakán.

– A francba, Magnus. Miért?

Rám nézett, aztán a tekintete a véres csuklómra villant:

– Én ugyanezt kérdezhetném tőled.

– Azért adtam neki vért, hogy megmentsem az életét. Neked milyen magyarázatod van rá?

Magnus elmosolyodott:

– Félig se ilyen jó.

Kioldotta a hajából a szalagot, és hagyta, hogy a haja függőnyként hulljon a válla köré. Türkizkék szemével rám nézett, aztán négykézláb Jean-Claude-hoz kúszott. Úgy mozgott, mintha olyan helyeken is lennének izmai, ahol az embereknek nincs. Olyan volt, mintha egy mozgó nagymacskát néznék. A közönséges halandók egyszerűen nem mozogtak így.

Jean-Claude elé térdelt, olyan közel, hogy majdnem összeért a testük. Aztán félresöpörte a haját, és a nyakát felajánlotta Jean-Claude-nak.

– Nem – közölte Jean-Claude.

– Mi folyik itt? – kérdezte Larry.

Jó kérdés volt. Nem volt rá jó válaszom. Még rossz se.

Magnus kibújt a fehér szmokingkabátból, és hagyta a földre csúszni. A jobb csuklóján kigombolta a kézelőt, és felgyúrte az ingujját. Aztán fölkinálta Jean-Claude-nak a csupasz csuklóját. A bőre sima volt és ép. Jean-Claude megfogta a kezét, és az ajkához emelte.

Majdnem félrenéztem, de a végén mégsem. Ha félrenézel, az olyan, mintha hazudnál magadnak. Úgy tesz, mintha valami nem történne meg, pedig megtörténik.

Jean-Claude végigsúrolta az ajkával Magnus bőrét, aztán elengedte a kezét.

– Az ajánlat nagylelkű, de ha a te véredet is hozzáadnám az övékhez, akkor tényleg lerészegednék.

– Lerészegednél? – kérdeztem. – Mi a kurva anyádról beszélsz?

– Ó, *ma petite*, olyan jól bánsz a szavakkal.

– Kuss.

– A vérveszteség tesz ilyen morcossá – mondta.

– Menj a picsába.

Elnevette magát, édes hangon. Kissé meghatározhatatlan íze volt, mint valami tiltott édességnek, ami nemcsak hizlal, de mérgező is. De milyen jó. Magnus továbbra is térdelt, a kacagó vámpírra meredve.

– Nem akarsz belém kóstolni?

Jean-Claude megrázta a fejét, mint aki nem biztos benne, hogy meg bírna szólalni. A szeme elfojtott nevetéstől csillogott.

– Én felajánlottam a vért – Magnus mászva visszaindult felém. A haja féloldalt előreomlott, úgyhogy egyik szeme beleveszett, néha ékszerként átszillanva rajta. Egyszerűen nem lett volna szabad, hogy ilyen színű legyen a szeme. Odamászott hozzám, míg csak centiméterekre volt egymástól az arcunk.

– Egy pint vér, egy font hús – suttogetta, és előrehajolt, mintha meg akarna csókolni.

Hátrahajoltam, minél távolabb tőle, és nem voltam egyensúlyban. A hátamon landoltam a padlón. Ez nem volt túl nagy haladás. Magnus rám mászott, még mindig négykézláb, megállva fölöttem. A mellkasába vájtam a Browninggal.

– Hátrébb, vagy megetetem veled.

Magnus hátrébb mászott, de nem túl messzire. Fölültem, egy kézzel rajta tartva a stukkert. A cső a normálisnál sokkal jobban remegett.

– Mi volt ez az egész?

– Janos arról beszélt, hogy vért és húst vesz tőlünk ma éjjel. Kárpótlásul Serephina is vért és húst ajánl föl nekünk.

Magnusra bámultam, aki még mindig négykézláb volt, és még mindig vadnak és veszélyesnek látszott. Aztán leeresztettem a stukkert.

– Kösz, nem.

Magnus visszaült a padlóra, a kezével végigsimítva a haján, hogy kisöpörje az arcából.

– Elutasítottátok Serephina békeáldozatát. A bocsánatkérését se fogadjátok el?

– Vigyél Serephinához, és akkor teljesíted, amire kért – mondta Jean-Claude.

Magnus rám nézett:

– És te mit szólnsz, Anita? Megelégszel azzal, hogy Serephinához viszlek? Elfogadod a bocsánatkérését?

Megráztam a fejem:

– Miért kéne elfogadnom?

– Anita nem mester – szólt közbe Jean-Claude. – Ez az én bosszúm, az én bocsánatomat kéne kérned.

– Azt teszem, amit mondtak – válaszolt a tündér. – Az akarat próbájára hívta Ivyt. Ivy veszített.

– Nem én hajítottam át őt a szobán – mondtam.

Jean-Claude összevonta a szemöldökét.

– A nyers erőszakhoz folyamodott, *ma petite*. Nem volt képes az akaratereje vagy a vámpírok fortélyai segítségével legyőzni egy emberi lényt. – Hirtelen nagyon komolynak tűnt. – Ivy veszített ellened.

– Vagyis?

– Vagyis, *ma petite*, mesternek nyilvánítottad magad, és igazoltad is az állításodat.

Megráztam a fejem:

– Ez nevetséges. Én nem vagyok vámpír.

– Nem mestervámpírnak mondtalak, *ma petite*. Csak azt mondtam, mester vagy.

– Egy mester micsoda? Mesterember?

Most rajta volt a sor, hogy megrázza a fejét.

– Nem tudom, *ma petite*. – Magnushoz fordult. – Mit mond Serephina?

– Serephina azt mondja, hozd őt is.

Jean-Claude bólintott, és fölállt, mintha zsinóron húznák. Frissnek és üdének látszott, még ha kicsit vérfoltos is volt. Hogy merészel ilyen jól kinézni, mikor én olyan szarul érzem magam?

Jasonre és rám nézett. Különös jókedve ismét visszatért. Rám mosolygott, és még így, vértől maszatos szájjal is szép volt. A szeme titokzatos vidámsággal csillogott. Úgy el voltelve magával, amilyenek azelőtt még sose láttam.

– Nem tudom, hogy a társaim képesek-e járni. Kissé ki vannak facsarva. – Kuncogni kezdett a saját viccén, egyik kezével eltakarva a szemét, mintha ez már neki is túl mulatságos lenne.

– Te részeg vagy – mondtam. Bólogatott.

– Én is úgy hiszem.

– Vértől nem lehet berúgni.

– Fenékig ürítettem két halandót, de egyik sem ember.

Ezt hallani se akartam.

– Mi a fenéről beszélsz?

– Nekromanta, utána kísézőnek farkasember; ez az ital minden vámpírnak a fejébe száll – mondta vihogva. Jean-Claude sohasem szokott vihogni.

Figyelmen kívül hagytam őt, már amennyire egy beszívott vámpírt figyelmen kívül lehet hagyni. – Jason, fel tudsz állni?

– Azt hiszem – a hangja rekedt volt, vontatott, de nem álmos, inkább kényelmesen lassú, amilyen szex után szokott lenni. Talán mégis örültem neki, hogy az én harapásom fáj.

– Larry?

Larry odajött hozzánk, Magnusra pillantva, pisztollyal a kezében. Nem tűnt vidámnak.

– Megbízhatunk benne?

– Muszáj lesz – mondtam. – Segíts felállni, és tűnjünk el innen, mielőtt Agyarka beindul.

Jean-Claude kétrét görnyedve röhögött. Láthatólag borzasztóan viccesnek találta az Agyarka kifejezést. Te jó ég.

Larry segített felállni, és egy pillanatnyi szédülés után már rendben is voltam. Larry Jasonnek is odanyújtotta a kezét, kérdés nélkül. Jason imbolygott, de megállt a saját lábán.

– Tudsz járni?

– Ha te tudsz, én is tudok – mondta.

Ez egy kedvemre való férfi. Tettem egy lépést, aztán még egyet, és átmentem a termen. Jean-Claude tántorogva lábra állt, közben még mindig halkan heherészett.

Magnus a lépcső tövében állt, és ránk várt. A zakót átvette az egyik karján. Még a szalagot is megtalálta, és visszarakta a hajába.

Jason széles ívben megkerülte két kijelölt szeretője széttépett testét, és fölemelte az ingét a földről. Az ing eltakarta az összemaszatolt mellkasát, de az arcán ott maradt a trutymó, a haja pedig merev volt, és majdnem olyan fekete, mint a nadragja.

Még Jean-Claude haja és a ruhája háta is ragacsos volt az alvadó vértől. Nekem is kijutott a vérből és mocskból. Jó, hogy ma éjjel főleg fekete volt rajtam, nem látszott meg annyira a kosz. A piros blúzomat már egy kicsit jobban megviselte a buli.

Egyedül Larry nem volt véres vagy mocskos. Remélhetőleg ezután is meg tudta tartani ezt a jó szokását.

Míg mi tárgyaltunk, a két lány a lépcső alá bújt. Fogadni mertem volna, hogy a barna lány ötlete volt. Lisa láthatólag ahhoz is túl rémült volt, hogy gondolkodjon, nemhogy valami okosat csináljon. Nem mintha hibáztathattam volna de hisztizéssel az ember csak annyit ér el, hogy meghal.

A barna hajú lány odament Larryhez. A szőke vele jött, két keze olyan erősen markolta a másik lány szakadt blúzá, hogy csak sebészi beavatkozással lehetett volna eltávolítani.

– Haza akarunk menni. Lehet? – A barna lány hangja zihált, de nagyrészt elég szilárdan beszélt. Barna szemébe bámultam és bólintottam.

Larry rám nézett.

– Magnus – mondtam.

A tündér föl vonta a szemöldökét, még mindig a lépcső aljánál várt, mint valami idegenvezető vagy komornyik, készen arra, hogy föl kísérjen bennünket.

– Szóltál?

– Azt akarom, hogy a lányok biztonságban elmehessenek, most azonnal.

Rájuk pillantott.

– Miért ne? Serephina főleg a ti kedvetekért hozatta ide őket, Anita. Megtették a feladatukat.

Nem tetszett, ahogy ezt mondta.

– Biztonságban, Magnus, nem bánthatjátok őket többet. Világos, hogy ez mit jelent?

Elmosolyodott:

- Kisétálnak az ajtón, és hazamennek. Ez elég világos neked?
- Miért vagy hirtelen ilyen együttműködő?
- Az elegendő lenne, hogy megbocsáss, ha elengedjük őket? –

kérdezett vissza.

– Igen, ha szabadon, bántódás nélkül elmehetnek, akkor elfogadom Serephina bocsánatkérését.

Magnus bólintott:

- Akkor tekintsd úgy, hogy el van intézve.
- Nem kell először a gazdiddal egyeztetned?
- A mesterem édesen suttog a fülemben, Anita, és én engedelmeskedem. – Ezt mosolyogva mondta, de a szeme körül megfeszült a bőre, és a keze akaratlanul is ökölbe szorult.
- Nem szeretsz az ölebe lenni.
- Lehet, de nem sokat tudok tenni ellene. – Magnus elindult fölfelé a lépcsőn. – Mehetünk?

Jean-Claude megállt a lépcső tövében.

– Nincs szükséged segítségre, *ma petite*? Nem kevés véredtől fosztottalak meg. És te nem gyógyulsz olyan gyorsan, mint a farkasom.

Igazság szerint a lépcső fölfelé hosszabbnak tűnt, mint lefelé. De megráztam a fejem.

- Meg tudom csinálni.
- Efelől, *ma petite*, nincs kétségem. – Odalépett hozzám, de nem suttogva szólalt meg; ehelyett ezt éreztem, hogy a fejemben van. „Gyenge vagy, *ma petite*. Hadd segítsek.”

– A rohadt életbe, hagyd már ezt abba.

Elmosolyodott, és sóhajtott egyet:

– Ahogy kívánod, *ma petite*.

Úgy indult el fölfelé, mintha repülne, alig érintve a lépcsőfokokat. Larry és a lányok mentek föl következőnek; egyikük se tűnt fáradtnak. Utánuk vonszoltam magam. A sort Jason zárta. A szeme beesettnek tűnt. Lehet, hogy jó érzés volt, de ilyen sok vért adni akkor is durva dolog, még az olyanok számára is, akik időszakosan kiszőrösödnek.

Ha Jean-Claude felajánlotta volna, hogy fölviszi a lépcsőn, ő beleegyezett volna?

Jason rajtakapott, hogy őt nézem, de nem mosolygott, csak visszabámult rám. Talán ő is nemet mondott volna. Egyikünk sem volt túl együttműködő ma éjjel.

A selyemfüggönyöket széthúzták. A jobb hátsó sarokban egy trón állt. Nem volt rá jobb szó; a „szék” elnevezés egyszerűen nem illett erre az aranyból készült, ékes valamire. Körülötte a földön szétszórt halmokban párnák heverték, mintha háremhölgyeknek, vagy legalábbis kis, elkényeztetett ölebeknek kéne feküdniük rajtuk. A párnákon nem ült senki. Az egész olyan volt, mint egy üres színpad, ami csak arra vár, hogy a színészek megjelenjenek.

A hátsó falon egy félrehajtott kis falikárpit mögött egy ajtót lehetett látni. A nyitott ajtót egy háromszög alakú ékkel kitámasztották. Tavaszi levegő áramlott be rajta, elűzve a romlás bűzét. Már-már megszólaltam: „Lányok, menjetek”, mikor a szél megváltozott. Erősebben, hidegebben fűjt, és akkor már tudtam, hogy egyáltalán nem is szél. A bőröm bizsergett, a vállamban és a karomban görcsösen rángatózni kezdtek az izmok.

– Mi ez? – kérdezte Larry.

– Kísértetek – válaszoltam.

– Kísértetek? Mi a fenét keresnek itt a kísértetek?

– Serephina képes magához szólítani a szellemeket – mondta Jean-Claude. – Ez nagyon ritka képesség a vámpírok között.

A küszöbön Kissa jelent meg. Jobb karja bénán csüngött az oldala mellett. Lassú, sűrű patakban csörgött róla a vér.

– Ez a te műved? – kérdeztem Larrytől.

Bólintott.

– Rálöttem, de úgy tűnik, nem nagyon lassítottam le.

– De megsebesítetted.

Tágra nyitotta a szemét.

– Marhajó.

A hangsúlyából ítélve pont az ellenkezőjét gondolta. A megsebesített mestervámpírok baromi kötözködők lesznek.

– Serephina azt parancsolja, jöjjetek ki – mondta Kissa.

Magnus lerogyott a párnákra, lazán, akár egy macska. Úgy látszott, már korábban is feküdt ott.

– Te nem jössz? – kérdeztem.

– Már láttam a műsort – válaszolta.

Jean-Claude az ajtó felé indult. Jason melléje szegődött, de egy-két lépéssel hátrébb, mint egy jó kutya.

A két lány Larry zakójába kapaszkodott. Ő oldozta ki a láncokat. Látták, ahogy lelövi a rosszfiúkat. Ő volt a hős. És ahogy egy jó hőshöz illik, meg is ölette volna magát a védelmükben.

Jean-Claude hirtelen mellettem termett.

– Mi a baj, *ma petite*?

– A lányok nem mehetnének ki inkább elől?

– Miért?

– Mert bármi is van odakint, az nagy és veszélyes, és azt akarom, hogy maradjanak ki belőle.

– Mi a baj? – kérdezte Jason is. Kicsit félreállt. Az ujjait próbálgatta, nyit, zár, nyit, zár. Harminc perccel ezelőtt még sokkal nyugodtabb volt, de hát mind így voltunk ezzel, nem?

Jean-Claude Kissához fordult.

– Igazat mondott? – mutatott Magnusra. – A lányok szabadon elmehetnek?

– Elmehetnek; így mondja az úrnőnk.

– Menjetek – mondta a lányok felé fordulva Jean-Claude. Azok egymásra néztek, aztán Larryre.

– Egyedül? – kérdezte a szőke.

A barna hajú lány megcsóválta a fejét.

– Gyerünk, Lisa, elengednek minket. Gyere. – Aztán Larryre nézett – Köszönjük.

– Csak menjetek haza – válaszolta Larry. – Ott biztonságban lesztek.

A barna hajú lány bólintott, és elindult a távolabbi ajtó felé, a belecsimpaszkodó Lisával együtt. Nyitva hagyták az ajtót, mi pedig figyeltük, ahogy kimennek elől. Semmi nem csapott le rájuk. Nem hallatszottak sikolyok az éjszakában. Nahát.

– Most már készen állsz, *ma petite*? Tiszteletünket kell tennünk Serephinánál. – Jean-Claude egy lépést tett előre, és rám nézett. Jason már a vámpír oldalán állt, idegesen megfeszítve a kezét.

Bólintottam, és Jean-Claude mögé igazodtam. Larry mellettem maradt mintha a második árnyékom lenne. A bőrömön éreztem, hogy reszket a félelemtől.

Értettem, mitől fél. Janos megverte Jean-Claude-ot. És félt Serephinától ami azt jelentette, hogy a hölgy minden erőfeszítés nélkül ki tudná nyírni Jean-Claude-ot. Ha pedig ki tudja nyírni azt a vámpírt, aki a mi oldalunkon áll mi már nem jelentünk nagy kihívást a számára. Ha lenne egy csöpp eszem lelőném őt, amint meglátom. Na persze, azért jöttünk ide, hogy a segítségét kérjük. Ez valamelyest korlátozta a lehetőségeinket.

A hűvös szél úgy játszadozott a hajunkkal, mintha apró kezei lennének. Szinte élt. Még soha nem találkoztam olyan széllel, amit le akartam söpörni magamról, mint egy túl szenvedélyes udvarlót. Nem félttem. Pedig kellett volna. Nem a kísértetektől, hanem attól, aki előszólította őket. De minden olyan távolinak, álomszerűnek tűnt. A vérveszteség ezzel jár.

Kiléptünk az ajtón, és lementünk két kis kőlépcsőn. A hátsó kertet apró, göcsörtös gyümölcsfák sorai díszítették. Közvetlenül a kert mögött egy fal állt, egy árnyékokból rakott, vastag fal, olyan fekete, hogy nem láttam át rajta. A fák csupasz ágai kirajzolódtak a sötétség előtt.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Néhányan közülünk képesek árnyakat és sötétséget szőni maguk köré – válaszolta Jean-Claude.

– Tudom. Láttam, amikor Coltraint megölték, de ez egy egész kurva fal.

– Tényleg hatásos – felelte. Tárgyilagos volt a hangja.

Rápillantottam, de még a ragyogó holdfényben sem tudtam semmit kiolvasni az arcából.

A sötét fal mögül fehér fényszikra pattant elő. Hideg, sápadt fénypázmák ütötték át a feketeséget. A fény úgy emésztette el a sötétséget, ahogy a papír elhamvad, a fal darabokra hullott és eltűnt. Amikor az utolsó darabkája is szertefoszlott, a fák között egy sápadt alak jelent meg.

Még ekkora távolságból sem lehetett volna egy emberrel összetéveszteni, bár nem is próbált annak látszani. Sápadt, fehér fényudvar örvénylett a feje fölött, egy több méter átmérőjű fénylő felhő, olyan, mint a színtelen neon. Homályos alakok röppentek elő belőle, aztán pörögve visszatértek a mélyébe.

– Ez az, aminek gondolom? – érdeklődött Larry.

– Egy sereg kísértet – válaszoltam.

– Szar ügy – mondta.

– Én is pontosan így gondolom.

A kísértetek a fák közé özönlöttek. Úgy csüngtek az elszáradt ágakon, mint a habos, korai virágok, már ha volna olyan virág, ami mozog, tekereg és világít.

A különös szél az arcomba csapott, és lobogva hátrasöpörte a hajam. A fák közül foszforeszkáló alakok viharzónák elő, hosszú, vékony sorban. A kísértetek felénk suhantak, alacsonyan a föld fölött.

– Anita!

– Csak ne vegyél róluk tudomást, Larry. Igazából nem bánthatnak, amíg mozogsz, és levegőnek nézed őket.

Az első kísértet magas volt és vékony, széles, sikolyra nyitott, füstkarikának látszó szájjal. A mellkasom közepébe vágódott, a becsapódás ereje elektromos áramként futott át rajtam. A karom összerándult tőle. Larry levegő után kapott.

– Mi a franc volt ez? – kérdezte Jason. Léptem egyet előre.

– Menjetek tovább, és ne vegyetek róluk tudomást.

Nem direkt csináltam, de a tempóm miatt megelőztem Jean-Claude-ot. A következő kísértet az arcomon suhant át. Egy pillanatig égetett, de továbbmentem, és az érzés elmúlt.

Jean-Claude megérintette a karomat. Az arcomba bámult, de nem tudtam pontosan, mit látok a tekintetében. Kifejezetten mondani próbált nekem valamit. Elém lépett, miközben továbbra is engem bámult.

Bólintottam, és hagytam, hogy ő vegye át a vezetést. Nem került semmibe.

– Ez nekem nem tetszik – mondta monoton hangon Larry.

– Nekem sem – tette hozzá Jason. Épp egy apró, pörgő, csökevényes ködfoltra hasonlító fehér valamit hessegetett. Minél többet csapkodta, a kísértet annál szilárdabbá vált. A ködből egy arc kezdett formát ölteni.

Visszamentem Jasonhöz, és karon ragadtam:

– Ne vegyél róla tudomást.

Az apró kísértet a vállára ült. Nagy tülökorra volt és két félig kifejtett szeme. Jason karja megfeszült az ujjaim alatt.

– Ahányszor rájuk figyelsz, erőt adsz nekik, hogy alakot ölthessenek – mondtam. Egy kísértet a hátamba vágódott. Olyan volt, mintha egy darab jég mozogna a testem középpontjában. A törzsem elején jött ki, mintha egy hideg kötelet húznának át rajtam. Pokolian idegesítő érzés volt, de nem tartott örökké. Tulajdonképpen nem is fájt.

A kísértet belemerült Jason mellkasába, ő pedig felkiáltott. Csak azért nem kapott a szellem felé, mert lefogtam a karját. A teste minden izma rángatózott mint egy lóé, amikor elevenen falják fel a böglyök. Mikor a kísértet áthaladt rajta, összecsuclott, és rettegve nézett rám. Jó volt tudni, hogy őt is meg lehet ijeszteni. Úgy tűnt, a vámpírok rothadó karjai kiszorították belőle a bátorságot. Nem hibáztathattam. Én is hisztériás rohamot kaptam volna.

Larry ugrott egyet, mikor egy kísértet átsuhant rajta, de ez volt minden. A szeme egy kicsit elkerekedett, de tudta, hogy az igazi veszélyt nem a kísértetek jelentik.

Jean-Claude odajött, és megállt mellettünk.

– Mi a probléma, farkasom? – a hangjából figyelmeztetés és harag érződött. A kutyája nem viselkedett a hírnevéhez méltóan.

– Jól vagyunk – mondtam. Megszorítottam Jason kezét; a szeme még mindig tágra nyílt a félelemtől, de bólogatott. – Minden rendben.

Jean-Claude ismét elindult a távoli fehér alak felé, kecses mozgással, nem sietett, mintha nem is félne annyira, mint mi, többiek. Talán így volt. Magammal húztam Jasont. Larry mögém lépett. Normális emberek módjára haladtunk Jean-Claude mögött. Úgy néztünk ki, mint három derék kis katona, kivéve, hogy épp egy vérfarkas kezét szorongattam. Izzadt a keze a markomban. De nem

engedhettük meg, hogy hisztizzen. A jobb kezem még mindig szabad volt, bármikor elő tudtam rántani egy pisztolyt vagy egy kést. Egyszer már bántottuk őket; ha nem viselkednek jól, befejezzük a melót. Vagy legalábbis harc közben patkolunk el.

Jean-Claude a kopasz fák közé vezetett bennünket, ahol az ágak között fantomkígyókként tekergőztek a szellemek. A vámpírnőtől pár lépésre állt meg. Arra számítottam, hogy meghajol előtte, de nem hajolt meg.

– Üdvözöllek, Serephina.

– Üdvözöllek, Jean-Claude.

Serephina egyszerű fehér ruhában volt, ami fényes redőkben hullott a lábára. A karját a válláig kesztyű fedte. A haja ősz volt, fehérrel csíkozva, és egy gyönggyel kirakott ezüst fejpánton kívül nem volt benne semmi dísz. Illetve nem fejpánt volt; valószínűleg inkább diadém, vagy valami hasonló. A vámpírnő arcát árkokkal szántotta fel az idő. Finoman ki volt sminkelve, de nem tudta elrejtetni az öregségét. A vámpírok pedig általában nem öregedtek. Ez volt a dolog lényege, nem?

– Bemehetnénk? – kérdezte.

– Ha óhajtod – válaszolta Jean-Claude.

Serephina halványan elmosolyodott.

– Bekísérhetsz, ahogy régen is tetted.

– De már elmúltak a régi szép napok, Serephina. Most már mindketten mesterek vagyunk.

– Sok mester szegődött a szolgálatomba, Jean-Claude.

– Én csak a magam szolgálja vagyok – hangzott a válasz.

A vámpírnő pár szívdobbanásnyi ideig rámeredt, aztán bólintott.

– Igazad van. De most légy úriember.

Jean-Claude vett egy mély lélegzetet, elég mélyet ahhoz, hogy halljam az ajkát elhagyó sóhajt. Aztán felajánlotta neki a karját, ő pedig átfonta kesztyűs kezével, a tenyere Jean-Claude csuklóján nyugodott.

Mögötte lejjebb szállingóztak a kísértetek, mint valami nagy, lebegő vonat. Borzongató süvítéssel suhantak el mellettünk, aztán följebb emelkedtek, körülbelül három méterre a földtől.

– Velünk jöhettek – szólt Serephina. – Nem fognak zaklatni benneteket.

– Ez megnyugtató – mondtam.

Ismét elmosolyodott. A holdfény és a kísértetek ragyogása miatt nehéz volt megmondani, de világos szeme volt, talán szürke, talán kék. De ahhoz nem kellett látni a színét, hogy tudjam, nem tetszik a tekintete.

– Már nagyon vártam, hogy találkozhasak veled, nekromanta.

– Bár én is ugyanezt mondhatnám.

Serephina mosolya nem lett se szélesebb, se halványabb; meg se rezdült. Olyan volt az arca, mint egy szépen faragott maszk. Egy pillanatra a szemébe néztem. Nem próbált meg beszippantani a tekintete, de energia sugárzott belőle, láng lobogott a mélyében, ami úgy ostromolta a felszín, mint valami elfojtott tűz; ha egyetlen fahasábot rosszul mozdítasz meg, a lángnyelvek kicsapnak, és mindannyiunkat elégetnek. Nem tudtam meghatározni Serephina korát. Meggátolt benne. Még soha nem találkoztam senkivel, aki meg tudott volna gátolni ebben. Be tudtak csapni, hogy fiatalabbnak higgyem őket, igen; de nem tudták rám mereszteni a szemüket, és megakadályozni, hogy beléjük lássak.

Serephina megfordult, és bement az ajtón. Jean-Claude segített neki fölmenni a lépcsőn, mintha szüksége lett volna rá. A vérveszteség okozta gondtalan nyugalom egyre csökkent, józan voltam, életben voltam, és így is akartam maradni. Talán Jason keze volt az oka, amit fogtam. Az izzadság a tenyerén. Az, hogy ő valódi volt. Hirtelen félni kezdtem, pedig Serephina még semmit sem csinált velem.

A kísértetek beözönlöttek a házba, néhányan az ajtón keresztül, néhányan a falon siklottak át. Látva, ahogy kiszabadítják magukat a deszkából, az ember szinte várt volna tőlük valami hangot, pukkanást, de teljesen csendesek voltak. Az élőholtak nem csapnak zajt.

A kísértetek a mennyezeten pattogtak, mint a héliummal töltött léggömbök, aztán úgy csorogtak le a falon a trón mögött, mint a vízzel kevert tej. A gyertyák lángjának közelében áttetszőnek tűntek, mintha buborékok lennének.

Serephina leült a trónjára a sarokban. Magnus a lábánál heverő párnákon feküdt összegömbölyödve. A szemében harag villant, ami aztán eltűnt. Nem élvezte, hogy ő Serephina játékszere. Emiatt kapott egy pluszpontot a neve mellé.

– Gyere, ülj mellém, Jean-Claude – mondta Serephina. A Magnussal ellentétes oldalon levő párnákra mutatott. Érdekes párt alkottak volna a srácok.

– Nem – válaszolt Jean-Claude. Ez az egy szó éppen elég figyelmeztetés volt. Lassan kihúztam Jason kezéből a kezem. Ha tényleg harcolni fogunk, mintkét kezemre szükségem lesz.

Serephina elnevette magát, és a hangjával együtt az ereje is kitört belőle, lesújtva ránk, szegény halandókra.

Az ereje úgy tiport végig rajtam, mint egy vágótőző ménes. Az egész testem vibrálni kezdett tőle. A szám annyira kiszáradt, hogy nyelni se tudtam, sőt egy teljes korty levegőhöz se juthattam. A csajnak meg se kellett érintenie ahhoz, hogy kárt tegyen bennem. Nyugodtan ülhetett a trónján, és rám szórhatta az erejét. Szépen, biztonságos távolból porrá őrlhette volna a csontjaimat.

Valami hozzáért a karomhoz. Összerázkódtam és megfordultam, de olyan érzés volt, mintha le volnék lassítva. Nehéz volt Jean-Claude arcára összpontosítanom, de amint sikerült, a nyomasztó erő visszahúzódott, úgy, ahogy az óceán húzódik vissza a fővénnyől.

Vettem egy mély, reszkető lélegzetet, aztán még egyet; minden újabb lélegzetvételem egyre szilárdabb volt.

– Illúzió – suttogtam. – Csak egy kicseszett illúzió.

– Igen, *ma petite* – Jean-Claude elfordult tőlem, és a még mindig megbűvölten álló Larryhez és Jasonhoz lépett.

Visszanéztem a trónusra. A szellemek ragyogó dicsfényt alkottak Serephina körül; nagyon hatásos. De megközelítőleg sem olyan hatásos, mint a tekintete. Megint a szemébe néztem, egyetlen kétségbeesett pillanatig, ami mintha örökké tartott volna, aztán lesütöttem a szemem, és a ruhája szegélyét fixíroztam, olyan erősen, ahogy csak tudtam.

– Nem tudsz a szemembe nézni?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Hogy lehetsz olyan nagyhatalmú nekromanta, mikor még a tekintetem se tudod állni?

Nemcsak hogy nem álltam a tekintetét, össze voltam görnyedve. Kiegyenesedtem, de a szemem úgy maradt, lesütve.

– Csak kábé hatszáz éves vagy. – Lassan centiről centire följebb emeltem a pillantásom a fehér ruhán, míg már Serephina állat is láttam. – Hogy a fenébe lettél ilyen erős ennyi idő alatt?

– Micsoda vakmerőség. Nézz a szemembe, és válaszolok neked. Megráztam a fejem:

– Annyira azért nem akarom tudni.

Serephina felkuncogott, mély hangon, sötéten. Úgy siklott végig a gerincem mentén, mintha félig élne, undorító volt.

– Ó, Janos és Ivy, milyen jó, hogy csatlakoztok hozzánk.

Janos átsiklott az ajtón, Ivyval az oldalán. Janos emberszerűbbnek tűnt, mint az első találkozásunkkor. A bőre sápadt volt, de húsosabb. Még mindig vékony volt az arca, és még most sem teljesen illett volna be embernek, de kevésbé látszott bestiálisnak. Ráadásul úgy tűnt, meggyógyult.

– Basszus.

– Valami baj van, nekromanta? – kérdezte Serephina.

– Utálok ennyi golyót elvesztegetni.

A vámpírnő ismét mély hangon kuncogott. Hirtelen szűknek éreztem tőle a bőröm.

– Janos nagyon tehetséges.

A vámpír elment mellettünk. Láttam a golyó ütötte lyukakat az ingén. Legalább a ruháját tönkretettem.

Ivy klasszul nézett ki. Elfutott, amikor a lövöldözés megkezdődött? Hagyta Bruce-t meghalni? Janos fél térdre ereszkedett a párnák között. Ivy is letérdelt vele együtt. Aztán úgy maradtak, lehajtott fejjel, arra várva, hogy Serephina észrevegye őket.

Kissa odaállt Magnus mellé, vérző karját az oldalához szorítva. A térdelő vámpírokról Serephinára pillantott, aztán vissza. És nyugtalannak látszott.

Valami készülöben volt. Valami kellemetlen.

Serephina hagyta térdelni a két vámpírt, és azt mondta:

- Milyen ügy hozott hozzám, Jean-Claude?
- Úgy vélem, van nálad valami, ami az enyém – felelte ő.
- Janos – szólt az úrnő.

A vámpír lábra állt, és kiment az ajtón. Csak egy pillanatra tűnt el a szemünk elől, majd egy nagy zsákot cipelve tért vissza, ami akár a Téalapóé is lehetett volna. Kioldotta a száját összezáró zsinórt, majd tartalmát Jean-Claude lába elé ürítette a földre. Törött fadarabkák hulltak ki belőle, közepes nagyságú halmot alkotva. Egyik se volt elég nagy ahhoz, hogy egy tisztességes karót csináljanak belőle. A friss, fehér hasadásoktól eltekintve a fa sötét színű volt, fényesre polírozott.

– Tisztelettel – mondta Janos. Az utolsó szálkákat is kirázta a zsákból, majd visszatért a lépcsőre.

Jean-Claude a halom ripityára tört fára meredt.

– Serephina, ez olyan gyerekes. Ilyesmire csak évszázadokkal ezelőtt számítottam volna téled. De most? – mutatott körbe a kísérteteken, és minden másón. – Hogy sikerült Janost behódoltatnod? Valaha féltél tőle.

– Add elő az ügyedet, Jean-Claude, mielőtt elfog a türelmetlenség, és magam hívlak ki párbajra.

Jean-Claude elmosolyodott, és kecsesen meghajolt, szétárt karokkal, akár egy színész. De mikor fölemelkedett, a mosolya már eltűnt. Az arca megint olyan volt, mint egy gyönyörű maszk.

– Xavier a birtokodon van – közölte.

– Valóban azt hitted, hogy megérezem a dédelgetett nekromantád jelenlétét, de nem érzékelem Xavier-t? Tudom, hogy itt van. Ha kihív, elintézem. Mondd el a többi, vagy ennyi az egész? Idáig eljöttél, csak hogy figyelmeztess? Milyen megható.

– Most már hatalmasabb vagy nála, belátom – felelte Jean-Claude –, de Xavier embereket mészárol. Nemcsak az eltűnt fiú otthona elleni támadásról van szó, sokkal több halálesetről. Xavier újra rászokott arra, hogy levágja a kis kedvenceit. És ezzel mindannyiunkra felhívja a figyelmet.

– Akkor hadd végezzen vele a tanács.

– Te vagy e birtok úrnője, Serephina, a te tiszted, hogy rendezd a helyzetet.

– Ne merészelj kioktatni a kötelességeimről. Több száz éves voltam, mikor te meghaltál. Nem voltál más, mint egy ágyas, akit bármelyik vámpír megkaphatott, ha megkívánt. A mi szép Jean-Claude-unk. – A „szép” szót úgy mondta, mintha valami rossz dolog lenne.

– Tudom, mi voltam, Serephina. Most egy város ura vagyok, és a tanács törvényeit követem. Nem engedhetjük, hogy a birtokainkon embereket mészároljanak. Nem tesz jót az üzletnek.

– Hadd öljön meg Xavier akár százakat is. Mindig talál még többet – hangzott a válasz.

– Remek hozzáállás – szóltam közbe.

Serephina figyelme felém fordult, és azt kívántam, bár ne mondtam volna semmit. Éreztem, ahogy végiglüktet a testemen az ereje, mint egy óriási, dobogó szív.

– Hogy mersz kifogást emelni ellenem? – kérdezte. Hallottam a selyemruhája suhogását, ahogy felállt. Senki más nem mozdult; hallottam, ahogy a ruhája végigsúrolja a párnákat és végigsiklik a földön, ahogy közelebb jön. Nem akartam, hogy hozzám érjen.

Meredt tekintetem följebb kúszott az alakján, aztán megláttam, hogy kesztyűs kezét előrelöki. Levegő után kaptam. Vér csörgött a kezemből.

– Basszus!

A vágás mélyebb volt, mint amelyet Janosnak sikerült ejtenie, és jobban fájt. Serephina szemébe néztem, a haragtól bátrabb lettem, vagy hülyébb. A szeme tiszta fehér volt, mintha két bebörtönzött hold ragyogna az arcából. És ez a szempár engem szólított. Sápadt karjai közé akartam vetni magam, érezni akartam a lágy ajkak érintését, a drága, éles, simogató fogait. Érezni akartam, ahogy a teste elringat. Azt akartam, hogy úgy ringasson, ahogy régen az anyukám ringatott. Örökké vigyázni fog rám, és sohasem távozik el, sohasem hal meg, sohasem hagy cserben.

Erre megálltam. Teljesen mozdulatlanul, némán álltam. Már a párnák széléhez értem. Serephina szoknyájának szegélye a lábamra omlott. Elérhettem volna őt, csak ki kellett volna nyújtanom a kezem.

A félelemtől a szívem majd' kiugrott a számon. A nyelvemen éreztem a pulzusom ízét.

Serephina széttárta a karját:

– Jöjj hozzám, gyermek, és örökké veled leszek. Örökké a karomban foglak tartani.

A hangja minden földi jóval kecsegtetett: meleget ad, ételt ad majd; menedéket nyújt minden elől, ami fáj, minden csalódás elől. Abban a pillanatban tudtam, hogy csak oda kell lépnem, a két karja közé kell bújnom, és minden rossznak vége szakad.

Ökölbe szorított kézzel álltam. A bőröm sajgott a vágytól, hogy Serephina megérintsen és átöleljen. Még mindig csöpögött a kezemből a vér, ahol megvágott. Beledörzsöltem az ujjaim, hogy élesebb legyen a fájdalom.

És megráztam a fejem.

– Jer ide hozzám, gyermek. Örökké az édesanyád leszek.

Végre rátaláltam a saját hangomra. Reszelősen, fojtottan szólt, de szólt.

– Egyszer minden elpusztul, te vén kurva. Te sem vagy halhatatlan, egyikőtök sem az.

Éreztem, ahogy megremeg az ereje, mint egy tó, mikor beleejtenek egy kavicsot, és hátráltam egy lépést, aztán még egyet. Minden maradék erőmre szükségem volt, nehogy kirohanjak ebből a teremből, és meg se álljak. Csak fussak, fussak, fussak. Minél messzebb tőle.

Nem futottam el. Ami azt illeti, ott maradtam, körülbelül két lépésre tőle, és körülnéztem. Senki nem tétlenkedett. Janos Jean-Claude mellett állt. Még nem próbálgatták egymáson a vámpírképességeiket, de nyíltan érződött belőlük a fenyegetés. Kissa félrehúzódtott, a lába előtt heverő párnákon vértócsa képződött. Az arkifejezését nem tudtam megfejteni. Majdhogynem ámulatnak tűnt. Ivy már állt, és engem bámult, mosolyogva, örült, hogy majdnem Serephina kezébe jutottam.

En nem örültem neki. Senki nem jött közelebb, még Jean-Claude sem. Több mint rémült voltam. Jéghideg volt a bőröm. Megtörtem Serephina uralmát fölöttem, de csak ideiglenesen. Lehet, hogy soha nem lesz képes becsapni az elméje segítségével, de éreztem, ahogy

súrolta vele az én elmémet. Ha engem akar, meg tud szerezni. Nem volna kellemes. Semmi illúzió, semmi trükk, csak a kibaszott nyers erőszak, és megkapna engem. Soha nem rohannék a karjába, viszont ő szét tudná morzsolni az elmémet. Ezt megtehetné.

Ez a tudat szinte megnyugtató volt. Ha nem tehetek semmit, hogy megakadályozzam, akár nem is kéne miatta aggódnom. Amiatt aggódj, amit irányíthatsz; a többi vagy magától megoldódik, vagy belehalsz. Az aggodalmak így is, úgy is megszűnnek.

– Igazad van, nekromanta – szölt Serephina. – E teremben mind halandók vagyunk. De a vámpírok hosszú-hosszú ideig élhetnek. Emiatt elfelejtjük, hogy halandók vagyunk. De a halhatatlanság még minket is elkerül.

Ezt nem kérdésként tette fel, ráadásul mindennel egyetértettem, amit mondott, úgyhogy csak néztem rá.

– Janos azt mondta, az aurádban megvan a mi hatalmunk. Azt mondta, ugyanúgy használta ellened, ahogy egy másik vámpír ellen használná. Én épp most tettem ugyanezt, mikor felhasítottam a kezedet. Még soha nem ismertem olyan embert, akit így meg lehetett volna sebezni.

– Nem tudom, mit értesz azalatt, hogy a hatalmatok megvan az aurámban.

– Ez tette lehetővé, hogy kibújj a varázslatom alól. Egyetlen ember sem lett volna képes dacolni velem, és a vámpírok közül is csak kevesen.

– Örülök, hogy valamivel lenyűgöztelek.

– Soha nem mondtam olyat, hogy lenyűgöztél, nekromanta.

Vállat vontam:

– Jó, akkor lehet, hogy nem érdekelnek az emberek, és az se, hogy kerüld a feltűnést. Semmit nem tudok a tanácsotokról, és arról sem, mit fognak tenni veled, amiért nem segítesz nekünk. De azt tudom, hogy én mit fogok tenni.

– Miről fecsegsz, halandó?

– Én vagyok ebben az államban a vámpírhóhér. Xavier és a bandája elraboltak egy kisfiút. Vissza akarom kapni, élve. Vagy

segítesz, hogy élve visszakapjam, vagy elmegyek a bíróságra, és kimondatom rád a halálos ítéletet.

– Jean-Claude, beszélj a fejével, vagy megölöm.

– Anita maga mögött tudja az emberi törvény erejét, Serephina.

– Mit számít nekünk az emberi törvény?

– A tanács szerint ugyanúgy érvényes ránk is, mint az emberekre.

Elutasítani az emberi törvényt annyi, mint szakítani a tanáccsal.

– Nem hiszek neked.

– Pedig érzed a szavaimban az igazság ízét. Soha nem tudtam hazudni neked, kétszáz évvel ezelőtt sem, és most sem. – Jean-Claude hangja nagyon nyugodt volt és magabiztos.

– Mikor lépett életbe ez az új törvény?

– Amikor a tanács belátta, milyen előnyökkel jár, hogy nem vagyunk peremhelyzetben. Kell nekik a pénz, a hatalom, és az, hogy szabadon, biztonságban járhatnak az utcán. Nem akarnak többé bujkálni, Serephina.

– Hiszel abban, amit mondasz; ez igaz – mondta ő. Rám nézett, és még úgy is, hogy én másfelé néztem, a pillantásának olyan súlya volt, mintha egy óriási kéz összezúzna. Talpon maradtam, de erőfeszitésembe telt. Az ilyen hatalom előtt meg kéne hajolni. És a porban csúszni előtte. És imádni.

– Hagyd abba, Serephina – mondtam. – Az olcsó mentális trükkök nem fognak működni, és ezt te is tudod.

A hideg gombóc a gyomromban már nem volt ebben olyan biztos.

– Ember, te félsz tőlem. A nyelvemen érzem az ízét. Ó, de jó.

– Igen, megrémítesz. Valószínűleg ebben a teremben mindenkit megrémítesz. Na és?

Serephina magas, vékony alakjának teljes hosszában kihúzta magát, minden egyes centimétert kihasználva. A hangja hirtelen lágy lett, bolyhosnak tűnt, ahogy a bőrömhöz ért.

– Megmutatom.

Megint intett az egyik kesztyűs kezével. Megfeszültem, vártam az újabb vágást, de nem kaptam meg. Sikoly hasított a levegőbe, megpördültem.

Ivy arcán vér folyt. Aztán újabb vágás jelent meg a csupasz karján. Majd még kettő az arcán. Serephina minden mozdulata újabb sebeket hasított rajta.

Ivy felüvöltött.

– Serephina, kérlek! – Térdre esett a párnák között, egyik kezét a vámpírúrnő felé nyújtotta. – Serephina, mesterem, kérlek.

Serephina körbejárta, egyik sima lépéssel a másik után.

– Ha mérsékelted volna magad, már a miénk lennének mind. Ismertem a szívüket, az elméjüket, a legmélyebben gyökeredző félelmeiket. Mindegyiket megtörtük volna. Ők megszegették volna a békét, és addig lakomázhattunk volna belőlük, míg be nem telünk a vérükkel.

Most már majdnem egy vonalban volt velem. Hátrább akartam tőle lépni, de lehet, hogy ezt a gyengeség jelének tekintené. A ruhája végigsöpört a lábamon, és hirtelen már nem érdekelt. Nem akartam, hogy hozzám érjen. Hátraléptem, ő pedig elkapta a csuklóm. Nem is láttam megmozdulni.

Úgy meredtem a selyemkesztyűs kezére, mintha épp egy kígyó tekeredett volna a csuklóm köré. A fenébe, szívesebben fogtam volna a kígyót.

– Gyere, nekromanta, segíts megbüntetni ezt a rossz vámpírt.

– Kösz, nem – válaszoltam. A hangom reszketett. Illett a gyomromban levő lüktetéshez. Serephina még nem csinált velem semmit azon kívül, hogy hozzám ért, de az érintés minden mágiát felerősít. Ha most próbálkozna meg egy mentális trükkel, végem.

– Ivynak nagy örömet szerzett volna a szenvedésed, nekromanta.

– Az az ő problémája, nem az enyém.

Nagyon erősen meredtem a ruhája selymes szegélyére. Szörnyű késztetésem támadt, hogy fölnézzek, hogy belenézzek a szemébe. Nem hiszem, hogy ezt az ereje okozta, csak az én morbid kényszerem. Nehéz úgy keménynek lenni, ha valakinek a testét bámulod, és kézen fogva vezetnek, mint egy gyereket.

Ivy a padlón feküdt, félíg a könyökére támaszkodva. Az arcát mély vágások tarkították. Az egyik oldalon megcsillant az arccsontja a gyertyafényben. A jobb karján levő vágásból kilátszott a véresen

rángatózó izom. Ivy rám meredt, és a fájdalma mögött olyan erős gyűlölet érződött belőle, hogy gyufát gyújthatott volna vele. Hatalmas hullámokban csapott fel belőle a düh.

Serephina letérdelt melléje, magával húzva engem is. Hátrasandítottam Jean-Claude felé. Janos a mellkasára tette egyik fehér kezét, hogy visszatartsa. Larry ajka hangtalanul a „stukker” szót formálta. Megráztam a fejem. A nő még nem bántott. Még nem.

A kéz rántott egyet a karomon, elég erősen ahhoz, hogy odakapjam a fejem, és feléje forduljak. Hirtelen szemtől szembe kerültünk egymással, borzasztó volt. Amit a szemében láttam, az nem egyszerűen borzasztó volt. Serephina szeme, amiről eskü alatt mertem volna állítani, hogy világos árnyalatú, tiszta barna színűvé vált. Az anyám szeme volt.

Azt hiszem, meg akart vele nyugtatni, vagy el akart csábítani. Nem jött be. A bőröm jéghideg lett a félelemtől.

– Hagyd abba.

– Nem akarod, hogy abbahagyjam – mondta.

Próbáltam kihúzni a karom a szorításából. Ennyi erővel akár a Napot is megpróbálhattam volna az ég más pontjára vontatni.

– Nem kínálhatsz nekem semmi mást, csak halált. A halott anyámat az élettelen szemedben.

A barna szempárba meredtem, amiről nem gondoltam volna, hogy valaha még látom ezen a világon. Anyám szeme közé ordítottam, mert nem tudtam másfelé nézni. Serephina nem engedte, és én nem tudtam fölvenni ellene a küzdelmet, addig nem, ameddig fogott.

– Járkáló hulla vagy, minden más csak illúzió.

– Nem vagyok halott, Anita – Serephina szavaiban az anyám hangja visszhangzott. Aztán a vámpírnő fölemelte a másik kezét, hogy megcírógassa az arcom.

Próbáltam becsukni a szemem. Próbáltam másfelé nézni. Nem ment. Furcsa bénultság lett úrrá a testemen, olyan, mint az a bizonyos érzés közvetlenül elalvás előtt, hogy a tested ötszáz kiló, és szinte lehetetlen kivárni minden újabb pillanatot.

A keze mintha lassított felvételen közeledett volna felém, és tudtam, hogyha hozzám ér, a karjai közé hullok. Beléje kapaszkodom majd, és elkezdek sírni.

Eszembe jutott, milyen volt anyám arca, mikor utoljára láttam. A koporsó sötét fából készült, és rózsaszín virágszőnyeg borította. Tudtam, hogy anyu ott van bent, de nem engedték, hogy megnézzem. Senki nem nézhette meg. Le van zárva a koporsó, ezt ismételtették, le van zárva. Életem összes felnőtt szereplője hisztériás jelenetet rendezett. A terem sikolyokkal és zokogással telt meg. Apám összerogyott a padlón. Nem vehettem hasznát. Anyámat akartam. A koporsó retesze ezüstszerű volt. Kinyitottam, aztán valaki felkiáltott a hátam mögött. Nem volt sok időm. A koporsó fedele nehéz volt, de löktem rajta egyet fölfelé, és megmozdult. Fehér szatént és árnyékokat pillantottam meg. Minden erőmet megfeszítve a fejem fölé emeltem a karom, és megláttam azt a valamit.

Mattié néni magragadott és hátrarántott. A koporsófedél dőndülve lecsapódott, és a nénikém helyére kattintotta a zárat, és arrébb vonszolt. Nem ellenkeztem. Eleget láttam. Olyan volt, mint azok a modern képek, amiről tudod, hogy ábrázolnak valamit, de a szemed nem bír semmi értelmeset kihámozni belőle. Évekbe telt, mire sikerült. De amit láttam, az nem az anyám volt. Nem lehetett az én gyönyörű anyám. Egy porhüvely volt, valami, amit hátrahagytak. Amit el kell rejteni egy sötét dobozba, és hagyni kell elrohadni.

Kinyitottam a szemem, és Serephina fakó szürke szemmel nézett vissza rám. Kihúztam a csuklóm a hirtelen meglazult szorításából, és azt mondtam: – A fájdalom segít.

Aztán fölálltam, arrébb léptem tőle, és nem állított meg. Ami jó volt, mert egész testemben reszkettem, és ez nem a vámpír műve volt. Az emlékeknek is van foga. Serephina ott maradt Ivy mellett térdelve, és így szólt:

– Igazán lenyűgöző, nakromanta. Segíteni fogok, hogy megtaláld azt a fiút, akit keresel.

Idegcsillapító volt a hirtelen segítőkészsége.

– Miért?

– Mert mióta erőm teljében vagyok, soha senki nem vonta ki magát egy éjszaka kétszer az illúzióim hatása alól. Se élő, se holt.

Egyik véres karjánál fogva megragadta Ivyt, és az ölébe húzta, a vér pedig ráfolyt a fehér ruhájára. Ivy levegő után kapott.

– Emlékezz erre, ifjú mestervámpír: ez a halandó megtette, amire te nem voltál képes. Kiállt ellenem, és nyert. – Serephina váratlanul ellökte magától a lányt, aki elterült a földön. – Nem vagy méltó arra, hogy a szemem előtt legyél. Kifelé.

Serephina felállt. A friss vér hangsúlyos vöröse élénken kirajzolódott fehér ruháján és kesztyűjén.

– Sikerült lenyűgöznötök bennünket. Most menjete, mind.

Megfordult, és visszament a trónjához. De nem ült le. Állva maradt, hátat fordítva nekünk, egyik kezét a trónus karfájára téve. Talán csak képzelődtem, de fáradtnak látszott. A kísértetei gomolygó fehér ködként ereszkedtek le hozzá. Most nem volt bennük annyi elkülöníthető alak, mint korábban, mintha részben elvesztették volna a szilárdságukat.

– Menjete – ismételte anélkül, hogy visszafordult volna.

A hátsó ajtó nyitva volt, de Jean-Claude a másik ajtó felé indult el, amelyik a bejáráthoz vezetett. Nem akartam vitatkozni. Csak ki akartam jutni innen. Kurvára nem érdekelt, melyik ajtót választjuk.

Nyugodt léptekkel odasétáltunk az ajtóhoz. Rohanni akartam. Larry megállt mellettem, és láttam, hogy a nyakán lüktet az ütőér az erőfeszítéstől, nehogy ő is elinaljon. Jason egy kicsivel előttünk ért az ajtóhoz, de megvárta minket, megfordult, és mint valami ajtónálló vagy komornyik intett, hogy fáradjunk ki.

Egy pillanatra elkaptam a tágra nyílt, eltompult tekintetét, és megértettem, mibe került neki ez a gesztus. Kimentünk; Jason követett. Jean-Claude zárta a sort. Az ajtók sorra becsapódtak mögöttünk, és kísétáltunk. Csak így egyszerűen.

De most tudtam, hogy elengedtek. Nem én küzdöttem vagy dumáltam ki magam innen. Serephina le lehetett nyűgözve, amennyire csak akart, de akkor is ő engedte meg, hogy elmenjünk. Hogy hagytak elmenni, az nem egészen volt azonos a győzelemmel.

Saját jószántamból soha többé nem leszek hajlandó visszamenni abba a házba Nem vagyok hajlandó újra Serephina közelébe kerülni. Csak mert ma éjjel lenyűgöztem őt, nem tudnám örökké így folytatni. Most már tudtam, hogy el tudna intézni. Ez a vámpír megfogott. A hazugságáért majdnem eladtam a halhatatlan lelkem.

A francba.

Jason előttem ment be a hotelszobámba. Egyenesen a fürdőszoba felé tartott.

– Lezuhanyozok.

Ez elég rámenős volt, de tényleg úgy bűzlött a srác, mint egy oszlásnak indult hulla. A hazafelé vezető úton a kocsí összes ablakát letekertük. Legtöbbször, ha te magad bűzlesz, más bűzét már meg se érzed. Rám is jutott a rothadt trutymóból, de Jason szagát még Így is éreztem. Némelyik szag túl egyedi ahhoz, hogy csak úgy elillanjon.

– Várj – szólalt meg Larry.

Jason megfordult, de nem túl boldogan.

– Zuhanyozz nálam. – Larry fölemelte az egyik karját, mielőtt bármit mondhattam volna. – Egy óránk van napkeltéig. Ha azt akarjuk, hogy mindenki ágyba kerüljön hajnal előtt, logikus, hogy mind a két fürdőszobát használjuk.

– Azt hittem, ma mind ebben a szobában alszunk – mondtam.

– Miért? – kérdezte.

Jean-Claude a fotel mellett állt, bájosan és nem túl segítőkészen. Jason egyszerűen türelmetlennek látszott.

– Ha sokan vagyunk, nagyobb a biztonság – mondtam. Larry megcsóválta a fejét.

– Rendben, de attól még átvihetem a vérfarkast a szobámba zuhanyozni. Vagy még ezt se mered rám bízni?

Kezdett megint bedühödni.

– Bízok benned, Larry. Ma éjjel jól szerepeltél.

Mosolyra számítottam. Nem azt kaptam. Nagyon komolynak látszott.

– Megöltem azt a Bruce nevű vámpírt.

– Azt hittem, mindenkit meg kell ölnünk a teremben – bólintottam.

– Én is. – Belesüppedt az egyik karosszékbe. – Még soha nem öltem meg senkit.

– Ez csak egy vámpír volt. Nem ugyanaz, mintha embert ölnél.

– Na persze. És te hány ilyen hullán alkalmaztál szívmasszázszt az utóbbi időben?

A mosolygó Jean-Claude-ra pillantottam. Aztán megvontam a vállam.

– Csak egyen. Magunkra hagynátok egy percre? – kérdeztem.

– Hallani fogom, mit mondtok, nem számít, hol vagyok a szobában – mondta a vámpír.

– Az illúzió a fontos. Csak menjetek hátrébb – válaszoltam.

Jean-Claude megbiccentette a fejét, aztán félrevonta Jasont az ablakhoz.

Tudtam, hogy mindent hallani fog, de legalább nem fog ott állni a nyakunkon.

– Igazából nem hiszed őt halottnak, ugye? – kérdezte Larry.

– Láttad, mi történt azzal a két vámpírral – mondtam. – Bomló holttestek; minden más csak illúzió.

– Szerinted Jean-Claude is szokott így kinézni?

Egy percig a vámpír hátát bámultam.

– Tartok tőle.

– Hogy vagy képes ezek után járni vele?

– Nem tudom – ráztam meg a fejem.

– Hullá vagy sem, megpróbáltad életben tartani – mondta.

Észrevette az arckifejezésemet. – Életben vagy tetszhalálban, nevezd, aminek akarod; megpróbáltad őt megmenteni. Megijedtél, hogy tényleg meghalt.

Csak néztem rá.

– És?

– És én pedig megöltem egy másik élőlényt, vagy élőholt lényt. A francba, Anita, Bruce olyan friss hullá volt, hogy embernek látszott.

– Valószínűleg ezért volt elég egyetlen golyó a mellébe, hogy végezzen vele.

– És hogyan kéne éreznem magam emiatt?

– Mármint amiatt, hogy megölted?

– Igen.

– Larry, ők szörnyetegek. Van, amelyik csinosabb a többinél, de akkor is szörnyetegek. Ebben soha ne kételkedj.

– És őszintén azt mondom, hogy szerinted Jean-Claude is egy szörnyeteg – ez inkább kijelentés volt, mint kérdés.

Majdnem a kérdéses szörnyre pillantottam, de aztán meggondoltam magam. Eleget láttam már belőle egy éjszakára.

– Igen, így gondolom.

– Kérdezd meg, hogy saját magát szörnyetegnek gondolja-e – Jean-Claude a fotel háttámlájának dőlt, a mellén összefonva a karját.

Larry egy kicsit meglepettnnek látszott, de megkérdezte:

– Anita?

– Néha – vontam meg a vállam.

– Látod, Lawrence? Anita szerint mindnyájan szörnyetegek vagyunk – mosolyodon el Jean-Claude.

– Larry nem az – ellenkeztem.

– Adj rá időt neki.

Ez egy kissé túl közel volt az igazsághoz.

– Azt kértem, hagyjatok magunkra, vagy elfelejtetted?

– Nem felejték el semmit, *ma petite*, de az időnk egyre kevesebb. Nem a farkasom az egyetlen, akinek fürdőre van szüksége. Csupán a te ifjú barátod őrizte meg frissességét.

Larryre néztem. Egy csepp vér se volt rajta. Rajta kívül ma már mindenki birkózott vámpírokkal. Vállat vont.

– Bocs, de ma egyszerűen senkit nem tudtam rávenni, hogy vérezzen össze.

– Ne poénkodj, Larry – torkoltam le. – Szerintem Serephina még ad majd rá alkalmat.

– Ez sajnos igaz, *ma petite*.

– Meddig bírod ki koporsó nélkül? – kérdeztem.

– Tényleg megható, hogy így törődsz az egészséggemmel – szaladt mosolyra a vámpír szája.

– Ne szarakodj velem. Ma fölvágtam neked a kurva ereimet.

– Amennyiben még nem köszöntem meg, hogy megmentetted az életem, *ma petite*, bocsánatot kérek.

Ránéztem. Derűsnek látszott, mint aki remekül szórakozik, de ez megint csak álarc volt. Azt az arckifejezését viselte, amikor nem

akarta, hogy tudd, mire gondol, de azt sem akarta, hogy tudd, nem akarja, hogy tudd.

– Szóra sem érdemes.

– Nem fogom elfelejteni, hogy megmentettél, *ma petite*. Meg is szabadulhattál volna tőlem. Köszönöm.

Ez elég őszintén hangzott.

– Szívesen.

– Le kell szednem magamról ezt a szart – szólalt meg Jason. Csak egy leheletnyire tűnt kétségbeesettnek. Le mertem volna fogadni, hogy nem csak a koszt igyekszik majd lesikálni magáról. De az emlékeket nem lehet ilyen könnyen letörölni. Ez benne a rossz.

– Menjetek, mind a ketten. Jason nyugodtan lesikálhatja magát Larry szobájában. Csak azért, mert így praktikus.

– Kösz – vigyorgott rám Larry.

– Mikor azt mondtam, hogy jól szerepeltél, komolyan gondoltam. Végre megkaptam az áhított mosolyt.

– Gyere, Jason, vár a forró víz meg a sok tiszta törülköző.

Most ő tartotta az ajtót Jasonnek, sőt tisztelgett nekem. Jé.

Ismét egyedül maradtam Jean-Claude-dal. Ennek az éjszakának soha nem lesz vége?

– Nem válaszoltál arra, amit a koporsóról kérdeztem – mondtam.

– Egy-két éjszakát még kibírok.

– Hogyan jutott el Serephina a tieddel egyenlő hatalomtól odáig, amit ma éjjel láttunk?

– Tényleg nem tudom, *ma petite*. Csúnyán meglepett. Nem lett volna kötelező elengednie bennünket. Amíg nem okoz kárt bennünk, a vendégei lehettünk volna nappalra.

– Meglepődtél, hogy elengedett? – kérdeztem.

– Igen – vallotta be. Aztán ellökte magát a foteltől. – Zuhanyozz le, *ma petite*. Megvárom, míg a fiatalemberek visszatérnek.

– Arra gondoltam, elmehetnél most is, hogy kimosd a hajadból a vért.

Jean-Claude a tarkójához nyúlt az egyik kezével. A tapintására elfintorodott.

– Tényleg gusztustalan, de én fürödni szeretnék, *ma petite*. Az tovább tart, mint a zuhanyozás, úgyhogy te menj elsőnek.

Egy hosszú pillanatig csak néztem rá.

– Ha nem sietsz, nem lesz időm hajnal előtt fürödni. Gyűlölnék vérrel borítva aludni a tiszta ágyneműdön.

Nagy levegőt vettem, aztán lassan kifűjtam.

– Rendben, csak ne gyere be a fürdőszobába.

– Becsületszavamra, nem fogok rád törni.

– Hogyne, persze.

Különös módon hittem neki. Már hosszú ideje próbált elcsábítani. A frontális támadás nem az ő stílusa volt. Elmentem lezuhanyozni.

Ronnie a múltkor elcibált a Victoria's Secretbe. Elmagyaráztam neki, hogy úgyse fogja látni senki a fehérneműmet meg a hálócuccomat, csak a csajok a fitneszklub öltözőjében. De Ronnie azt mondta: „Te fogod őket látni.” Nem értettem a logikáját, de sikerült rábeszélnie egy új pongyolára.

Burgundivörös volt, olyan bordó, mint a peóniák. Ragyogott a sápadt bőröm mellett, és illett a hátamon levő zúzódások egy részéhez. Ha egy kis színt akarsz magadra, semmi nem jobb annál, mint mikor nekicsapnak a falnak. A hátamon a vámpírharapás nem volt túl mély. Az emberéhez hasonló fogakat ebből a szögből nehéz a húsba mélyeszteni. A csuklómon már mélyebbek volta a fognyomok. Két tiszta kis lyuk volt, szinte már szép. Nem is fájt annyira, amennyire kellett volna. Lehet, hogy a vámpíroknak tényleg fájdalomcsillapító van a nyálában, vagy a fogaikban.

Még mindig nem tudtam elhinni, hogy hagytam, hadd mélyessze belém a fogait. De szar.

Összehúztam magamon a pongyolát. Elég nehéz volt az anyaga ahhoz, hogy egy téli estén is kényelmes legyen, széles selyem kezelője volt, és selyem volt a szegélyén is. Kissé viktoriánus, és kissé férfias volt. Törékenynek látszottam benne, akár egy tizenkilencedik századi baba, amit még nem öltöztettek fel teljesen. A ruha alá fölvettem egy XXL-es fekete pólót. Valamelyest lerontotta a hatást, de még ez is jobb volt, mint egy szál bugyiban és pongyolában üdvözölni a fiúkat.

Leakasztottam a Browningot a szék hátáról, ahol lógott, míg zuhanyoztam. Magammal vittem a hálósobába, de egy pillanatra megtorpantam. Mindig mindenhová fölfegyverezve mentem. A francba, aludni is pisztollyal szoktam, de most nem volt kedvem fölcsatolni a tokot. Elraktam a Browningot, helyette becsúsztottam a Firestart a pongyolám zsebébe. Fura lett tőle a ruha esése, de ha valami csúnya dolog akarta volna rám törni az ajtót, föl voltam rá készülve.

Amikor kinyitottam a hálósoba ajtaját, Jean-Claude az ablaknál állt. Széthúzta a függönyt, és az ablakpárkányra könyökölve bámult a sötétbe. Ahogy az ajtó kinyílt, megfordult, bár tudtam, hogy már előtte meghallott.

– *Ma petite*, elbűvölő vagy.

– Ez az egyetlen pongyolám van – közöltem.

– Hát persze – válaszolta. Megint a derű maszkját viselte magán; de ezúttal szerettem volna tudni, mire gondol. Éjkék szeme nagyon átható volt, nem illett a nemtörődöm arckifejezéséhez. Talán mégsem szeretném tudni, mire gondol.

– Hol van Larry és Jason?

– Jöttek, aztán elmentek – válaszolta.

– Elmentek?

– Jason hirtelen megéhezett, és Larry elvitte a dzsippel.

– Létezik szobaszervíz is – közöltem.

– A kora hajnali órákban járunk, *ma petite*. A szobaszervíz menüje némileg korlátozott. Jason kétszer adott nekem vért az éjjel; szüksége volt a fehérjére. – Elmosolyodott. – Vagy átmegy Larryvel a gyorsétterembe, vagy megeszi a fiút. Arra gondoltam, te inkább a gyorséttermet választanád.

– Marha vicces. Nem lett volna szabad egyedül elengedned őket.

– Mára biztonságban vagyunk Serephinától, *ma petite*, és ameddig a fiúk bent maradnak a városban, Xavier-től is.

– Hogy lehetsz ebben ennyire biztos? – kérdeztem, és a karom összefontam magam előtt.

Jean-Claude háttal az ablaknak dőlt, és rám nézett.

– A te Monsieur Kirklanded jól helyt állt az éjjel. Úgy vélem, fölöslegesen aggódsz miatta.

– Egy éjszakányi hősködéstől még nem lesz örökké biztonságban – mondtam.

– Hamarosan itt a hajnal. Még Xavier sem képes a napvilágot elviselni. Az összes vámpír menedéket akar találni a napfény elől. Nem lesz idejük a fiatalembereket üldözni.

Rábámultam, próbáltam átlátni a derűs arcán.

– Bár én is olyan biztos lehetnék ebben, mint amilyenek te látszol.

Erre elmosolyodott, és ellökte magát a faltól. Kibújt a zakójából, és hagyta hogy a rózsaszín szőnyegre hulljon.

– Mit csinálsz?

– Vetkőzöm.

A hüvelykujjammal a hálósoba felé mutattam:

– Ott vetkőzz.

Jean-Claude nekilátott, hogy kigombolja az ingét.

– Be a másik szobába, most rögtön – parancsoltam.

Kihúzta a fehér inget a nadrágjából, az utolsó pár gombot is kigombolva, miközben elindult felém. A mellkasa és a hasa nem volt olyan fehér, mint az ing. Jean-Claude tele volt pumpálva vérrel, részben az enyémmel, és embernek látszott. A törzsére száradt vérfoltok, amelyek átszivárogtak az ingén, elcsúfították sápadt, tökéletes testét.

Arra számítottam, hogy megcsókol, vagy valami hasonló, de elment mellettem. Az ing hátát barnásra színezte az alvadt vér. Lehámozta a bőréről, a szőnyegre dobta, aztán bement a fürdőszobába.

Ott álltam, és bámultam utána. Fehér sebhelyek voltak a hátán. Legalábbis annak gondoltam őket. A vér miatt nehezen lehetett eldönteni. A hálósobaajtót nyitva hagyta, és néhány perccel később meghallottam, hogy a kádban megeresztette a vizet.

Leültem az egyik egyenes hátú karosszékbe. Nem igazán tudtam, mi mást tehetnék. Hosszú ideig csak folyt a víz, aztán csend, majd egy csobbanás. Bemászott a kádba. És előtte nem csukta be a fürdőszobaajtót. Nagyszerű.

– *Ma petite* – szólt ki.

Egy pillanatig csak ültem, nem akartam megmozdulni.

– *Ma petite*, tudom, hogy ott vagy. Hallom, hogy lélegzel.

A hálósobaajtó küszöbéhez mentem, gondosan ügyelve, nehogy benézzek. A falnak vetettem a hátam, és összefontam a karom.

– Mit akarsz?

– Úgy tűnik, nincs már több tiszta törülköző.

– És, mit csináljak veled?

– Le tudnál szólni a szobaasszonynak, hogy küldjön föl még egy párat?

– Azt hiszem.

– Köszönöm, *ma petite*.

Dühösen a telefonhoz csörtettem. Már akkor tudta, hogy elfogytak a tiszta törülközők, mielőtt bemászott a kádba. A pokolba, én is tudtam, hogy elfogytak, de annyira lefoglalt, hogy az ő locspocsolását hallgassam, hogy eszembe se jutott.

Magamra legalább annyira haragudtam, mint rá. Mindig is egy irtó szemét tetű volt. Elvileg ennél jobban oda szoktam figyelni magamra, ha vele vagyok.

Egy hülye nászutas lakosztálynak látszó hotelszobában voltam, és Jean-Claude fülig szappanosán, meztelenül ázott a kádban. Azok után, hogy Jasonnel láttam, nem lett volna szabad ekkora szexuális feszültségnek lennie a levegőben, de mégis ekkora volt. Talán a megszokás tette, vagy lehet, hogy Larrynek mégis igaza volt. Egyszerűen nem voltam hajlandó tudomásul venni, hogy Jean-Claude egy rothadó holttest. Leszóltam még két törülközőért.

Boldogan felhozzák, állították. Senki nem szívózott a korai időpont miatt. Senki nem kérdezősködött. Mindig meg tudod mondani, mennyit fizetsz egy hotelszobáért, abból, hogy milyen keveset panaszkodnak.

Egy szobalány négy nagy, puha törülközőt hozott. Egy teljes percig bámultam rá, habozva. Vele is bevitethettem volna Jean-Claude-nak a törülközőket.

– Hölgyem? – kérdezte a csaj.

Elvettem a törülközőket, megköszöntem, és becsuktam az ajtót. Egyszerűen nem engedhettem, hogy egy idegen nő azt lássa: egy pucér vámpír ül a fürdőkádamban. Ráadásul nem voltam biztos benne, hogy a „vámpír” szótól lenne a helyzet olyan zavarbaejtő. A jó kislányok fürdőkádjában nem szoktak pucér hímnemű egyedek ülni hajnali négykor. Lehet, hogy mégsem vagyok jó kislány. Talán soha nem is voltam.

A hálószoa ajtajánál megálltam. A szoba sötét volt. Az összes fény a fürdőszobából szűrődött ki, és téglalap alakban a szőnyegre vetült.

A mellemhez szorítottam a törülközőket, nagy levegőt vettem, és beléptem a szobába. Innen láttam a kádat, de hál' istennek nem az egészet. Fehér porcelán és egy halom fehér buborék villant fel a szemem előtt. Már pusztán a habfürdő látványára is elernyedtek egy kicsit a vállamban a megfeszült izmok. A habfürdő rengeteg bűnt képes elkendőzni. Megálltam a fürdőszobaajtó előtt.

Jean-Claude elnyúlt a kádban. Fekete haja vizes volt, nyilvánvalóan megmosta. Néhány tincs a meztelen vállára tapadt. Karjával a kád peremére támaszkodott, a feje a fal sötét színű csempéjének vetve pihent. Egyik sápadt keze a levegőben lógott, mintha épp nyúlna vele valamiért, de teljesen el volt ernyedve. A szemét lehunyta, így csak két fekete félhold látszott a sápadt arcán. Vízcseppek tapadtak az arcára és a testére, már amennyit láttam belőle. Majdnem úgy nézett ki, mint aki alszik.

A buborékok halmát átütötte a térde, ahogy felhúzta. Meglepő volt látni a nedves, csupasz bőrt. Elfordította a fejét, és kinyitotta a szemét. Éjkék szeme sötétebbnek látszott a szokásosnál. Talán ugyanazért, amiért vizesen súlyosabbnak, feketébbnek látszott a haja is.

Kapkodva levegőt vettem, és azt hadartam:

– Itt vannak a törülközők.

– Idetennéd, kérlek? – intett a félig levegőben tartott kezével.

Az „ide” a vécé lehajtott teteje volt, elég közel a kádhoz, hogy elérje őket.

– Majd a mosdókagyló peremére teszem inkább.

– Az egész padlót össze fogom csöpögtetni vízzel, ha oda kell mennem értük – mondta. Semleges hangon beszélt, szinte színtelenül, most nem használt vámpírt trükköket.

Igaza volt, hülye voltam. Nem fog megragadni és megerőszakolni. Ha ez lett volna a terve, már évekkal ezelőtt megtehethte volna.

A WC ülőkéjére tettem a törülközőket, közben a tekintetem mindenfelé cikázott, a kádat kivéve.

– Biztosan vannak kérdéseid a ma éjszakával kapcsolatban –
mondta Jean-Claude.

Rápillantottam. Meztelen felsőtestén higanyként csillogott a víz. A mellére szappanhab tapadt, pont az egyik mellbimbója alatt. Borzasztó késztetést éreztem, hogy lesöpörjem róla a buborékokat. Hátrálni kezdtem, míg el nem értem a szoba hátsó falát.

– Nem mintha bármire választ kínálnál – mondtam.

– Ma éjjel nagylelkű leszek – a hangjából az a furcsa mellékszöngé érződött, ami csak az álmodásig idéz elő.

– Ha nem ülnél meztelenül egy kád habfürdőben, akkor is választ kínálnál a kérdéseimre?

Erre elmosolyodott, azzal a fürge, ismerős arckifejezéssel.

– Talán nem, de ha már ki kell elégítenem mohó kíváncsiságodat, nem kellemesebb így?

– Kinek kellemesebb?

– Mind a kettőnknek, ha végre beismernéd.

Erre én mosolyodtam el, pedig nem akartam. Nem akartam élvezni, hogy beszappanozva, vizesen látom őt. Félni akartam tőle, és félttem is, de kívántam őt. Végig akartam simítani a kezemmel a vizes testén, meg akartam érinteni azt, ami a buborékok alatt rejtőzik. Szexet persze nem akartam vele. Azt nem tudtam vele elképzelni, de egy kicsit fel akartam fedezni a testét. Ezt utáltam. Csak egy hulla volt; amit ma éjjel láttam, biztosan meggyőződtem erről.

– Összevontad a szemöldököd, *ma petite*, miért?

– Megkérdeztelek, hogy a két rothadó vámpír csak illúzió volt-e, és azt mondtad, hogy nem. Megkérdeztem, hogy a te formád valódi-e, és azt mondtad, igen. Azt mondtad, mind a két forma igazi.

– Ez így van – válaszolta.

– Te is egy rothadó hulla vagy?

Jean-Claude fölemelte egyik sápadt kezét a vízből, benne egy marék habot tartva, mintha hógolyó lenne.

– Különféle vámpírképességek léteznek, *ma petite*. Te is tudod.

– Ennek mi köze van a dologhoz?

A másik kezét is fölemelte, és játszadozni kezdett a habbal, egyik kezéből a másikba görgetve a gombócot.

– Janos és a két társnője másfajta vámpírok, mint én. Mások, mint legtöbbször. Ők sokkal ritkábbak. Ha valamikor elrothadt holttestként látsz majd engem, akkor teljesen, tökéletesen halott leszek. Ők viszont képesek elrothadni és újra összeállni, emiatt sokkal nehezebb őket megölni. Az egyetlen biztos módszer a tűz.

– Hirtelen baromi sok információt osztasz meg velem, még hozzá önként, nem?

Visszaeresztette a kezét a vízbe, és lemosta róla a habot. Aztán egy kicsit egyenesebben ült fel; megint hab tapadt a testére.

– Talán attól félek, úgy fogod gondolni, hogy az történik majd velünk is, ami Jasonnel.

– Ezt az elméletet sose fogjuk tesztelni – közöltem.

– Úgy beszélsz, mintha nagyon biztos lennél benne – mondta. – A vágyad illata átítatja a levegőt, és mégis őszintén hiszed, hogy soha nem fogunk egymással szeretkezni. Hogy lehetsz képes majdnem annyira kívánni engem, mint amennyire én kívánlak téged, és közben mégis biztosan tudni, hogy soha nem fogjuk megismerni egymás testét?

Nem igazán tudtam, van-e egyáltalán válaszem erre. Ülő helyzetbe csúsztam a fal mentén, és mindkét térdem felhúztam a mellkasomhoz. A zsebem, benne a stukkerekkel, csörömpölve verődött a csempéhez. Jobb helyre igazítottam a pisztolyt, aztán azt mondtam:

– Egyszerűen nem fogjuk, Jean-Claude, soha. Egyszerűen nem tehetem. Egy kis részem sajnálta a dolgot, de csak egy kis részem.

– Miért nem, *ma petite*?

– A szex a bizalomról szól. Fenntartás nélkül meg kell bíznom valakiben, hogy lefeküdjek vele. Benned nem bízom.

Rám meredt a kék szemével, szívdöglesztően, vizesen.

– Ezt komolyan gondolod, ugye?

– Igen, komolyan gondolom – bólintottam.

– Nem értelek, *ma petite*. Próbállak megérteni, de még mindig nem sikerül.

– Te is elég nagy rejtély vagy számomra, ha ez megvigasztal valamennyire.

– Nem vigasztal meg. Ha olyan nő lennél, aki kedveli az alkalmi kapcsolatokat, már rég eljutottunk volna az ágyig – Jean-Claude felsóhajtott, és még egyenesebben ült fel a vízben, úgyhogy az már csak derékig ért neki. – No persze, ha olyan nő lennél, aki kedveli az alkalmi kapcsolatokat, azt hiszem, nem lennék szerelmes beléd.

– Élvezed az üldözést, a kihívást – vágtam rá.

– Igaz, de veled ennél többről van szó, ha hajlandó volnál elhinni. – Előredőlt, és ő is felhúzta a térdét a meztelen mellkasához, a vállá összegörnyedt, hogy át tudja magát ölelni. Fehér sebhelyek futottak végig a hátán a válláról kezdve, hogy aztán eltűnjenek a vízben; nem volt túl sok, de azért éppen elég.

– Mitől lettek a sebhelyek a hátadon? Hacsak nem megszentelt eszközzel csinálták, be kéne tudnod gyógyítani őket.

Jean-Claude a térdére fektette az arcát, hogy rám nézhessen. Hirtelen fiatalabbnak tűnt, emberibbnek, sebezhetőbbnek.

– Akkor nem, ha a sérülések még a halálom előtt keletkeztek.

– Ki ostromozott meg?

– Gyerekkoromban arra használtak, hogy megverjenek egy nemesember fia helyett.

– Az igazat mondod, ugye? – kérdeztem.

– Igen.

– Ezért választott az éjjel Janos ostort, hogy emlékeztessen rá, honnan jöttél?

– Igen.

– Nem előkelő származású vagy?

– Egy földpadlós házban születtem, *ma petite*.

– Na persze – néztem rá.

Erre fölemelte a fejét.

– Ha ki akarnék találni valamit, *ma petite*, az romantikusabb és szórakoztatóbb lenne, mint hogy egy francia paraszt vagyok.

– Akkor cseléd voltál a család kastélyában?

– A család egyetlen fiúgyermekének állandó társa voltam. Mikor neki ruhát csináltattak, nekem is. Az ő tanítómestere az én mesterem is volt. A lovászmestere szintúgy. Kitanultam a vívást, a táncot, az asztali etikettet. És mikor az úrfi rossz volt, engem büntettek meg,

mert ő volt az egyetlen gyermekük, egy régi család patinás nevének egyetlen örököse. És manapság „a gyermekek bántalmazásáról” beszélnek az emberek – Jean-Claude hátradőlt a kádban, ismét belesüllyedve a meleg vízbe. – Panaszkodnak, ha elfenekelik a gyereket. Fogalmuk sincs az igazi bántalmazásról. Mikor én kisfiú voltam, a szülőknek nem voltak skrupulusai, hogy a rendetlenkedő gyerek ellen ostorral lépjenek fel, vagy akár véresre is verjék. Az ilyesmi megszokott volt.

– De itt az úrfi volt az egyetlen örökös – folytatta Jean-Claude –, az egyetlen gyermekük. Úgyhogy pénzt adtak a szüleimnek, és magukhoz vettek. A kastély úrnője azért választott engem, mert szép volt az arcom. És mikor a vámpír, aki megteremtett, kiválasztott engem, ő is azt mondta, hogy a szépségem vonzotta hozzám.

– Várj egy percet.

Elfordította a fejét, hogy a sötétkék szempár teljes súlyával rám nehezedhessen. Nagyon igyekezniem kellett, hogy ne nézzek félre.

– Ez a gyönyörű test és arc csak vámpiros illúzió, ugye? Úgy értem, senki nem lehet ennyire szép.

– Már megmondtam egyszer, hogy nem az én erőm miatt látsz ilyennek, legalábbis a legtöbb alkalommal nem.

– Serephina azt mondta, hogy minden vámpírnak az ágyasa voltál, aki csak megkívánt. Ezt hogy értette?

– A vámpírok az élelemért ölnek, de sokféle ok miatt fogadhatnak valakit maguk közé. Van, akit pénzért, van, akit a rangja miatt, esetleg szerelemből; engem a kék kedvéért öltek meg. Mikor még fiatal voltam és gyöngé, kézről kézre adtak egymás közt. Az egyik megunhatott, de mindig volt másik.

Megbotránkozva meredtem rá.

– Igazad van. Ha ki akarnál találni egy sztorit, nem ez lenne az.

– Az igazság nagyon sokszor kiábrándító. Nem gondolod, *ma petite?*

Bólintottam.

– De. Figyelj, Serephina egy öregasszony. Azt hittem, a vámpírok nem öregszenek.

– Olyan életkornak maradunk, ahogy meghaltunk.

– Fiatalabb korodban ismerted Serephinát?

– Igen.

– Lefeküdtél vele? Hogy engedhetted meg neki, hogy hozzád nyúljon?

– Egy olyan mester adott neki ajándékba, akihez képest még Serephina új, fejlett képességei is gyengének tűnnek. Nem volt sok választásom – mondta, aztán rám bámult. – Serephina tudja, mit akarsz. Tudja a leghőbb vágyadat, a legdédelgetettebb álmodat, és valóra is fogja váltani, vagy legalábbis elhiteti veled. Mit ajánlott föl neked, *ma petite*? Mit ajánlhatott neked, amivel majdnem megnyert magának az éjjel?

Most már félrefordultam. Nem akartam a szemébe nézni.

– Neked mit ajánlott akkor, évekkel ezelőtt? – kérdeztem.

– Hatalmat.

Erre fölnéztem.

– Hatalmat?

Jean-Claude bólintott.

– Hatalmat, hogy megszökhessek tőlük, mindenkitől.

– De a kezdetektől fogva benned kellett lennie a képességnek, hogy mestervámpírrá válj. Azt senki nem adhatta meg neked – ellenkeztem.

Elmosolyodott, de nem túl jókedvűen.

– Most már én is tudom, de akkor azt gondoltam, csak ő menthet meg attól, hogy egy örökkévalóságig... – a szavak hirtelen elhaltak, ő pedig lemerült a víz alá, csak pár ringatózó fekete hajtincs maradt utána a felszínen. Aztán felült, hangosan beszívta a levegőt, és kipislogta a szeméből a vizet. Sűrű fekete szempillája összetapadt a nedvességtől. Mindkét kezével végigsimított a haján, ami a vállára hullott.

– Nem volt ennyire hosszú a hajad, mikor először találkoztunk.

– Úgy látom, jobban tetszenek neked a hosszú hajú férfiak.

– Ha halott vagy, hogyan tud a hajad megnőni?

– Ezt a kérdést magadnak kell megválaszolni – mondta. Még egyszer végigsimított a kezével a haján, és kifacsarta a végét. Aztán kinyújtotta a kezét egy törülközőért. Sietve talpra álltam.

– Kimegyek, hagylak felöltözni.

– Jason és Larry már visszatért? – kérdezte Jean-Claude.

– Még nem.

– Akkor nem öltözök fel – azzal felállt, magához húzva a törülközőt. Egy pillanatra láttam oldalról a sápadt, meztelen testét, ahogy folyt róla a víz. A törülköző éppen időben került a helyére. Elmenekültem.

A hálósobától legtávolabb elhelyezkedő egyenes hátú karosszékben kuporogtam. Közben viszont az ajtót bámultam. De szar helyzet! Legszívesebben kirohantam volna a szobából, de miért? Nem Jean-Claude-ban nem bíztam. Magamban. Bassza meg.

Megfogtam a pisztolyt a pongyolám zsebében. Sima volt, kemény és megnyugtató, de most nem segíthetett. Az erőszakot azt értettem; a szexszel már több problémám akadt.

Őszintén, nem akartam lefeküdni vele, de az egyik részem remélte, hogy még valamennyit megpillanthat abból a meztelen húsból. Talán a fedetlen csípője hosszú vonalát. Vagy esetleg... A szememre szorítottam a tenyerem, mintha így kipréselhettem volna az agyamból a képét.

– *Ma petite?* – Jean-Claude hangja a fürdőszobánál sokkal közelebből érkezett.

Nem akartam odanézni, mert különben belevakulnék, ahogy Blake nagyí mondta mindig. Tudtam, hogy ott áll előttem. Aztán légmozgást éreztem. Milliméterről milliméterre lejjebb engedtem a kezem. Jean-Claude most már előttem térdelt, dereka körül az egyik nagy fehér törülközővel.

Az ölembe eresztettem a kezem. Jean-Claude bőrére továbbra is vízcseppek tapadtak. A haját kifésülte, de még nedves volt, hátrasimult, emiatt tisztább, mesterkéletlenebb lett az arca, mint általában. A szeme kékebbnek látszott így, hogy a haja nem alkotott mellette kontrasztot.

Kétoldalt a szék karfájára tette a kezét, és fölemelkedett. Az ajka lágy, szinte szemérmes csókot lehelt az ajkamra. Aztán hátrahúzódott, és elengedte a széket.

A szívem a torkomban dobogott, és nem a félelemtől.

Megfogta és fölemelte a két kezem. Aztán a meztelen vállára tette őket. A bőre meleg volt, sima és nedves. Könnyedén, nagyon könnyedén tartotta a csuklómat a kezében. Bármikor elhúzhattam volna. Aztán Jean-Claude végigszántott velük a nedves testén.

Elhúztam a kezem. Ő nem mondott semmit, nem csinált semmit. Ott maradt térdelve, és rám nézett. Várt. Láttam, ahogy lüktet a nyakán az ütőér a bőre alatt, és meg akartam érinteni.

A vállára csúsztattam a kezem, és lehajtottam a fejemet az arcához. Ő felém hajolt, hogy megcsókoljon, de én végighúztam a kezem az állkapcsa mentén és elfordítottam a fejét. A nyakához érintettem az ajkam, aztán lejjebb csúsztattam a bőrén, amíg azt nem éreztem, hogy az ütőere ott lüktet a nyelvem alatt. Illatosított szappan-, víz- és tisztaságillata volt a bőrének.

A székről a padlóra csúsztam, és odatérdeltem elé. Most már magasabb volt nálam, de nem sokkal. Lenyaltam a vizet a mellkasáról, és végre megengedtem magamnak valamit, amit már hónapok óta meg akartam tenni. Végigfuttattam a nyelvem a mellbimbóján, ő pedig összerázkódott.

Lenyaltam a vizet a mellkasa közepéről is, és a derekától kezdve fölcsúsztattam a kezem a háta homorulatán.

Kioldotta a pongyolámat, és én nem tiltakoztam. Hagytam, hogy két keze a pongyola alá csússzon, a derekam köré, úgyhogy már csak a póló anyaga választotta el egymástól a testünket. Fölcsúsztatta a kezét a törzsem oldalán, a hüvelykujja a bordáimmal játszott. A pisztoly ide-oda lötyögött a laza anyagban. Idegesítő volt.

Fölemeltem az arcom az arcához. A karjával átölelte a hátam, és a nedves testéhez szorított. A törülköző veszedelmesen meglazult.

Az ajka az ajkamhoz ért; aztán a puszból valami más, valami több lett. Egy kemény csók, amivel Jean-Claude majdnem lehorzsolta a bőröm, aztán a karját összefonta a hátamon. A kezem lejjebb siklott a derekán, súrolva a törülköző szegélyét, és rájöttem, hogy már le is csúszott. Megsimogattam Jean-Claude sima fenekét. Csak az összepréselt testünk tartotta elől a helyén a törülközőt.

Ő a számat harapdálta, és hirtelen valami élelet éreztem, ami fáj. Hátrahököltem, vér íze volt a számban. Jean-Claude elengedett. Visszaült a sarkára, a törülközőt az ölébe fogva.

– Sajnálom, *ma petite*. Elragadtattam magam.

A számhoz nyúltam, és mikor elvettem, vérfolt volt az ujjamon.

– Megharaptál.

Bólintott.

– Igazán sajnálom.

– Hát persze, hogy sajnálod – mondtam.

– Ne légy ilyen álszent, ne hárítsd rám, *ma petite*. Végre bevallottad magadnak és nekem, hogy érzed a testem vonzerejét.

Leültem a szék mellé a földre, a rendetlen ruhámban. A póló a derekamig fel volt gyűrődve. Azt hiszem, egy kicsit tényleg késő volt az ártatlanságomat hangoztatni.

– Rendben, kívánlak. Most boldog vagy?

– Majdnem – felelte, de volt valami a tekintetében. Valami sötét, fullasztó kifejezés, öregebb, mint kellett volna. – Én nem csak a halandó testemet tudom neked felajánlani, hanem még mást is, *ma petite*. Köztünk sokkal több minden lehetséges, mint amit bármilyen emberi szeretőd fel tudna ajánlani.

– És minden egyes alkalommal elveszítenék egy kis vért?

– Az véletlen baleset volt – tiltakozott.

Rámeredtem, ahogy ott térdelt a földön, sápadtan, nyirkosan, ölében az összegyűrt fehér törülközővel, ami a teste szinte minden centiméterét fedetlenül hagyta.

– Ez az első alkalom, hogy megcsaltam Richardot – mondtam.

– Már hetek óta randevűzgatsz velem – válaszolta.

– Azzal nem csaltam meg. Ez volt most a megcsalás – ráztam meg a fejem.

– Akkor engem viszont Richarddal csaltál idáig?

Erre nem tudtam mit mondani.

– Menj, öltözz fel.

– Tényleg azt akarod, hogy felöltözzek? – kérdezte.

Félrenéztem. Most már szégyelltem és kényelmetlenül éreztem magam.

– Igen, légy szíves.

Fölkelt, a törülközőt két kézzel fogva. A földre sütöttem a szemem, így nem kellett látnom az arcát, hogy ráképzelve a gúnyos mosolyt.

Elsétált, otthagyt, és nem vesződött azzal, hogy a törülközőt maga köré tekerje. Láttam, ahogy mozognak az izmai a bőre alatt, a

vádlíjától a derekáig. Meztelenül bement a hálósobába, én pedig élvezhettem a kilátást.

Megérintettem a nyelvemet az ujjammal. Még mindig vérzett. Ezt kaptam, amiért nyelves pusztit adtam egy vámpírnak. Még a gondolatától is ideges lettem.

– *Ma petite?* – hallatszott a másik szobából.

– Igen?

– Van hajszárítód?

– A bőröndömben. Szolgáld ki magad.

Szerencsére már korábban bevonszoltam a bőröndömet a hálósobába a fürdőszoba ajtaja mellé. Éljen a lustaság.

Megmenekültem attól, hogy még egy pillantást kelljen vetnem Jean-Claude meztelen testére. Most, hogy a hormonok kezdtek visszavonulni, szégyelltem magam.

Meghallottam a szárítót, és azon kezdtem tűnődni, vajon Jean-Claude meztelenül áll-e a fürdőszobátükör előtt, miközben a haját főnőzi. Nagyon is tudatában voltam, hogy csak oda kéne mennem az ajtóhoz, és megnézhetném.

Fölálltam, lejjebb húztam a pólómat, szorosan összekötöttem a pongyolát, és leültem a kanapéra. Háttal a hálósobának. Nem akartam látni semmi mást. A Firestart kivertem a zsebemből, és letettem az előttem álló dohányzóasztalra. A pisztoly csöve szilárdan, feketén és valahogy vádlón meredt rám.

A hajszárító elhallgatott, és Jean-Claude megint kiszólt:

– *Ma petite?*

– Mi van?

– Gyere, beszéljess velem, miközben felkel a nap.

Az ablakra pillantottam, amit még ő nyitott ki. Odakint kevésbé volt fekete az ég, még nem volt világos, de nem volt már sötét sem. Összehúztam a függönyt, és bementem a hálósobába. A Firestart az asztalon hagytam. A Browning úgyis ott volt a hálóban.

Jean-Claude az ágy lábánál szépen összehajtotta az ágyterítőt és a takarót. Csak egy bordó lepedő fedte a testét. Ahogy feküdt, puha, göndör fekete haja a párnára omlott. A derekánál kidudorodott a lepedő.

– Csatlakozhatsz hozzám, ha szeretnél.

A falnak támaszkodtam, és megráztam a fejem.

– Nem szexuális ajánlatot tettem, *ma petite*, ahhoz túl közel a hajnal. Az ágy felét kínálom.

– Majd a kanapén alszom, de azért kösz.

A szája lassú, sokatmondó mosolyra görbült – újra elővillant mögüle a régi arroganciája. Majdnem megnyugtató volt rájönni, hogy tulajdonképpen semmi nem változott.

– Nem én vagyok az, akiben nem bízol. Hanem te.

Vállat vontam.

A mellkasa elé húzta a lepedőt, szinte védekező mozdulattal.

– Mindjárt. – A hangjából félelem csendült.

– Mi mindjárt?

– Felkel a nap.

A szemközti falra pillantottam, az összehúzott függönyre.

Kétrétegű volt, de szürkés fény szegélyezte őket.

– Rendben leszel így a koporsód nélkül?

– Amíg senki nem húzza szét a függönyt – felelte. Egy hosszú pillanatig csak nézett. – Szeretlek, *ma petite*, amennyire képes vagyok rá.

Nem tudtam, mit mondjak. Azt válaszolni, hogy kívánom őt, nem látszott helyénvalónak. Az pedig, hogy szeretem, hazugság lenne.

A fény egyre erősebb lett, már fehérrel szegélyezte a függönyt. Jean-Claude teste visszahanyatlott az ágyra. Az egyik oldalára fordult, egyik kezét kinyújtva, másik kezét behajlítva a takaró fölött a mellkasa felé. A növekvő fényre bámult, éreztem, mennyire fél.

Az ágy mellé térdeltem. Majdnem megfogtam a kezét, aztán mégsem.

– És most mi fog történni?

– Az igazságot akarod, *ma petite*? Hát akkor nézd.

Arra számítottam, hogy reszketni fog a szemhéja, a hangja pedig lelassul, mintha elaludna. Nem így történt. Azonnal lecsukta a szemét. Kín villant át az arcán.

– Fáj – suttozta.

Aztán az arca elernyedte. Már láttam embereket meghalni, végignéztam, ahogy a fény kihuny a testükből. Most is ezt láttam. Jean-Claude meghalt. A fény a függöny szegélyénél egyre nőtt, és mikor szilárd fehér vonallá vált, Jean-Claude meghalt. Hosszú hörgéssel szökött ki belőle a lélegzet.

Az ágy mellett térdeltem, és csak bámultam. Felismertem a halált, ha láttam, és ez az volt.

Az ágyra tettem a két karom, és rátámasztottam az államot. Néztam Jean-Claude-ot, vártam, hogy lélegezni kezdjen, hogy megmoccanjon, valamit. De nem történt semmi. A kinyújtott karja felé nyúltam. Az ujjaim tétováztak a bőre fölött, aztán megérintettem. A bőre még mindig meleg volt, még mindig emberi, de a teste már nem mozdult. Megnéztem a csuklóját, és nem volt pulzusa. A testében nem keringett a vér.

Tudta, hogy ott vagyok? Érezte, hogy megérintem? Hosszúnak tűnő percekig bámultam. Tehát ez volt a válasz a kérdésre. A vámpírok halottak. Az a valami, ami mozgatta őket, olyan volt, mint az én erőm, egyfajta nekromancia. De ha halált láttam, felismertem. Ez egészen új szemszögbe helyezte a nekrofiliát.

Csak képzeltem, hogy éreztem, amint a lelke elhagyta a testét? A vámpíroknak biztosan nincs lelkük – ez volt a dolog egyik lényege –, de valamit éreztem amint eltávozott. Ha nem lélek volt, akkor mi? Ha mégis lélek, akkor hová tűnt a nappali órákra? Ki vigyázott a vámpírok lelkére, míg mind holtan feküdtek?

Kopogtak az ajtón, valószínűleg a fiúk. Fölálltam, szorosan összehúzva magamon a pongyolát. Fáztam, de nem tudtam pontosan, miért. A nyelvemen már szinte nem is vérzett a seb.

Álmodtam. Álmomban valaki az ölében tartott. Sima barna karok öleltek át. Főlnéztem anyám nevető arcába. Ő volt a legszebb asszony a világon. Hozzábújtam, elfészkelődtem, és megéreztem a bőre tiszta illatát. Anyunak mindig Hypnotique hintőporillata volt. Lehajolt, és adott egy puszit az arcomra. Már el is felejtettem élenkvörös rúzs ízt, azt, ahogy megtörölgette a pici számat a hüvelykujjával, és nevetett, mert összekent vele.

Amikor visszahúzta a hüvelykujját, valamilyen, a rúzsnál is élenkebb folt volt rajta. Csepegett róla a vér. Megszúrta egy biztosítótűvel. Vértett. Felém tartotta, és azt mondta:

– Adj rá puszit, Anita, attól minden jobb lesz.

De túl sok volt a vér. Lefolyt a kezére. Fölbámultam a nevető arcába, és arról is vér kezdett záporozni. Ülve ébredtem föl a plüss kanapén, levegő után kapkodva. Még mindig éreztem a rúzs ízt a számon, és a Hypnotique illata lengett körül.

Larry felült a kétszemélyes szófán, a szemét dörzsölve.

– Mi baj? Megkaptuk az ébresztést?

– Nem, rosszat álmodtam.

Larry bólogatott, közben kinyújtóztatta magát, aztán összevonta a szemöldökét.

– Te nem érzel parfümillatot?

– Hogy érted ezt? – meredtem rá.

– Parfüm vagy púder, vagy hasonló. Te érzed?

Nyeltem egyet, és majdnem megfulladtam a saját pulzusomtól. – Igen, érzem.

Félrehajtottam a plusz takarót, és a duzzadt párnát áthajítottam a szobán. Larry levette a lábát a szófáról. – Mi bajod van?

Az ablakhoz mentem és széthúztam a függönyt. A hálószoba ajtaja zárva, Jean-Claude biztonságban volt odabent. Jason is ott aludt. Álltam a napfényben, és hagytam, hogy belém ivódjon a hőség. A meleg üvegnek támaszkodtam, és csak akkor jutott eszembe, hogy nincs rajtam semmi más, csak egy XXL-es póló meg egy bugyi.

Mindegy. Pár percig a napon maradtam, várva hogy a pulzusom lelassuljon.

– Serephina rám küldött egy álmot. Benne az édesanyám parfümének illatával.

Larry odaállt mellém. Tornasort és zöld póló volt rajta. Göndör vörös haja minden irányba szétállt. Amikor a fénybe lépett, hunyorogni kezdett a kék szemével.

– Azt hittem, hogy csak egy olyan vámpír tud betörni az álmaidba, akinek kapcsolata van veled, aki a hatalmában tart.

– Én is erre gondoltam – válaszoltam.

– Én hogyan érezhettem parfümillatot a te álmodból?

– Nem tudom – szorítottam az üveghez a homlokom.

– Megjelölt?

– Nem tudom.

A vállamra tette a kezét, és megszorította:

– Majd rendbe jön a dolog.

Arrébb mentem tőle, és járkálni kezdtem a szobában.

– Nem jön rendbe, Larry. Serephina belépett az álmaimba. Ilyet eddig soha senki nem csinált, csak Jean-Claude – itt elhallgattam, mert ez nem volt igaz. Nikolaos is megcsinálta. De az azután történt, hogy megharapott. Megráztam a fejem. Akárhogy is, ez egy nagyon rossz jel volt.

– Mit akarsz csinálni?

– Megölöm.

– Mármint kivégzed.

Ha Larry komoly tekintete nem csügg rajtam, azt mondtam volna, „Még szép.” De nem könnyű gyilkosságot fontolgatni, miközben valaki úgy mered rád, mintha felrúgtad volna a kedvenc kutyáját.

– Megpróbálok végzést szerezni róla – mondtam.

– És ha nem tudsz?

– Ha arra kerül a sor, hogy ki haljon meg, ő vagy én, akkor inkább ő. Oké.

Szomorúan nézett rám.

– Amit múlt éjjel elkövettem, az gyilkosság volt. Ezt tudom, de nem azt tervezve mentem be, hogy meg fogok ölni valakit.

– Ha elég sokáig maradsz ebben a szakmában, majd fogsz.
– Nem hiszem – rázta meg a fejét.
– Higgy amit akarsz, akkor is ez az igazság. Ezek a dolgok túl veszélyesek ahhoz, hogy sportszerűen játszunk.
– Ha tényleg így gondolod, hogyan randizhatsz Jean-Claude-dal? Hogy engedheted hozzád nyúlni?
– Soha nem mondtam, hogy következetes vagyok – bámultam ki az ablakon.
– Nem tudod megvédeni magad, vagy igen?
– Megvédeni magam? Mitől, hogyan? Őljem meg Serephinát, vagy hagyjam ott Jean-Claude-ot?
– Vagy az egyik, vagy a másik, vagy mindkettő. A francba, Anita, ha rosszfű vagy, akkor nem lehetsz jófű.
Kinyitottam a számat, aztán becsuktam. Mit mondhatnék?
– Én jófű vagyok, Larry. De nem leszek mártír. Ha ez azt jelenti, hogy törvényt kell szegnem, legyen.
– Szerzel kivégzési parancsot? – kérdezte közömbös arccal. Hirtelen idősebbnek nézett ki. Még az égnek álló narancssárga fürtjeivel is komornak látszott.
Néztem, ahogy Larry a szemem előtt öregszik. Nem években, hanem tapasztalatban. A tekintete sokkal öregebb volt, mint egy pár hónappal ezelőtt. Túl sok mindent látott, túl sok mindent tett. Még mindig próbálta Sir Galahadet játszani, de Sir Galahaddal az Úr volt. Larryvel meg csak én. És ez nem volt elég.
– Csak akkor tudok kivégzési parancsot szerezni, ha hazudok – mondtam.
– Tudom – válaszolta.
– Serephina még nem szegett meg semmilyen törvényt. Erről nem fogok hazudni – jelentettem ki.
– Jó. Mikor találkozunk Dorcas Bouvier-val? – mosolyodott el Larry.
– Háromkor.
– Kitaláltad, mit áldozhatnál fel azért, hogy föléleszd a zombikat, amiket Stirling akar? – kérdezte.
– Nem.

Rám meredt:

– Mit fogsz mondani neki?

Megráztam a fejem:

– Még nem tudom. Bár tudnám, miért akarja olyan szenvedélyesen kinyírni Bouvier-t.

– A föld kell neki – tippelt.

– Stirling és Tsai állandóan a Bouvier családot emlegették, nem Magnus Bouviert. Ez azt jelenti, hogy nem ő az egyetlen, aki perli Stirlinget. Vagyis ha megölik Magnust, az nem fogja a problémáikat megoldani.

– Akkor miért tenné? – kérdezte.

– Pontosan – dicsértem meg.

Larry bólintott.

– Újra beszélnünk kell Magnusszal.

– Lehetőleg Serephina nélkül – mondtam.

– Ámen – felelte.

– Nagyon szeretnék Magnusszal beszélni, de mielőtt ismét vitába szállnánk vele, némi tündérkenőcsöt kell szereznem.

– Némi mit?

– Nem hallgattál órákat a tündérekéről?

– Szabadon választható kurzus volt – vallotta be.

– A tündérkenőcs ellenállóvá tesz a bűbájjal szemben. Csak arra az esetre, ha az az ízé, amit Magnus rejteget, durvább, mint Serephina.

– Nála senki nem lehet durvább – ellenkezett.

– Igaz, de ha mégis, így Magnus nem lesz képes mágiát használni ellenünk. Tulajdonképpen nem rossz óvintézkedés most sem, mielőtt Dorie-val találkozunk. Lehet, hogy nem olyan ijesztő, mint Magnus, de ő is ragyog, és jobban szeretném, ha nem ránk ragyogna.

– Szerinted Serephina megtalálja Jeff Quinlant?

– Ha valaki, akkor ő meg tudja találni. Elég magabiztosnak tűnt abban, hogy el tud bánni Xavier-val, de Jean-Claude is ugyanilyen biztos volt a múlt éjjel, hogy el tud bánni Serephinával. És tévedett.

Larry összevonta a szemöldökét.

– Akkor most Serephinának drukkolunk?

Így megfogalmazva rosszul hangzott a dolog, de bólintottam.

– Ha választanunk kell egy többé-kevésbé törvénytisztelő és egy gyermekgyilkos vámpír között, akkor igen, Serephina oldalán vagyunk.

– Egy kicsivel ezelőtt még arról beszéltél, hogy megölnöd.

– El tudom őt kerülni addig, míg megmenti Jeffet és megöli Xavier-t.

– Miért ölné meg? – kérdezte.

– Mert embereket gyilkol Serephina birtokán. Mondhat a csaj bármit, amit akar, de ezzel Xavier akkor is nyíltan megkérdőjelezi a hatalmát. Mellesleg nem hiszem, hogy hajlandó volna harc nélkül lemondani Jeffről.

– Szólhatnánk Serephináról az FBI-nak.

– Az egyik dolog, amit megtanultam, az az, hogy a mestervámpírok nem állnak szóba a zsarukkal. A zsaruk túl sok éven át első látásra megölték, vagy legalábbis megpróbálták megölni őket.

– Oké – mondta –, de még mindig találnunk kell valamit, ami elég nagy ahhoz, hogy ma éjjel megöljük a temető megidézéséhez.

– Majd még gondolkozom rajta.

– Tényleg nincs rá ötleted, mit csináljunk? – a hangjából meglepetés érződött.

– Az emberáldozattól eltekintve, Larry, nem hiszem, hogy bármi módon meg tudnék idézni több háromszáz éves hullát. Még nekem is megvannak a korlátaim.

– Jó hallani, hogy beismered – vigyorodott el. Ezen nekem is mosolyognom kellett.

– A mi kis titkunk marad.

Larry felém tartotta a tenyerét, belecsaptam. Aztán ő csapott bele az enyémbe, és máris jobban éreztem magam. Ő mindig megnevettetett. A barátok már csak ilyenek.

Dorcas Bouvier egy autónak támaszkodva állt a parkolóban. A haja csillogott a napfényben, és minden mozdulatára hullámozott, akár egy súlyos víztömeg. A nő egy szál farmerben és egy zöld topban is tökéletesen nézett ki.

Larry igyekezett nem bámulni rá, de nem volt könnyű dolga. Rajta kék póló volt, farmer, fehér edzőcipő, és egy túlméretezett kockás flaneling, hogy elrejtse a vállán a pisztolytáskát.

Rajtam is farmer volt, továbbá tengerészkék pólóing, fekete tornacsuka és egy lötyögős kék férfiing. Utóbbit Larrytól kellett kölcsönkérnem, miután a fekete zakómat vámpír-testnedvek borították. Kellett valami, ami elrejtje a Browningot. Az emberek idegesek lesznek, ha leplezetlenül mászkálsz egy pisztollyal. Larryvel úgy néztünk ki, mintha ugyanabból a szekrényből öltözködtünk volna.

Dorrie ellökte magát a kocsitól.

– Mehetünk?

– Szeretnénk beszélni Magnusszal.

– Hogy feladhassátok a zsaruknak?

– Hogy rájöjjünk, miért akarja Stirling annyira megölni őt – feleltem.

– Nem tudom, hol van – jelentette ki.

Talán meglátszott az arcomon valami, mert hozzátette:

– Nem tudom, hol van, de ha tudnám se mondanám el nektek.

Rendőr ellen mágiát használni felér egy halálos ítélettel. Nem fogom földadni Magnust.

– De én nem vagyok rendőr.

Dorrie összeszűkülő szemmel nézett rám.

– Azért jöttél, hogy megnézd Véres Csontokat, vagy hogy a testvéremről faggass?

– Honnan tudad, hogy itt kell várnod ránk? – kérdeztem vissza.

– Tudtam, hogy pontosak lesztek – a pupillája tűhegynyire szűkült, mint egy izgatott papagájé.

– Akkor menjünk – mondtam.

Az étterem mögé vezetett bennünket, ahol az épület szinte összeért az erdővel. A tisztás szélén egy ösvény kezdődött. Épphogy elég széles volt egy embernek. Bár libasorban haladtunk, az ágak a vállamat csapkodták. A friss zöld levelek bársonyként simogatták az arcom. Az ösvény mély volt, néhol a fák csupasz gyökeréig besüppedt, de a fű így is elkezdett betolakodni a helyére, mintha már nem használnák annyit, mint régen.

Dorrie könnyű, ringó léptekkel rótt a göröngyös ösvényt. Nyilvánvalóan ismerte az utat, de ennél többről volt szó. A faágak, amik belekaptak az ingembe, az ő hajába nem akadtak bele. A gyökerek, amik engem el akartak gáncsolni, őt le se lassították.

Egy bioélelmiszer-üzletben találtunk kenőcsöt. Tehát nem illúzió, hanem valóság volt, hogy előle elhajoltak a bokrok, előlünk meg nem. Talán nem csak a bűbáj miatt kellett aggódnunk. Ezért nem ezüstgolyókkal töltöttem meg a Browningot. Külön erre az alkalomra el kellett mennem golyót venni. Larry is ezzel töltötte meg a stukkerét, és most először azt kívántam, bárcsak két pisztolya lenne. Nálam még mindig ott volt a Firestar, ezüsttel töltve, Larrynek viszont pechje lett volna, ha egy vámpír megtámad bennünket. Na persze, fényes nappal volt. Per pillanat jobban tartottam a tündérektől, mint a vámpiroktól. Az ingünk zsebében hoztunk sót, nem túl sokat, de nem is kellett sok, csak annyi, hogy a tündérekre szórhassuk, vagy az elvarázsolt tárgyra. A só megtörte a tündérbűbajt. Ideiglenesen.

Szellő járta át az ösvényt. Aztán egyetlen szeszélyes lökessel szellé duzzadt. A levegőnek tiszta, friss illata volt. Az ember azt képzelte, az idők kezdetén lehetett ilyen illatú a levegő; mint a friss kenyér, a tisztára mosott ruhák, a tavasz gyermekkori emlékei. De valószínűleg inkább ózon- és mocsárszagú volt a levegő. A valóság szaga majdnem mindig rosszabb, mint az álmoké.

Dorrie megállt, és hátrafordult:

- Az ösvény mentén a fák csak illúziók. Nincs szilárd anyaguk.
- Milyen fák? – kérdezte Larry. Magamban káromkodtam egyet. Jó lett volna a kenőcsöt titokban tartani.

Dorrie két lépéssel közelebb jött hozzánk. Centiméterekről az arcomba bámult, aztán elfintorodott, mintha valami mocskosat látott volna.

– Kenőcsöt viseltek – ezt úgy mondta, mintha valami nagyon rossz dolog lenne.

– Magnus kétszer is megpróbált káprázatot küldeni ránk. Nincs abban semmi rossz, ha óvatosak vagyunk – mondtam.

– Hát akkor az illúzióink már nem számítanak nektek – Dorrie most gyorsabb iramban indult el, és hagyta, hadd botladozzunk utána.

Az ösvény egy majdnem tökéletesen kör alakú tisztásra vezetett. A közepén egy kisebb domb állt, rajta élénk kék virágok között egy fehér kelta kökereszt. A talaj minden egyes négyzetcentiméterét elborították a harangvirágok. Vastag, húsos kelyhű, az égnél is kékebb angol harangvirágok. Ebben az államban a harangvirág segítség nélkül nem él meg. Itt Missouriban csak úgy maradt meg, ha sokkal több vizet pazaroltak rá a szokottnál. De ahogy a szilárd kék virágtengerben álltunk, a fáktól körülvéve, úgy tűnt, mégis megérte.

Dorrie dermedten állt a majdnem térdig érő virágok között. Tátott szájjal, elbűvölő arcán elborzadt kifejezéssel bámult.

Magnus Bouvier a domb tetején térdelt a virágok között, a kereszt mellett. Száját élénkvörösre festette a friss vér. Valami megkerülte és eléje állt. Valami, amit inkább éreztem, mint láttam. Ha illúzió lett volna, a kenőcs elintézi. Megpróbáltam a szemem sarkából nézni rá. Néha a periférikus látás jobban beválik a mágia esetében, mint ha közvetlen ránézünk.

A szemem sarkából láttam, hogy a levegő majdnem alakot öltve megduzzad. Az alak nagyobb volt, mint egy ember.

Magnus megfordult, és észrevett minket. Hirtelen felállt, a levegőben lebegő alak pedig eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. Magnus megtörölte a száját az inge ujjával.

– Dorrie – szólalt meg lágy, fojtott hangon.

A nővére fölkapaszkodott a dombra. Aztán felüvöltött:

– Szentségtörés! – és pofon vágta. Az egész tisztáson hallani lehetett a csattanást.

– Juj – mondta Larry. – Miért akadt ki ennyire?

Dorrie ismét pofon vágta az öccsét, elég erősen ahhoz, hogy a fiú fenékre üljön a virágok között.

– Hogy tehetted? Hogyan tehetted ekkora aljasságot?

– Mit csinált? – kérdezte Larry.

– Ő is ivott Velőtrázó Véres Csontok véréből, mint az ősapja – magyaráztam. Dorrie felém fordult. Döbrentnek, elgyötörtnek látszott, mintha azon kapta volna a testvérét, hogy gyerekeket molesztál.

– Tilos enni belőle – mondta. Aztán újra Magnus felé fordult – Ezt te is tudtad!

– Kívántam a hatalmat, Dorrie. Mit ártottam vele?

– Mit ártottál? Mit ártottál? – Dorrie belemarkolt a fiú hosszú hajába és térdre kényszerítette. Aztán félrerántotta a fejét, hogy láthatóvá váljanak a fognyomok. – Ezért tud az a teremtmény magához szólítani. Ezért kell egy daoine sidhe-nek, még ha hozzád hasonló félvér is, engedelmeskednie a halál hívásának.

Olyan hirtelen engedte el Magnust, hogy az négykézláb előreesett.

Dorrie leült a virágok közé, és sírni kezdett.

A hajnalkák közé gázoltam. Úgy nyíltak szét előttem, akár a víz, pedig nem mozogtak. Egyszerűen soha nem ott voltak, ahová léptél.

– Jesszusom, ezek félrehúzódnak az utunkból? – hüledezett Larry.

– Nem egészen – válaszolta Magnus. Lesétált a dombról, és megállt a tövében. Még mindig a tegnapi éjjeli fehér szmokingot viselte, vagy inkább azt, ami megmaradt belőle. Az inge ujján a vérfolt nagyon elütött a fehér anyagtól.

Átgázoltunk a mozgó és mégsem mozgó virágok közt, hogy csatlakozzunk hozzá a domb aljában.

Magnus a füle mögé simította a haját, hogy látsszon az arca. És nem, nem volt hegyes a füle. Honnan erednek ezek a pletykák?

Rezenéstelenül állta a tekintetemet. Ha szégyellte is, amit tett, nem látszott rajta. Dorrie még mindig úgy zokogott a hajnalkák között, mintha mindjárt megszakadna a szíve.

– Tehát most már tudod – állapította meg Magnus.

– Nem veheted egy tündér vérének rituális mágia nélkül, sem testi mivoltában sem testetlenül. Olvastam a varázsigét, Magnus. Olyan, mint a kábítószer – mondtam.

Erre elmosolyodott; a mosolya még mindig elbűvölő volt, de a szája sarkában a vér elrontotta az összhatást.

– A szörnyhöz kellett kötnöm magam. Neki kellett adnom a halandóságom egy részét, hogy a véréhez jussak.

– Ez a varázsige nem arra való, hogy segítsen neked vért gyűjteni – mondtam. – Arra való, hogy a tündérek meg tudják ölni egymást.

– Ha ez a lény megkapta a halandóságod egy részét, akkor te is megkaptad a halhatatlansága egy részét? – érdeklődött Larry. Jó kérdés volt.

– Igen – mondta Magnus –, de nem ezért csináltam.

– A hatalomért tetted, te szemét – szólalt meg Dorrie. A virágok közt sikló léptekkel ő is lejött a dombról. – Egyszerűen muszáj volt igazi bűbájt, igaz; mágiát használnod. Istenem, Magnus, már biztosan évek óta, kamaszkorod óta iszod a vérét. Akkor erősödtek meg a képességeid olyan hirtelen. Mind azt gondoltuk, hogy a pubertás miatt van.

– Attól tartok, nem, drága nővérkém.

Dorrie leköpte.

– A családukat megátkozták, örökké ehhez a földhöz kötötték, hogy így bűnhődjünk azért, amit te is tettél. Legutoljára, amikor valaki megpróbált inni a véreből, Véres Csontok kiszabadult.

– Már tíz éve biztonságos a börtöne, Dorrie.

– Honnét tudod? Honnét tudod, hogy az a ködös alak, amit megidézted, nem járkált odakint a gyerekeket ijesztgetve?

– Mit árt vele, amíg egyiket sem bántja komolyan?

– Várjatok egy percet – szólt közbe Larry. – Miért ijesztgetné a szörny a gyerekeket?

– Már mondtam, ez egy mumus. Elvileg megeszi a rossz gyerekeket – mondtam. Aztán támadt egy ötletem, egy szörnyű ötletem. Már láttam egy vámpírt kardot használni, de teljesen biztos lehettem benne, hogy azt láttam? Nem. – Mikor a szörny kiszabadult, és elkezdte lemészárolni az indián törzset, használt valamilyen fegyvert, vagy csak a pusztá kezét?

Dorrie rám nézett.

– Nem tudom. Számít ez valamit?

– Jaj, istenem – mondta Larry.
– Lehet, hogy nagyon is sokat számít – válaszoltam.
– Nem gondolhat azokra a gyilkosságokra – ellenkezett Magnus. – Véres Csontok képtelen testet ölteni. Magam gondoskodtam róla.
– Biztos vagy benne, drága fivérem? Teljesen biztos vagy benne? – hasított Dorrie hangja a levegőbe. Fegyverként forgatta a gúnyt.
– Igen, biztos vagyok benne.
– Ezt egy boszorkánnyal kell majd megnézetnünk. Én nem tudok róla eleget – mondtam.
Dorrie bólintott:
– Értem. Minél előbb, annál jobb.
– Nem Velőtrázó Véres Csontok követte el azokat a gyilkosságokat – erősködött Magnus.
– Remélem, Magnus, a te érdekedben – mondtam.
– Mire gondolsz?
– Öt ember meghalt. Öt ember, aki ezt semmivel sem érdemelte ki.
– Véres Csontokat az indiánok, a keresztények és a tündérek mágiájának keverékével börtönözték be – mondta. – Nem tud kitörni belőle.

Lassan körbejártam a dombot. A húsos virágok még mindig félreálltak az utamból. Próbáltam a lábamra nézni, de beleszédültem, mert a virágok egyszerre mozdogtak és mégsem mozdogtak. Az ember tudta, mi történik, de a konkrét eseményt soha nem láthatta.

Hagytam őket, és helyettük inkább a dombra koncentráltam. Nem a halottakat próbáltam észlelni, úgyhogy a napfény nem okozott gondot. Mágia volt benne, rengeteg mágia. Azelőtt soha nem találkoztam tündérmágiával. Mégis volt itt valami ismerős íz, de nem a kereszténység ereje.

– Valamilyen halotti mágiát is beleépítettek – jelentettem ki. Továbbmentem a domb körül, míg meg nem láttam Magnus arcát. – Egy kis emberáldozatot esetleg?

– Nem egészen – felelte.
– Soha nem néznénk el senkinek az emberáldozatot – tiltakozott Dorrie. Lehet, hogy ő nem, de Magnusban már nem voltam olyan

biztos. Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Dorrie már így is eléggé ki volt akadva.

– Ha nem áldozat, akkor mi?

– Három hegyen a mi halottaink vannak eltemetve. Minden halál olyan, mint egy cövek, ami ideszögezi a vén Véres Csontokat – felelte Magnus.

– Hogyhogy nem tartottátok számon, melyik hegy a tiétek? – kérdeztem.

– Több, mint háromszáz éve történt – mondta. – Akkoriban még nem léteztek a szükséges okmányok. Még én sem voltam biztos benne, hogy az az a hegy. De amikor a halottakat előásták, megéreztem. – Összehúzta magát, mintha hirtelen lehült volna a levegő. – Nem idézheted meg a holtakat a hegyoldalban. Ha megteszed, Véres Csontok elszabadul. A varázslat, ami megállíthatná, nagyon bonyolult. Még azt se tudom biztosan, hogy én képes vagyok-e rá. És már egyetlen indián sámánt se ismerek.

– Gúnyt űztél mindenből, amit képviselünk – mondta Dorrie.

– Neked mit ajánlott Serephina? – kérdeztem.

Magnus meglepődve nézett rám.

– Miről beszélsz?

– Mindenkinek felajánlja a szíve leghőbb vágyát. A tiéd mi volt, Magnus?

– Szabadság és hatalom. Azt mondta, talál más őrt Véres Csontoknak. Azt mondta, talál rá módot, hogy megtartsam a tőle kölcsönzött hatalmat, anélkül hogy gondoznom kéne a lényt.

– És te hittél neki?

Megrázta a fejét.

– A családban egyedül én rendelkezem varázserővel. Örökké nekünk kell őriznünk, büntetésül azért, mert elloptuk, mert hagytuk gyilkolni. – Térdre esett a kék virágok között, a fejét lehajtotta, a haja előrehullott és eltakarta az arcát. – Soha nem leszek szabad.

– Meg se érdemled – nyelvelt Dorrie.

– Miért kellett annyira Serephinának? – kérdeztem.

– Fél a haláltól. Azt mondja, ha olyan hosszú életű kehelyből iszik, mint én, az segít neki távol tartani a halált.

– De hát vámpír – tiltakozott Larry.

– Mégsem halhatatlan – feleltem.

Magnus fölnézett, különös, tengerkék szeme elővillant fényes haja mögül. Talán a haja, talán a szeme miatt, vagy azért, mert majdnem elborították a mozgó és mégis mozdulatlan virágok, nem igazán tűnt embernek.

– Fél a haláltól – ismételte. – Tőled fél.

A hangja mély volt és visszhangzó.

– Kis híján kampecre vágott múlt éjjel. Miért fél tőlem?

– Tegnap a halált hoztad közénk.

– Biztos nem ez az első alkalom – mondtam.

– Hozzám a hosszú életem, a halhatatlan vérem miatt jött. Talán legközelebb hozzád fog elmenni. Talán ahelyett, hogy menekülne a halál elől, magához fogja ölelni.

A karomon borzongás futott végig, a könyökömig libabőrös lettem.

– Ezt mondta neked múlt éjjel?

– A hatalom is szerepet játszik benne, hogy bánthassa a régi ellenségét, Jean-Claude-ot, de végső soron azon tűnődik, hogy talán a te erőd jelentheti a különbséget. Ha kiinna téged, halhatatlanná válna? Elűzhetnéd tőle a halált a nekromanciával?

– El is mehetnél a városból – szólalt meg Larry. De nem tudtam pontosan, melyikünknek mondja.

Megráztam a fejem.

– A mestervámpírok nem adják föl olyan könnyen. De megmondom Stirlingnek, hogy nem élesztem fel a hulláit, Magnus. Senki sem tudja megcsinálni, csak én, úgyhogy nem fognak föléledni.

– De a földet nem adják vissza – vetette ellen Magnus a különös hangján. – Ha egyszerűen fölrobbantják a hegyet, lehet, hogy ugyanaz lesz az eredmény.

– Ez igaz, Dorrie?

A nő bólintott.

– Lehet.

– Mit akartok, mit tegyek? – kérdeztem.

Magnus mászni kezdett a virágok között, közben a haja fényes függönyén át figyelt engem. A szeme örvénylő zöld és kék gyűrűkből állt, addig keringtek, míg bele nem szédültem. Félrenéztem.

– Csak egy pár halottat támassz fel. Ezt meg tudod tenni? – kérdezte.

– Nem gond – válaszoltam. – De ebbe mindenki ügyvédje bele fog egyezni?

– Gondom lesz rá – ígérte Magnus.

– Dorrie? – kérdeztem. A nő bólintott:

– Nekem is.

Egy pillanatig a testvérére meredtem:

– Serephina tényleg meg fogja menteni a fiút?

– Igen – biztosított ő.

– Akkor ma este még látlak majd – néztem le rá.

– Nem, mert megint istenigazából le fogok részegedni. Az sem üzembiztos, de segít, hogy kimossam őt magamból.

– Rendben; akkor fölélesztek nektek pár halottat. Őrizzétek tovább a birtokot.

– Hálásak vagyunk – mondta Magnus. Vadállati volt, rettenetes és gyönyörű, ahogy meghúzta magát a virágok között. Akár még érhet is valamit a hálája, ha Serephina nem öli meg idő előtt.

Akkor még inkább, ha engem sem öl meg.

Később felhívtam Bradford különleges ügynököt. Nem találták meg Xavier-t. Nem találták meg Jeffet sem. Nem találtak semmilyen vámpírt, akit meg kéne ölnöm, és egyáltalán mi a fenének hívtam fel őt? Ez az ügy nem rám tartozik, emlékszem? Emlékeztem. És igen, a két legfiatalabb áldozatot szexuálisan bántalmazták, de nem a haláluk napján. Valószínűleg be kellett volna vitetnem Magnust is, de egyedül ő értette a Véres Csontokra mondott varázsigéket. Bekasztlizva semmi hasznát nem vehettük. Dorrie ismert egy helyi boszorkányt, akiben megbízott. Már gondoltam rá, hogy talán Véres Csontok a gyilkosunk. Vámpír olyan jól még soha nem tudott elrejtőzni előlem, mint az, aki megölte Coltraint. Véres Csontokat is fölvettem a gyanúsítottak listájára, de nem meséltem róla a zsaruknak. Most már örültem, hogy így tettem. A szexuális zaklatás kifejezetten Xavier-re vallott. Mellesleg, azt mondani, hogy egy skót mumus gyilkosságokat követ el a szellemi világban, még nekem is egy kicsit erőltetettnek tűnt.

Az égboltot sűrű, ékszerként ragyogó felhők borították. Csillogva kerültek szét, mint valami gigantikus, fénylő takaró, amit egy hatalmas állat darabokra szaggatott a karmaival. A felhők közti réseken az ég feketén kandikált elő, és a csillagok gyémántfénye szikrákat szórt a mindenségbe.

A hegy tetején álltam, fölfelé meredve, és beszippantottam a hűvös tavaszi levegőt. A mellettem álló Larry is fölfelé bámult. A ragyogó fény visszatükröződött a szemében.

– Kezdjék már el – mondta Stirling.

Megfordultam és ránéztem. Rá, Bayardra és Miss Harrisonra. Beau is velük volt, de megmondtam neki, hogy a hegy alján kell várnia. Még azt is megmondtam neki, hogyha föltolja a képét a tetőre, beleeresztek egy golyót. Abban nem voltam biztos, hogy Stirling elhitte nekem, de Beau igen.

– Maga nem méltányolja a természet szépségét, ugye, Raymond?

Még a hold gyenge fényében is láttam, hogy dühösen összevonja a szemöldökét.

– Túl akarok ezen lenni, Miss Blake. Most, ma éjjel.

Különös módon egyetértettem vele. Ez idegesített. Nem szerettem Raymondot. Emiatt bele akartam kötni, függetlenül attól, hogy egyetértettem-e vele. De nem kötözködtem. Egy-null a javamra.

– Ma éjjel megcsinálom, Raymond; ne problémázzon.

– Kérem, ne hívjon a keresztnememen, Miss Blake. – Összeszorított fogakkal kért rá, de legalább kért.

– Rendben. Ma éjjel megcsinálom, Mr. Stirling. Oké?

Bólintott.

– Köszönöm; most pedig csinálja.

Kinyitottam a számat, hogy valami okosat mondjak, de Larry nagyon halkán rám szólt:

– Anita.

Szokás szerint igaza volt. Bármennyire is élveztem rángatni Stirling pórázát, ezzel is csak az elkerülhetetlent próbáltam elodázní. Belefáradtam Stirlingbe, belefáradtam Magnusba, belefáradtam mindenkibe. Itt volt az ideje, hogy elvégezzem ezt a munkát, és hazamenjek. Illetve, talán mégsem egyenesen haza. Jeff Quinlan nélkül nem voltam hajlandó itthagyni ezt a helyet, így vagy úgy.

A kecske magas, kérdő hangon mekegett. A temető közepén állt, egy cövekhez kikötve. Barna-fehér foltos kecske volt, a szeme olyan különös sárga, amilyen csak ritkán szokott lenni. Kajla fehér füle volt, és úgy tűnt, szereti, ha a fejét vakargatják. Larry egész úton a kecskét simogatta a dzsipben. Ez mindig rossz ötlet. Soha ne barátkozz össze az áldozati állatokkal. Akkor még nehezebb megölni őket.

Én nem simogattam a kecskét Okosabb voltam annál. Larrynek ez volt a legelső kecskéje. Majd megtanulja. Könnyen vagy nehezen, de megtanulja. A hegy lábánál hagyunk még két kecskét. Az egyikük még ennél is kisebb és aranyosabb volt.

– Nem kéne a Bouvier család ügyvédjének is jelen lennie, Mr. Stirling? – kérdezte Bayard.

– A Bouvier-k lemondtak a jogtanácsosuk jelenlétéről – közöltem.

– Miért tennének ilyet? – kérdezte Stirling.

– Bízna bennem, hogy nem fogok hazudni nekik – feleltem.

Stirling egy hosszú pillanatig rám meredt. Nem láttam tisztán a tekintetét, de tudtam, hogy kattognak a fogaskerekek az agyában.

– Az ő érdekükben fog hazudni, ugye? – kérdezte. A hangja hideg volt, fojtott, túl haragos ahhoz, hogy hevesen beszéljen.

– A halottakról nem hazudok, Mr. Stirling. Az élőkről néha, de a halottakról soha. Mellesleg, Bouvier nem próbált megvesztegetni. Miért segítenék neki, ha nem vág hozzám semmi lóvét?

Larry emiatt nem szólt rám. Ő is Stirlinget nézte. Talán azt találgatta, mit fog válaszolni.

– Most már kifejtette a véleményét, Miss Blake.

Hozzákezdhetnék? – a pasas hirtelen józan lett és normális. Valahova el kellett tüntetnie azt a rengeteg haragot és bizalmatlanságot. De a hangjában ennek már nyoma sem maradt.

– Rendben – mondtam. Letérdeltem, és kinyitottam a lábam előtt heverő táskát. Ebben voltak a halottkeltő cuccaim. Egy másik táskám is van, abban a vámpírvadász-felszerelést tartottam. Régen mindig csak ebbe a táskába dobáltam bele mindazt, amire éppen szükségem volt. A másik táskát akkor vettem meg, amikor egyszer nem a megfelelő cuccal jelentem meg egy zombiidézésen. Ráadásul törvényellenes volt vámpírvadász cuccokat hordani magunkkal, ha nem volt kivégzési parancsunk. A Brewster-törvény változtathat ezen, de addig... két táskám volt. A zombis a régi burgundivörös, a vámpíros meg fehér. Még a sötétben is könnyen meg lehetett őket különböztetni. Ez volt a cél.

Larry zombis táskája epezőld színű volt, tini nindzsa teknőcös díszítéssel. Szinte féltem megkérdezni, hogy néz ki a vámpíros.

– Hadd lássam, jól értettem-e – mondta. A saját szavaimat kellett visszahallanom tőle. Lehajolt, és kicipázotta a táskáját.

– Csak rajta – biztattam. Elővettem a balzsammal teli befőttesüvegemet. Ismertem olyan halottkeltőket, akik különleges edényben tartották a balzsamot. Porcelán, kézzel fújtt üveg, az edény oldalára gravírozott misztikus szimbólumok. Én egy régi csavartetős befőttesüveget használtam, amiben korábban Blake nagy zöldbabot tartott.

Larry egy mogyoróvajás üveget halászott elő, amin még rajta volt a címke: Extra ropogós. Nyam-nyam.

– Minimum három zombit kell megidéznünk, ugye?

– Így van – válaszoltam. Körbenézett a szétszórt csontokon.

– Tömegsírből nehéz halottat idézni, igaz?

– Ez nem egy tömegsír. Ez egy régi temető, amit megbolygattak.

Könnyebb a dolgunk vele, mint egy tömegsírral.

– Miért? – kérdezte.

Letettem a bozótvágó késemet a balzsamos befőttesüveg mellé.

– Mert minden síron végrehajtották azokat a rítusokat, amelyek a halott személyt a sírhoz kötik, úgyhogy ha előszólítod őket, nagyobb esélyed van, hogy egy személy válaszolni fog.

– Válaszolni fog?

– Föl fog támadni.

Bólintott. Aztán letett a földre egy brutális, hajlított pengéjű kést. Úgy nézett ki, mint egy handsár.

– Ezt meg honnan vetted?

Lehajtotta a fejét. Meg mertem volna esküdni, hogy elpirult. Csak a holdfényben nem látszott.

– Egy sráctól a koleszben.

– És ő honnan szerezte?

Arcán leplezetlen megdöbbenéssel nézett rám.

– Nem tudom. Valami baj van vele?

– Nincs, csak egy kicsit túl puccos ahhoz, hogy csirkéket fejezzünk le vele, vagy felnyissuk pár kecske hasát – mondtam.

– Úgy éreztem, jól kézre áll – vonta meg a vállát. Aztán rám vigyorgott. – Különben meg klasszul néz ki.

Megcsóváltam a fejem, de ennyiben hagytam a dolgot. Nekem tényleg egy bozótvágó késre volt szükségem ahhoz, hogy csirkéket fejezzek le? Nem. De egy tehenhez igenis kellett.

– Miért – kérdezhetnéd –, miért nem tehenet hoztunk ma éjszaka? Mert Bayardnak egyet sem akartak eladni. A fickónak az a briliáns ötlete támadt, hogy elárulja a farmereknek, mire kell neki a tehen. Az istenfélő népek eladták volna a tehenüket azért, hogy megegyük, de azért, hogy zombit idézzünk vele, már nem. Előítéletes disznók.

– Itt a legfiatalabb halottak is kétszáz évesek, ugye? – kérdezte Larry.

– Igen – mondtam.

– És most minimum három zombit meg fogunk idézni a hullák közül, akik elég jó állapotban vannak ahhoz, hogy válaszolni tudjanak a kérdésekre.

– Ez a tervünk – mondtam.

– Meg tudjuk csinálni?

– Ez a tervünk – mosolyogtam rá. Elkerekedett a szeme.

– A francba, te se tudod, hogy meg bírjuk-e csinálni, ugye? – a hangja döbbszerűen halkult.

– Rutinszerűen megidézzük három zombit minden éjszaka. Csak éppen most egyszerre fogjuk őket megidézni.

– Nem szoktunk rutinszerűen kétszáz éves hullákat feléleszteni.

– Ez igaz, de az elmélet ugyanaz.

– Az elmélet? – Larry a fejét csóválta. – Tudom, hogy mikor elméletekről kezdesz beszélni, bajban vagyunk. Meg tudjuk csinálni?

Az őszinte válasz az volt, hogy nem, de azt, hogy mit tudsz megidézni és mit nem, leginkább az önbizalom határozza meg. Ha hiszel benne, meg tudod csinálni. Úgyhogy... kísértést éreztem, hogy hazudjak. De nem hazudtam. Larry-vel nem hazudtunk egymásnak.

– Szerintem meg tudjuk csinálni.

– De nem vagy benne biztos – tette hozzá.

– Nem.

– Jaj, Anita.

– Ne hörögj itt nekem. Meg tudjuk csinálni.

– De nem vagy biztos benne.

– Abban se vagyok biztos, hogy túléljük-e hazafelé a repülőutat, de akkor is felszállók a gépre.

– Ezt megnyugtatósnak szántad? – kérdezte.

– Igen.

– Nem jött be – mondtam.

– Bocs, de ez van. Ha bizonyosságot akarsz, legyél inkább könyvelő.

– Szar vagyok matekból.

– Én is.

Larry mély lélegzetet vett, aztán lassan kifújta.

– Oké, főnök, hogy egyesítjük az erőinket?

Elmagyaráztam neki.

– Klassz. – Már nem is látszott idegesnek. Lelkesnek látszott.

Lehet, hogy vámpírvadász akart lenni, de igazából halottkeltő volt. Ez nem választott hivatás, hanem adomány vagy átok. Senki nem tudja megtanítani neked, hogyan keltsd életre a holtakat, ha nincs meg hozzá a kellő erő a véredben. Az öröklődés csodálatos dolog: barna szem, göndör haj, zombiidézés.

– Melyik balzsamot akarod használni? – kérdezte.

– Az enyémet.

Megadtam Larrynek a balzsam receptjét, és megmondtam, milyen összetevőkhöz nem nyúlhat, például a temetőből vett földhöz, de volt hely a kísérletezésre. Minden halottkeltőnek megvan a maga speciális receptje. Hogy Larryé milyen illatú, nem lehetett tudni. Az erőink egyesítéséhez egy balzsamot használtunk, vagyis az enyémet.

Amennyire tudtam, nem kellett mindig ugyanazt a balzsamot használni, de még csak háromszor osztottam meg valakivel az erőmet. Kétszer azzal a férfival, aki megtanított a halottkeltésre. És mind a kétszer ugyanazt a balzsamot használtuk. Mind a három alkalommal én játszottam a fókusz szerepét. Ami azt jelentette, hogy én voltam az irányító pozícióban. Ahol a legszívesebben vagyok, világos?

– Én is lehetnék fókusz? – kérdezte Larry. – Nem most, hanem majd máskor.

– Ha megint lesz rá alkalom, megpróbáljuk – feleltem. Igazság szerint nem tudtam, hogy Larryben megvan-e az erő, hogy fókusszá váljon. Manny, aki engem kiképzett, nem volt képes rá. Nagyon kevés halottkeltő bír fókusszá válni. Akik képesek rá, azokkal bizalmatlanok a többiek; legtöbbször nem hajlandók velünk együttműködni. Mert akkor szó szerint megosztanánk egymással a hatalmunkat. Erre egy csomó halottkeltő nem volna hajlandó, mert van egy elmélet, ami szerint így véglegesen el lehetne lopni a másik erejét. De én ezt nem veszem be. A halottkeltés nem olyan, mint egy mágikus amulett, amit

valaki más elvehet tőled. A halottkeltés beépült a sejtjeinkbe. A részünkké lett. Nem lehet ellopni.

Kinyitottam a balzsamos üveget, és a levegőben hirtelen karácsonyfaillat terjedt szét. Mindig rengeteg rozmaringot teszek bele.

A balzsam sűrű volt, viaszos, és hidegnek éreztem. Úgy néztek ki benne a temető földjének csillogó szemcséi, mint a porrá őrölt szentjánosbogarak. Bemázoltam vele Larry homlokát, és lejjebb az arcát is. Aztán ő kihúzta a pólóját a nadrágjából, és fölemelte, hogy a szíve fölött is bekenhessem. Ez a vállra szíjazott pisztolytáska miatt nehezebb, mint amilyennek hangzik, de hát mind a kettőnkénél pisztoly volt. A két kést és a tartalék stukkert a kocsiban hagytam.

Megérintettem a fiú bőrét, és éreztem a szívverését a tenyerem alatt.

Atadtam neki a befőttesüveget. Két ujját belemártotta a sűrű balzsamba. Bekente vele az arcom. Nagyon biztos volt a keze, az arca üres, annyira koncentrált. A szeme teljesen komoly.

Kigomboltam az inget, és ő alácsúsztatta az ujjait, hogy elérje a szívemet. Hozzáért a keresztm láncához, és véletlenül előhúzta. Visszacsúsztattam az ing alá. Aztán Larry visszaadta az üveget, én pedig szorosan rácsavartam a fedőjét. Nem hagyhattam, hogy beszáradjon.

Még soha nem hallottam, hogy bárki is megpróbálta volna azt, amit épp megkísérelni készültünk. Nem a hullák életkoráról beszéltek, hanem a szétszórt testekről. Csak hármat akartunk megidézni, de itt nem volt még három ép test sem. Még ha egymás után idéznénk is meg őket, akkor is kockázatos lenne. Hogy idézhettünk meg csak ennyit, mikor a holttestek összekeveredve heverték előttünk? Nem tudtam egyetlen nevet sem, amit használhattam volna. Nem volt sírhely, ami köré varázskört írhattam volna. Hogyan csináljuk? Kész fejtörő volt.

Egyelőre viszont csak be kellett zárunk a varázskört. Egyszerre elég egy probléma is.

– Ügyelj rá, hogy mind a két kezeden legyen balzsam – mondtam. Larry összedörzsölte a két kezét, mintha bekrémezné.

– Igenis, főnök. Aztán?

Elővettem egy mély ezüstartát a táskámból. A holdfényben úgy ragyogott, mint az ég egy darabkája. Larry szeme elkerekedett.

– A tálnak nem muszáj ezüsből lennie. Nincsenek rajta misztikus szimbólumok. Akár egy lábos is lehet, de mégis egy élőlény vére fog belekerülni. Használj valami szép tálat, a tiszteleted jeléül, de értsd meg: nem kell ezüstnek lennie vagy ilyen alakúnak, vagy bármilyennek. Ez csak egy edény. Oké?

Larry bólintott.

– Miért nem hoztuk föl ide a tetőre a másik két kecskét is? Így minden alkalommal túráznunk kell, hogy fölhozzuk a következőt.

Megvontam a vállam.

– Először is, bepánikolnának. Másodszor, szerintem kegyetlenség végignézetni velük, ahogy a haverjaik fűbe harapnak, tudva, hogy aztán ők következnek.

– Erre azt mondaná az állattan-professzorom, hogy emberi vonásokkal ruházod fel őket.

– Hadd mondja. Tudom, hogy ők is éreznek fájdalmat és félelmet. Ennyi elég.

A fiú egy hosszú pillanatig csak nézett.

– Te se szereted ezt csinálni.

– Nem. Segítesz lefogni, vagy inkább megeteted vele a répát?

– Répát?

A táskámból előhúztam egy egész répát, a levelével együtt.

– Ezt vetted a csemegeboltban, míg én a kocsiban vártam a kecskéekkel?

– Ezt.

Föltartottam a répát a levegőbe. A kis kecskebak nekifeszült a kötőfékének, és elindult a répa felé. Hagytam, hogy a répa leveléből lecsipmentsen egy keveset. Megint mekegett, és küszködve felém nyúlt. Adtam neki még egy kicsit a levélből. Kurta farkincája verdesni kezdett. Egy boldog kecske.

Larry kezébe adtam az ezüstartát.

– Tedd le a földre, a nyaka alá. Mikor folyni kezd a vére, fogj föl belőle annyit, amennyit csak tudsz.

A hátam mögé tett jobb kezemben fogtam a bozótívágó kést, a balban a répát tartottam. Úgy éreztem magam, mint egy gyermekfogorvos: „Neeem, semmi sincs a hátam mögött. Ne is figyelj a szép nagy injekciós tűre.” Kivéve, hogy itt a szűri maradandó kárt okozott.

A kecske már a legtöbb levelet letépkedte a répáról, én pedig megvártam, míg behúzza őket a szájába. Larry mellette térdelt, a tál a földön. Megkínáltam a kecskét a répával. Kapott belőle egy kis kóstolót, aztán egyre kijebb, kijebb és kijebb húztam, míg a kecske olyan messzire ki nem nyújtotta a nyakát, amennyire csak bírta, így próbált még többhöz jutni a répa narancsszínű, kemény húsából.

Gyengéden a szőrös torokra illesztettem a késemet. A kecske nyaka reszketett a pengén, ahogy a répáért nyúlt. Átvágtam a torkát.

A kés éles volt, nekem meg már volt gyakorlatom. Egy hang se hallatszott, csak a szeme tágult nagyra, döbbenet, és már folyt is a nyakából a vér.

Larry fölemelte a tálat, és a seb alá tartotta. A vér ráfolyt a karjára, onnan pedig a kék pólóra. A kecske térdre rogyott. A tálat megtöltötte a vér; sötét, csillogott, inkább fekete volt, mint vörös.

– Répadarabok úsziknak a vérben – mondta Larry.

– Az nem baj – feleltem. – A répa semleges anyag.

A kecske feje lassan előrebukott, míg el nem érte a földet. A tál a nyaka alatt feküdt, míg a vér lassan megtöltötte. A vágás majdnem tökéletes volt. A kecskének néha elég bosszantóak tudnak lenni, de néha, mint ma is, minden működött. Na persze, még nem voltunk készen. A véres pengét a bal karomhoz illesztettem, és megvágtam magam. Éles fájdalmat éreztem. A sebet a tál fölé tartottam, és hagytam, hogy a kövér vércseppek elvegyüljenek a kecske vérével.

– Add ide a jobb karod – mondtam. Larry nem vitatkozott. Szó nélkül kinyújtotta a csupasz karját. Megmondtam neki, mi fog történni, de ez akkor is a bizalom gesztusa volt. Felém fordított arcán nyoma sem volt a félelemnek.

Felhasítottam a karját. Összerándult az arca, de nem húzódott el.

– Csepegtess bele a tálba.

Odatartotta a karját a tál fölé. A vér sötétvörös volt, majdnem fekete a holdfényben.

A feltámadó varázserő a bőrömre csordult. Az én erőm, Larry ereje, a rituális áldozat ereje. A fiú tágra nyílt szemmel nézett föl rám.

Letérdeltem mellé, és a kést keresztben a tál peremére tettem. Odanyújtottam neki a bal kezem. Ő ideadta a jobbat. Összekulcsoltuk a kezünket, és összeillesztettük a karunkon ejtett sebet, engedve, hogy a vérünk összekeveredjen. Larry a vérrel teli tál egyik oldalát fogta, én a másikat. A vér végigfolyt a karunkon, és lecsöpögött a könyökünkéről, bele a tálba, rá a véres, meztelen pengére.

Fölálltunk, még mindig egymásba kapaszkodva, együtt fogtuk a tálát is. Lassan kihúztam a kezem az övéből, aztán elvettem tőle a tálát is. Ő minden mozdulatomat figyelemmel kísérte, mint mindig. Képes lett volna becsukott szemmel leutánozni.

A képzeletbeli kör széléhez mentem, és belemerítettem a kezem a tálba. A vér még mindig elképesztően meleg volt, szinte forró. Véres kezemmel megragadtam a kés nyelét, és elkezdtem a pengéjével vért hinteni a földre menet közben.

Éreztem, hogy Larry az általam bejárt kör közepén áll, mintha egy kötél lett volna kifeszítve közöttünk. Ahogy továbbmentem, a kötél egyre szorosabb és szorosabb lett, mint egy gumiszalag, ha megcsavarják. Az erő minden egyes lépéssel, minden egyes lehulló vércseppel csak nőtt. A föld szomjazott rá. Még soha nem idéztem halottakat olyan helyen, ami azelőtt már halotti rituálék tanúja volt. Magnusnak meg kellett volna említenie. De talán nem tudta. Milyen jóhiszemű vagyok.

Most már nem számított. Itt vérre és halálra szomjazó mágia uralkodott. Valami, ami mohón várta, hogy bezárjam a kört. Hogy megidézsem a halottakat. Éhesen.

Majdnem ott álltam megint, ahonnan elindultam. Egyetlen véres suhintás választott el attól, hogy bezárjam a kört. A Larryt és engem összekötő energiaszalag olyan feszes volt, hogy fájt. A lappangó mágia egyszerre volt rémisztő és felvillanyozó. Fölbresztettünk valami vénséges, régóta szunnyadó erőt. Tétovázni kezdtem. Nem akartam befejezni a kört. Makacskodtam, féltem. Nem egészen

értettem, mit érzek. Ez valaki más mágiája volt, valaki más varázsigéje. Mi előidéztek, de nem tudtuk, mit fog művelni. Megidézhattuk a halottainkat, de olyan lesz, mintha kötélén táncolnánk a másik varázsigé és... még valami közt.

Megéreztem a vén Véres Csontokat mérföldekkel arrébb fekvő sírdombjában. Éreztem, hogy engem figyel, és biztat, hogy tegyem meg az utolsó lépést. Megráztam a fejem, mintha látna a tündér. Egyszerűen nem értettem ahhoz eléggé a varázslatot, hogy megkockáztassam.

– Mi a baj? – kérdezte Larry. Szavai fojtottan hallatszottak. Fuldokoltunk a fel nem használt energiában, és baromira nem tudtam, mihez kezdjek vele.

A szemem sarkából mozgást észleltem. Ivy állt a hegygerincen. Hegymászóbakancs volt rajta, visszahajtott, vastag fehér zoknival, meg bő fekete rövidnadrág, és egy testhez simuló neonrózsaszín top, fölötté kockás flanelinggel. A fityegős fülbevalója lánc csillogott a holdfényben. Ma egyedül öltözködött a csaj.

Csak annyit kellett tennem, hogy elhullajtom azt az utolsó vércseppet, és a kör bezárul. Ezt a kört képes lettem volna tartani ellene, mindegyikük ellen. Semmi nem jöhetne át rajta, amit nem akarok beengedni. Persze, az ésszerűség határain belül. A démonok és az angyalok valószínűleg át tudnának lépni rajta, de a vámpírok nem.

A diadal hullámát éreztem a sírdombba zárt lény felől. Azt akarta, hogy zárjam be a kört. Magam mögé, a kör közepe felé löktem a tálat és a kést, távol a kör szélétől, nehogy vér freccsenjen rá. Ivy a fénynél is gyorsabban, elmosódott foltként ugrott felém. A pisztolyomhoz kaptam, éreztem, ahogy kicsusszan a tokjából, aztán a vámpír nekem vágódott. A becsapódás ereje kiütötte a kezemből a Browningot. A levegőt markolva zuhantam a földre.

Ivy hátrahúzta a fejét, a szemfoga villogott. Larry felordított:

– Anita!

Hallottam, ahogy elsül a pisztolya, és éreztem, hogy a golyó eltalálja a vámpírt a vállán, elcsavarva a testét, de ő mosolyogva újra felém fordult. Az ujjait a vállamba mélyesztette, és magával rántott

úgy, hogy följe hengeredjek. Egyik kezét piócafént a nyakszirtemre tapasztotta. Addig szorított, míg föl nem nyögtem.

– Eltöröm a nyakát, ha nem dobod el a kis játékszeredet – mondta Larrynek.

– Így is meg fog ölni. Ne dobod el – sziszegtem.

– Anita...

– Gyerünk, vagy a szemed láttára végzek veled.

– Lődd le!

De a célpont nem látszott tisztán. Larrynek meg kellett volna kerülnie, és közvetlen közélről kellett volna tüzelnie. Ivy kétszer is kinyírt volna, mire odaér hozzánk.

A vámpír lejjebb húzta a fejemet. A jobb karommal megtámaszkodtam a földön. Ha le akar húzni magához, valamimet el kell törnie. Ha eltörné a nyakam, mindennek vége lenne; egy törött kar viszont simán csak fáj.

Hallottam, hogy valami tompa, nehéz puffanással a földre esik. Larry stukkere. A francba.

Ivy még erősebben nyomta lefelé a nyakszirtemet. A tenyeremet a földre szorítottam, elég erősen ahhoz, hogy nyoma maradjon.

– El tudom törni a karodat, és ügyis lehúzlak magamhoz. Te döntesz: könnyű legyen vagy nehéz?

– Nehéz – mondtam fogcsikorgatva.

A karom felé kapott, és ekkor támadt egy ötletem. Előredőltem, és ráfeküdtem. Ez váratlanul érte. Volt rá pár másodpercem, hogy kirántsam az ingem alól a nyakamban lógó láncot.

Ivy egy kézzel a hajamba túrt, mintha a szeretőm lenne, és az arcához szorította az arcomat, nem durván, szinte gyengéden.

– Három éjszaka múlva már kedvelni fogsz, Anita. Imádni fogsz.

– Kétlem.

A lánc előrecsúszott, a kereszt a nyakára hullott. Vakító fehér fény villant. Forróság áradt belőle, ami megperzselte a hajam.

Ivy felsikoltott, tíz körömmel kapott oda, és kapálózva kiszabadította alólam magát.

Négykézláb maradtam, a kereszt élettelenül lógott a nyakamból. A kékesfehér lángok kialudtak, mert a vámpír húsa már nem ért hozzá,

de a fém még mindig úgy ragyogott, akár egy csillag, és Ivy meghátrált előle.

Azt nem tudtam, hol a stukkerem, de a bozótvágó kés pengéje ott fénylett a földön. A markolat köré fontam a kezem, és fölálltam. Larry mögöttem állt, maga elé tartva a saját keresztjét, ameddig a lánc engedte. A kereszt belül kék, kívül fehér fénye szinte bántóan éles volt.

Ivy felsikoltott és eltakarta a szemét. Csak arrébb kellett volna mennie. De ő mozdulatlanra dermedt a két kereszt és két hívő keresztény előtt.

– A stukkert – szóltam oda Larrynek.

– Nem találom.

Mindkét pisztoly matt fekete volt, nehogy éjjel visszatükrözzék a fényt, és mi váljunk miattuk célponttá. Most éppen emiatt volt láthatatlan mind a kettő.

Közeledni kezdtünk a vámpír felé. Ivy mindkét karját az arca elé kapta, és azt sikoltotta:

– Neee!

Majdnem a kör széléig hátrált. Ha elfut, nem üldöztük volna. De nem futott el. Talán nem volt rá képes.

A bordái alá döftem a machetét. A pengéről vér csörgött a kezemre. Föltoltam a szívébe. Aztán rántottam rajta egyet, és széthasítottam a szívizmot.

A két keze lassan lehanyatlott az arca elől. A szeme meglepetten tágra nyílt. Lenézett a hasába döfött késre, mintha nem értene, mit keres ott. A bőre fekete volt a nyakán, ahol a kereszt megégette.

Térdre rogyott, és én is vele tartottam, továbbra is markolva a machetét. Nem halt meg. Nem is igazán számítottam rá. Kitéptem a testéből a pengét, így még nagyobb kárt okoztam benne. Ivy mély, gurgulázó hangot hallatott, de nem dőlt el. Két kezével belenyúlt a mellkasából és hasából csorgó vérbe. Úgy meredt a csillogó, sötét anyagra, mintha sose látott volna ilyet azelőtt. De a vér folyása máris lassulni kezdett; hacsak gyorsan meg nem ölöm őt, a seb bezárul.

Fölálltam, és két kézbe fogtam a kést. Aztán minden erőmet beleadva lecsaptam vele. A penge a torkába mart, és egészen a gerincéig szaladt, végül elakadt a csontban.

Ivy fölbámult rám, miközben vér patakzott a nyakából. Újabb csapásra lendítettem a kést, és ő csak nézte. Túl súlyos volt a sebesülése ahhoz, hogy elmeneküljön. Erőlködnöm kellett, hogy kihúzzam a gerincéből a pengét, és ő még mindig pislogva nézett rám. Ha nem végzek vele, még ebből is felgyógyulna.

Még egyszer, utoljára lecsaptam a pengével, és éreztem, hogy a csont maradéka is enged. A penge a túloldalon jött ki, és Ivy feje legördült a nyakáról, miközben a vére fekete szökőkútként fröcskölt szerteszét. A vér a kör szélére ömlött, és lezárta azt.

Az erő megtöltötte a kört, mi pedig már fuldokoltunk benne. Larry térdre rogyott. A keresztek fénye kihunytt, mintha hullócsillagok lettek volna. A vámpír meghalt, és a keresztek most már úgysem segíthettek.

– Mi történik?

Éreztem, hogy az erő körülvesz, mintha minden oldalról víztömeg fojtogatna. Belélegeztem, a bőröm is átitatódott vele.

Felsikoltottam, és a földre zuhantam. Energiarétegeken zuhantam keresztül, és mikor földet értem, éreztem magam alatt az erőt, ahogy még lejjebb és kijebb terjed.

Csontokon feküdtem. Úgy rándultak össze, mint amikor valaki álmában megmozdul. Föltápaszkodtam a térdemre, a kezem a földbe vajt. Egy hosszú, vékony karcsonhoz értem, és az megrezzent. Talpra álltam a fojtogató levegőben, de lassan, túl lassan, és csak néztem.

A csontok úgy hatoltak át a földön, mintha az víz lenne, és elkezdtek alakot ölteni. A föld felpúposodott, és úgy rengett a lábunk alatt, mintha óriási vakondok mászkálnának odalent.

Most már Larry is talpon volt.

– Mi történik?

– Valami rossz – feleltem.

Még soha nem láttam a halottakat alakot ölteni. Mindig egy darabban jöttek ki a sír felszínén. Soha nem jöttem rá, hogy ez olyan, mintha valami morbid kirakós játékot állítanánk össze. A lábam előtt egy csontváz kezdett formát ölteni, aztán beborította a hús, úgy rakódott rá, mint az agyag, újra a csontokra tapadva.

– Anita?

Larry felé fordultam. A fiú egy csontvázra mutatott a kör szemközti oldalán. A csontok fele a körön kívül feküdt. Az innenső oldalon a csontokra ráépült a hús, és nekinyomódott a vérrel írt körnek. A föld még egyszer, utoljára fölemelkedett, aztán a mágia kiömlött a körből és elborította a talajt. A fejem belsejében egy pukkanást hallottam, olyat, mint amikor kiengedjük valahonnan az összesűrített levegőt. Ezután a levegő szét is áradt, és már nem volt annyira fullasztóan sűrű. Láthatatlan tűzként terjedt egyre lejjebb a hegy oldalán. És ahol csak a halottakhoz ért, mindenütt testek kezdtek formát ölteni.

– Állítsd meg, Anita, állítsd meg!

– Nem tudom.

A földben lappangó gyilkos mágia kiragadta a kezemből a gyeplőt. Nem tehettem mást, minthogy nézem, és érzem, ahogy szétterjed. A mágia elegendő volt ahhoz, hogy örökké tomboljon. Elegendő akár ezer halott fölélesztéséhez is.

Tudtam, hogy Velőtrázó Véres Csontok mikor törte fel a börtönét. Éreztem az összeomló varázserőt, ahogy a lény megszökött. Aztán az erő visszacsapott ebbe a kis darab földre, és megint térdre kényszerített bennünket. A halottak úgy vergődtek elő a föld alól, mint a magukat partra vonszoló úszók. Mikor már majdnem húsz halott állt előttünk üres tekintettel, várakozva, az erő továbbzúdult. Éreztem, hogy még több halott után kutat, valami mást keres, amit föléleszthet. Ezt már meg tudtam akadályozni. A tündér már kiszökött a hurokból; megkapta, amit akart.

Visszahívtam az erőt. Visszaszippantottam magamba a földön keresztül, mintha egy kígyót húznék ki a farkánál fogva az üregéből. Aztán az energiát belezúdítottam a zombikba. Beléjük zúdítottam, és azt mondtam:

– Éledjetek.

A ráncos hús kisimult. Az élettelen szemek csillogni kezdtek. A rongyos ruhák maguktól kisimultak. Egy hosszú, csíkos vászonruha lerázta magáról a piszkot. Egy éjfékete hajú, sötét bőrű nő arcából Magnus szeme nézett rám meglepődve. Mind rám néztek. Húsz halott, mind kétszáz év fölött, és beillettek volna embernek.

– Istenem – suttogta Larry.

Még rám is nagy hatást gyakorolt a dolog.

– Igazán lenyűgöző, Miss Blake. – Stirling hangja szakított ki az ámulatból; olyan volt, mintha neki nem is volna szabad itt lennie. A valóságnak nem ugyanahhoz a szeletéhez tartozott, amihez a majdnem tökéletes zombik. A tündér kiszabadult, de azért el akartam végezni a munkámat – nem mintha bármi hasznot reméltem volna belőle.

– Hány Bouvier van maguk közt?

A hangok felmorajlottak, többnyire francia nyelven. Majdnem mind Bouvier-k voltak. A fekete hajú nő Anias Bouvier-ként mutatkozott be. Nagyon elevennek látszott.

– Úgy néz ki, máshová kell költöztetnie a szállodáját – állapítottam meg.

– Ó, én nem így gondolom – mondta Stirling. Megfordultam és ránéztem.

Egy nagy, fényes, ezüstös pisztoly volt nála. Egy nikkelezett negyvenötös. Úgy fogta, mint a filmekben, valahogy derékmagasságban tartva maga előtt. A negyvenötös nagy pisztoly, derékból indítva nem sok mindent lehet vele eltalálni. Legalábbis elméletben. Így, hogy ránk szegeződött, nem akartam tesztelni az elméletet.

Bayard egy huszonkettőst tartott nagyjából a mi irányunkba. Nem olyan embernek látszott, mint aki már fogott korábban pisztolyt a kezében. Lehet, hogy el is felejtette kibiztosítani.

Miss Harrison egy nikkelezett harmincnyolcast szegezett rám nagyon határozottan. Terpeszben, jól kiegyensúlyozva állt az idétlen magas sarkú cipőjében. A pisztolyt két kézzel fogta, mint aki tudja, mit csinál.

Az arcára pillantottam. Vastagon kifestett szeme kissé tágra nyílt, de sziklaszilárdan állt. Biztosabban, mint Bayard, és jobb pózban, mint Stirling. Reméltem, a főnöke jól megfizeti.

– Mi folyik itt, Stirling? – kérdeztem. A hangom színtelen volt, de érződött benne az erő. Még mindig úsztam a mágiában, elegendő volt arra, hogy a zombikat visszategyem a földbe. És egy csomó más dologra is.

Stirling mosolyát jól lehetett látni a pisztolyon tükröződő fényben.

– Kiszabadították a teremtményt; most pedig megöljük magukat.

– Mi a fenét számít az magának, hogy Vörös Csontok kiszabadult?

– Láttam a stukkereket, de még így sem értettem az okát.

– A lény eljött hozzám álmomban, Miss Blake, és nekem ígérte a Bouvier-k összes földjét. Az összeset.

– Attól, hogy a tündér kiszabadult, még nem fogja megkapni a földet – mondtam.

– De igen, ha Bouvier halott. Ki fog derülni, hogy az a végzés, ami nekünk ítélte ezt a hegyoldalt, magában foglalja az összes Bouvier-birtokot, amennyiben senki nem fellebbezi meg.

– Akkor sem kapja meg a földet, ha Magnus meghal – válaszoltam, de már nem olyan magabiztos hangon.

– A nővéreire gondol? – kérdezte. – Őt is éppen olyan könnyű lesz megölni, mint Magnust.

Összeszorult a gyomrom.

– És Dorrie gyerekeit is?

– Velőtrázó Véres Csontok a gyerekeket szereti a legjobban – hangzott a válasz.

– Maga egy görény – ez Larry volt. Lépett egyet előre, mire Miss Harrison pisztolya feléje fordult. A szabad kezemmel megragadtam a fiú karját. Még mindig a kezemben volt a machete. Larry megállt, és a pisztoly úgy maradt, rászegezve. Nem voltam biztos benne, hogy ez pozitív fejlemény.

Larry karján feszültség futott végig. Már láttam őt dühösnek, de ennyire még soha. És az erő válaszolt a dühére. A zombik mind felénk fordultak, a ruhájuk suhogott. Csillogó, nagyon eleven szemük várakozva pillantott ránk.

– Álljatok elénk – suttoztam. A zombik elindultak felénk. A legközelebb állók azonnal felsorakoztak előttünk. A fegyverrel hadonászó trió eltűnt a szemem elől. Reméltem, hogy ők is szem elől tévesztettek minket.

– Öljétek meg őket – vezényelte hangosan, szinte ordítva Stirling.

Még mindig Larry karját szorongatva a földre akartam vetni magam. De ő ellenállt. Aztán ropogni kezdtek körülöttünk a fegyverek, mire ő is hasra vágta magát.

– És most? – kérdezte, fél arcát a földhöz szorítva.

Golyók szaggatták a zombikat. Rángott tőlük a testük. Némelyik nagyon eleven arc nyugtalanul bámult lefelé, ahogy lyukak tűntek fel a testükön. De nem fájt nekik. A pánik csak reflex volt.

Valaki ordítani kezdett, de nem mi voltunk azok.

– Hagyják abba! Hagyják abba! Ezt nem tehetjük. Nem ölhetjük meg őket csak úgy.

Bayard volt az.

– Elkésett a lelkiismeret-furdalással – szólt rá Miss Harrison. Talán most először hallottam a hangját. Hatékornak tűnt. – Lionel, válassz: velem, vagy ellenem.

– Az istenit! – motyogtam. Laposkúszásban elindultam előre, hogy megnézzem, mi történik. Éppen időben hajtottam félre egy bő szoknyát ahhoz, hogy lássam, amint Stirling hasba lövi Bayardot. A

negyvenötös eldőrdült, és majdnem kiugrott Stirling kezéből, de ő erősen fogta. Kevesebb mint huszonöt centiről még a negyvenötessel is le lehet löni bármit.

Bayard térdre esett, és onnan bámult föl Stirlingre. Megpróbált mondani valamit, de nem jött ki hang a torkán.

Stirling kivette a stukkert a titkár kezéből, és eltette a dzsekije zsebébe. Aztán hátat fordított neki, és kísétált a kemény, száraz talajra.

Miss Harrison tévovázott, de végül követte a főnökét.

Bayard az oldalára dőlt, miközben valami sötét folyadék távozott a testéből. A szemüvege vakon tükrözte vissza a holdfényt.

Stirling és Miss Harrison felénk közeledett. A férfi úgy nyomakodott át a halottak között, mintha azok fák lennének, és ő át akarna gázolni rajtuk. A halottak nem nyitottak utat neki. Makacs, húsból épített sorompóként álltak. Mivel nem mondtam nekik, hogy menjenek odébb, nem mozdultak.

Miss Harrison már felhagyott a próbálkozással, hogy átvergődjön közöttük. A holdfény megcsillant fényes pisztolyán, ahogy egy zombi vállára téve ránk szegezte.

– Öljétek meg a nőt – suttogtam.

A zombi, akinek a vállát támasztékul használta, feléje fordult. Miss Harrison ingerülten felhorkant, amikor a zombik körülzárták. Larry rám nézett:

– Mit mondtál nekik?

Miss Harrison most már sikoltozott. Magas, rémült hangon. Újra és újra elsütötte a pisztolyát. Aztán a fegyver üresen kattant. Lassú, de mohó kezek és szájak zárultak össze a testén.

– Állítsd le őket – mondta a fiú, és karon ragadott. – Állítsd le őket!

Láttam, ahogy a zombik keze darabokat szaggat ki Miss Harrison húsból. Fogak mélyedtek a vállába, beletéptek a puha nyakába, és tudtam, mikor kezdett el vér csorogni a zombi szájába. Larrynek ez már sok volt.

– Az istenért, állítsd le! – könyörgött. Föltérdelt, és ráncigálni kezdett. Stirling még egyetlen lövést sem adott le. Hol lehetett?

– Állj – suttogtam.

A halottak megdermedtek, félbehagyva, amit épp csináltak, akár a gépek. Miss Harrison nyöszörögve a földre csúszott.

Az egyik oldalunkon megjelent Stirling, nagyon határozottan fogva ránc a hatalmas pisztolyt, két kézzel, ahogy kell. Míg a zombik Miss Harrisonon munkálkodtak, a pasas mögénk került. Majdnem fölöttünk állt. Nagy hidegvérre volt szükség, hogy ilyen közel jöjjön a zombikhoz.

Larry ujjai a karomba vájtak.

– Ne, Anita, kérlek, ne.

Még egy pisztoly csövébe bámulva is ragaszkodott az elveihez. Bámulatos.

– Ha egyetlen szót is szól, Miss Blake, megölöm magát.

Csak bámultam rá. Olyan közel voltam hozzá, hogyha előrenyúlók, megfoghattam volna a nadrágja szárát. A negyvenötös a fejemre szegeződött. Ha meghúzza a ravaszt, nekem befellegzett.

– Nagyon gondatlan volt, hogy a zombikat nem eresztette rá mindkettőnkre.

Egyetértettem vele, de mást nem tehettem, csak bámultam rá. Az egyik kezemben még mindig ott volt a machete. Igyekeztem nem rákulcsolni az ujjaim. Nehogy fölhívjam rá a figyelmet. Biztosan tettem valami árulkodó mozdulatot, mert rám szólt.

– Vegye el a kezét a késtől, Miss Blake, lassan.

Nem vettem el. Fölbámultam rá, meg a pisztolyára.

– Most, Miss Blake, különben... – a hüvelykujjával felhúzta a kakast. Ez nem szükséges, de mindig drámai.

Eleresztettem a macheté.

– Vegye el onnét a kezét, Miss Blake.

Elvettem. Nem húzódtam el előle és a pisztoly elől. Szerettem volna, de nyugalmat kényszerítettem magamra. Egy pár centiméter távolságtól nem lesz kevésbé gyilkos a fegyver, viszont nagy különbség lenne, ha a pasira akarnék ugrani. Nem ezt választanám legelőször, de ha minden más lehetőségből kifogynánk... nem halnék meg harc nélkül.

– Maga nyugalomra tudja helyezni ezeket a zombikat, Mr. Kirkland?

Larry habozott.

– Nem tudom.

Jó fiú. Ha nemet mondott volna, Stirling talán megöli. Ha igen, engem öl meg.

Eleresztette a karom, és egy egészen kicsit arrébb húzódott tőlem. Stirling szeme rávillant, aztán vissza rám, de a pisztoly csöve meg se rezzett. A francba.

Larry már térdelt, közben folyamatosan távolodott tőlem, arra kényszerítve Stirlinget, hogy mindkettőnkön rajta tartsa a szemét. A negyvenötös egy centire elmozdult a homlokomról, feléje. Beszívtam a levegőt, és benn tartottam. Még nem, még nem... Ha túl hamar próbálkozók valamivel, meghalok.

Larry hirtelen előrelelendült valamiért a földön. A negyvenötös feléje fordult.

Két dolgot csináltam egyszerre. A bal kezemet Stirling lába mögé csúsztattam és megrántottam, a jobb kezemmel pedig megragadtam a tökeit, és minden erőmmel fölfelé nyomtam. Nem ez volt a legjobb módszer arra, hogy nagy fájdalmat okozzak neki, viszont sikerült őt felborítanom. A hátára zuhant, miközben a pisztoly újra felém villant.

Azt reméltem, hogy elejti a stukkert, vagy lelassul. Nem ejtette el, és nem lassult le. Úgyhogy csak a másodperc törtrésze állt rendelkezésemre, hogy eldöntsem: megpróbálom kitépni az intim részeit, és igyekszem annyi fájdalmat okozni neki, amennyit csak lehet, vagy a pisztolyért nyúlok. A pisztolyért nyúltam, nem próbáltam elkapni, hanem a két kezemmel félresöpörtem a karját. Ha én irányítom a kezét, én irányítom a stukkert is.

A pisztoly elsült. Nem néztem oda. Nem volt rá idő. Vagy eltalálta Larryt, vagy nem. Ha nem, akkor meg kellett kaparintanom a stukkert. Stirling két karját leszorítottam a földre, de nem volt elég erőm ahhoz, hogy ott is tartsam. Fölemelte őket, nem tudtam megakadályozni. Megvettem a lábam a talajon, és erőszakkal a feje fölé nyomtam a karját, de a küzdelem most már birkózómeccsé változott, és ő harminc kilóval többet nyomott, mint én.

– Dobja el a fegyvert – hallatszott Larry hangja a hátam mögül. Nem nézhettem rá. Nem fordíthattam el a pisztolyról a tekintetemet. Egyikünk se vett tudomást Larryről.

– Lelövöm magát – folytatta a fiú.

Stirling erre már fölfigyelt. A pillantása Larryre tévedt, és a teste egyetlen pillanatra megdermedt. Tovább szorítottam a csuklóját, aztán előrelöktem magam, és rávetődtem. Beletérdeltem az ágyékába, és próbáltam rajta keresztül elérni a földet. A pasas fojtott kiáltást hallatott. A keze görcsösen rángatózott.

Följebb nyúltam, és megfogtam a stukkert. Stirling még szorosabban markolta. Nem volt hajlandó elengedni.

A karja mellé csúsztam, és a csípőmhöz támasztottam. Aztán megrántottam magam felé, egyetlen gyors mozdulattal, és eltörtem a könyökét. A keze elernyedt, a stukker pedig a kezembe hullott.

Aztán arrébb másztam mellőle, egyik kezemben a pisztollyal.

Larry fölöttünk állt, és pisztolyt szegezett Stirlingre. De őt ez láthatólag nem érdekelte. Előre-hátra ringatózott a földön, miközben azon igyekezett, hogy egyszerre babusgassa mindkét sérülését.

– Fegyver volt nálam. Csak félre kellett volna húzódnod – méltatlankodott Larry.

Megráztam a fejem. Bíztam benne, hogy Larry lelőné Stirlinget; abban viszont nem bíztam, hogy Stirling nem lőné le Larryt.

– Már ott volt a kezem a stukkeren. Azt gondoltam, szégyen, ha most elengedem – mondtam.

Larry leeresztette a pisztolyt a föld felé, de továbbra is szépen, két kézzel fogta.

– A te stukkered; kéred?

– Tartsd meg, míg oda nem érünk az autóhoz – ráztam meg a fejem. Főlnéztem a zombikra. Azok nyugodt tekintettel figyeltek. A sötét hajú nő szája véres volt. Az ő fogai téptek bele Miss Harrison torkába.

A kisasszony mozdulatlanul feküdt a földön. Ha nem halt meg, biztosan elájult.

A varázslat szövődéke már kezdett foszladozni a szélénél. Ha mindenkit vissza akartam küldeni a földbe, most kellett megtennem.

– Menjetek vissza a földbe. Vissza a sírotokba. Menjetek, menjetek mind. A halottak lökdösődve elindultak. Aztán egyenként lefeküdtek a földre, és az elnyelte őket, akár a víz. Addig hullámozott, míg mindet el nem nyelte.

A földből egy csont se állt ki. A talaj sima volt és puha, mintha az egész hegytetőt fölásták és kiegyengették volna.

Aztán az erő széthullott, és visszafolyt a földbe, vagy hova a pokolba. Le kellett jutnunk a dzsiphez, és elintézni pár telefonhívást. Elszabadult egy ámokfutó tündér. Legalább a zsarukat ki kellett hívunk Bouvier-ékhez.

Larry letérdelt Miss Harrison mellé. Megérintette a nyakát.

– Él.

Véresen húzta vissza a kezét.

Stirlingre néztem. Már nem fetrengett, csak összegömbölyödve feküdt az oldalán, a karját borzalmas szögben tartva. Félig fájdalmas, félig gyűlölködő pillantást vetett rám. Ha bármikor kap egy második esélyt, meghalok.

– Ha megmozdul, lödd le – utasítottam Larryt.

A fiú talpra állt, és kötelességtudóan rászegezte a stukkert.

Odamentem Bayardhoz, hogy megnézzem. Az oldalán feküdt, félig a hasán lévő seb köré csavarodva. Széles fekete kör jelezte, hol ivódott bele a vére a szomjas földbe. Első látásra tudtam, hogy meghalt, de azért letérdeltem a teste túloldalán, hogy szemmel tarthassam Stirlinget. Nem azért, mert nem bíztam meg Larryben. Stirlingben nem bíztam meg.

Az ügyvéd nyakán nem volt pulzus. A bőre már kezdett kihűlni a lágy tavaszi levegőben. A halál nem azonnal állt be. Lionel Bayard a küzdelmünk alatt halt meg. Egyedül halt meg, úgy, hogy tudta: itt a vég, és elárulták. Nem szép halál. Fölálltam és Stirlingre néztem. Meg akartam őt ölni Bayard, Magnus és Dorrie Bouvier, meg Dorrie gyerekei miatt. Azért, mert egy olyan szívtelen gennyláda volt.

Tanúja volt annak, hogy zombikat használtam fegyverként. A mágia gyilkos fegyverként való alkalmazását halállal büntették. Az önvédelem sem volt elfogadható indok.

Nagyon nyugodtan a túloldalra néztem, Stirlingre és az öntudatlan Miss Harrisonra, és rájöttem, hogy elég lenne átmennem a temetőn, beléjük ereszteni egy-egy golyót, és azután nyugodtan álhatók.

Édes Jézusom.

Larry felém pillantott, a stukkerét még mindig készenlétben tartotta, de egy pillanatra levette Stirlingről a szemét. Ez ma éjjel nem volt halálos bűn, de le kell majd szoktatnom róla.

– Bayard halott?

– Ja.

Elindultam visszafelé, és közben azon gondolkodtam, hogy mit tegyek. Úgy véltem, Larry nem engedné, hogy hidegvérrel lelőjem őket. Az egyik részem örült ennek. A másik nem.

Szél csapta meg az arcomat. Suhogás hallatszott belőle, olyan, mint a fák vagy a ruha hangja. Ennek a hegynek a tetején nem voltak fák. A negyvenötöst két kézzel markolva megfordultam, és Janos ott állt a hegygerincen. Azt hiszem, csontvázszerű arcába bámulva elállt a lélegzetem. Teljesen feketébe öltözött; még a kezét is fekete kesztyű takarta. Egy örült pillanatig olyannak láttam, mint egy lebegő koponyát.

– Nálunk van a fiú – mondta.

A keresztjeink még mindig az ingünkön kívül lógtak. Lágy fehér fénnel ragyogtak. Nem perzselőn, még nem. Nem voltunk közvetlen veszélyben, de a keresztem egyre melegedett, még az ingemen át is éreztem.

Janos az egyik kezét a szeme elé tette, úgy, mintha én a nap ellen védeném a szemem.

– Legyetek szívesek, tegyétek azokat el, hogy beszélgethessünk.

Nem kérte, hogy vegyük le a keresztet. Azt még túl fogom élni, hogy elteszem a blúzom alá. Később újra elővehetem. Egy kézzel visszacsúsztattam a láncot a blúzom alá, készenlétben tartva a negyvenötöst. Akkor jutott eszembe, hogy nem tudom, ezüsttel van-e megtöltve. De nem ez volt az alkalmas időpont arra, hogy megkérdezzem. Stirling valószínűleg úgyis hazudna.

Larry is elrakta szem elől a keresztjét. A ragyogó éjszaka csak kicsit lett homályosabb.

– Rendben, és most? – kérdeztem.

Janos mögött Kissa tűnt föl, maga előtt tartva Jeff Quinlant, akár valami pajzsot. Jeffen nem volt rajta a szemüvege, és ettől még fiatalabbnak látszott. Kissa a háta mögé csavarva tartotta a karját, olyan szögben, ami egy mozdulattal nagyon fájdalmassá válhatott.

Krémszínű szmokingot viselt, a csokornyakkendőhöz illő, a szmokingnál két árnyalattal sötétebb övvel. Kissán fekete bőrruha volt. Jeff csodálatos kontrasztot alkotott vele.

Nyeltem egyet; a pulzusom azzal fenyegetett, hogy megfojt. Mi történt itt?

– Jól vagy, Jeff?

– Azt hiszem.

Kissa húzott egy kicsit a karján.

Jeff összerándult.

– Jól vagyok – a hangja egy kicsit magasabb volt a kelleténél.

– Gyere ide – nyújtottam feléje a kezem.

– Még nem – szólt közbe Janos.

Meg kellett próbálnom.

– Mit akartok?

– Először is dobjátok el a fegyvereiteket.

– És ha nem? – Úgy gondoltam, tudom a választ, de azt akartam, hogy ő mondja ki.

– Kissa megöli a fiút, és akkor ezt az egészet a semmiért csináltátok.

– Segítsenek – szólalt meg Stirling. – Ez a nő őrült. Zombikkal támadott Miss Harrisonra. Amikor védekezni próbáltunk, majdnem megölt.

Valószínűleg ugyanezt mondaná a bíróságon is. És az esküdtszék hinne is neki. Neki akarnának hinni. Én lennék a nagy, gonosz zombikirálynő, és ő lenne az ártatlan áldozat.

Janos elnevette magát, papírvékony bőre ismét azzal fenyegette, hogy elszakad, de ez soha nem történt meg.

– Ó, nem, Mr. Stirling, figyeltem a sötétből. Láttam, hogy meggyilkolta a másik férfit.

Stirling arcán félelem villant át.

– Nem tudom, mire gondol. Jóhiszeműen béreltük őt föl. De ellenünk fordult.

– Az én mesterem nyitotta meg az elmédet Véres Csontok előtt. Ő szabadította rád a tündért, hogy vagyonról, pénzről és hatalomról suttoghasson álmodban. Mindenről, amire csak vágysz.

– Serephina azért küldte Ivyt, hogy megöljön, vagy inkább hogy én öljem meg őt. Hogy biztosítsa Véres Csontok szabadulását – szólaltam meg.

– Igen – válaszolta Janos. – Serephina azt mondta Ivynak, meg kell szabadítania magát a szégyentől, amiért vesztett ellened.

– Azzal, hogy megöl.

– Igen.

– És ha sikerült volna neki?

– A mesterem hitt benned, Anita. Te a Halálként jöttél közénk. A halandóság lehelete vagy.

– Miért akarná ezt a lényt kiszabadítani? – ezt a kérdést láthatólag elég sokszor kellett föltennem ma éjjel.

– Halhatatlan vért akar ízlelni.

– Ez egy kicsit túlzás, csak azért, hogy jobb íze legyen a kajátnak.

Janos ismét elvigyorodott, nyitott szájjal.

– Az vagy, amit megeszel, Anita. Gondolj csak bele.

Belegondoltam, és tágra nyílt a szemem.

– Azt hiszi, hogy ha halhatatlan vért iszik, ő is halhatatlan lesz?

– Nagyon jó, Anita.

– Nem fog bejönni – vágtam rá.

– Majd meglátjuk – vágott vissza ő.

– És neked mi hasznod belőle? – kérdeztem.

Janos féloldalra billentette koponyaszerű fejét, akár egy oszlásnak indult, halott madár.

– Ő a mesterem, és megosztja velem a zsákmányt.

– Te is halhatatlanságra vágysz?

– Hatalomra vágyom – helyesbített.

Nagyszerű.

– És nem zavar, hogy a lény gyerekeket fog lemészárolni? Hogy máris megölt egypárat?

– Mi is eszünk, Véres Csontok is eszik, mit számít ez?

– Csak úgy engedni fogja, hogy egyetek belőle?

– Serephina megtalálta azt a varázsigét, amit Magnus őse használt.

Már ő irányítja a tündért.

– Hogyan?

Mosolyogva megcsóválta a fejét:

– Ne halogasd tovább, Anita. Dobd el a fegyvert, vagy Kissa a szemed előtt fog a fiúba belekóstolni.

Kissa egy kézzel beletúrt Jeff rövid hajába. A mozdulattól a fiú feje az egyik oldalra billent, és egy hosszú vonalban láthatóvá vált a csupasz nyaka.

– Ne! – Jeff megpróbált elhúzódni, de Kissa rántott egyet a karján, elég erősen ahhoz, hogy a fiú felkiáltson.

– El fogom törni a karod, fiú – mordult fel a vámpírnő.

Jeff a fájdalomtól mozdulatlanra dermedt, de a szeme rémült volt, tágra nyílt. Rám nézett. Könnyögni nem volt hajlandó, de a szeme

elárulta őt. Kissa húsos vicsorgással felhúzta a szemfogairól a felső ajkát.

– Ne – szóltam rá, és utáltam az egészet. A földre löktem a negyvenötöst. Larry eldobta a pisztolyomat. Egyetlen éjszakán kétszer fegyvereztek le. Ez még nálam is rekordnak számít.

– És most? – kérdeztem.

– Serephina már vár minket az estélyen. Neked is küldött megfelelő ruhát. A limuzinban átöltözhetsz – mondta Janos.

– Milyen estélyen? – érdeklődtem.

– Azon, amelyikre meg akartunk hívni. Jean-Claude meghívóját személyesen adja át az úrnő.

Ez nem hangzott jól.

– Azt hiszem, inkább lepasszoljuk ezt a bulit.

– Én nem hiszem – felelte Janos.

Egy másik vámpír lépett elő a fák közül. Az a sötét hajú csaj, aki megkínozta Jasont. Hosszú fekete ruhájában, ami a nyakától a bokájáig fedte a testét, odavonult hozzánk. A karját Janos köré fonta, az orrát a nyakához dörzsölte, közben látni engedett egy villanást sápadt hátából. A hátát csak egy finom, szíjából szőtt háló fedte. A ruha úgy mozgott, mintha a legkisebb mozdulatára is lecsúszna a testéről, de valahogy mégis a helyén maradt. Divatfotó-mágia. Fekete haját féloldalra fésülte, egy hurok formájú, befont copfba. Elég jól nézett ki ahhoz képest, hogy a szemem láttára tépték szét rothadó húscsapatokká.

Nem bírtam elrejteni az arcomra kiülő meglepetést.

– Azt hittem, meghalt – szólalt meg Larry.

– Én is.

– Soha nem kockáztattam volna Pallas épségét, ha igazán azt gondoltam volna, hogy a vérfarkasotok meg tudja ölni – mondta Janos.

A sötét erdőből egy másik alak lépett elő. Hosszú fehér haja vékony, finom csontú arcot keretezett. A szeme vérvörösén világított. Már láttam azelőtt világító szemű vámpírokat, de az ő szemük mindig az íriszük színében ragyogott. Senkinek, aki valaha ember volt, nem lehetett piros az írisze. A vámpír a közmondásos fekete frakkot viselte, bokáig érő köpennyel kiegészítve.

– Xavier – mondtam halkan.

– Ez az a vámpír, amelyik mindenkit megölt? – nézett rám Larry.
Bólintottam.

– Akkor mit keres itt?

– Ezért találtatok meg Jeffet olyan gyorsan. Együtt dolgoztok Xavier-vel – következtettem. – Serephina tudja?

Janos elmosolyodott:

– Serephina mindenkinek felett uralkodik, Anita, még felette is.

Az utóbbit úgy mondta, mintha ez nagy hatással volna rá.

– Nem fogtok tudni túl sokáig csámcasogni a tündéreteken, ha a zsaruk tovább nyomoznak Xavier után, és eljutnak hozzátok.

– Xavier parancsot teljesített. Toborzóközúton volt – Úgy ejtette az utolsó mondatot, mintha valami ismert vicc lenne. Láthatólag tetszett neki.

– Miért kellett nektek Ellie Quinlan?

– Xavier időről időre szívesen tölti kedvét egy fiatal fiúval.

Magához fogadta a lány szeretőjét, és a fiú azt szerette volna, ha a lány örökké vele marad. Ma éjjel föl fog támadni, és velünk fog lakmározni.

Nem, ha rajtam múlik.

– Mit akarsz, Janos?

– Azért küldtek, hogy megkönnyítsem az életedet – válaszolta.

– Na persze.

Pallas kibontakozott Janos öleléséből. Odisiklott Stirlinghez.

Stirling a törött karját ölelve rábámult. Biztos kurvára fájt neki, de most nem kín volt az arcán, hanem félelem. Fölbámult a vámpírra; minden gőg eltűnt belőle. Úgy nézett ki, mint a gyerek, aki fölfedezte, hogy a szörny tényleg ott van az ágya alatt.

Egy harmadik vámpír lépett elő a fák közül. A női pár szöke fele. Jól nézett ki, mintha soha nem is rohadt volna el a szemünk láttára. Még nem láttam vámpírt, aki ennyire halottnak nézett ki, és mégse volt az.

– Biztos emlékszel Bettinára – mondta Janos.

Bettinán olyan fekete ruha volt, ami szabadon hagyta a vállát. Fél vállán átvetett egy fekete kendőt, ami lelógott a ruha elején. Aranyöv

tartotta a helyén, elszorítva a derekát. Szőke hajfonatát a feje tetejére tornyozta.

Elindult felénk, és az arca tökéletes volt. A száraz, rothadó bőr csak rossz álom volt, rémálom. Remélem. A tűz, mondta Jean-Claude, a tűz az egyetlen biztos módszer. Azt hittem, csak Janosról beszél.

Janos előrenyúlt, megragadta Jeffet, és elhúzta Kissától. Mindkét fekete kesztyűs kezével megmarkolta a vállát. Az ujjai hosszabbak voltak a kelleténél, mintha plusz egy ujjperce lett volna mindegyiken. Jeff szmokingjának színéhez képest meg lehetett állapítani, hogy Janos mutatóujja éppen olyan hosszú, mint a középső. Egy újabb mítosz, ami igaz volt, legalábbis Janosra. A hosszú, különös ujjak csak egy kicsit vájtak bele Jeff testébe. A kisfiú szeme tágra nyílt a fájdalomtól.

– Mi folyik itt? – kérdeztem.

Kissa ugyanazt a fekete lakkcuccot viselte, amit anno a kínozókamrában is, bár pontosan ugyanaz mégsem lehetett, mert az elsőn Larry golyója lyukat ütött. Pont mellette állt, ökölbe szorított kézzel. Nagyon mozdulatlanul állt, úgy, ahogy csak a halottak tudnak, de volt benne valami feszültség, valami óvatosság. Nem volt túl boldog. Sötét bőre furesán sápadt volt. Ma még nem táplálkozott. Ezt mindig meg tudtam mondani... a vámpírok többségéről. De mindig vannak kivételek.

Xavier elsuhan Stirling mellett, és megállt a még mindig eszméletlen Miss Harrison fölött.

– Csak úgy ott termett, vagy tényleg mozogni láttam? – kérdezte döbbenten Larry.

– Mozgott – mondtam.

Arra számítottam, hogy Janos Kissát is odaküldi a többiekhez, de nem küldte. Egy alak mászott föl a hegygerincre, úgy vonszolva magát a színünk elé, mintha a mozgás is fájna neki. Két sápadt kéz vájt bele a csupasz földbe, két sápadt kar villant meztelenül a tavaszi éjben. A fejét lecsüggesztette a földre, rövid fekete haja eltakarta az arcát. Aztán egy mozdulattal fölemelte az arcát a holdfénybe. Vékony, vértelen ajka visszahúzódott a fogairól. Az arcát eltorzította az éhség. Csak onnan tudtam, hogy barna a szeme, mert egyszer már láttam

élettelenül meredni Ellie Quinlan hálósobájának mennyezetére. A tekintetében nem volt hipnotikus erő, de mélyen bennük, a sötétben valami szikra pislákol. Nem az értelem szikrája; talán inkább az éhség. Egy állat ösztöne, amiben nem volt semmi emberi. Talán miután hagyják először enni, lesz ideje az érzelmekre is; most azonban minden csak arra az egyetlen alapszükségletre korlátozódott.

– Ez az, akinek gondolom? – kérdezte Larry.

– Az – válaszoltam.

Jeff oda akart futni hozzá:

– Ellie!

Janos szorosan a mellkasához ölelte őt, egyik kezével mintegy átölelve a vállát. Jeff nekifeszült a karjának, próbált a halott nővérehez futni. Ebben az esetben Janos véleményén voltam. Az újonnan feltámadtak hajlamosak először enni, és csak azután kérdezni. A lény, aki valaha Ellie Quinlan volt, örömmel széttépte volna a kisöccse torkát. Fürdött volna a vérében, hogy aztán percekkel, napokkal vagy hetekkel később rájöjjön, mit tett. Még talán bánta is volna.

– Menj, Angela; menj Xavier-hez – utasította Janos.

– Egy új név nem fogja megváltoztatni a kilétét – mondtam.

– Ő már két éve halott, és a neve Angela – nézett rám Janos.

– A neve Ellie – ellenkezett Jeff. Már nem kapálódzott, viszont újonnan támadt rémülettel nézett a nővére, mint aki csak most látja őt igazán.

– Az emberek fel fogják ismerni, Janos.

– Óvatosak leszünk, Anita. Az új angyalkánk nem fog látni senkit, akit nem kívánunk látni.

– Hát nem kényelmes? – válaszoltam.

– Az lesz – mondta –, amint jól teleitta magát.

– Le vagyok nyugózva, hogy ilyen messzire vonszoltad őt anélkül, hogy először megettetted volna.

– Én tettem – Xavier hangja meglepően kellemes volt. Zavaró volt ezt a hangot a sápadt, kísérteties arcból hallani.

Ránéztem, ügyelve, hogy kerüljem a tekintetét.

– Lenyűgöző – ismételtem.

– A lányt Andy fogadta közénk, én pedig Andyt. Én vagyok a lány mestere. Mivel Andy nem jelent meg, arra tippeltem, hogy őt öltük meg St. John seriffel az erdőben. De valószínűleg most nem volt alkalmas az idő arra, hogy fölhozzam a témát.

– És ki a te mestered?

– Jelenleg Serephina – válaszolta Xavier. Janosra pillantottam.

– Még nem döntöttetek el, melyikötök a nagykutya, ugye? – mosolyodtam el.

– Csak az idődet vesztegeted, Anita. A mesterünk epedve vár. Fejezzük ezt be. Szólj az angyalkánknak.

Xavier feltartotta egyik sápadt kezét. Ellie torka mélyéből nyögés tört fel majd a lány négykézláb odamászott hozzá a csupasz földön. A hosszú fekete ruha a lába köré tekeredett. Türelmetlenül megrántotta. Az anyag papírként szakadt szét a keze közt, és cafatokban lógott a meztelen lábán. Úgy kapaszkodott bele Xavier kezébe, mint egy mentőkötélbe. A vámpír csuklója fölé hajolt és csak az gátolta meg az evésben, hogy Xavier a hajába markolt, és visszahúzta a fejét.

– A halottak nem csillapíthatják az éhséged, Angela – mondta Janos. – Egyél az élőkből.

Pallas és Bettina kétoldalt letérdeltek Stirling mellett. Xavier kecsesen Miss Harrison mellé feküdt, fekete köpenye vértócsaként terült szét körülötte. Egész úton nem eresztette el Ellie haját, erőszakkal a földbe nyomta vicsorgó arcát. A lány Xavier kezét kaparászta, a torkából nyávogás hallatszott. Semmiféle emberi lénynek nem lett volna szabad ilyen hangokat kiadnia magából.

– Miss Blake – szólalt meg Stirling –, maga a törvény. Meg kell védenie engem.

– Azt hittem, bíróság elé fog állítani engem, Raymond. Valamit mondott arról, hogy zombikkal támadtam magára és Miss Harrisonra.

– Nem gondoltam komolyan! – A térdelő vámpírokra pillantott, aztán megint rám. – Nem fogom elmondani. Nem fogom elmondani senkinek. Kérem.

Csak néztem rá:

– Kegyelemért könyörög, Raymond?

– Igen, igen, könyörögök.

– Olyan kegyelmet kér, amelyet Bayard kapott magától?

– Könyörgök.

Bettina megszimogatta Stirling arcát. A férfi összerándult, mintha megégették volna.

– Könyörgök! A rohadt életbe!

– Ezt nem nézhetjük ölbe tett kézzel – mondta Larry.

– Van más javaslatod?

– Sose adj senkit a szörnyek kezére, semmilyen okból. Ez szabály – idézte. Ez az én szabályom volt. Valaha hittem benne, régen, amikor még biztosan tudtam, ki szörnyeteg és ki nem.

A fiú nekiállt kirángatni a kereszt láncát az inge alól.

– Ne csináld ezt, Larry. Ne öless meg minket Raymond Stirling miatt.

A keresztje kibukkant a szabad levegőre. Úgy fénylett, mint Serephina szeme. Larry csak nézett rám. Felsóhajtottam, és előhúztam a saját keresztemet.

– Ez rossz ötlet.

– Tudom – válaszolta. – De akkor se bírom így végignézni.

Komoly arcára pillantottam, és tudtam, hogy igazat mond. Ő nem bírta végignézni. Én bírtam volna. Lehet, hogy nem élveztem volna, de hagytam volna megtörténni. Annál rosszabb.

– Mit műveltek a kis ereklyéitekkel? – kérdezte Janos.

– Leállítjuk ezt az egészet – feleltem.

– Te is holtan akarod őket látni, Anita.

– De nem így – válaszoltam.

– Azt szeretnéd, hogy hagyjam, hadd használd a pisztolyt, és veszteged el az összes vért?

Felajánlotta, hogy hagyja lelőnöm őket. Megráztam a fejem.

– Szerintem ez már többé nem lehetséges.

– Soha nem is volt az – tette hozzá Larry.

Ettől eltekintettem; semmi szükség arra, hogy megfosszuk a srácot az illúzióitól. Elindultam Pallas és Bettina felé. Larry Ellie és Xavier felé indult, a keresztet előretartotta, kifeszítve a láncot, mintha így jobban működne. Semmi bajom a kis drámai gesztusokkal, de majd rá kell vezetnem a fiút, hogy ez nem igazán segít. De majd később.

A kereszt ragyogása addig nőtt, míg már olyan volt, mintha egy százwattos csupasz égőt hordana az ember a nyakában. A ragyogáson kívül fekete körnek láttam a világot.

Xavier már talpon volt, és Larryt nézte, de a többiek arrébb másztak a zsákmányuktól, legyőzte őket a fény.

– Köszönöm, Miss Blake – hálálkodott Stirling. – Köszönöm.

Az ép kezével megragadta a lábam, és hozzám dörgölőzött, mint egy hízelgő kutya. Leküzdöttem az ingert, hogy lerázzam magamról.

– Larrynek köszönje. Én hagytam volna meghalni.

Úgy tűnt, meg se hallott. Szinte zokogott a megkönnyebbüléstől, összecsapogtatta az edzőcipőmet.

– Menjetek hátrább tőlük, legyetek szívesek – szólalt meg egy telt, mézédés női hang.

Pislogva néztem föl, túl a kereszt fényudvarán, és megláttam Kissát, aki pisztolyt tartott a kezében. Egy Magnumnak tűnő revolvert; a fényben nehezen lehetett megmondani. Akármi is volt, jó nagy lyukat tudott ütni.

– Menjetek arrébb tőlük, most.

– Azt hittem, Serephina nem szeretne holtan látni.

– Kissa a fiatal barátodat fogja lelőni.

Bennem szakadt a lélegzet; kifújtam.

– Ha megölitek, nem fogok közreműködni semmiben, bármit is terveztek ma éjszakára.

– Félreértesz minket, Anita – mondta Janos. – A mesteremnek nincs szüksége az együttműködésedre. Mindent, amit tőled akar, erővel is el lehet venni.

Rámeredtem a ragyogó fény fölött. Magához ölelte Jeffet; milyen szívmengető.

– Vegyétek le a kereszteteket, és dobjátok a fák közé – parancsolta Janos. Jeff arcának mindkét oldalát végigsimította kesztyűs kezével, és pusztit nyomott rá.

– Most, hogy tudjuk: mindkét fiatalemberért feladnád a biztonságot, még eggyel több túsunk is van, mint amennyi feltétlenül szükséges. – Kétoldaltól Jeff nyakára tette a kezét, még csak tartotta, nem bántotta, még nem.

– Vegyétek le a keresztjeiteket, és dobjátok a fák közé.
Harmadszorra már nem foglak megkérni rá.

Rámeredtem. Nem akartam megválni a keresztemtől. Larryre pillantottam. Még mindig ott állt Xavier-vel szemben, a keresztje bátran ragyogott. A francba.

– Kissa, lödd le a fiatalembert.

– Ne! – mondtam. Kikapcsoltam a láncot. – Ne lödd le.

– Ne csináld, Anita – kezdte Larry.

– Nem bírom végignézni, ahogy lelőnek, ha tehetek ellene valamit.

A láncot belecsoportattam a markomba. A kereszt kékesfehér lánggal ragyogott, akár az égő magnézium. Nem volt jó ötlet eldobni. Nagyon rossz ötlet volt. Behajítottam a fák közé. A kereszt hullócsillagként ragyogott fel, aztán kihunytt, eltűnt a sötétben.

– Most a te keresztedet, Larry – követelte Janos. Larry megrázta a fejét:

– Ahhoz le kell lőnie.

– Majd a fiút lőjük le – közölte Janos. – Vagy esetleg inni fogok belőle a szemed láttára.

Fél karral a testéhez szögezte Jeffet, miközben a másik kezével a hajába túrt, és mozdulatlanul tartotta, felfedve a védtelen nyakát.

Larry rám nézett:

– Mit csináljak, Anita?

– Ezt magadnak kell eldöntened – válaszoltam.

– Tényleg meg fogják ölni, ugye?

– Igen, meg fogják.

Káromkodott egyet az orra alatt, és visszaeresztette a mellére a keresztet. Kikapcsolta a láncot, és nagy lendülettel behajította az erdőbe, mintha vele együtt a haragját is eldobhatná.

Mikor kihunytt a kereszt fénye, sötétben találtuk magunkat. A holdfény, ami azelőtt olyan ragyogónak tűnt, most csak halvány utánzatnak látszott.

A szemem fokozatosan hozzászokott a sötétséghez. Kissa közelebb jött, a revolvert még mindig ránk szegezte. Mikor először láttam, szexualitás és hatalom áradt belőle. Most kezes volt és csendes,

mintha az ereje egy részétől megfosztották volna. Sápadtnak és nyúzottnak tűnt. Ennie kellett.

– Miért nem engeditek ma éjjel enni? – kérdeztem.

– Az úrnőnk nincs száz százalékgig meggyőződve Kissa hűségéről. Próbára kellett tenni, igaz, fekete szépségem?

Kissa nem válaszolt. Nagy, sötét szemével rám bámult, de a revolver meg se rezgett.

– Egyetek, gyermekeim, egyetek.

Pallas és Bettina odasétált Stirlinghez. Rám bámultak a teste fölött. Én visszabámultam. Stirling megragadta a lábam.

– Nem hagyhatja, hogy elkapjanak. Kérem, kérem!

Pallas letérdelt melléje. Bettina megkerülte, és átjött az én oldalamra. Leszedte a pasas kezét a lábamról. Közben a háta alsó részével hozzám ért. Eggyel hátrébb léptem, és Stirling sikoltozni kezdett.

Xavier és Ellie már el is kezdtek táplálkozni az áldott öntudatlanságban heverő Miss Harrisonból. Larry rám nézett, tehetetlenül széttárva üres kezét.

Nem tudtam, mit szóljak ehhez.

– Ne érjen hozzám, ne érjen hozzám! – Stirling Pallas felé csapott az ép kezével, az pedig könnyedén elkapta és lefogta.

– Legalább altasd el – mondtam.

Pallas fölpillantott rám:

– Azok után, hogy megpróbált megölni? Miért mutassunk könyörületet feléje?

– Talán mert nem akarom hallani a sikoltozását.

Pallas elmosolyodott. A szemében sötét láng lobbant.

– Neked, Anita, bármit.

Megfogta Stirling állat, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

– Miss Blake, segítsen. Segít... – a szavak elhaltak a szájában.

Néztem, ahogy minden eltűnt a szeméből, míg üres és várakozó nem lett a tekintete.

– Jöjj hozzám, Raymond – szólt Pallas. – Jöjj ide hozzám.

Stirling felült, és az ép karjával átölelte a vámpírt. A törött karját is próbálta használni, de nem hajlott be a könyökénél.

Bettina elkezdte előre és hátra hajtogatni a törött kart. Stirling nem is reagált a fájdalomra. Odabújt Pallashoz. Az arcán a boldogság, az öröm kifejezése látszott. Türelmetlenkedett.

Pallas a nyakába mélyesztette a fogait. Stirling egy pillanatra görcsösen összerándult, aztán elernyed, és halkan nyögdécselni kezdett.

Pallas féloldalra billentette a férfi fejét, tovább szívta a sebet, de a másik oldalon elég hely maradt még valakinek. Bettina a felkínált húsbba mélyesztette a fogait.

A két vámpír evett, a fejük olyan közel volt egymáshoz, hogy a hajuk, a fekete és az arany, összekeveredett. És Raymond Stirling boldogan nyögdécselt, miközben megölték.

Larry kísétált a tisztás szélére, két karjával szorosan átölelve a mellkasát.

Én maradtam, ahol voltam. Végignézttem. Azt akartam, hogy Stirling meghaljon. Gyávaság lenne másfelé nézni. Mellesleg, muszáj is nézmem. Mert emlékezmem kell arra, kik a valódi szörnyetegek. Talán ha kényszerítem magam, hogy ne nézzek másfelé, ne is pislogjak, akkor nem fogom újra elfelejteni.

Stirling boldog, lelkes arcára bámultam, míg a karja le nem hanyatlott Pallas hátáról, és le nem csukódott a szeme. Elájult a vérvesztéstől és a soktól, a vámpírok pedig szorosan átölelték, és tovább ettek.

Aztán felpattant és tágra nyílt a szeme, a torkából gurgulázó hang tört fel. A tekintetéből üvöltött a félelem. Pallas fölemelte az egyik kezét, és megsimogatta Stirling haját, ahogy az ijedt gyerekeket szokták. A férfi szemében kialudt a félelem, és láttam, hogy ezzel együtt az élet utolsó szikrája is kialszik benne. Végignézttem Raymond Stirling halálát, és tudtam, hogy álmomban hetekig emlékezni fogok még arra az utolsó rettegő pillantásra.

Szélroham támadt, finom porfelhőt kavarva maga után. Jean-Claude úgy jelent meg előttünk, mintha csak a semmiből idézték volna elő. Még soha nem örültem ennyire annak, hogy láthatom. Nem rohantam a karjai közé, de odamentem és mellé álltam. Larry követett. Nem mindig Jean-Claude volt a legbiztosabb menedék, de per pillanat pont jónak tűnt.

Fehér ing volt rajta, annyi csipkével az elején, hogy bolyhosnak látszott. Rövid fehér zakója épp a derekáig ért. A zakó ujjából még több csipke kandikált elő. Ehhez szoros fehér nadrágot viselt, fekete övvel. Az öv harmonizált fekete bársonysizmájával.

– Nem számítottam rá, hogy idejössz, Jean-Claude – köszöntötte Janos. Nem tudtam biztosan megmondani, de meglepetés érződött a hangjából. De jó.

– Serephina személyesen adta át a meghívást, Janos, de ennyi nem volt elég.

– Megdöbbenesz, Jean-Claude – válaszolta ő.

– Serephinát is megleptem. – Jean-Claude hangja borzasztóan nyugodtan csengett. Ha félt is, hogy nagy létszámfölnnyel áll szemben egy hegy tetején, ez nem látszott rajta. Nagyon szerettem volna tudni, hogyan sikerült meglepnie Serephinát.

Jason a domb túloldaláról érkezett, a dzsip irányából. Fekete bőrnadrág volt rajta, ami úgy nézett ki, mintha ráöntötték volna, valamint rövid fekete csizma, ing semmi. A nyakára ezüst szegecsekkel díszített, fekete, nyakörvnek látszó valamit csatolt, és mindkét kezén fekete kesztyűt viselt, de ettől eltekintve deréktól fölfelé teljesen meztelen volt. Reméltem, hogy ma estére egyedül választotta ki a ruháját.

Az arca jobb oldalán az állától a homlokáig zúzódás éktelenkedett, mintha valami nagy dolog vágta volna fejbe.

– Látom, a kiskutyád is részt vett a küzdelemben – mondta Janos.

– Jason minden tekintetben az enyém. Mind az enyéme. Ez egyszer nem tettem szóvá a dolgot. Ha aközött kellett választanom,

hogy Jean-Claude-hoz tartozok-e vagy Serephinához, tudtam, melyikre voksolnék.

Larry olyan közel jött hozzám, hogy megfoghattam volna a kezét. Talán neki nem tetszett, hogy őt is Jean-Claude társulatához tartozónak tekintik.

– Elveszítetted azt a szerény kisugárzásodat, amelyet olyan tetszetősnek találtam régen. Kereken elutasítottad Serephina meghívását?

– El fogok jönni Serephina estélyére, de egyedül, a saját embereim kíséretében.

Rásandítottam. Megőrült ez a pasas?

Janos összevonta a szemöldökét.

– Serephina azt akarta, hogy láncra verve jelenj meg az estélyen.

– Ezzel a döntéssel mindannyiunknak együtt kell élnünk, Janos.

– Azt mondod, hogy mindegyikünket kihívnál párbajra, itt és most?
– a másik vámpír hangjában nevetés bujkált.

– Nem fogok egyedül meghalni, Janos. Végül lehet, hogy elkapsz, de sokba fog kerülni neked.

– Ha tényleg hajlandó vagy önszántadból eljönni, gyere – válaszolta Janos. – Az úrnők hív; felelnünk kell a hívására.

Janos, Bettina és Pallas hirtelen eltűnt a levegőben. Ez nem repülés volt, vagy lebegés. Nem volt rá szavam. Larry azt suttogetta:

– Édes istenem.

Az első alkalom, amikor repülő vámpírt látsz: piros betűs éjszaka.

A többi vámpír azzal az elmosódó sebességgel szóródott szét a fák közt, ami majdnem olyan gyors volt, mintha repülnének. Ellie Quinlan is eltűnt velük együtt. Az öccsét Janos vitte magával. Addig a pillanatig nem is tudtam, hogy egy vámpír a saját testsúlyánál többet is elbír „repülés” közben. Minden éjjel tanulunk valami újat.

Megkerestük a stukkereinket, és lesétáltunk a hegyről. A keresztjeinket teljesen és tökéletesen elvesztettük. Még Jean-Claude is gyalogolt, pedig tudtam, hogy más módon is közlekedhetne. Udvariatlanságnak számított repülni, ha mások nem tudtak?

A dzsip ott állt, ahol leparkoltam. Még mindig sűrű éjszaka volt. Órák voltak hátra hajnalig, és én egyszerűen csak haza akartam menni.

– Vettem magamnak a bátorságot, és kiválasztottam, milyen ruhát viseljete ma éjjel – jelentette be Jean-Claude. – Minden bent van a dzsipben.

– A dzsipet én zártam be – ellenkeztem.

Ő csak mosolygott. Felsőhajtottam:

– Remek.

Megfogtam a kilincset, és nem volt bezárva. A hátsó ülésen összehajtott ruhák voltak. Fekete bőrből. Megráztam a fejem:

– Nem hiszem, hogy fölvenném.

– A te ruháid, *ma petite*, a vezető oldalán vannak. Azok Lawrence ruhái. Larry átsandított a vállam fölött:

– Biztos csak viccelsz.

Megkerültem a dzsipet, és egy tiszta fekete farmert találtam. A legszorosabbat, amim csak volt. Volt mellette egy vérvörös ujjatlan top is, de nem emlékeztem, hogy megvettem volna. A tapintása alapján selyemből készült. Egy fekete ballonkabát is volt, amit szintén soha nem láttam még. Mikor fölpróbáltam, hogy elég hosszú-e, lábszárközépig ért, és úgy lengedezett, mint egy köpeny, miközben mozogtam. Tetszett a kabát. A selyemblúz nélkül viszont tudtam volna élni.

– Nem rossz – mondtam.

– Az enyém igen – panaszkodott Larry. Azt se tudom, hogyan bújjak bele ebbe a gatyába.

– Jason, segíts neki felöltözni.

Jason fölkapta a halom bőrt, és a dzsip hátuljához vitte. Larry utánament, de úgy tűnt, nem nagy örömmel.

– Csizma nincs? – kérdeztem. Jean-Claude elmosolyodott:

– Úgy gondoltam, nem volnál hajlandó lemondani az edzőcipődről.

– Rohadtul igazad van.

– Öltözz át gyorsan, *ma petite*, oda kell érnünk Serephinához, még mielőtt pusztá szeszélyből úgy dönt, hogy megöli a fiút.

– Hagyná Xavier, hogy Serephina megölje az új játékszerét?

– Ha tényleg ő az úrnő, Xavier-nek nincs választása. Most öltözz, *ma petite*, gyorsan.

Elindultam a dzsip túloldala felé, de meghallottam és majdnem meg is láttam Larryt. Megálltam és felsóhajtottam. Egye fene. Hátat fordítottam Jean-Claude-nak, és kibújtam a pisztoly válszíjából.

– Hogy szöktetek el Serephinától?

Áthúztam a fejemen az inget. Leküzdöttem a késztetést, hogy hátranézzek. Tudtam, hogy Jean-Claude engem gusztál; minek ellenőrizzem?

– Jason egy kulcsfontosságú pillanatban ráugrott. Hogy így megzavartuk, az elég volt a szökésre, de másra nem. Attól tartok, a szobád kissé rendetlen.

Annyira nyájas volt a hangja, hogy látnom kellett az arcát. Fölhúztam a vörös ujjatlan topot, és megfordultam. Közelebb állt, mint gondoltam, majdnem karnyújtásnyira. Csak állt a fehér ruhájában, makulátlanul és tökéletesen.

– Menj pár lépéssel hátrébb, légy szí. Szeretném, ha lenne egy kis magánszférám.

Jean-Claude elmosolyodott, de azt tette, amire kértem. Most először.

– Serephina ennyire alábecsült téged? – kérdeztem. Olyan gyorsan cseréltem farmert, amilyen gyorsan csak bírtam. Próbáltam nem arra gondolni, hogy engem néz. Túl zavarba ejtő volt.

– Szökni kényszerültem, *ma petite*. Janos az úrnőjének hívja, és még ő is legyőzött. Nem tudok helytállni vele szemben, legalábbis tisztességes küzdelemben nem.

Visszavettem a vállra akasztható szíjat, visszafűzve bele az övet, amit korábban viseltem. A szíj kicsit vágott így, hogy a felsőmnek nem volt ujja, de még ez is jobb volt, mintha nem lenne nálam a Browning. Az ülés alól elővettem a Firestart, és a nadrág alatt hordható tokot begyömöszöltem a farmer elejébe. Látszott, még a ballonkabáttal együtt is. Végül hátra, a vesém tájékára tettem, bár ha választhatok, nem ez lett volna az első, de még a második hely sem. A kesztyűtartóból kivettem az ezüstkéseket, és az alkaromra szíjaztam őket. Elővettem egy kis dobozt is. Két tartalék kereszt volt benne. Úgy látszott, a vámpírok folyton elveszik tőlem őket.

Jean-Claude az egészet érdeklődéssel figyelte. Sötétkék szeme úgy követte a kezem, mintha memorizálná a mozdulataimat.

Fölvettem a ballonkabátot is, és tettem pár lépést, hogy megtudjam, milyen érzés. Előhúztam a két kést, csak hogy meggyőződjek róla, nem túl szűk-e a kabát ujja. Aztán előrántottam mind a két pisztolyt, de a Firestar még mindig nem tetszett. Végül az egyik oldalamba tettem át a tokját. Elég erősen belém vágott ahhoz, hogy felhorzsoljon, de elfogadható időn belül elő tudtam húzni. Ez ma éjjel fontosabb volt a kényelemnél. Mind a két pisztolyomhoz a kabát zsebébe süllyesztettem még egy-egy tárat. Nem ezüstgolyó volt bennük. Ideges lettem attól, hogy csak annyi ezüstgolyóm van, amennyi a két pisztolyba befért, de Velőtrázó Véres Csontok biztos fel fog tűnni valamikor ma éjjel. Talán Magnus is ott lesz. Azt akartam, hogy mindenre legyen megfelelő töltényem, amivel csak találkozhatok.

Larry előjött a dzsip mögül. Az ajkamba haraptam, nehogy elröhögjem magam. Nem mintha rosszul nézett volna ki, csak annyira látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. Úgy tűnt, a fekete bőrnadrágban még a járás is problémát okoz neki.

– Csak járj természetesen – tanácsolta Jason.

– Nem tudok – mondta Larry. Selyem atlétatrikó volt rajta, az én topom ikertestvére, csak kék, nem vörös. A lábán rövid fekete csizmát viselt. A szerelést az a fekete zakó egészítette ki, amit tegnap éjjelre vett kölcsön a vérfarkastól.

A csizmára néztem.

– A fekete edzőcipő még elmegy a fekete bőrhöz, *ma petite*, de a fehér? Kötve hiszem.

– Nevetségesen érzem magam – mondta Larry. – Hogy bírsz állandóan ilyet hordani?

– Szeretem a bőrt – válaszolta Jason.

– Indulnunk kell – vágott közbe Jean-Claude. – Anita, vezetnél?

– Azt hittem, te talán repülni akarsz – mondtam.

– Fontos, hogy együtt érkezzünk meg – hangzott a válasz.

Larry meg én sőt raktunk a zsebünkbe. Így, egyik zsebemben a plusz munícióval, másikban a sóval, kissé ferdén lógott a kabátom, de

hát nem divatbemutatóra indultunk. Mind beszálltunk a dzsipbe. A hátsó ülésről panaszáradat hallatszott:

– Ez a gatyá ülve még kényelmetlenebb!

– A jövőben emlékezni fogok rá, hogy nem kedveled a bőrt, Lawrence.

– A nevem Larry.

A dzsippel végiggurultam a göröngyös úton, ami kivezetett az építkezésről.

– Serephina halhatatlan akar lenni.

Ráfordultam a főútra, és elindultam vissza, Branson felé, bár természetesen útközben Serephinánál meg kellett állnunk. Jean-Claude felém fordult az ülésen, és rám meredt:

– Miket beszélsz, *ma petite*?

Elmondtam neki mindent. Beszéltem neki Velőtrázó Véres Csontokról és Serephina tervéről.

– Dilis a csaj.

– Nem egészen, *ma petite*. Lehet, hogy így nem nyeri el a halhatatlanságot, viszont akkora hatalomhoz jutna, amekkoráról mi még csak nem is álmodhatunk. Egyetlen kérdés marad: hogyan lett Serephina eléggé hatalmas ahhoz, hogy magához csábítsa Janost, mielőtt Magnusból és Véres csontokból evett volna?

– Mire gondolsz?

– Janos az öreg kontinensen lakott. Önként soha nem jött volna el. Serephinát követte. Honnan szerezte Serephina az erőt, amivel leigázta?

– Talán nem Magnus volt az első tündér, akiből evett – tippeltem.

– Talán – felelte –, vagy talán másmilyen táplálékot talált.

– Milyen táplálékot?

– Ezt a kérdést, *ma petite*, én is nagyon szeretném megválaszolni.

– Változtatni akarsz az étrendeden? – kérdeztem.

– A hatalom mindig csábító, *ma petite*, de ma éjjel gyakorlatibb problémák foglalkoztatnak. Amennyiben le tudjuk leplezni a hatalma forrását, talán meg is szüntethetjük.

– Hogyan?

Megrázta a fejét:

– Nem tudom, de hacsak nem találunk ki valami trükköt, amit ma este előhúzzhatunk a kalapunkból, *ma petite*, a sorsunk megpecsételődött.

Ő meglehetősen nyugodtan beszélt erről. Én nem voltam nyugodt. A pulzusom olyan sebesen vert, hogy éreztem a nyakamon és a csuklómon. Morajlott a fülemben. „Megpecsételődött”: ez a szó nagyon rosszul csengett. És így, hogy Serephina várt a vonal túlsó végén, így csengett csak igazán rosszul.

A kölépcsőn fölsétáltunk a verandára. A verandát holdfény és puha sötétség töltötte meg. Most nem voltak sűrű, természetellenes árnyékok, semmi nem utalt arra, mi lapul odabent. Csak egy elhagyatott ház volt, semmi különös. Ezt persze a gyomrom ideges remegése se hitte el.

Kissa nyitott ajtót. A háta mögül gyertyafény ömlött ránk a hátsó szoba nyitott ajtaján át. Ma nem színlelték, hogy az üres első szobán kívül nincs itt semmi. A vámpír arcán veríték gyöngyözött, aranyszínű cseppek a meleg gyertyafényben. Még mindig büntetésben volt. Eltűnődtem, hogy miért, de nem ez volt a legnagyobb problémám.

Egy szó nélkül átvezetett minket a nyitott ajtón. Serephina a trónusán ült a nagyterem sarkában. Olyan fehér báli ruha volt rajta, mint Hamupipőkén, haja a feje tetején föltornyozva. Lángoló fonálként gyémántok csillantak meg a frizurájában, ahogy üdvözlésképpen biccentett nekünk.

Magnus összegömbölyödve ült a lábánál, fehér frakkban. A térde mellett egy pár kesztyű, egy cylinder és egy sétapálca feküdt. Hosszú gesztenyeszínű haja volt az egyetlen színfolt a képen. Az összes mestervámpír, akivel valaha találkoztam, rajongott a drámai beállításokért. Janos és a két nője feketébe öltözve álltak a trón mögött, mint a sötétség élő függönye. Ellie az oldalán feküdt a párnák között, majdnem élőnek látszott. Még szakadt és koszos fekete ruhájában is elégedettnek tűnt, akár a macska, ha teleitta magát tejszínnel. Szeme csillogott, ajka titokzatos mosolyra húzódott. Ellie, alias Angela, élvezte, hogy élőhalott. Eddig. Kissa odament hozzájuk, és letérdelt a Magnustól távolabbi részen. Fekete bőrruhája egybeolvadt Janos köpönyegével. Serephina fehér kesztyűs kezével megsimogatta a lány izzadó arcát.

Aztán elmosolyodott, és ez búbájosnak látszott, egészen addig, amíg az ember meg nem pillantotta a szemét. Sápadtan foszforeszkálva ragyogott. A pupillája még fölsejlett, de nagyon

gyorsan szűkült. Illett a ruhájához. Ezt nevezem én a színek összhangjának.

Jeff és Xavier nem volt jelen. Ennek nem örültem. Kinyitottam a számat, hogy rákérdezzek, de Jean-Claude rám pillantott. Most az egyszer a pillantása is elég volt. Ő volt a mester; én a szolgát játszottam. Nekem jó, ameddig a pasas a megfelelő kérdéseket teszi föl.

– Itt vagyunk, Serephina – kezdte. – Add át nekünk a fiút, és aztán békén hagyunk.

Serephina elnevette magát:

– Én viszont nem hagylak békén téged, Jean-Claude.

Aztán felém fordította lágyan ragyogó szemét. Olyan volt, mintha két egyforma zseblámpa fénye vetülne rám – és éppen annyira emberi.

– Nina, annyira örülök, hogy látlak.

Egy pillanatra elállt a lélegzetem. Nina: így becézett az édesanyám. Valami lángra lobbant a vámpír tekintetében, mint amikor tüzet látunk a távolban; aztán a fény visszahúzódott, és hűvös, imbolygó lánggá vált megint. Nem próbált rabul ejteni a tekintetével. Miért? Mert annyira biztos volt bennem.

A bőröm hirtelen jéghideggé vált. Ez volt az oka. Korábban azt mondtam volna, hogy csak arrogancia, de én is elhittem. Olyasmit ajánlott fel, ami jobb a szexnél, és kielégítőbb, mint a hatalom. Otthont. Hazugság ide vagy oda, nem volt rossz ajánlat.

Larry megérintette a kezem:

– Te reszketsz.

Nagyot nyeltem:

– Soha ne ismerd be hangosan, hogy megijedtél, Larry; ez lerontja a hatást.

– Bocsika.

Arrébb léptem tőle; nem volt értelme összebújni. Jean-Claude-ra pillantottam, mintegy némán kérdezve: épp most készülök megszegni a vámpírprotokollt?

– Elismert téged, ahogy egy másik mesterrel tenné; válaszolj ehhez méltóan.

Ez az elismerés láthatólag nem zavarta őt; engem viszont igen.

– Mit akarsz, Serephina? – kérdeztem.

Fölállt, és felém siklott a szőnyeggel takart padlón. Úgy látszott, bármi is van a bő szoknyája alatt, az biztos nem a lába. Egy láb egyszerűen nem szokott így mozogni. Talán lebegett a csaj. De akárhogy is csinálta, egyre közelebb jött. Kétségbeesetten szerettem volna hátrább lépni. Nem akartam, hogy az úrnő a közelemben legyen.

Larry egy lépéssel mögém állt. Jason eggyel előbbre lépett, Jean-Claude másik oldalára. Én a helyemen maradtam. Ez volt a legtöbb, amit tehettem.

Valami megvillant Serephina szemében, úgy, mint amikor a fák mögött a távolban mozgást észlelünk. A szemek nem szoktak ilyesmit csinálni. Félrenéztem, és akkor jöttem rá, hogy nem emlékszem, mikor néztem bele a szemébe. Akkor hogy nézhettem félre?

Éreztem, hogy egy mozdulatot tesz felém. Kesztyűs keze jelent meg előttem. Hátrahőköltem, és ugyanakkor föl is néztem. Alig egy pillantást vettem az arcára, de az is elég volt. Tűz lobogott a tekintetében, egy hosszú, sötét alagút végén, mintha a feje belsejét valami elképzelhetetlen sötétség emésztette volna fel, és valamilyen apró lények tüzet gyújtottak volna a sötétség ellen. Ennél a tűznél örökké melengethetném a kezem.

Felsikoltottam. Felsikoltottam, és a kezemmel eltakartam a szemem.

Valaki a vállamra tette a kezét. Kirántottam magam a markából, és megint felsikoltottam.

– *Ma petite*, én vagyok itt.

– Akkor csinálj valamit – mondtam.

– Csinálok – felelte Jean-Claude.

– Napkelteig ez is az enyém lesz – mutatott rám Serephina. Aztán egy lépéssel közelebb siklott Jasonhoz. Kesztyűs kezével végigsimogatta a fiú meztelen mellkasát. Ő csak állt és hagyta. Én nem hagytam volna, még brahiból sem, hogy hozzám érjen.

– Téged Bettinának és Pallasnak foglak adni. Ők majd megtanítanak a rothadó hús élvezetére.

Jason egyenesen előremeredt, de egy egészen kicsikét elkerekedett a szeme. Bettina és Pallas előjöttek a trón mögül, és pár lépéssel Serephina mögé álltak. Támogassuk a drámai gesztusokat.

– Vagy talán arra kényszerítelek majd, hogy változz át farkassá, amíg az természetesebbé nem válik, mint ez az emberi porhüvely – mondta az úrnő, és egyik ujját a fiú nyakörve alá csúsztatta. – A falhoz láncollak majd, és te leszel az őrzőkutyám.

– Elég volt ebből, Serephina – szólalt meg Jean-Claude. – Az éjszaka lassan véget ér. Ezek a kicsinyes kínszörnyek nem illenek ahhoz, aki a tiedhez hasonló erővel rendelkezik.

– De ma éjjel kicsinyesnek érzem magam, Jean-Claude, és hamarosan meglesz hozzá az erőm, hogy olyan kicsinyes legyek, amilyen csak akarok. – Az úrnő Larryre pillantott. – Ő csatlakozni fog a nyájamhoz. – Ezután fölbámult Jean-Claude-ra. Eddig nem is vettem észre, hogy Jean-Claude a magasabb. – Te pedig, bájos vadócom, örök időkre minket fogsz szolgálni.

Jean-Claude tökéletes arroganciával nézett le rá:

– Most már én is egy város mestere vagyok, Serephina. Nem kínozzhatjuk meg egymást. Nem lophatjuk el egymás tulajdonát, mindegy, mennyire vonzó jószág.

Beletelt egy pillanatba, míg rájöttem, hogy a tulajdonai, amire utalt, mi vagyunk. Serephina elmosolyodott:

– Enyém lesz minden üzleti vállalkozásod, minden pénzed, minden birtokod és minden embered, mielőtt az éjszaka véget ér. Tényleg úgy gondolta a tanács, hogy megelégszem a morzsákkal az asztalodról?

Ha a nő hivatalosan is kihívja őt, mind halottak vagyunk. Sem Jean-Claude nem győzhette le, sem én. El kellett terelni a figyelmét.

– Elég gyémánt van rád aggatva ahhoz, hogy megvedd belőlük a saját vállalkozásaidat, és a saját házadat.

Serephina felém fordította égő tekintetét, én pedig félig azt kívántam, bár csöndben maradtam volna.

– Azt hiszed, azért élek ebben a házban, mert nem engedhetek meg jobbat magamnak?

– Nem tudom.

Serephina visszasiklott a trónjához, és letelepedett rá, lesimítva sokrétegű szoknyáját.

– Nem bízom a ti emberi törvényeitekben. Én megmaradok annak a titoknak, amik mindig is voltunk. Járvanak mások a reflektorfényben. Én még akkor is itt leszek, amikor ezek a modern gondolkodók már nem léteznek többé – mondta. Aztán hirtelen előrecsapott az egyik kezével.

Jean-Claude megtántorodott. Vér csörgött az arcából, élénkvrös pettyekkel hintve be fehér ingét és zakóját. Néhány csepp az én hajamra és arcomra tapadt.

Serephina ismét suhintott egyet, és a vámpír arcának másik oldalán megjelent egy másik vágás, ezúttal Jasont hintve be vérrel.

Jean-Claude talpon maradt. Egyszer sem kiáltott fel. Nem kapott oda a sebekhez. Teljesen mozdulatlanul állt; a csorgó vértől eltekintve egyetlen porcikája sem rezgett. A szeme úgy lebegett a véres maszkban, mint két fullasztó zafírkék víztükör.

Az arcán rángatóztak a lecsupaszított izmok. Itt és az állkapcsánál a csont is elővillant. Ijesztően mély vágás volt. De tudtam, hogy be bírja gyógyítani. Bármilyen borzalmasan is nézett ki, ez csak ijesztgetés volt. Legalábbis ezt hajtogattam a kalapáló szívemnek. A pisztolyomért akartam nyúlni. Hogy lelőjem ezt a kurvát. De mindenkit nem löhettem le. Abban pedig egyáltalán nem voltam biztos, hogy Janost le lehet-e lőni valahogy.

– Nem is kell megölnöm téged, Jean-Claude. Csak forró fémeket öntünk a sebeidbe, és máris maradandóak lesznek. A gyönyörű arcod örökre el lesz torzítva. Továbbra is úgy tehetsz, mintha a város mestere lennél, de én fogok uralkodni. A bábam leszel.

– Mondd ki azt a szót, Serephina – unszolta Jean-Claude. – Mondd ki, és fejezzük be ezt a játszadozást.

A hangja közömbös volt, annyira normális, amennyire csak lehet. Nem árult el semmit, se fájdalmat, se félelmet, se rettegést.

– Kihívlak: ezt a szót akarod hallani, Jean-Claude?

– Ez is megteszi. – Az ereje hidegtűzként futott végig a bőrömön. Aztán hirtelen előrecsapott; éreztem, ahogy elzúg mellettem, mint valami óriási ököl. Belevágódott Serephinába, örvényt keltve a

levegőben. A széle elérte Kissát, és ő hátrazuhan a trón mellől, elterülve a párnák között.

Serephina hátravetette a fejét, és fölnevetett. Aztán a nevetés hirtelen félbeszakadt, mintha soha nem is létezett volna. Az arca egy maszk volt, a szeme fehér láng. A bőre láthatólag egyre sápadtabb, fehérebb lett, míg végül olyanná vált, mint az áttetsző márvány. Az erei lángoló kék vonalaknak tűntek a bőre alatt. Az ereje áradó vízként zúdult át a szobán, és fokozatosan annyira elmélyült, hogyha szabadjára ereszti, mind belefulladtunk volna.

– Hová lettek a kísérteteid, Serephina? – kérdeztem.

Egy pillanatig azt hittem, tudomást se fog venni rólam, de aztán az a maszkyszerű arc lassan, nagyon lassan felém fordult:

– Hol vannak a kísérteteid?

Bár egyenesen rám nézett, nem tudtam megmondani, hallott-e valamit. Olyan volt, mintha egy állat – nem is, egy szobor – arcában próbálnék olvasni. Teljesen üres.

– Nem tudod egyszerre irányítani Véres Csontokat és a szellemeket? Ez az oka? Egyikről le kellett mondanod?

Serephina talpra állt, és tudtam, hogy lebeg, a saját erejének apró örvényei emelik a párnák fölé. Lassan fölemelkedett a mennyezetig, ami nagyon hatásos volt Csak halandzsáztam, próbáltam időt nyerni, de mire? Mi a fenét tudtunk csinálni?

Visszhangzó szavak hallatszottak a fejemben: „Elő a keresztekkel, *ma petite*, miattam ne szemérmeskedj.”

Nem vitatkoztam, nem tétováztam.

A kereszt fénylő gömbként röppent elő a blúzom alól, úgy ragyogott, hogy az már fájt. Hunyorogva félrenéztem, csak hogy lássam, amint mögöttem Larry keresztje is lángra lobban.

A mellettem álló Jean-Claude rettegve hőkölt hátra, a karjával védve az arcát. Serephina felüvöltött, és majdnem a földre zuhan. Bár állva bírt maradni egy kereszt színe előtt, trükköket már nem volt képes bemutatni. A saját selyemszoknyái halmában landolt. A többi vámpír sziszegve takarta el az arcát.

Magnus fölkel a párnákról. Nagy léptekkel elindult felénk. Jason Jean-Claude elé lépett, de aztán továbbjött és eléim állt.

Borostyánsárga szemekkel pillantott rám. A világító kereszt fölött a benne rejtőző fenevad nézett velem farkasszemet, és nem volt benne félelem. Egy szívdobbanásnyi ideig örültem, hogy ezüstgolyó is van nálam, szükség esetére.

Serephina megszólalt:

– Nem, Magnus, nem te.

Magnus habozva megállt, és Jasonre meredt. A vérfarkas torkából vékony hangú morgás tört fel.

– El tudom intézni – mondta Magnus.

Hangok hallatszottak a pince nyitott ajtaja felől. Valami elindult fölfelé a lépcsőn. Valami nehéz. A lépcsőfokok nyikorogva tiltakoztak ellene. A sötétségből egy kéz nyúlt elő, elég nagy ahhoz, hogy a tenyerében elférjen az egész fejem. A körmei hosszúk, mocskosak, szinte karomszerűek voltak. Hatalmas, szögletes vállán rongyos ruhadarabok lógtak. A lény legalább három méter magas volt. Kétrét kellett görnyednie, hogy beférjen az ajtón, és mikor fölállt, a feje a mennyezetet súrolta, és többé nem lehetett úgy tenni, mintha ember lenne.

Hatalmas, aránytalanul nagy fején nem volt bőr. A húsa olyan volt, mint egy nyílt, eleven seb. Az ereiben lüktetett az áramló vér, de a lény mégsem vérzett. Kinyitotta töredezett sárga fogakkal teli száját, és megszólalt:

– Itt vagyok.

Döbbenetes volt szavakat hallani abból a szájból, abból az arcból. A hangja olyan volt, mintha egy kút fenekéről szólna: mély, durva és reménytelen.

A terem hirtelen kicsinek tűnt. Velőtrázó Véres Csontok megérinthesett volna, ha kinyújtja a kezét. Ami nem jó. Jason hátrált egy lépést, és újra csatlakozott hozzánk. Magnus visszament Serephina mellé. Épp olyan tágra nyílt szemmel meredt a teremtményre, mint mi többiek. Lehet, hogy még nem látta testi valójában?

– Gyere ide hozzám – mondta Serephina. Kinyújtotta a kezét a teremtmény felé, és az elindult hozzá, meglepően kecsesen. Volt valami higanyszerű a járásában, ami egyáltalán nem stimmel. Ami

ennyire nagy és ronda, az nem mozoghat úgy, mint a higany, de ő mégis úgy mozgott. Magnust és Dorrie-t láttam a járásában. Úgy mozgott, mintha szép lenne.

Serephina két fehér kesztyűs kezébe fogta a szörny hatalmas, koszos mancsát. Aztán fölgyúrte az inge rongyos ujját, lemeztelenítve a vastag, izmos csuklót.

– Állítsd meg, *ma petite*.

Lepillantottam Jean-Claude-ra, aki még mindig a földön kuporgott a keresztek tüze miatt: – Mi?

– Ha iszik belőle, lehet, hogy nem fognak használni ellene a keresztek.

Nem faggattam tovább; arra nem volt idő. Előhúztam a Browningot, és éreztem, hogy Larry is előhúzza a stukkert.

Serephina a tündér csuklója fölé hajolt, szélesre tátott szájában csillogtak a szemfogai.

Meghúztam a ravaszt. A golyó a halántékába fúródott. Megingott a lövés erejétől, és csepegni kezdett a vére. Le lehetett lőni. Az élet szép volt. Aztán Janos eléje vetette magát, és olyan volt, mintha Supermant próbálnám eltalálni. Kétszer is meghúztam a ravaszt, alig több mint egy méterről meredve az élettelen szemű arcába. Ő rám mosolygott. Az ezüstgolyó egyszerűen nem használt ellene.

Larry megkerülte Jean-Claude-ot. Pallasra és Bettinára lövöldözött. Ők meg csak jöttek. Kissa a padlón maradt. Ellie, úgy tűnt, ledermedt a keresztek színe előtt.

Véres Csontok úgy állt, mint aki parancsra vár, vagy mint akit rohadatul nem érdekel ez az egész. Úgy bámulta Magnust, mintha felismerte volna. Nem volt túl barátságos a tekintete.

Serephina hangja hallatszott Janos védő teste mögül:

– Add ide a csuklód.

A tündér egyenetlen mosollyal válaszolt.

– Hamarosan szabad leszek és megölhetlek – mondta Magnusra nézve. Nem igazán akartam, hogy egy kisebb óriásméretű lény bedühödjön rám, de azt sem akartam, hogy Serephina megkapja az erejét. A lény véres fejére lőttem, és ennyi erővel akár le is köphettem volna. De azért egy csúnya pillantást kiérdemelt a lövés.

– Veled nincs bajom – mondta a tündér. – Ne keresd magadnak. Bestiális arcába meredve egyetértettem vele. De mit tehettem volna?

– Mit csináljunk? – kérdezte Larry. Úgy fordult, hogy majdnem egymásnak vetett háttal álljunk. Bettina és Pallas épp kartávolságon kívül állt meg, a keresztek tartották őket távol, nem a stukkerek. Jean-Claude térdelt, az arcát eltakarta a vakító fény elől, de nem mászott arrébb. A fény védelmező érintésében maradt.

Az ezüstgolyó nem árt a tündéréknek, úgyhogy... a Browningon benyomtam a gombot és kiürítettem a tárat. Előhalásztam a zsebemből a másikat, és a helyére löktem. A lény mellkasára céloztam, ahol remélhetőleg a szíve volt, és lőttem.

Véres Csontok felüvöltött. Rongyos ruháján vér freccsent szét. Tudtam, mikor érzi Serephina harapását a húsában. Erő viharzott át a termen, minden szál szőröm égnek állt tőle a testemen. Egy szívdobbanásnyi ideig ne kaptam levegőt. A teremben túl sok volt a mágia az olyan földi dolgokhoz, mit a légzés.

Serephina lassan fölemelkedett Janos sötét alakja mögül. Lebegve a mennyezetig emelkedett, a keresztek fényében fürödve, mosolyogva. A golyó ütötte fejsérülése már begyógyult. Szeme fehér lánggal vette körül az arcát, és tudtam, hogy meg fogunk halni.

A pinceajtóban Xavier jelent meg. A kezében egy kardot fogott, de ez nehezebb és tompább élű volt, mint bármelyik penge, amit valaha láttam. Rámeredt Serephinára, és elmosolyodott.

– Megettetelek – mondta Véres Csontok. – Tégy szabaddá. Serephina az ég felé dobta a kezét, a plafont simogatva.

– Nem – lehelte –, soha. Szárazra foglak inni, és az erődben fürdök majd.

– De megígérted – mondta Véres Csontok.

A vámpír rámeredt, lebegve; lángoló tekintete egy szinten volt a lény véres arcával.

– Hazudtam – mondta.

Xavier felüvöltött:

– Nem!

Megpróbált közelebb jönni, de a keresztek miatt épp kartávolságon kívül rekedt. Egy marék sót hajítottam Serephinára és Véres Csontokra. A nő kinevetett:

– Mit csinálsz, Nina?

– Soha ne szegd meg a tündéreknek adott szavadat – mondtam. – Ezzel az összes egyezményetek megsemmisül.

Véres Csontok kezében egy kard jelent meg, egyszerűen megjelent, mintha a levegőből kapta volna elő. Ez volt az a kard, amelyiket Xavier-nél láttam Quinlanék házában. Hány olyan szablya lehet itt, ami olyan hosszú, mint a felsőtestem? A tündér keresztüldöfte vele Serephina testét, lepkeként nyársalta föl a levegőben. A normális acél meg se tudna karcolni a vámpírt, de a tündér mágiájával ellátott már igen. Véres Csontok odaszegezte Serephinát a falhoz, markolatig beledöfve a pengét. Aztán kitépte a kardot a testéből, de közben megcsavarta, így annyi kárt okozott, amennyit csak tudott. Serephina felüvöltött, aztán lecsúszott, véres nyomot hagyva a csupasz falon. Véres Csontok újra felénk fordult. Az ujjait véres mellkasához érintette. – Megbocsátom neked ezt a sebet, mert kiszabadítottál. Mikor ő már halott, nem lesz több seb – azzal a kardot Magnusba döfte. A mozdulat olyan gyors volt, hogy nem is láttam. Véres Csontok olyan gyors volt, mint Xavier. Húha! Magnus térdre esett, szája sikolyra nyílt, amihez azonban már nem volt elég levegője. A tündér fölhúzta a kardot, ahogy Serephina esetében is, és ez nagyon emlékeztetett a megölt fiúk sérüléseire.

Ha Véres Csontok segít nekünk megszökni Serephina és csapata elől, azzal nincs problémám, de azután? A tündér kihúzta Magnusból a kardot, de ő még mindig élt, és rám bámult. Felém nyúlt, és hagyhattam volna meghalni. Véres Csontok a végső csapásra emelte a pengét. Rászegeztem a Browningot.

– Ne mozdulj. Míg őt meg nem ölod, te halandó vagy, és a golyók képesek végezni veled.

A tündér megdermedt, és rám bámult:

– Mit akarsz, halandó?

– Te ölted meg a fiúkat az erdőben, ugye?

Véres Csontok pislogva nézett rám:

- Rossz gyerekek voltak.
- Ha kijutsz innen, még több rossz gyereket fogsz megölni?
Rám nézett, megint pislogott, aztán:
- Ez a feladatom. Ez vagyok én.

Gondolkodás nélkül tüzeltem. Ha ő mozdul meg először, halott vagyok. A golyó a szeme között érte. Hátrátántorodott, de nem esett el.

– *Ma petite*, a kereszteket, különben nem tudok segíteni – suttogta rekedten Jean-Claude.

A blúzom alá csúsztottam a keresztet, egy másodperccel később pedig Larry is követte a példám. A terem hirtelen sötétebb, hidegebb lett így, hogy csak a gyertyák világítottak benne. Véres Csontok előreleandult, és csak egy elmosódott foltnak látszott. Belelőttem, de nem tudtam, eltaláltam-e vagy sem.

A kard előreleandult, hogy összetalálkozzon velem, de Jean-Claude hirtelen ott termett, és belekapaszkodott a lény karjába, kibillentve az egyensúlyából. Larry mellém állt, és mind a ketten a mellkasába lőttünk.

Ő lerázta magáról Jean-Claude-ot, és a falhoz vágta, hogy csak úgy nyekkent. Elmosódott ezüst foltként villant felém a kard, és tudtam, hogy nem bírok időben kitérni előle.

Hirtelen ott termett előttem Xavier, és a különös kard kivédte Véres Csontok pengéjét. Az acélpenge két centire az arcomtól állt meg. Xavier kardja kicsorbult, ahol az acélkard belemart. Aztán a különös fegyver elindult fölfelé, és Véres Csontok mellkasába döfött. A tündér felordított, és Xavier felé kapott, de túl távol volt ahhoz, hogy elérje.

Véres Csontok térdre esett. Xavier megcsavarta a pengét, mintha a szívet keresné. Mikor kihúzta a testből, véres mocsok ömlött a nyomában. A tündér ordítva esett össze. De még megpróbált föltápaszkodni. A koponyájához illesztettem a Browningot, és olyan gyorsan lőttem, ahogy csak bírtam. Így, közvetlen közelből még céloznom se kellett. Larry odaállt mellém, és ő is löni kezdte. Beleürítettük a tárainkat, és még mindig lélegzett. Xavier a hátába

szúrta a kardját, és a földhöz szegezte. A lény mellkasa hörögve emelkedett és süllyedt.

Elővettem a Firestart, és ólomra cseréltem a töltetét. Még három lövés, és mintha elértem volna a kritikus tömeget, a fej csonttá, vérré és más, sűrűbb, nedvesebb dolgokká robbant szét.

Mikor felrobbant, Xavier épp a hátára csimpaszkodott. Ott álltunk, véres agydarabkákkal borítva. A vámpír kihúzta Véres Csontok hátából a kardot. A penge kicsorbulva bukkant elő, elhajlott, ahogy a csontoknak ütközött. Ahogy ott álltunk a halott óriás mellett, elválasztott a többiektől a megértés közös, tiszta pillanata.

– A kard hideg vas, ugye? – kérdeztem.

– Igen – felelte. A pupillája cseresznyepiros volt, igazán piros, nem pedig vérvörös, mint az albínóké. Az embereknek nem volt ilyen szemük.

– Te tündér vagy – mondtam.

– Ugyan, ne butáskodj. Tündérből nem lehet vámpír, ezt mindenki tudja.

Rámeredtem, és megráztam a fejem:

– Te babráltál Magnus varázslatával. Te tetted ezt vele.

– Saját magával tette – ellenkezett Xavier.

– Segítettél Véres Csontoknak megölni a gyerekeket, vagy csak a kardot adtad neki?

– Megettem vele az áldozataimat, amikor rájuk unok.

Még nyolc golyóm maradt a Firestarban. Talán meglátta a gondolatot átsuhanni a tekintetemen.

– Sem az ólom, sem az ezüstgolyó nem árthat nekem. Ellenállok nekik.

– Hol van Jeff Quinlan?

– Lent a pincében.

– Hozd ide.

– Nem szeretném.

Hirtelen megint hang és mozgás vett körül. Xavier elkapott, megbűvölt, és közben csúnya dolgok történtek.

Jason köhögve vért hányt a szőnyegen. Ha ember, azt mondtam volna, haldoklik, így, hogy vérfarkas volt, talán megérheti a reggelt. Az egyik vámpír csúnyán helybenhagyta, de nem láttam, melyik.

Jean-Claude egy halom vámpír – név szerint Ellie, Kissa, Bettina és Pallas – alatt feküdt. Hangja dörögve visszhangzott a szobában. Lenyűgöző volt, de nem eléggé:

– Ne csináld, *ma petite*.

Janos a trón mellett állt Larryvel. Az egyik függőnytartó zsinórral összekötözték a fiú kezét a háta mögött. A szájába egy darab rongyot tömtek. Janos a nyaka köré fonta egyik sápadt, pókszerű kezét.

Serephina a trónján ült, megtámasztva, míg ömlött belőle a fekete vér. Még soha nem láttam senkit ilyen gyorsan ilyen sok vért veszíteni. A mellkasa nyitva volt, úgyhogy megpillantottam kétségbeesetten dobogó szívét.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

– Ne, *ma petite* – Jean-Claude küszködve próbált megmozdulni, de nem bírt. – Ez csapda.

– Valami olyat mondj, amit még nem tudok.

– Téged akar, nekromanta – mondta végül Janos. Ezt egy percig emésztettem.

– Miért?

– Elloptad tőle a halhatatlan vért. Te fogod átvenni a helyét.

– Nem volt halhatatlan – ellenkeztem. – Be is bizonyítottuk.

– Nagy hatalma volt, nekromanta, ahogy neked is. Serephina ki fog inni téged, és élni fog.

– És velem mi lesz?

– Örökké fogsz élni, Anita, örökké.

Az „örökké” részt eleresztettem a fülem mellett; annál okosabb voltam.

– Serephina elkap téged, Larryt pedig úgyis megöli – vetette ellen Jean-Claude. Valószínűleg igaza volt, de mit tehettem?

– A lányokat eleresztette.

– Ezt nem tudhatod, *ma petite*. Láttad őket azóta élve?

Ebben volt némi igazság.

– Nekromanta – Janos hangját hallva összereztem, és ismét rá figyeltem. Serephina kitámasztva ült mellette a trónon. A vér átáztatta, feketére színezte, és a testéhez tapasztotta a fehér ruháját.

– Gyere, nekromanta – utasított Janos. – Gyere ide most, vagy az ember szenvedni fog.

Elindultam előre, és Jean-Claude felordított:

– Ne!

Janos intett az egyik sápadt, pókszerű kezével, épp Larry teste fölött. Larry fehér inge széthasadt, és átáztatta a vér. A fiú a pecék miatt nem tudott felsikoltani, de ha Janos meg nem tartja, elesik.

– Dobd el minden fegyvered, és jöjj ide hozzánk, nekromanta.

– *Ma petite*, ne csináld ezt. Könyörgök.

– Muszáj megtennem, Jean-Claude. Te is tudod.

– És Serephina is tudja – mondta ő.

Ránéztem, ahogy tehetetlenül vergődött a súlya háromszorosának megfelelő vámpírakkal. Nevetségesnek kellett volna lennie, de nem volt az.

– Nem egyszerűen magának akar. Azt akarja, hogy ne az enyém legyél. Azért fog magához fogadni téged, hogy engem bosszantson.

– Ebbe a játékba én hívtalak meg téged, emlékszel? – kérdeztem. – Úgyhogy ez az én bulim.

Elindultam Janos felé. Próbáltam nem mögéje nézni, nehogy meglássam, még mi más felé tartok.

– *Ma petite*, ne tedd. Serephina mesternek ismert el téged is. Nem kényszeríthet magához erőszakkal. Bele kell egyezned. Utasítsd el.

Megráztam a fejem, és továbbmentem.

– Először is, ide a fegyvereiddel, nekromanta – közölte Janos. Mindkét pisztolyt letettem a földre.

Larry vadul rázta a fejét. Apró, tiltakozó hangokat hallatott. Kapálódzott, aztán térdre bukott. Janosnak ki kellett engednie a nyakát a markából, hogy meg ne fojtsa.

– Most a késeidet – folytatta a vámpír.

– De nekem nincs...

– Ne is próbálj hazudni nekünk.

Ebben igaza volt. A földre tettem a két kést is.

A szívem úgy kalapált, hogy alig bírtam levegőt venni. Közvetlen Larry előtt álltam meg. Belebámultam a kék szemébe. Kihúztam a szájából a pecket – valakinek a selyemsálját.

– Ne csináld. Az isten szerelmére, Anita, ne csináld. Miattam ne. Kérlek!

Újabb vágások hasították fel az ingét. Még jobban folyt a vére. Larry felnyögött, de nem sikoltott. Serephinára néztem:

– Azt mondtad, ez a hasogatás csak olyan aurával működik, amiben megvan az erőtlők.

– Neki is megvan – közölte Janos.

– Eresszétek el. Mindegyiküket eresszétek el, és akkor megcsinálom.

– *Ma petite*, miattam ne tedd.

– Tulajdonképpen Larry miatt csinálom, de az már nem kerül semmibe, hogy mind benne legyenek az alkuban.

Janos Serephinára pillantott. Az úrnő az egyik oldalára dőlt, szemét félig lehunyva.

– Gyere ide hozzám, Anita. Hadd érintsem meg a karodat, és akkor mindhármukat eleresztik. Szavamat adom, mint egyik mester a másinak.

– Anita, ne! – Larry megint kapálózni kezdett, de nem azért, hogy kiszabaduljon, hanem hogy utánam jöjjön.

Janos a levegőbe suhintott a kezével, és Larry zakójának ujjából vér kezdett patakzani. A fiú felsikoltott.

– Elég – mondtam –, elég. – Elindultam Janos felé. – Hozzá ne éj még egyszer. Soha többé ne merj hozzáérni.

Az utolsó szavakat már az arcába köptem, belebámultam az élettelen szemébe, és nem éreztem semmit. Ekkor egy kéz simított végig a karomon, én pedig összerezzenem, levegő után kapva. Hagytam, hogy a harag átsegítsen az utolsó pár lépésen. Amire készültem, túlságosan megijesztett, még gondolkozni se mertem rajta.

Serephina levette az egyik kesztyűjét. Csupasz kezével fogta körül a csuklóm, nem túl erősen, egyáltalán nem fáj. Rámeredtem a kezére, és nem bírtam megszólalni a szívem dobogásától.

– Ereszd el a fiút – mondta Janosnak.

Abban a pillanatban, ahogy a vámpír elengedte, Larry megpróbált odajönni hozzám. Janos hanyag mozdulattal lekevert neki egy pofont, amitől a földre zuhant, és több métert csúszott hátrafelé.

Dermedten álltam, Serephina keze a karomon. Egy szörnyű pillanatig azt hittem, megölték Larryt, de aztán felnyögött, és megpróbált feltápáskodni.

Mögéje pillantottam, és a szemem Jean-Claude pillantásával találkozott. Már évek óta járt utánam; erre most egy másik mestervámpírnak engedem meg, hogy belém mélyessze a fogait.

Serephina lenyomott a térdemre, közben úgy megszorította a karomat, hogy azt hittem, eltörte a csontot. A fájdalom rávett, hogy a szemébe nézzek. Szilárd, tökéletes barna szeme volt, nagyon sötét, szinte fekete. A szempár gyengéden mosolygott rám.

Anyám parfümét, hajlakkját és a bőre illatát éreztem. Megráztam a fejem. Hazugság volt. Hazugság volt az egész. Nem kaptam levegőt. Serephina fölém térdelt, és mikor előrehajtott az arcát, anyám sűrű fekete haja hullott az arcomra.

– Nem! Ez nem igazi.

– Annyira igazi lehet, Nina, amennyire csak akarod.

Belebámultam a szemébe, és belezuhantam abba a hosszú fekete alagútba. A kicsi láng felé zuhantam. Feléje nyúltam. Majd az átmelegíti a testem, elcsitítja a szívem. Ez lesz a mindenem, ez helyettesíti majd a dolgokat és embereket.

A távolból, akár egy álomban, hallottam, hogy Jean-Claude a nevemet kiáltja:

– Anita!

De már késő volt. Serephina lángja átmelegített, vele éreztem teljesnek magam. A fájdalom nem volt nagy ár érte.

A fekete alagút beomlott mögöttem, míg végül nem maradt más velem, csak a sötétség, és Serephina lángoló tekintete.

Álmodtam. Nagyon kicsi voltam. Elég kicsi ahhoz, hogy teljesen beleférjek az anyukám ölébe, csak a lábfejem lógott le a térdéről. Mikor körém fonta a karját, biztonságban voltam, biztos voltam abban, hogy soha semmi nem árthat nekem, amíg anyu itt van velem. A mellére hajtottam a fejem. Hallottam, ahogy a fülemben dobol a szíve. Erőteljes biztos üteme volt, egyre hangosabban és hangosabban lüktetett az arcom mellett.

A hang ébresztett fel. De mégsem voltam ébren. Olyan teljes volt a sötétség, mintha megvakultam volna. Anyám karja közt feküdtem a sötétben. Ő és apu mellett aludtam el az ágyukban. Anyu szíve a fülemben dobolt, és nem stimmelt a ritmusa. Anyunak duruzsoló szíve volt. A szívverése a másodperc törtrészával lassabb volt a kelleténél, tétovázott, aztán ezt két gyors dobbanás követte, hogy utolérje magát. Az a szív, ami most a bőrömon lüktetett, olyan szabályos volt, mint egy óramű.

Megpróbáltam fölemelkedni és lemászni anyuról, de bevertem a fejem valami kemény, szilárd dologba. A kezem végigsiklott a testen, aminek nekipréselődtem. Egy szaténruhához értem, amit sima, rávarrt ékkövek díszítettek. Ott feküdtem a teljes sötétségben, és próbáltam legurulni róla. Becsúsztam a könyöke hajlatába. Meztelen húsa súrolta a meztelen vállamat, ernyedten, akár egy halott, de a szíve hangja betöltötte a sötétet, miközben én azon küszködtem, nehogy hozzáérjek.

Egymáshoz simult a testünk. Ez a koporsó nem kétszemélyes volt. A bőrömet kiverte a víz. A sötétség hirtelen fullasztóan zártnak és forrónak tűnt. Nem kaptam levegőt. Próbáltam a hátamra fordulni. Próbáltam legurulni a testről, de nem tudtam. Nem volt rá hely.

Az ernyedt test minden apró, küszködő mozdulatomra megmozdult, lötyögött rajta a lágy hús. Már nem éreztem többé anyám parfümjét. Az alvadt vér szagát éreztem, és valami penészes, nyakszirtet borzoló bűzt, amit már éreztem azelőtt. Vámpírok.

Felsikoltottam, és próbáltam fekvőtámaszba kinyomni magam, hogy valamivel távolabb kerüljek a testtől, és a koporsó fedele megmozdult. Úgy maradtam, csak a hátamat feszítettem a szaténna bevont fának. A fedél hátracsapódott, és hirtelen azon kaptam magam, hogy félig fekvőtámaszban, fölemelt felsőtesttel lovagolok Serephinán.

A tompa félhomályban kirajzolódtak az arcán a ráncok. A gondosan elkészített smink mintha nem illett volna rá, rosszul kikozmetikázott hullának tűnt tőle. Sietve kimásztam a koporsóból, majdnem a földre pottyantom.

Serephina koporsója a *Véres Csontok* étterem színpadán állt. Ellie a színpad tövében feküdt összegömbölyödve. Megkerültem őt, félig azt várva, hogy megragadja a bokám, de nem mozdult. Még csak nem is lélegzett. Friss hulla volt, és miután felkelt a nap, teljesen élettelené vált.

Serephina sem lélegzett, de dobogott, vert, élt a szíve. Miért? Az én kedvemért? Vagy azért, mert megérintettem? A pokolba, fogalmam se volt. Ha kijutok innen, megkérdezem Jean-Claude-tól. Ha még él. Ha Serephina megtartotta a szavát.

Janos a terem közepén feküdt a padlón, hanyatt, a kezét összekulcsolva a mellkasán. Bettina és Pallas kétoldadról hozzábújt. Meg volt még egy koporsó is a földön. Fogalmam se volt, hogy milyen napszakban vagyunk. De mérget vettem volna rá, hogy Serephinának nem kell egész nap aludnia. Elindultam kifelé.

– Megmondtam neki, hogy nem fogsz egész nap aludni.

A hang hallatán megpördültem. Magnus a bárpult mögött állt, a sima fára könyökölve. Épp egy zöldcitromot szeletelt fel egy nagyon élesnek tűnő késsel. Rám szegezte zöldeskék szemét. Gesztenyebarna haja előrehullt az arcába. Hirtelen kiegyenesedett, a hátát nyújtóztatva. Fodros inget viselt, olyat, amelyet a szmokingokhoz lehet kölcsönözni. A színe halványzöld volt, kihozta a szeme zöldes árnyalatát.

– Megijesztettél – mondtam.

Magnus könnyedén átugrotta a bárpultot, egy macska kecsességével érve földet. Elmosolyodott, de nem túl barátságosan.

– Azt hittem, téged nem lehet olyan könnyen megijeszteni.

Hátráltam egy lépést.

– Kurva gyorsan felgyógyultál.

– Halhatatlan lény vérét ittam. Az segít. – Ahogy rám nézett, valami fellobbant a tekintetében, ami egyáltalán nem tetszett.

– Mi bajod van, Magnus?

A tündér félresöpörte hosszú haját. Húzni kezdte a gallérját, míg az ing legfelső két gombja lepattant, és pörögve a földre hullott. A nyaka sima bőrén újabb harapásnyom látszott.

Még egy lépést hátráltam az ajtó felé.

– És akkor mi van? – végigfuttattam a kezem a nyakamon, és ráleltem a saját harapásaimra. – Van egy összeillő harapásunk. És?

– Serephina megtiltotta, hogy alkoholizáljak. És azt mondta, hogy te egész nap aludni fogsz. Azt mondta, egész nap álomban tart majd téged, de úgy gondoltam, alábecsüli a képességeidet.

Még egy lépést hátráltam az ajtó felé.

– Ne csináld, Anita.

– Miért ne? – kérdeztem. De attól tartottam, tudom a választ.

– Serephina azt mondta, tartsalak itt, míg ő fel nem ébred. – Rám nézett, és az arckifejezése szomorú volt, sőt bánatos. – Csak ülj le. Csinálok neked valami ennivalót.

– Kösz, nem.

– Ne menekülj, Anita. Ne kényszeríts rá, hogy bántsalak.

– Ki van a másik koporsóban? – kérdeztem.

A kérdés láthatólag meglepte őt. Hagyta, hogy a haja visszahulljon a nyakára. Az ing nyitva volt a mellkasa fölött. Nem emlékeztem, hogy a múltkor így észrevettem volna a mellkasát, vagy azt, ahogy a haja a vállát söpri. Már biztos lekopott rólam az orbáncfű-kenőcs.

– Hagyd abba, Magnus.

– Mit hagyjak abba?

– Rajtam nem fog a bűbájod.

– A bűbáj kellemesebb megoldás lenne – győzködött.

– Ki van a másik koporsóban?

– Xavier és a kisfiú.

Rohanni kezdtem az ajtó felé. Magnus hirtelen mögöttem termett, hihetetlenül gyorsan, bár láttam már gyorsabbat is. Csak azok

többször halottak voltak. Nem próbáltam meg kinyitni az ajtót. Visszafordultam és nekiütköztem, ez meglepte. Átdobtam őt a vállam felett, beleszaladt, szinte olyan tökéletes volt, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Minden erőmmel igyekeztem, hogy legalább másfél méter mélyen beleverjem a pasast a padlóba.

Egy pillanatig kábultan feküdt. Feltéptem az ajtót. Beözönlött rajta a tavaszi napfény, és pont Janosra meg a két csajára vetült. Janos elkapta az arcát a fény elől. Nem vártam meg, míg többet látok. Rohantam.

Sikolyok kísérték el a napfénybe. Ajtócsapódást hallottam magam mögött, de nem néztem vissza. Teljes erőből rohanva értem el a kavicsos felszórta parkolót. Magam mögött hallottam Magnus dobogó lépteit. Nem tudtam lehagyni. Az utolsó pillanatig kivártam, aztán abbahagytam a futást, és feléje rúgtam. Ő észrevette, lebukott a lábam alá, és kirántotta alólam a másik lábamat, úgyhogy mind a ketten a földre zuhantunk. Egy marék kavicsot szórtam az arcába, ő pedig ököllel állón vágott. Egy igazán jó, fejre adott ütest mindig egy dermedt pillanat követ. Egy pillanatnyi sokk, vagy inkább bénultság, amikor csak pislog az ember. Magnus arca jelent meg fölöttem. Nem kérdezte meg, hogy vagyok; az volt a célja, hogy ne legyek. Felkapott és a vállára vetett. Mire megint képes voltam mozogni, már a földet bámultam.

Fölcsúsztattam a kezem a hátán, próbáltam elég támasztékot találni, hogy két kézzel megragadhassam a vállát. Hagytam, hadd tartson deréktól lefelé. De mielőtt megpróbálhattam volna megragadni a vállát, berúgta a *Véres Csontok* ajtaját, és nem túl gyengéden lehajított a padlóra. Aztán az ajtónak támaszkodott, és bezárta.

– Muszáj volt a nehezebbik utat választanod, ugye?

Lábra álltam, és elhátráltam előle, ennek köszönhetően közelebb kerültem a vámpírokhoz. Nem nagy haladás. A bár felé hátráltam. Ott kellett, hogy legyen egy hátsó ajtó.

– Nem ismerek más utat, Magnus.

Ő mély lélegzetet vett, és ellökte magát az ajtótól.

– Akkor hosszú napunk lesz.

A pult sima fájára tettem a kezem.

– Igen – válaszoltam.

A félig fölszeletelt zöldcitrom és a kés csak centiméterekre hevert tőlem. Magnusra bámultam, és igyekeztem, hogy ne pillantsak megint a késre. Hogy ne hívjam föl rá a figyelmét. Ami nem is olyan könnyű, mint ahogy látszik.

Rápillantott a késre.

– Ne csináld, Anita.

Két kézzel a bárpultra támaszkodtam, és kinyomtam magam. Hallottam, hogy jön, de nem néztem hátra. Soha ne nézz hátra, valami ügyis utolér. Megmarkoltam a kést, és ezzel egyidejűleg átbukfenceztem a bárpulton. Magnus arca túl gyorsan jelent meg a pult fölött. Még nem álltam készen. Csak annyit tettem, hogy a kést markolva bámulok rá. Ha csak egy kicsit is lassabb, torkon szúrom, vagy legalábbis ez volt a tervem.

Magnus a bárpult tetején guggolt, és rám meredt. Akvamarinkék szeme csillogott. Fények és színek játszadoztak a tekintetében, a szeme olyan dolgokat tükrözött, amik itt se voltak. Magnus ott maradt fölöttem a pulton, kicsit hintázott a sarkán, egyik kezét lerakta a pultra, az egyensúly miatt. A haja előrehullott, vastag tincsekben kígyózott az arcán. Megint egy vadállat benyomását keltette, ahogy korábban Véres Csontok sírdombjánál is. De ezúttal nem próbált jófiúnak látszani. Arra számítottam, hogy rám ugrik, de nem ugrott. Na persze, nem harcolt velem, csak megpróbálta megakadályozni, hogy elmenjek. Bepillantottam a bár alá. Likőrösüvegek, tiszta poharak, egy kádnyi jég, néhány tiszta törlőruha, szalvéták. Egyik sem tűnt túl hasznavehetőnek. Lassan talpra álltam, hátamat a falnak vetve, olyan messze Magnustól, amennyire csak lehetett. Centiméterről centiméterre araszolni kezdtem a bár ajtóhoz közelebbi részéhez. Magnus lépést tartott velem, a bár tetején csúszkálva, de még ezt az idétlen mozdulatot is kecsessé varázsolta.

Gyorsabb és erősebb volt nálam, viszont nálam volt fegyver. A kés jó minőségű volt, és bár nem emberek, hanem étel szeletelésére tervezték, egy jó kés akkor is jó kés marad. Változatosan használható. Rá kellett kényszeríteni magam, hogy ne nagyon szorítsam a nyelét,

hogya lazítsak. Kijutok innen. Kijutok. A pillantásom Serephina nyitott koporsójára tévedt. Úgy rémlett, mintha látnám őt levegőt venni.

Magnus rám vetette magát. A teste a testemnek vágódott, aztán beledöftem a hasába a kést. Felnyögött, a súlya a földre döntött. Markolatig beleszúrtam a kést. Az ökle összezárult a kezemen, aztán legurult rólam, és magával vitte a kést.

Négykézláb mászva megkerültem a bárt. De Magnus már ott várt, és fél karomnál fogva talpra rántott. Az inge elejét átázta a vér. Az orrom alá dugta a véres kést:

– Ez fáj – mondta. Aztán a torkomra szorította a pengét. Úgy éreztem, az ütőerem azért ugrál, hogy a késével találkozhasson. Magnus hátrálni kezdett, és engem is magával húzott.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Majd meglátod – mondta. Nem tetszett, hogy nem akarja elárulni. Elbotlott Ellie testében. Mögötte, ha nagyon forgattam a szemem, láttam Serephina koporsóját. A fejedet nehéz mozgatni, ha kést tartanak a torkodhoz. Magnus megrángatta a karom, de nem mentem tovább. Kicsit a sarkamra támaszkodtam, vigyáztam a pengével, de Serephinától jobban féltem, mint bármilyen késtől.

– Gyerünk, Anita.

– Nem, amíg meg nem mondod, mit csinálunk – mondtam nagyon óvatosan. Ellie mozdulatlanul, ernyedten, halva feküdt a lábunk előtt. Magnus vére rácsöppent az üres arcára. Ha a többiek közül lett volna valaki, lehet, hogy még álmában is lenyalta volna a vért az ajkáról, de Ellie teljesen és tökéletesen halott volt. Újszülött volt, üres, arra várt, hogy a személyisége újjáépüljön, ha egyáltalán újjáépül valamikor. Láttam olyan vámpírokat is, akik soha nem épültek föl teljesen. Soha többé nem közelítették meg azt az emberi lényt, akik valaha voltak.

– Visszateszlek a koporsóba, és rád zárom, míg Serephina föl nem ébred.

– Nem – mondtam.

Magnus úgy megszorította a karom, mintha az ujjai a csontomat keresnék. Ha nem töri el, baromi fájdalmas zúzódás lesz belőle. Nem kiáltottam fel, de nagy erőfeszítés volt.

– Rengetegféleképpen tudnád bántani, Anita. Mássz csak be.

– Semmit nem tehetsz velem, amitől jobban félnék, mint hogy újra abba a koporsóba kerüljek.

Komolyan gondoltam. Ami azt jelentette, hogy hacsak tényleg nem akart megölni, a késnek többé már nem vette hasznát.

Előrefordítottam a fejem, bele a késbe. El kellett vennie a nyakamról, mielőtt felnyársaltam rá magam.

Körülbelül harminc centiről bámultam rá, és észrevettem valamit a tekintetében, amit azelőtt nem láttam. Magnus félt.

– Véres Csontok azért halt meg, mert osztozott a halhatatlanságodban. Korábban téged is nehezebben lehetett megölni, Magnus? Nincs már miből halhatatlanságot merítened, igaz?

– Egyszerűen túl okos vagy, a saját érdekeid ellenére – mondta halkan.

Elmosolyodtam.

– Halandó vagy, éppúgy, mint mi; csórikám.

Ő visszamosolygott, megvillantva a fogsorát:

– Még így is több sérülést tudok elviselni, mint amennyit te okozhatnál nekem.

– Ha igazán ezt hinnéd, nem akarnál visszarakni a koporsóba.

A tündér keze olyan sebesen mozdult meg, hogy csak elmosódott foltnak látszott, majdnem olyan fürge volt, mint egy vámpír.

Megütötte a karomat, és beletelt pár másodpercbe, mire rájöttem, hogy megvágott. A vér bugyogni kezdett a vágásból, és lecsorgott a karomon. Magnus eleresztette a felkaromat, és elkapta a csuklóm, gyorsabban, semminthogy kihasználhattam volna a helyzetet.

Figyeltem, ahogy a vér cseppenként a könyököm felé csordogál. Nem volt súlyos a vágás, talán még sebhely se marad utána; na persze, a bal karomon, ki tudná megmondani?

– Nem tudtad volna inkább a jobb karomat megvágni? Azon még sokkal kevesebb a sebhely.

Magnus fürgén suhintott egyet lefelé, és a vállamtól majdnem a könyökömig felvágta a jobb karom.

– Egy hölgy óhaját mindig szívesen teljesítem.

A vágás fáj, és mélyebb volt, mint az első. Én és az a nagy szám. Vékony, karmazsinvörös vonalban vér futott le a karomon. A bal

könyökömön egy kövér vércsepp megremegett, lehullott és lágyan szétloccsant Ellie arcán. A vér végigfolyt az arcán, bele a szájába. Mágia bizsergette végig a gerincemet. A lélegzetemet is visszafojtottam. Éreztem. Éreztem a lábunk előtt heverő testet.

Világos nappal volt. Nem lett volna szabad képesnek lennem még egy zombit se megidézni, nemhogy vámpírt. Ez lehetetlen volt; Mégis, éreztem a testet, éreztem a mágiát. Tudtam, hogy a test az enyém, ha akarom. Akartam.

– Mi van? – Magnus rántott egyet a karomon, mire újra az arca felé fordítottam a tekintetem. Addig a vámpírt bámultam. Nem akartam. Csak olyan váratlanul ért a dolog.

Éreztem a mágiát, csak egy karnyújtásnyira volt, majdnem elértem. De hogyan léphetné át a határt? Hogyan? Magnusra mosolyogtam:

– Az a terved, hogy addig farigcsálsz, míg be nem megyek a koporsóba?

– Lehet.

– Abba a koporsóba csak holtan vagyok hajlandó visszamenni, Magnus, és Serephina nem akarja, hogy meghaljak.

Egészen közel léptem hozzá. Ő majdnem hátrálni kezdett, de aztán kényszerítette magát, hogy állja a sarat. Szinte egymáshoz préselődött a testünk. Remek. Az inge alá nyúltam, és az egyetlen szabad kezemmel végigsimítottam a csupasz bőrét.

– Mire készülsz? – kérdezte elkerekedett szemmel.

Elmosolyodtam, és az ujjammal visszafelé követtem a hasán lefolyt vér útját, egészen a friss sebig. Körberajzoltam a seb szélét, és Magnus aprót nyögött, mintha fájna neki. Egy kézzel simogatni kezdtem a testét, a vért szétkentem a bőrén, mintha az ujjammal festenék.

– Láttad a gyilkosság helyszínét, mikor korábban megérintettél, és mégis szeretkezni akartál velem, emlékszel?

Magnus beszívta a levegőt, és ahogy kifújta, reszkető sóhaj tört fel az ajkai közül.

Kihúztam a vérrel borított kezem az inge alól. Föltartottam, hadd lássa. Csak egy hangyányit gyorsult föl a lélegzete. Lassan letérdeltem; nem eresztett el, a kést sem tette le, de nem állított meg.

A vért Ellie ajkára mázoltam. A mágia felszikrázott, hideg fűzként lobogtatta bőrömön. Felkészült a karomon, és átugrott Magnusra.

– A kurva életbe! – Magnus felém lendítette a kést.

A karommal blokkoltam a csuklóját, aztán a pasas alá buktam, és térdből fölemelkedtem. Már a vállamon egyensúlyozott, de még mindig nála volt a kés. Rálöktem őt Ellie-re.

Aztán zihálva odaálltam fölé.

– Ellie, éledj.

A vámpír szeme felpattant. Magnus el akarta lökni magát tőle.

– Fogd meg – adtam ki a parancsot.

Ellie Magnus dereka köré fonta a karját. Ő beleszúrt a késsel, és Ellie felsikoltott. Istenem, segíts, felsikoltott. A zombik soha nem sikoltoztak.

Az ajtó felé rohantam.

Magnus követett, maga után vonszolva Ellie-t. Gyorsabban haladt, mint gondoltam, de nem elég gyorsan. Feltéptem az ajtót, és egy hosszú fénynyaláb tűzött be rajta. Épp kiléptem az ajtón, mikor a sikolyok elkezdődtek. Hátranéztem; nem bírtam megállni. Ellie kigyulladt. Magnus sikoltozva próbálta lefejteni magáról a lány karját. De senki nem tud úgy kapaszkodni az emberbe, mint a holtak.

Kirohantam a parkolóba.

„Nina, ne menj!”

A hang a parkoló szélén állított meg. Visszanéztem. Magnus kivonszolta magát az ajtón, ki a kavicssal felszórt parkolóba. Ellie fehérizzásig hevülve égett. Már Magnus inge és haja is lángolt.

– Menj vissza, te rohadt strici, menj vissza! – üvöltöttem rá. De ugyanaz a hang, ami engem odacövekelt a parkoló szélére, őt kihajtotta a fényre.

A hang újból megszólalt:

„Gyere vissza az ágyba, Anita. Fáradt vagy. Pihenned kell.”

És hirtelen tényleg fáradt lettem, nagyon fáradt. Minden egyes vágásom és horzsolásom fájt. Ő majd meggyógyítja. Csak megérint a hüvös kezével, és máris jobb lesz minden.

Magnus sikoltozva összeesett a kocsifeljáró közepén. A vámpír teste beleolvadt az övébe, elevenen égette el. Édes Jézusom.

Felém nyújtotta az egyik kezét.

– Segíts! – sikoltotta. A vámpír teste beleette magát a húsába, és elemésztette. Rohanni kezdtem. Miközben rohantam, Serephina hangja végig ott suttogott a fülemben: „Nina, úgy hiányzol anyunak.”

Az országúton lestopoltam egy kocsit. Alvadt vér borított, össze voltam vagdosva, karmolva, verve, és egy idős házaspár mégis felvett. Ki mondja, hogy manapság már nincsenek irgalmas szamaritánusok? A bácsi meg a néni el akart vinni a rendőrségre, én pedig hagytam.

A kedves biztos úr vetett rám egy pillantást, aztán megkérdezte, kérek-e mentőt. Azt mondtam, nem, és megkérdeztem, meg tudnák-e csipogtatni Bradford különleges ügynököt, és megmondani neki, hogy Anita Blake keresi. Próbáltak rávenni, hogy menjek be a kórházba, de erre nem volt idő. Már a délután közepén jártunk. Sötétedés előtt lépnünk kellett. Megkértem a rendőröket, hogy küldjenek ki egy járőrautót két fővel, hogy biztosak lehessünk benne: senki sem viszi el a koporsókat. Megmondtam nekik, hogy esetleg lehet egy sebesült pasas a parkolóban, és ha még mindig ott van, hívjanak hozzá mentőt, de egyébként semmilyen körülmények között ne merészkedjenek be az étterembe.

Mindenki bólogatott és egyetértett velem. A legtöbb zsaru a környéken tegnap éjjel vagy ma már járt Serephina házában. A rendőrök azt mondták, Kirkland vezette őket el a vámpír menedékéhez, miután a vámpírok elraboltak engem. Csak egy másodperc után esett le, hogy Kirkland az Larry. Ami azt jelentette, hogy Serephina állta a szavát, és elengedte őket. Elgyengült a térdem, annyira megkönnyebbültem a biztos tudattól, hogy Larry él; pedig már így is elég rozoga állapotban voltam.

A zsernyákok több mint egy tucat hullát találtak Serephina pincéjében eltemetve. Temette volna inkább őket az erdőbe. Amennyire sejtettem, megidézte a kísértetüket. De nem tudtam biztosan. Nem is számított. Csak az számított, hogy volt kivégzési parancsunk, és a zsaruk ma mind hallgattak rám. Leültettek az egyik kihallgatósobában egy bögre kávéval, ami olyan sűrű volt, hogy járni lehetett volna rajta, meg egy takaróval, amit magam köré tekerhettem. Mert folyamatosan rázott a hideg, és úgy tűnt, nem is tudom

abbahagyni. Bradford lépett be, és leült velem szemben. Kissé elkerekedett szemeket meresztett rám.

– A helyi zsaruk azt állítják, maga megtalálta a helyi mestervámpír odúját.

Elnevettem magam, de valahogy rosszul hangzott, majdnem úgy, mintha zokognék.

– Én nem azt mondanám, hogy megtaláltam Serephina búvóhelyét. Inkább azt, hogy ott ébredtem fel.

Az ajkamhoz emeltem a kávé, de félúton meg kellett állnom. Annyira reszketett a kezem, hogy majdnem kilötyögtettem az asztalra a kávé. Vettem egy nagy levegőt, kifújtam, és arra koncentráltam, hogy bele tudjak kortyolni a kávéba. Csak erre az egyszerű mozdulatra koncentráltam. Ez segített. Egyszerre jutottam némi kávéhoz és nyugalomhoz.

– Kórházba kell mennie – mondta Bradford.

– Az kell, hogy Serephinát holtan lássam.

– Mindegyik vámpír ellen van kivégzési parancsunk. Az összes vámpír ellen, aki benne volt a dologban. Hogyan akarja csinálni?

– Szétegetjük őket. Minden nyílást le kell zárni, a bejáratit ajtót kivéve. Ha Magnus bent van, ki fog jönni.

– Magnus Bouvier? – kérdezte.

– Ő.

Valami nem tetszett abban, ahogy a nevét kimondta.

– A zsaruk a parkolóban találták meg, ami maradt belőle. Úgy néz ki, mintha valami megolvasztotta volna az altestét. Erről esetleg tud valamit? – Nagyon áthatóan nézett rám, miközben ezt kérdezte.

Óvatosan újra belekortyoltam a kávéba, és rezzenéstelenül álltam a tekintetét. Mit kellett volna mondanom?

– Őt a vámpírok irányították. Benn kellett volna tartania az étteremben, míg leszáll az éjszaka. Talán megbüntették, amiért hibázott.

Amit Magnusszal és Ellie-vel tettem, elegendő volt hogy halálbüntetést érdemeljek miatta. Ezt nem fogom bevallani a szövetségieknek.

– A vámpírok büntették meg? – Kérdésként tette fel.

– Igen.

Bradford hosszú ideig nézett, aztán bólintott, és témát váltott:

– A vámpírok nem próbálnak meg majd kitörni, ha meggyújtjuk a tüzet?

– Napfény vagy tűz – mondtam. – Csak ízlés kérdése, milyen ropogásra akarja sütni őket.

Az utolsó korty kávé is kihörpintettem a pohárból.

– A védenice, Mr. Kirkland, azt mondta, hogy magát elrabolták a temetőből. A maga sztorija is ez?

– Történetesen ez az igazság, Bradford ügynök. – Tényleg ez volt, már amennyire. Az elhallgatás csodálatos dolog.

Elmosolyodott, és megcsóválta a fejét:

– Maga több szart takargat előlem, mint amennyit hajlandó kitalálni.

Addig bámultam rá, míg a mosolya kissé le nem hervadt.

– Az igazság nem egyértelműen áldás, Bradford ügynök, nem gondolja?

Egy pillanatig rám meredt, aztán így válaszolt:

– Meglehet, Miss Blake, meglehet.

Fölhívtam a szállodát, de Larry szobájában nem vette föl senki.

Aztán az én szobámmal is megpróbálkoztam, és Larry vette föl. Egy pillanatra döbrent csönd lett, mikor rájött, hogy én vagyok az.

– Anita, úristen, úristen. Jól vagy? Hol vagy most? Érted megyek.

– A helyi rendőrsőn vagyok. És jól vagyok, viszonylag. Be kéne hoznod nekem pár ruhát, hogy át tudjak öltözni. Ez, ami rajtam van, tiszta vámpír-szagú. Vadászni megyünk Serephinára.

Újabb csend.

– Mikor?

– Most, ma.

– Azonnal ott leszek.

– Larry?

– Hozom a stukkereket meg a késeidet, meg egy új keresztet.

– Köszí.

– Egész életemben nem örültem még így annak, hogy valaki hangját hallhatom – mondta.

– Hát, ja – mondtam sután. – Siess. Vagy várj csak, Larry.

– Kell még valami? – kérdezte.

– Jean-Claude és Jason jól van?

– Igen. Jason kórházban van, de túléli. Jean-Claude itt alszik a hálósobában. Miután Serephina megharapott, valami erővel vagy energiával kiütötte Jean-Claude-ot. Én is éreztem, borzalmas volt. Miután K.O.-zta őt, Serephina elment. A többiek vele mentek.

Mindenki életben volt, legalábbis annyira, amennyire eredetileg. Ez több volt, mint amit reméltem.

– Szuper, viszlát nemsokára. – Letettem a telefont, és borzasztó ingert éreztem, hogy bőgjek, de leküzdöttem. Félttem, hogy ha elkezdenék sírni, lehet, hogy nem tudnék leállni. Most egyszerűen nem kezdhettem el hisztizni.

Mint a helyszínen levő FBI-ügynök, Bradford volt a főnök. Bradley Bradford, igen, Bradley Bradford különleges ügynök láthatólag úgy gondolta, tudom, mit csinálok. Semmi nem tesz hitelesebbé, mint az, hogy majdnem megöltek. Most az egyszer, pleszni ide vagy oda, senki nem vitatkozott velem. Micsoda üdítő változás.

Nem ugrottam Larry nyakába, mikor behozta a ruhám; ő ugrott az enyémbe. Hamarabb löktem el magam tőle, mint szerettem volna, mert könnyek között akartam a karjába omlani. Azt akartam, hogy baráti karok tartsanak, míg kiengedek. Később, majd később.

A srác arcán hatalmas kék folt virított, az állkapcsától a halántékáig. Úgy nézett ki, mintha baseballütővel vágták volna kupán. Mázlija volt, hogy Janos nem törte el az állkapcsát.

Hozott nekem egy kék farmert, egy piros pólóinget, egy pár sportzoknit, meg elhozta a fehér Nike csukámat, egy extra keresztet a bőröndömből, az ezüstkéseimet, a Firestart a nadrágon belül hordható táskával, és a Browningot a vállra szíjazható táskával. A melltartóról elfeledkezett, de ettől eltekintve minden tökéletes volt.

A kések tokja csípett ahogy ráhúztam a csuklómon a vágásokra, de csodálatos érzés volt, hogy megint föl vagyok fegyverezve. Meg se próbáltam elrejtetni a stukkereket. A zsaruk tudták, hogy ki vagyok, a rosszfiúk közül pedig senkit nem tudtam átejtetni.

Szűk két órával azután, hogy kimásztam Serephina koporsójából, behajtottunk a *Véres Csontok* elé. Mentőautók is voltak velünk, meg annyi zsaru, hogy nem volt ajánlatos kekeckedni velük. Helyi zsaruk, állami zsaruk, szövetségi, kész rendőr-vegyes válogatott. A hivatalos listát egy tűzoltóautó és egy tűzoltóbrigád tette teljessé. Ja, és még Larry és én is ott voltunk.

Így, hogy Magnus meghalt, Serephina és a bandája őrizetlenül maradt. De nem védtelenül. Ó, nem. A pokol innenső oldalán semmi nem vehetett rá, hogy önként visszamenjek ebbe az épületbe. De voltak más lehetőségek.

A benzines teherautó bekanyarodott a ház mögé, és betörték a hátsó bejárati ajtón lévő ablakot. Végignéztem, ahogy a benzines csövet bevezetik az ablakon, és beeresztik a koktélt. Álltam a langyos napfényben, miközben hűvös szellő játszadozott a bőrömon, és azt suttogtam:

- Rohadj el a pokol fenekén.
- Mondtál valamit? – érdeklődött Larry. Megráztam a fejem:
- Semmi lényegeset.

A tömlő remegve életre kelt, és a benzin édeskés, éles szaga töltötte meg a levegőt.

Éreztem, hogy Serephina fölébred. Éreztem, hogy a szeme nagyra nyílik a sötétben. Belélegeztem a benzin édes illatát, és éreztem, hogy a kezem megmarkolja a koporsó szélét.

A szememre szorítottam a kezem:

- Jaj, istenem.

Larry a vállamra tette a kezét:

- Mi van?

Nem vettem el a kezem az arcomról.

- Vedd el a két stukkert, most azonnal.

- Mi?

- Gyerünk!

Leeresztettem a kezem, és ránéztem. Az ismerős arcára néztem, és Serephina szintén meglátta.

Azt suttogta: „Öld meg.”

Kitéptem a két kést a tokjából, és a földre ejtettem. Hátrálni kezdtem a zsaruk felé. Fegyveres emberekkel kellett körülvennem magam, most rögtön.

„Anita, mit csinálsz anyáddal? Csak nem akarsz engem bántani. Nina, segíts anyunak” – mondta a hang a fejemben.

– Ó, istenem. – Rohanni kezdtem, és beleütköztem Bradfordba. „Segíts, Nina, segíts!”

A kezem a Browningra kulcsolódott. De aztán mind a kettőt ökölbe szorítottam az oldalam mellett.

– Bradford, fegyverezzen le. Most rögtön.

Rám meredt, de kivette a pisztolyokat a táskájukból.

– Mi a baj, Blake?

– Bilincs kell. Van bilincse?

– Van.

Odanyújtottam neki a kezem.

– Akkor használja. – A hangom fojtottnak tűnt, annyira elszorult a torkom, hogy nem kaptam levegőt.

A Hypnotique illatát éreztem, az anyám rúzsának ízét éreztem az ajkamon. A bilincs a helyére kattant. Elhúzódtam Bradfordtól, és a bilincsre meredtem. Kinyitottam a számat, hogy azt mondjam:

„Vegyék le”, de aztán meggondoltam magam.

Éreztem, hogy anyukám haja csiklandozza az arcomat.

– Parfümilletot érzek – szólalt meg Larry.

Tágra nyílt szemmel meredtem rá. Nem beszélhettem, nem mozdulhattam. Abban a pillanatban semmilyen cselekedetemben nem bíztam meg.

– Jaj, istenem – mondta Larry. – Érezni fogod, ahogy elég.

Csak néztem rá.

– Mit csináljak?

– Segíts – a hangom fojtott suttogássá halkult.

– Mi történik veled? – kérdezte Bradford.

– Serephina megpróbálja elérni, hogy Anita mentse őt meg.

– Odabent ébren van a vámpír? – hangzott a következő kérdés.

– Igen – válaszoltam.

Serephina kijött a koporsójából. Bő báli ruhájának szegélye a konyhába vezető ajtó keretét súrolta. De közelebb nem tudott menni, mert az ablakon át bejött egy fénysugár. A padlón feléje folyt a benzin.

„Anita, segíts anyukának.”

– Ez hazugság – suttogtam.

– Mi a hazugság? – kérdezte Bradford. Megráztam a fejem.

„Anita, segíts anyunak, hiszen nem akarod, hogy meghaljak. Nem akarod, hogy meghaljak, akkor nem, ha meg tudsz menteni.” Térdre estem, megbilincseltem kezem a kavicsokba vajtam.

– Zárjátok el a benzint.

– Miért? – kérdezte Larry mellém térdelve.

Jó kérdés volt. És Serephinának volt is rá egy jó válasza.

– Jeff Quinlan is bent van. Ő is bent van.

– A francba – mondta Larry. Fölnézett Bradfordra. – Nem perzselhetjük fel a házat. Egy gyerek van bent.

– Zárják el a benzint! – kiáltotta Bradford. Elindult tőlünk a kamion felé, integetve.

A diadal hulláma söpört át Serephinán. Ez is hazugság volt. Xavier múlt éjjel vámpírrá tette Jeffet. Az épületben egyetlen élőlény se volt. Összebilincseltem kézzel karon ragadtam Larryt:

– Larry, ez hazugság. Serephina hazudik nekem. Rajtam keresztül hazudik. Rakjatok be az egyik riadóautó hátsó ülésére, most azonnal, és perzseljétek fel a házat.

– De ha Jeff... – ellenkezett a fiú.

– Ne vitatkozz velem, csak csináld! – visítottam, a kezembe temetve az arcom, miközben próbáltam figyelmen kívül hagyni a fejemben a hangot.

Még a számban is a Hypnotique ízt éreztem. De ez már túl sok volt. Serephina félt.

Larry visszahívta Bradfordot, és félig-meddig odacipeltek egy riadókocsihoz. Mikor megpróbáltak belökni a hátsó ülésre, kapálózni kezdtem, de a lehető legnagyobb igyekezettel próbáltam visszafogni magam, és rám zárták az ajtót. Egy fémből és üvegből épített ketrecben voltam. Az ujjaimmal belekapaszkodtam magam előtt a

rácsba, hagytam, hogy belevájjon a kezembe, míg már fájt. De most még a fájdalom sem segített.

Mindenütt ott volt, mindent átitatott a benzín. Serephina fuldokolt tőle.

„Nina, ne tedd ezt! Ne bántsd anyukát. Ne veszíts el újra.”

Ringatni kezdtem magam, előre és hátra, a kezem a rácsra fonódva. Előre-hátra, előre-hátra. Mindjárt vége. Mindjárt vége.

Éreztem, hogy valaki gyengéden megérinti az arcom, az emlékkép olyan valóságos volt, megfordultam és körülnéztem.

„A halálom valóságos lesz, Anita.”

Valaki meggyújtotta a benzint. A lángok zúgva életre keltek, én pedig sikoltozni kezdtem, még mielőtt elérték volna Serephinát. A kocsí üvegébe csaptam a megbilincselte kezemmel, és azt üvöltöttem:

– Neee!

Serephina testén végigsöpört a forróság, megolvasztotta és összepöndörítette a ruháját, akár egy hervadó virágot, és a húsába mart.

Addig vertem a kezem az üvegbe, amíg már nem éreztem többé. Segítenem kellett neki. Oda kellett mennem hozzá. Hanyatt vágódtam, és rugdosni kezdtem az ablakot. Csak rúgtam és rúgtam, az egész hátamban éreztem a rúgások erejét. Visítottam és rugdostam az üveget, és az megrepedt. Megrepedt és kiesett.

Serephina a nevemet sikoltozta.

„Anita! Anita!”

Félig már kimásztam az ablakon, mielőtt bárki megpróbált volna lefogni. Hagytam, hogy megfogják a karom, de így a lábam is kitoltam az ablakon. Oda kellett jutnom hozzá. Semmi más nem számított. Semmi.

A földre zuhantam, miközben valaki lefogta a karom. Félig fölemelkedtem, és a vállamon át őket hajítottam a földre. Rohantam a tűz felé. Most már éreztem a bőrömön a forróság hullámain. És éreztem, hogy odabent a forróság elevenen emészt el minket.

Valaki megragadott és a földre döntött, de egyetlen ököllé szorítva össze a két kezem, ütni kezdtem.

A kezek elengedtek, talpra vergődtem. Kiabálás, aztán valaki más ragadott meg. Fölemelt a földről, a karját a derekam köré fonva, leszorítva a karom. Hátrafelé térden rúgtam. A karok meglazultak, de egyre többen és többen lettek a karok. Meg a kezek. Valaki rám feküdt. Egy kéz, akkora, mint a fejem, a kavicsokra szorította az arcom egyik oldalát. Kezek szegezték a kezem a kavicsokhoz, egy ember teljes súlya nehezedett csak a csuklómra. A lábamon is ült valaki.

„Nina! Nina!”

Vele együtt üvöltöttem. Üvöltöttem, miközben fuldokoltam az égő haj bűzétől és a Hypnotique hintőpor illatától. Láttam, ahogy az egyik oldalról egy injekciós tű közeledik felém. És sírni kezdtem:

– Ne, ne! Anyu, anyu!

A tű célba ért, és sötétség nyelte el a világot. Égő hústól bűzlő, vér- és rúzsízű sötétség.

Pár napot a kórházban töltöttem. A zúzódások, a vágások, néhány öltés, de főleg a hátamon és a karomon levő másodfokú égési sérülések miatt. Az égések nem is voltak olyan rémesek; nem marad utána heg. De a doktorok egyszerűen nem tudtak rájönni, hogyan égtem meg. Nem volt érkezésem elmagyarázni, főleg azért, mert nem voltam benne biztos, hogy el tudnám.

Jasonnek több törött bordája, légmelle és egyéb belső sérülései voltak. Tökéletesen, rekordidő alatt meggyógyult. Előnye is van annak, ha valaki alakváltó.

Jean-Claude is meggyógyult. Arca ismét az a tökéletes arc, ami annak idején hozzá vonzotta Serephinát.

Stirling vállalata visszavásárolta a földet Dorcas Bouviertől, és ezzel vagyonossá is tették. Így, hogy Véres Csontok meghalt, elköltözhet a birtokról. Szabad.

Quinlanék továbbra is pert folytatnak ellenem. Bert ügyvédei azt ígérik, elérik, hogy be se kelljen tennem a lábam a bíróságra, bár nem értem pontosan, hogyan. Ha személyesen jártam volna be a házat, és minden négyzetcentiméterét magam ellenőriztem volna, talán. A fenébe, lehet, hogy még én se védtem volna le a kutya kisajtáját. Talán megérdemlem, hogy bepereljenek. Megmondtam Quinlanéknek, hogy Ellie halott. Csak az én szavaimra hagyatkozhattak; Ellie-ből nem maradt semmi, ami ezt bebizonyíthatná. Ha a vámpírok elégnék, akkor elégnék. Se fogminta, se semmi. Jeff szintén teljesen és tökéletesen meghalt. Mindkét gyereküket elvesztették. Biztosan valaki hibájából történt; miért ne történhetett volna az enyémből?

Úgy idéztem meg egy vámpírt, mint egy zombit, ami lehetetlen volt. A nekromanták elvileg a halottak összes fajtáját képesek irányítani. De ez csak legenda, nem a valóság. Ugye?

Serephina halott, de a rémálmaimban tovább él. A rémálmok az anyám haláláról maradt valódi emlékképekkel keverednek. Kurva szar álmok. Életemben először alvászavaraim vannak.

Mit csináljak életem két pasijával? Honnan a francból tudjam? Anyám öleléséhez az áll legközelebb, amikor Richard karjában vagyok, és beszippantom a teste melegét. De mégsem ugyanolyan, mert tudom, hogy bár Richard az életét adná értem, talán még ez sem lenne elég. Gyerekkoromban azt hittem, elég. De igazi biztonság nem létezik. Az elveszített ártatlanságot soha nem lehet visszaszerezni. De néha, Richarddal, újra hinni akarok benne.

Jean-Claude ölelésében semmi megnyugtató nincs. Vele egyáltalán nem érzem biztonságban magam. Olyan, mint valami tiltott gyönyör, amiről tudod, hogy végül meg fogod bánni. Tulajdonképpen már most megbántam, de ettől függetlenül rendszeresen találkozunk.

Valahogy Jean-Claude is átlépte azt a határvonalat, amit egy maréknyi másik vámpír is. Már nem úgy gondolok rá, mint szörnyetegre.

Isten irgalmazzon a lelkemnek.